

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

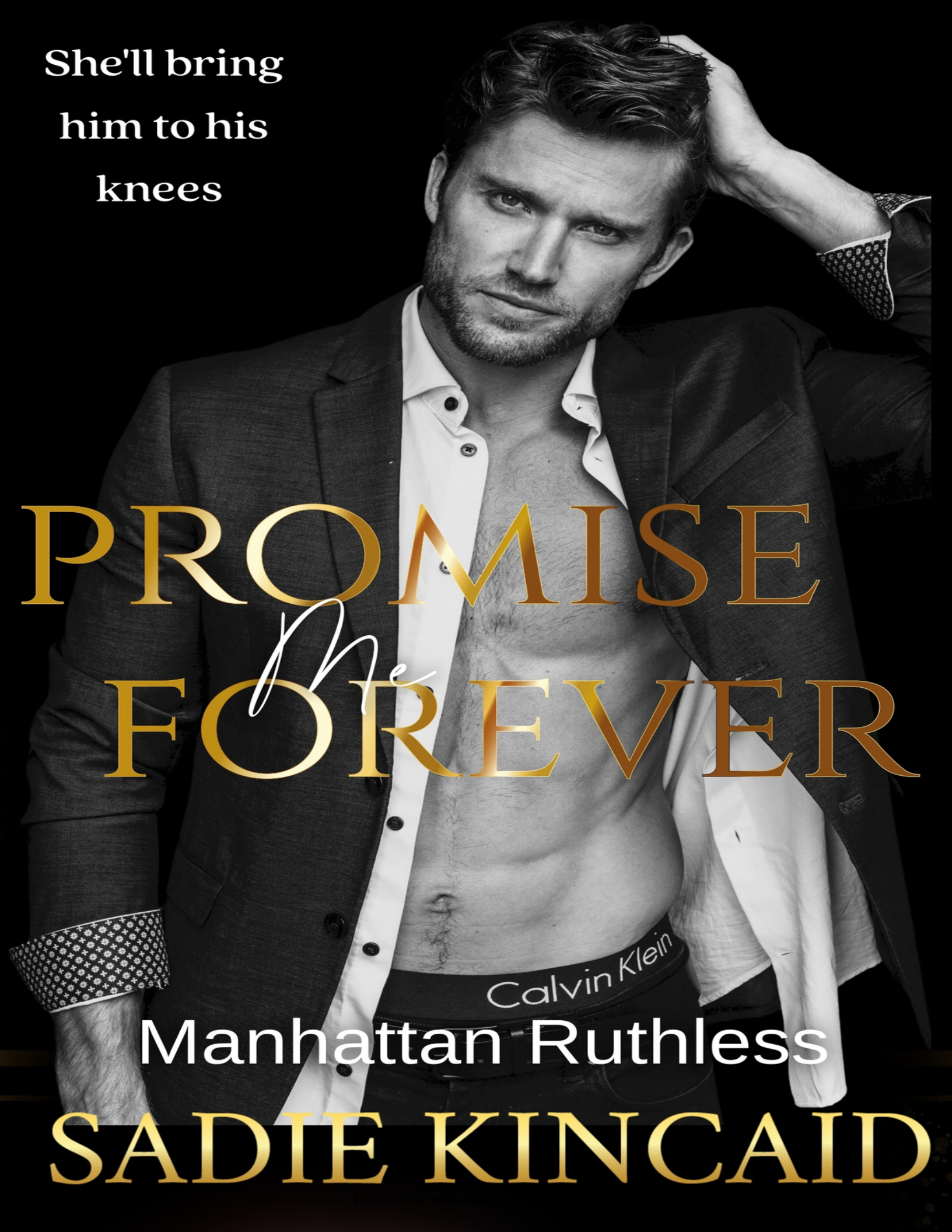
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She'll bring
him to his
knees

PROMISE
Me
FOREVER

Manhattan Ruthless

SADIE KINCAID

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Bana Sonsuza Kadar Söz Ver
MANHATTAN RUTHLESS

SADIE KINCAID

RED HOUSE PRESS LTD

Copyright © 2025 by Sadie Kincaid

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın manevi hakkı savunulmuştur Kapak

Tasarımı: Red House Press Ltd Fotoğrafçı: Ren

Saliba

Düzenleme: Baker Street Revizyonları

Bıçimlendirme: Red House Press Ltd

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölü herhangi bir gerçek kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

İçerik uyarısı

Bu kitap ebeveyn ölümü, adam kaçırma ve saldırı gibi olgun temaları ele almaktadır. Ayrıca esaret dahil ancak bununla sınırlı olmamak üzere cinsel içerikli sahneler de içermektedir.

*Bir masanın üzerinde raylara oturtulmayı hayal etmiş tüm okuyucularım, bu
sizin için.*

Sevgiler Sadie xx

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

Amelia

[Bölüm 2](#)

Amelia

[Bölüm 3](#)

Amelia

[Bölüm 4](#)

Drake

[Bölüm 5](#)

Amelia

[Bölüm 6](#)

Drake

[Bölüm 7](#)

Amelia

[Bölüm 8](#)

Amelia

[Bölüm 9](#)

Drake

[Bölüm 10](#)

Amelia

[Bölüm 11](#)

Amelia

[Bölüm 12](#)

Drake

Bölüm 13

Amelia

Bölüm 14

Amelia

Bölüm 15

Drake

Bölüm 16

Drake

Bölüm 17

Amelia

Bölüm 18

Drake

Bölüm 19

Amelia

Bölüm 20

Amelia

Bölüm 21

Amelia

Bölüm 22

Drake

Bölüm 23

Amelia

Bölüm 24

Drake

Bölüm 25

Amelia

Bölüm 26

Drake

Bölüm 27

Amelia

Bölüm 28

Drake

Bölüm 29

Amelia

Bölüm 30

Drake

Bölüm 31

Amelia

Bölüm 32

Amelia

Bölüm 33

Drake

Bölüm 34

Amelia

Bölüm 35

Drake

Bölüm 36

Amelia

Bölüm 37

Drake

Bölüm 38

Drake

Bölüm 39

Amelia

Bölüm 40

Drake

Bölüm 41

Amelia

Bölüm 42

Drake

Bölüm 43

Amelia

Bölüm 44

Drake

Bölüm 45

Drake

Bölüm 46

Amelia

Bölüm 47

Drake

Bölüm 48

Amelia

Bölüm 49

Drake

Bölüm 50

Drake

Bölüm 51

Amelia

Bölüm 52

Drake

Bölüm 53

Drake

Bölüm 54

Amelia

Bölüm 55

Amelia-Yılbaşı Gecesi

Sonsöz

Epilog 2

Ayrıca Sadie Kincaid

Teşekkür Yazar

Hakkında

Önsöz

DRAKE-YAŞ 23, YENİ YIL ARİFESİ

Buzun cama çarparken çıkardığı sesi **her zaman** sevmişimdir. Bana çocukluğumdaki yazları hatırlatır. Bir yetişkin olarak, iyi bir viski vaadiyle birlikte gelir. Babamın altı bardağa doldurduğu şey de tam olarak bu. Kardeşlerime ve bana birer bardak elli yıllık Macallan uzatıyor. İki ağabeyim dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyor, yeni yılı müjdeleyen havai fişekleri izliyorlar.

Maddox boş gözlerle içkisine bakıyor ve onunla ne yapacağını bilmiyormuş gibi davranmaya devam ediyor. Aramızdaki en genç kişi o olabilir ama bir malt ile İrlanda karışımını ayırt edebilecek kapasitede olduğundan eminim.

Hepimizin düşündüğünden şüphelendiğim şeyi ilk söyleyen Mason oldu. "Sadece bizim olmamızın garip olduğunu düşünen başka kimse var mı?"

Yılbaşı gecesi bizim evde her zaman büyük bir olaydı. Aile ve arkadaşlar için dans etme ve içme zamanıydı. Bu gece, tüm anılar bir yana, her yer bomboş. Sadece annelerini özleyen beş mutsuz kardeş ve kendi acısının ötesini göremeyen bir baba.

Elijah muhtemelen sadece sessizliği doldurmak için topun düşüşünü izlemek üzere televizyonu açmayı öneriyor ama ben hemen itiraz ediyorum. "Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Eskiden bundan nefret ederdi, hatırladın mı? Her zaman saatin birkaç saniye şaştığına ikna olurdu." Bunu söylerken gülümsüyorum ama bu kalbime ulaşmayan bir gülümseme. Bunun için çok erken.

Mason yine de gülerek hikayeye devam ediyor. "Saatin gece yarısı olduğunu anlamak için büyük büyükbabamın eski donanma dalış saatini kullanmakta nasıl ısrar ettiğini hatırlıyor musun?"

Artık ondan bize kalan tek şey bu. Anılar, nostalji ve benim durumumda büyük bir suçluluk duygusu.

"Nerede bu lanet şey?" Nathan kaşlarını çatarak söylüyor. Maddox kot pantolonunun cebinden saati çıkarıp bize göstermek için havaya kaldırıyor, gözyaşları gözlerini parlatıyor.

"Tanrım, o burada olmadan çok garip hissediyorum." Mason viskisini bırakıp ayağa kalkıyor. "Sanki bu evin artık ruhu yokmuş gibi. Buradan siktir olup gidelim ve bir yerlere gidelim."

Bu senin için Mason. Her zaman hareket halinde.

"Neresi gibi, ahmak?" Gözlerimi devirerek soruyorum. Bir planı varmış gibi davranıyor ama ben daha iyi biliyorum.

"Bilmiyorum. Bir kulüp ya da onun gibi bir şey. Hayatın olduğu bir yer."

Hayat. Sanırım hepimiz bunun ne olduğunu unuttuk. Ben unuttuğumu biliyorum. Onu kaybettiğimden beri tek yaptığım derslerime odaklanmak ve kıcımlı yırtarak çalışmak. Hâlâ bok gibi hissediyorum ama bu, onu ne kadar özlediğimi unutmama yardımcı oluyor. Ne kadar pişman olduğumu.

Maddox suratını asıyor. Büyük bir futbol yıldızı ama daha on altı yaşında ve hiçbir kulübe giremeyecek. "Peki ya ben, sık surat?"

"Kimsenin bir yere gittiği yok," diye tersliyor babam, sadece onun yapabileceği şekilde tartışmalarımızı kesiyor. "O yüzden sızlanmayı bırakın ve viskinizi için."

"Üzgünüm, baba." Mason tekrar kanepeye uzandı.

Hepimiz babamızın içkisinin geri kalanını yudumlayışını izliyoruz, silueti arkasındaki pencereden gelen çizgiler ve renk parıltılarıyla belirginleşiyor. Dalton James büyük bir adam. Sert bir adam. İş imparatorluğunu dünyanın en başarılı imparatorluklarından biri haline ve otuz beş yaşına geldiğinde ilk milyarı kazanmış. Her yönden etkileyici biri ama bizim için o bir baba. Her zaman katı ama aynı zamanda adil olan bir baba; beş oğlunu da çok seven ama karısının bastığı yere tapan bir baba. O öldüğünden beri eskisi gibi değil ama sanırım hiçbirimiz eskisi gibi değiliz. Kederimizi biriktiriyoruz, en çok da onu, çünkü ondan bize kalan tek şey bu.

"Hepinize bir tavsiyem var çocuklar," diye duyuruyor. Ciddi olduğu açıktır ve Mason bile gözlerini devirmez. "Buna göre yaşarsanız, söz veriyorum hayatınızda bir gün bile kalp ağrısı çekmeyeceksiniz."

Bunun için çok geç sanırım.

Elijah ona bakar. "Peki bu ne baba?"

Babam duraksıyor ve hepimiz bizimle ne paylaşmak istediğini duymak için bekliyoruz. Gözleri asla akıtmayacağını bildiğim yaşlarla doluyor. Bunun için çok sert, en azından dışarıdan bakıldığında.

Boğazını temizler ve "Asla aşık olma." der.

Bölüm
Bir
AMELIA

Düğünler berbattır.

En azından bekârsanız ve birileriyle tanışmaktan korkuyorsanız berbattırlar. Ya da kocanızın yirmi üç yaşındaki sekreterine dikte etmekten fazlasını yaptığını öğrendikten sonra kendinize olan güveniniz sarsıldıysa. Ya da paranız o kadar az ki, çiftin Bloomingdale's hediye kayıt defterindeki en ucuz şeyi satın aldığınızda kredi kartınız merhamet çıgıllıkları atıyorsa.

Ve eğer yukarıdakilerin hepsini işaretlerseniz? O zaman düğünler daha da berbattır. Mümkün olsaydı atlar, evde bir kase ramen ve *Bridgerton*'ın son sezonuyla kalırdım. Ama bu herhangi bir düğün değil, bu en iyi arkadaşım Emily Gregor'un düğünü. Baş nedime olduğunuzda bir düğünü atlamak zordur ve ayrıca Emily'yi çok seviyorum.

İki insanın kadar farklı olmamıza rağmen son on dört yıldır en iyi arkadaşız. O, yepyeni kocası Tucker ile yuva kurmadan önce bir dizi zengin ve başarılı erkekle çıkmış güzel, dışa dönük bir sosyete varisi. Öte yandan ben neredeyse beş parasızım ve üniversiteden hemen sonra lise aşkımla evlendim.

O benim ilk ve tek aşkımdı ve sonsuza kadar onun yanında olmayı bekliyordum. Ta ki sekreter olayı gerçekleşene kadar. İtiraf etmeliyim ki, on beş yıllık sadakatten sonra bu olay bazı şeyleri parlattı. Kariyerinde ona destek olmak için ülkenin dört bir yanında onu takip ettim, ancak onu kocaman göğüsleri ve elmas için yalvaran bir yüzük parmağı olan hırslı bir sarışının kollarında desteklediğim ortaya çıktı.

Yine de kötümser olmayacağım, özellikle de bugün. Bu tür bir negatif enerjiyi en iyi arkadaşımın düğün resepsiyonuna yansıtmayı reddediyorum ve

Kötü bir tecrübenin beni sonsuza dek aşka küstürmesine izin veremem. Bu onun gerçekten kazandığı anlamına gelir.

Her neyse, kocamla kaybettiklerimi arkadaşılığımın fazlasıyla telafi ettim. Emily ve ben her zaman yakındık, ancak evliliğimin çöküşü sırasında benim için gerçekten adım attı. Annem ve çocukluk arkadaşım Kimmy ile birlikte tam bir kız gücüydüler. Spice Girls'ün steroidli versiyonu gibiydiler, bana her konuda destek oldular, dev dondurma küvetlerinden kiralık katil tutma tekliflerine kadar her şeyi sağladılar. Eğer bu korkunç derecede rahatsız leylak rengi elbiseyi giymek ve bir düğünde diğer insanların öpüşmesini izlemek Emily'nin arkadaşılığı için ödemem gereken bedel ise, o zaman bu bir pazarlık. Yüzyılın anlaşması.

Önümdeki şampanya bardağını elime alıp bir dikişte içerken bir yandan da salonda ve dans pistinde birbirine karışan mutlu çiftleri izliyorum. Mutlu görünüyorlar ama geçen yıl öğrendiğim bir şey varsa o da görünüşün aldatıcı olabileceğidir.

Emily ve Tucker'ı gördüğümde ise gülümsemek zorunda kalıyorum. Birlikte muhteşemler; ikisi de uzun boylu, sarışın ve beyaz giyinmişler. Ama en muhteşem olan şey, onu kollarında döndürürken ona bakış şekli. Sanki tüm evrendeki tek kız oymuş gibi. Her kadın kendisine böyle bakılmasını ister ve onu hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum. Sonunda gerçek aşkı buldu ve son zamanlarda yaşadığım erkek sorununa rağmen onun adına gerçekten çok sevindim. Beyaz atlı prensini bulmayı hak eden biri varsa o da Emily'dir. Onu bulmak için bir sürü kurbağa öpmesi gerekti - seksi, zengin kurbağalar elbette, ama bankada ne kadar parası olursa olsun kurbağa kurbağadır.

Herkesin ya sarhoş olduğu, ya çok sarhoş olduğu ya da bir masanın altında sızdığı akşamın o aşamasına geldik. Çocuklar süslü kıyafetleriyle dans pistinde saatlerce kaydıktan sonra yere yığıldılar ve Emily ile Tucker yakında İtalya'daki balaylarına gitmek üzere yola çıkacaklar. Bir zamanlar düzenli olan oturma planı cehenneme dönmüş ve genç bekarların hepsi dans temelli bir tür çiftleşme ritüeline dahil olmuştur. Sandalye kapmaca oyununa benziyor, ama sonunda kimin üzerine oturursanız onu öpüyorsunuz.

Bu gece bir yabancıyla dudak dudağa gelmek istemediğim için tüm bu olaylardan uzak duruyorum. Bu oyunu oynayacak ne enerjim ne de kendime güvenim var. Görünüşe göre aldatılmak insanın kendi imajını oldukça zedeliyor ve herhangi bir erkek benim için bunu yapmadan önce kendimi reddetmek gibi çok kötü bir alışkanlık edindim.

Keşke Kimmy de gelebilseydi. Çocukluğumun en iyi arkadaşı hayatımın en güzel zamanını geçirmemi sağlardı. En azından gecenin geri kalanında hayatının en güzel zamanını geçireceği kişiyi bulana kadar. Ne yazık ki, dünya çapında bir yatırım şirketinin hukuk müdürü olmak, acil iş durumlarının başkasının üzerine yıkılamayacağı anlamına geliyor.

Ama ben yalnızlığımı en iyi şekilde değerlendiriyorum ve odanın arka tarafındaki bir masaya gizlice geçtim. Resepsiyonun başında hepimize yaka kartları verildi çünkü Emily hayatın farklı kesimlerinden milyonlarca insanı tanıyor ve hepsinin birbirini tanımasını istiyordu. Bazı erkeklere kadınların göğüslerine biraz fazla uzun süre bakmak için bir bahane verse de eğlenceli bir fikirdi. Şimdi benimkini çıkardım ve küçük konukları eğlendirmek için saksılara bırakılan boya kalemleriyle üzerine bir şeyler karalamakla meşgulüm. Ve görünüşe göre, nedimeyi de.

Yanıma biri oturduğunda masa hafifçe sallanıyor ve ani sarsıcı hareket elimin kaymasına neden oluyor. Gülümsemeye ve yeni masa arkadaşımın kurtulmak için ne gerekiyorsa söylemeye hazır bir yerimde döndüğümde, zihnim bomboş kalıyor. Boya kalemlerini, dansı ve ayaklarımın beni öldürdüğü gerçeğini unutuyorum. Annemin sağlık sorunlarını, finansal sorunlarımı ve beni aldatan piç eski kocamı unutuyorum. Her şeyi unutuyorum çünkü yanımda oturan adam o kadar ateşli ki diğer tüm düşünceleri siliyor.

Nefesimi içime çekiyorum ve keşke biraz şampanyam kalsaydı diyorum. Cidden, eğer olsaydı, bu adama ve onu yaratan tanrıya kadeh kaldırırdım. Tebrikler çok yerinde. Otururken bile uzun, omuzları geniş ve iri ve yüzü... vay canına. Yüzü şu Rönesans sonrası düşmüş melek heykellerinden birine ait, sert açılırları sadece dudaklarının günahkâr kıvrımıyla yumuşatılmış. Saçları koyu renk ve gür, güçlü çene hattı kalın ama düzgün bir sakalla kaplı. Sakala bayılırım, özellikle de onunki kadar bakımlı olanına.

Erkek konukların çoğu gibi o da smokin giymiş ama bu adam smokini sanki içinde doğmuş gibi giyiyor. Sadece inanılmaz görünmekle kalmıyor, aynı zamanda kokuyor da. Duyulara tam bir saldırı gibi. Belki de diğer her şeyin bu kadar mükemmel olmasını telafi etmek için Mickey Mouse gibi bir sesi var. Ona o kadar yoğun bakıyorum ki, muhtemelen burada bir bakıcıyla olup olmadığımı merak ediyor ve gülümsediğinde, koyu kahverengi gözlerinin sıcaklığında boğuluyorum. Tanrım, bu adam Temmuz güneşi altında New York kaldırımlarından daha sıcak. Bu bir

Ne yazık ki konuşma gücümü kaybetmiş gibiyim. Umarım salyalarım akmiyordur.

"Özür dilerim, bu kadar meşgulken sizi rahatsız etmek istemezdim." Sesi alçak perdeden ve çikolatadan daha yumuşak. Vay be. Resmen tüm ateşli niteliklere sahip. Eliyle masayı işaret ediyor ve neden yüzüm kızarıyor. Harika. Bu iyi kalpli adam beni terk edilmiş yaka kartımın arkasına lanet bir pastel boyayla güller çizirken yakaladı. Çok sofistike biriyim.

"Sorun değil. Kanser için bir tedavi ya da BM başkanına bir not yazıyor değildim. Sadece boyama yapıyordum."

"Boyama mı? Bana bunun senin için iyi olduğu söylendi. Farkındalık ya da her ne diyorlarsa." Çok eğlenmiş görünüyor ve onu kim suçlayabilir ki? Bu adam alışılmışın dışında yakışıklı, smokin giyiyor ve bu ortamda benim kendimi yersiz hissettiğim kadar rahat görünüyor. Sanırım hayatında farkındalık faaliyetlerine ayıracak zamanı ya da ihtiyacı yok.

"Belki," diye mırıldanıyorum. "Denemek ister misin?"

Onun yanıtı gürleyen bir kahkaha oluyor ve ben kendi suratıma bir şaplak atmayı düşünüyorum. Çok havalı, Amelia. Ne becerikli bir operatör.

"Teşekkürler, ama ben iyiyim. Sadece insanları izlemek için sessiz bir yer arıyorum." "Ben de öyle. Bu tür şeylerde insanları izlemeyi kendimden daha çok seviyorum.

onlarla karışmak gibi."

Bana kaşlarını çatıyor ve ben kendimi daha da aptal hissediyorum. Bu da nereden çıktı şimdi? Normalde düşünmeden konuşan biri değilimdir ama bu adamdaki bir şey her zamanki filtrelerime balyoz indirmiş gibi görünüyor.

"Bak," diyorum dikkatini dağıtmak için. "Mutlu çift." İşaret parmağımı takip ediyor ve Tucker ile Emily'nin beyaz bir bulanıklık içinde dönerek geçişini izliyoruz.

"Evet," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Mutlu çift." Ses tonunda sözleriyle çelişen bir ısırık var ve ona sertçe bakıyorum.

"Bu da ne demek oluyor? Onlar mutlu," diye ısrar ediyorum, bu özel günlerinde onlara karşı çok korumacı hissediyorum. Kim bir düğüne gelip gelin ve damat hakkında saçma sapan konuşur ki? Ne kadar seksi olduğu umurunda değil, bu çok kaba.

Yumuşakça gülüyor, gözlerinin kenarları onu daha da seksi gösterecek şekilde kırışıyor. "Yani, çok mutlu görünüyorlar - en azından şu anda. Ama..."

"Ama?" Görgü kurallarına uymamasından rahatsız olmuş ama biraz da meraklanmış bir şekilde soruyorum. "Evliliğe inanmıyor musun?"

Üst dudağını emer ve bu konu hakkında düşünür. "Sanırım sonsuza dek mutlu sonlara inanmıyorum... her türlüşüne," diye cevaplıyor sonunda omuz silkerek. "Birine nasıl sonsuza kadar söz verebilirsin ki? Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez."

Ona göz kırpyorum. O gerçek mi? Bütün günü iki insanın hayatlarının geri kalanını birbirlerine adamalarını kutlayarak geçirdik. En azından birkaç saatliğine gerçek aşka inanıyormuş gibi davranabilirdi. Ben bile o kadar alaycı değilim ve olmak için her türlü sebepim var. "Sanırım hiç evlenmediniz?"

"Hayır, ama bir zamanlar çok yaklaştım. Bir milyon yıl önce." Bakışları artık çıplak olan sol elime gidiyor. O yüzük neredeyse bir yıldır yok olmasına rağmen, onun hissine daha yeni alışıyorum. Tıpkı amputasyon geçiren insanlarla ilgili hikâyeler gibi; geride hayali bir acı bıraktı. "Sen?" diye soruyor.

Sinirle yutkunuyorum. Bu kurtlar sofrasını şimdi açmak istiyor muyum? Yoksa kibarca bahanelerimi sıralayıp yine yalnız kalmak için sıvışmak mı istiyorum?

Söyleyeceklerimle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor ve ben de kendime yeniden yaşamaya başlamam gerektiğini hatırlatıyorum. Dış dünyayla ilişki kurmaya başlamam ve eski hayatımda sahip olduklarımın artık olmadığını kabul etmem gerekiyor. Sağlam bir temeli olan yeni bir hayat inşa etmeliyim.

Çekici bir adam benimle ilk kez konuştuğunda korkup kaçmak iyi bir başlangıç olmaz. Ayrıca, ne olacak ki, dört kadeh şampanya içtim ve bu akşam yapacak daha iyi bir şeyim yok. Dans pistindeki çiftleşme çılgınlığına katılmaya hiç niyetim yok ve Emily ile Tucker gidene kadar buradan ayrılamam. Baş nedime kuralı.

"Evet, var aslında," diyorum gözlerine bakmadan.

Başını öne eğiyor. "Ama şimdi evli değilsin?"

"Hayır." Kelime sert bir fısıltıyla çıkıyor ve göğsümdeki duygu kabarması beni şaşırtıyor. Chad'in beni aldattığını öğrendiğimden beri uzun zaman geçti ve boşanmamız iki hafta önce sonuçlandı. On bir aydır ayrı yaşıyoruz ve bir zamanlar birleşik olan dünyalarımız artık çok ayrı. Şimdiye kadar bunu atlatmış olmalıydım, değil mi? O adama daha fazla kendimi vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Onu ve yeni nişanlısını düşünerek daha fazla gözyaşı ya da enerji harcamayacağıma. Şimdi , ateşli bir yabancıyla konuşuyorum ve acıyı göz kırparak uzaklaştırıyorum.

Gözlerimi kaçırmaya çalışsam da fark ediyor. Onun her şeyi fark eden bir adam olduğu hissine kapılıyorum. "dilerim," diyor, sesi içten geliyor. "Ama sanırım sen de benim haklılığımı kanıtladın."

"Hayır, yapmadım. Pek çok evlilik uzun sürüyor," diyorum savunmacı bir şekilde. "Eski kocamın beni aldatan bir pislik olması tüm erkeklerin öyle olduğu anlamına gelmez."

"Ya da tüm kadınlar," diye karşılık veriyor tek kaşını kaldırarak ve havayı yumuşatan bir sırıtışla. Aynı zamanda yumurtalıklarımın ağrmasına neden oluyor ki bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim. "Erkekler sadakatsizlik pazarında köşeyi dönmüş değiller, yine de büyük kısmının onlarda olduğunu kabul ediyorum. Senin adın ne *Rosa*?" İşaret parmağını artık parlak desenli isimliğimi süsleyen çiçeklerin üzerine vuruyor. "Kiminle tartıştığımı bilmek isterim."

Tartışmak mı? Yaptığımız şey bu mu? Kulağa hoş geliyor. Kendimi daha yetişkin ve daha az duygusal bir enkaz gibi hissettiriyor. Belki de bu karşılaşmayı düşündüğüm kadar felaket bir şekilde ele almamışımdır.

Etiketimi ters çevirerek gerçek ismimin gizli kalmasını sağlıyorum. "Amelia'ydı," diye kesin bir dille açıklıyorum. "Ama şimdi değiştirmeyi düşünüyorum. Bu gece tamamen farklı biri olmak istiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Kendi sesimdeki mırıltıyı duyuyorum ve bu beni şaşırtıyor. Genelde flört eden biri değilimdir. On altı yaşımdan beri kocamla birlikteydim, bu yüzden nasıl yapılacağını hiç öğrenemediğim bir şey. Burada tamamen kanatlanıyorum.

"Bence yeni bir şeyi bedeninize göre denemek her zaman eğlencelidir. Bakalım nasıl . Yeni isim ne olacak?"

Ben bunu biraz düşündüm. "Ben Scarlet ve Portia arasında kaldım. Son derece göz alıcı bir şey."

"Hmmm... Sanırım Scarlet'i tercih ederim." Masanın karşısında öne doğru eğiliyor ve kalbimi çarptıracak şekilde gülümsüyor.

"Scarlet olsun o zaman. Oldukça çekici biri, biliyorsun. Kendi jeti ve Hamptons'da bir evi olan bağımsız, zengin bir iş adamı. Kendine güveniyor, küstah ve istediği her erkeği elde edebilir." Scarlet'le ilgili hayallerime kendimi kaptırmış durumdayım ve keşke onun özgüveninin bir kısmına bile sahip olabilseydim.

"Yapabileceğine eminim," diye cevap veriyor ve bana doğrudan içime işleyen orantısız bir sırıtış atıyor. "Ve bir geceliğine başka biri olmanın cazibesini kesinlikle anlıyorum. Diğer her şeyi, olman beklenen her şeyi bir kenara bırakıp kendini yeniden yaratmak."

"Aynen öyle! Ben... Şey, normalde öyle biri değilimdir. Tedbiri elden bırakan biri. Ama Scarlet öyle. O bir fingirdek."

"Anlıyorum," diyor gülerek. "Sanırım Scarlet ve ben çok iyi anlaşacağız."

"Belki de öyledir. Yine de bir isim etiketiniz olmadığını fark ettim. Size nasıl hitap edeyim?"

Elini cebine atıyor ve buruşuk bir rozet çıkarıyor. Masanın üzerine düz bir şekilde koydu ve keskin kalemle yazılmış "Charlie" ismini gördüm.

"Seni uyarıyorum Scarlet," diyor koyu renk gözlerini benimkilere dikerek. "Bu benim gerçek adım da olmayabilir. Belki de odanın öbür ucundan seni gördüm ve gelip seninle konuşmaya karar verdim. Belki de bu düğünde konuk bile değilimdir."

Bakışının yoğunluğu karşısında dudaklarım titriyor ve kendimi onun ağzına bakarken buluyorum, ağzının benimkinin üzerine kapandığını hayal ediyorum. Hayır. Şaka yapıyor olmalı. Böyle erkekler benim gibi kadınlara iki kez bakmaz, yaklaşmak için bir düğünü basmak şöyle dursun. Ama ben akışına bırakmaya karar verdim. Ne de olsa Scarlet böyle yapardı.

"Memnun oldum *Charlie*," diyorum ve elimi sıkması için ona uzatıyorum.

"Hislerimiz karşılıklı, Scarlet," diye cevaplıyor yumuşak bir sesle, parmaklarımı avucunun içine alırken. Teni sıcak ve elinin kocaman olduğunu, avucunun neredeyse benimkini bütünüyle yuttuğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Tenine dokunmak, o yoğun gözlerle birlikte, içimde bir heyecan fırtınası estiriyor. Bu adam takım elbise içinde saf bir seks ve tüm vücudum buna tepki olarak karıncalanıyor.

Beni tutuşundan kurtarıyor ve sandalyeme yaslanıp, bakışları yüzümde gezinirken onu inceliyorum. Dikkati birkaç saniyeliğine göğüslerime kayıyor ama bir centilmen gibi orada oyalanmıyor. Konuşmak üzereymiş gibi ağzını açıyor ama daha tek kelime edemedi, yanımdaki sandalyeye ağır bir şekilde düşen biri tarafından rahatsız ediliyoruz.

Güçlü viski kokusu burnuma doluyor ve ağır bir kol omzuma dolanıyor, eli çıplak tenimi mıncıklıyor. Gözlerimi deviriyorum çünkü yeni masa arkadaşımızın kim olduğunu çok iyi biliyorum ve bu beni hiç heyecanlandırmıyor. Ben yerimde dönüp yeni arkadaşımıza bakmadan önce Charlie tek kaşını bana doğru eğilerek kaldırıyor.

"Sağdıç ve nedimenin ikisi de bekarsa, bir araya gelmeleri gelenektir, biliyorsun değil mi?" diye kulağıma fısıldıyor.

"Hey AJ," diyorum iç çekerek Tucker'ın çok sinir bozucu küçük kardeşine. "Bu işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum."

"Elbette öyle." Yaklaşıp öpmek için dudaklarını büzerken göğüs dekolteye bakıyor. Yeterince zararsız olduğuna eminim ama nefesinin kokusundan ve yüzündeki umursamaz ifadeden geri çekiliyorum. Neden erkekler her zaman bu tür davranışların kabul edilebilir olduğunu düşünür? Sarhoş olduğunu biliyorum ama yine de. Eğer bir düğünde olmasaydık, onu tokatlamak isterdim.

Yine de bir düğündeyiz, bu yüzden olay çıkarmadan dokunuşundan kaçınmak isteyerek ondan geri çekiliyorum. Charlie kolunu tutup omzumdan çektiğinde, tam bir deneme daha yapmak için öne doğru ilerlemek üzereydi.

"Özür dilerim, AJ," dedi yumuşak bir sesle. "Ama Scarlet şu anda bekâr değil. Bu akşam benimle birlikte."

AJ bir an için kafası karışmış görünüyor, muhtemelen Scarlet'in kim olduğunu merak ediyor, ama yüzünde şapşal bir sırıtış ve cam gibi bir ifade var, bu da bana yarın bu konuşmanın tek kelimesini bile hatırlamayacağını söylüyor. Bununla birlikte, bir hasta çantasına ve bir avuç dolusu Advil'e şiddetle ihtiyacı olabilir.

Charlie ikimizin de üzerinde yükseliyor ve elini bana uzatıyor. Bekleyen eline bakıyorum, sonra da geri kalanına. Tanrım, o kadar uzun ki. Ona bir ağaç gibi tırmanabilirdim.

Gülümsüyorum ve parmaklarımı onunkilere geçirerek beni kalabalık dans pistine götürmesine izin veriyorum. Grup yavaş ve boğucu bir şeyler çalıyor ve ben düşünmeye vakit bulamadan kollarını belime doluyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, müzik eşliğinde hareket ederken yanaklarıma bir kızarıklık yayılıyor. Bu dans ama çok daha fazlası gibi geliyor. Kalçalarım onunkilere çarpıyor ve onun kalın kalçaları benimkilere karşı sıcak ve sert. "Kurtarma için."

"Sorun değil. Eminim Scarlet zaten onunla başa çıkabilirdi. Sen müstakbel talibinden kurtulur kurtulmaz gidip tekrar oturabiliriz. Tabii sen de istersen."

Sert vücudunun sıcaklığı elbisemin ipeksi kumaşından yayılıyor ve bu artı belimdeki parmaklarının dokunuşu beyin fonksiyonlarıma zarar veriyor. Böyle bir adam onu bu kadar yakın tutarken bir kız nasıl sağlıklı düşünebilir ki? Ellerim geniş omuzlarında duruyor ve parmak uçlarımı esneterek mükemmel bir şekilde dikilmiş smokinin altında yatan kasların sertliğini hissediyorum.

"Aslında dans etmeyi çok seviyorum. Yıllardır böyle dans ettiğimi sanmıyorum. Ya da belki hiç." Tekrar kızarıyorum ve tamamen yabancı birine karşı bu kadar açık olduğum için kendimi azarlıyorum. Bu adam ve ben bir oyun oynuyoruz ve bu benim acınası hayatımla ilgili mahrem detayları açıklamamı gerektiren bir oyun değil.

"Oh?" Gözlerini bana dikti. "Kocan seni dansa götürmedi mi?"

"Çok iyi bir dansçı değildi." Omuz silktim. "Senin gibi değil."

Kahretsin! Kapa çeneni, Amelia. Unutma, sen Scarlet'sin. Scarlet ol.

Yine usulca gülüyor ve ben bu sesi iliklerime kadar hissediyorum. "Küçükken ders almıştım. Annem ısrar etti."

"Bunu yaptığına memnunum," diye cevap veriyorum, ona doğru eğilerek. Sıcak elinin sırtımın alt kısmına doğru hareket ettiğinin aşırı farkındayım. Beni biraz daha yaklaştırıyor, gözleri gözlerimde ve bakışlarının yoğunluğu başka tarafa bakmamı imkânsız kılıyor. Başka tarafa bakmak istediğimden değil. Tek yapmak istediğim dans etmek, kendimi onun gözlerinde kaybetmek, kendi dünyamızda birlikte sallanırken nefesinin tenime dokunuşunun tadını çıkarmak. Parmaklarım başının arkasındaki kalın saçlara dolanıyor ve bana ne olduğunu merak ediyorum. Ama göğsüne yaslanıp ağız sulandıran kolonyasının kokusunu içime çekerken, içime ne girdiğinin umurumda olmadığını fark ediyorum. Sadece olduğu için mutluyum.

Bölüm
İki
AMELIA

Müzik durdu ve grup eve gitmek için toparlanıyor. Konukların çoğu gitmiş, Tucker ve Emily de çoktan gitmişlerdir. Dans pisti rengârenk flamalarla, atılmış isim etiketleriyle ve tek bir kırmızı stiletto ile doludur. Asla çözülemeyecek bir Külkedisi gizemi. Yorgun personel ortalığı ama ben arkadaşım bir şişe şampanya alıp dışarı çıktık. Gecenin bitmesini istemiyorum ve o da aynı şeyi hissediyor gibi görünüyor. Charlie ve ben otelin lüks peyzajlı bahçelerinden birinde küçük bir veranda masasında oturuyoruz ve o, serin gece havasında beni sıcak tutmak için şövalyece bir girişimle smokin ceketini omuzlarıma yerleştirdi. Gökyüzünün karanlık örtüsü ve New York'un parlayan ışıkları altında konuşuyor, gülüyor ve flört ediyoruz. Komik ve çekici biri ve annem ve beni aldatan kocam hakkında saçmalamamı dinledi. Bundan sıkılmış olmalı.

ama bıkkınlık belirtisi göstermiyor.

O da bana çocukluğundan, sevgi dolu bir ailede beş erkek çocukta biri olarak büyümesinden bahsediyor. Ben tek çocuğum ve çalışkan bekar bir anne tarafından büyütüldüm, bu yüzden ilk yıllarımız daha farklı olamazdı. Yine de onun hikayelerini dinlemek ve benimkileri paylaşmak çok eğlenceli. En son ne zaman yeni tanıştığım birinin yanında bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyorum.

Emily ile girdiğim iddiayı kaybettiğim ve Yankees maçına Mets formasıyla gitmek zorunda kaldığım zamanı anlatmayı bitirdikten sonra "Siz nasıl tanıştınız?" diye soruyor.

"Üniversitedeki ilk günümüzde tanıştık. O zamandan beri çok iyi arkadaşız."

"Bu tür kalıcı dostluklar nadirdir. Üniversiteye nerede gittin?"

Cevabımın onu şaşırtacağını biliyorum. Herkes her zaman şaşırır. "Harvard." Kaşları havaya kalkıyor ve ben de sırtımda kalıyorum. "Şaşırmış görünüyorsun. Buna inanmak çok mu zor?"

"Ben öyle bir şey demedim." Gülüyor, sesi o kadar derin, seksi ve içten ki kalbim göğsümde zıplıyor. "Daha önce geçici işler yapmaktan bahsetmiştin ve ben de..." Şampanyasından bir yudum daha alır. "Sanmıştım ve hepimiz bu konuda ne dediklerini biliyoruz. İyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum, bu yüzden bir eşek olduğumu düşünmenizi istemem. Siz de bir eşeğe benzetilemeyecek kadar sevimlisiniz."

Çok çekici biri. Omuzlarımı geriye atıyorum ve bu sandalyede eriyip bir su birikintisine dönüşmek üzere değilmişim gibi davranıyorum. "Sorun değil. Ben buna alışkınım. Harvard'a giden herkesin, az önce akşamı birlikte geçirdiğimiz o cesetlerin çoğu gibi, yüksek uçan bir şirket işi olduğuna dair yaygın bir inanç var."

"Ah!" Elini kalbinin üzerine koyuyor ve bana sırtıyor. "Bu acıttı."

"Eminim hayatta kalacaksın." Onun yaralı ifadesine kıkırdıyorum.

Onunla konuşmak çok kolay ve doğal geliyor, sanki birbirimizi birkaç saatten çok daha uzun süredir tanıyormuşuz gibi. Ona iş görüşmelerinde alışılmadık kariyer yolum sorulduğunda söylediklerimin sterilize edilmiş versiyonunu anlatmayı düşünüyorum ama ikimiz de bu kadar açık sözlüken bu yarı gerçek uygun görünmüyor. "Planlarım vardı ama biz Amerika'da dolaşırken onları askıya aldım. Sonra bir şekilde... sanırım yol boyunca kendimi kaybettim. İş bir kariyerden ziyade bir iş olarak görmeye başladım ve arada bir fark var, değil mi? Yıldızlara ulaşmak için sadece birimize yer varmış gibi hissediyordum ve o da kocamdı."

"Her zaman iki kişilik yer yok mudur? Başarı paylaşıldığında daha iyidir, ya da bana öyle söylendi."

Haklıydı elbette ve bunu şimdi anlıyorum. Ama Chad'de iyi bir yılan yağı satıcısının cazibesi ve yalakalığı vardı ve beni önce onu zirveye çıkarmaya odaklanırsak ikimizin de daha iyi olacağına ikna etti. Benim için daha sonra, belki bir aile kurduktan sonra zaman olacaktı.

Geriye dönüp baktığımda, bu bir hataydı - en azından benim için. Ama liseden beri birlikteydik ve ilişkimiz bu yatırıma değer gibi görünüyordu. Son zamanlarda ne kadar çok eğilip büküldüğümü ve onun yapmak zorunda kalmaması için ne kadar çok şey yaptığımı fark ettim. Üniversite sırasında onu Columbia'da görmek için her zaman eve giden bendim. Aslında, o zamanlar en büyük anlaşmazlık noktamız onun tek bir hafta sonu için bile Boston'a gelmek istememesiydi. Başımı sallıyorum ve kadehimden uzun bir yudum alıyorum. Bunların hepsi geçmişte kaldı ve şimdi bile yanlış olanın benim seçimlerim değil, o seçimleri yaptığım kişi eminim. "Peki,

İlişkiler karmaşık yaratıklardır, değil mi? Aşık olduğunuzda tuhaf şeyler yaparsınız."

"Sen öyle diyorsan."

"Hiç aşık olmadın mı?" diye sordum. "Buna bir an bile inanmıyorum."

sallıyor ve gülümsüyor, ama gözlerine ulaşmayan bir gülümseme bu.

"Öyleydim, evet. Ama bu uzun zaman önceydi ve bunu tekrarlamak istemiyorum.

o özel deneyim."

Eline uzandım ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Üzgünüm, Charlie."

"Bunun aslında benim adım olmadığını , değil mi?"

Parmaklarını sıkıyorum ve ona şeytani bir gülümseme gösteriyorum.

"Sus artık. Bu gece öyle. Bu gece sen Charlie'sin, kasabaya yeni gelen muhteşem bir yabancı."

"Aslında burada biraz yeniyim. Yıllarca uzak kaldıktan sonra yeni taşındım."

"Gerçekten mi? Neden ayrıldın? Burada harika bir ailen var gibi görünüyor."

Üst dudağını emiyor ve uzun bir süre sessiz kalıyor. Acaba bana yalan mı söyleyecek, yanlışlıkla bir sinire mi dokundum diye merak ediyorum.

"Uzaklara taşındım çünkü kendim olmaya ihtiyacım vardı," diyor sonunda omuz silkerek. "Bağımsız olmaya ihtiyacım vardı, bir bütünün parçası olmaya değil, anlıyor musun? Benim ailem harika. Babam doğanın bir gücü ve kardeşlerim... Şey, biz yakınız ve onlar inanılmazlar. Bazen o kadar muhteşemler ki kendimi yeterince iyi hissetmiyorum, sanki onların yüksek standartlarına uymuyormuşum gibi. Söyledikleri ya da yaptıkları hiçbir şey değil, hepsi benim suçum. Ve ülkenin diğer ucuna taşınmak bundan kaçmanın bir yolu gibi geldi. Annemizi kaybettikten sonra, burada kalmayı daha da zor buldum. Bir süre idare ettim ve işle meşgul oldum ama asla yerleşik hissetmedim. Hepimizin paylaştığı evden uzaklaşmak neredeyse bir rahatlamaydı."

Bu bir itiraf gibi geliyor ve rahatsızlığını hissedebiliyorum. Ayrıca bu kusursuz adam kendini yeterli hissetmiyorsa ailesinin geri kalanının nasıl olduğunu da merak ediyorum. Hepsi süper kahraman olmalı. "Neden şimdi geri geldin?" diye soruyorum.

"Sadece doğru zaman olduğunu hissettim. Kim bilir, belki de kaderdi. Belki de bu düşün için burada olmam gerekiyordu. Belki de seninle tanışmam gerekiyordu, Amelia."

"Olamaz," diyorum şakacı bir şekilde koluna vurarak. "Emily'nin arkadaşı olma ihtimali Amelia'dan çok daha yüksek olan süper seksi piliç Scarlet'le tanışacaktın."

"Amelia'nın sade bir yanı yok." Elimi kaldırıyor ve avucuma bir öpücük bırakıyor. Kalbim tekliyor ve sonra çok daha alçak bir yere heyecanlı mesajlar gönderiyor. "Ama sen ve Emily çok farklı görünüyorsunuz. Finans sektöründe çalışıyor, değil mi? Eski parayla mı geliyor?"

"Evet. Ben de hiç param olmadan idarede çalışıyorum. Ama dedikleri gibi zıt kutuplar birbirini çeker. Yine de bazen keşke ona daha çok benzeseydim diyorum. Sadece bir geceden fazlası için."

"Peki neden?"

"Sanırım onun özgüvenine sahip olmak isterdim. Onun kendine güveni. Kendini sorgulamadan eğlenebilme yeteneği."

"Oh?" Daha dik oturuyor. Bana bakarken gözleri kısılıyor ve bunu neden yüksek sesle söylediğimi merak ediyorum. "Peki bu özgüvenle ne yapacaksın? Şu anda mı? Ne eğlenceli olurdu?"

Ona bu soruya muğlak ve bağlayıcı olmayan bir cevap verebilirim. Aslında kesinlikle vermeliyim, çünkü vereceğim tüm samimi cevaplar başımı büyük bir belaya sokabilir. Ama bakışları en az şampanya kadar sarhoş edici ve onu bir daha asla göremeyeceğimi anlıyorum. Bizler gecenin bir yarısı gelip geçen düğün misafirleriyiz. Ona gerçeği söylemenin ne zararı var? "Bazen kendimi serbest bırakmak ve ne istersem yapmak istiyorum. Çılgına dönmek. Acele kararlar vermek, anı yaşamak ve pişmanlık duymamak. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bardağına bakarak son damlayı da dibinde döndürüyor. "Bana daha fazlasını anlat."

"Tamamen başka biri olmayı denemek istiyorum. Scarlet gibi. Onun endişeleri yok, güvensizliği yok. Sorumlulukları yok. Bir süreliğine yaşamak güzel olurdu."

"Evet. Bunu anlıyorum."

"Öyle mi?" Bu inanılmaz seksi, çekici ve zengin adam neden olduğundan başka biri olmak istesin ki? Bir insanın hayatta isteyebileceği her şeye sahip gibi görünüyor.

"Tabii ki. Bencil olma şansı mı? İnsanların senden beklentilerini bir kenara bırakmak? Birini inciteceğinden ya da hayal kırıklığına uğratacağından endişe etmeden kendi arzularından başka bir şey düşünmeden hareket etmek? Evet, bunu anlıyorum."

Gözlerine baktığımda, artık çikolata kahvesi değil; neredeyse siyahlar. Sesi duygu yüklü ve bu ses karşısında tüylerim diken diken oluyor. Burada sadece bir oyun oynuyoruz, değil mi?

İkimizin de keyif aldığı ve ikimizin de kazanmasını sağlayabilecek bir oyun. Bu düşünce beni konuşmaya itti. "Ya ikimiz de bu gece için gerçek hayatlarımızı terk etmeyi kabul etseydik? Bu nasıl olurdu? Eğer şansın olsaydı... Ne arıyor olurdun?"

Dudakları kıvrılıyor ve beni değerlendirirken başı bir yana eğiliyor. Flört etme konusunda kötü olabilirim ama aynı zamanda tam bir aptal da değilim. Görüldüğü kadarıyla bu muhteşem adam benimle ilgileniyor. Ama şimdi ona teklifte bulunduğum için karnımda bir sinir fırtınası kopuyor.

"Ben biraz daha ..."

"Biraz ne?" Gözlerim onunla kilitli kalıyor, kalbim o kadar atıyor ki yemin ederim duyabiliyor olmalı.

"Sıradan mı?" Tek kaşını kaldırdı. "Ben her şeyini ortaya koyan bir adamım Scarlet, ama sadece bir gece için."

Bu adamla bir gece için her şeyi yapmanın, Chad'le on yıldan fazla bir süredir yarım yamalak olmaktan daha iyi olacağını düşünmeden edemiyorum. Aslında, bu mükemmel. Hayatım yoğun ve karmaşık ve bir ilişki için yerim yok.

Ama harika bir gece için yerim var.

Sakin kalmaya ve iyice düşünmeye çalışarak teklifini değerlendiriyorum. Hangi açıdan bakarsam bakayım, olumsuz bir yanını bulamıyorum. Biraz sarhoşum ama kendi aklımı, kendi bedenimi tanımayacak kadar değil. İkisi de tam karşımdaki inanılmaz seksi ve karizmatik adam karşısında şaşkına dönmüş durumda. Artık kesinlikle Scarlet'im ve bu beni çok heyecanlandırıyor. Bir kez olsun biraz yaramaz olmayı hak ediyorum, değil mi? Ve bunu kimse öğrenmeyecek.

"Rahatça yapabilirim," diye fısıldıyorum.

Adem elması sallanıyor ve birkaç saniye bana bakıyor. Aramızdaki elektrik, etrafımızdaki havada parıltıyan ateş böcekleri gibi hissedilebilir. Eminim o da hissediyordur, bu büyüü?

"Yandaki oteldeyim," diye teklif ediyor. Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

Vay anasını. Bunu gerçekten yapacak mıyım? Bildiğim kadarıyla bir seri katil olabilir. İnanılmaz seksi bir seri katil, ama beni bir çukura gömdüğünde görünüşünün pek bir önemi kalmayacak. Emily düğününe bir seri katil davet etmez, değil mi? Tanrım, sınırlarım o kadar bozuldu ki kendi kendime gevezelik ediyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve konfor alanımın tamamen dışındayım.

Ayağa kalkıyor ve elini bana uzatıyor. Şaşkınlıkla kendi elimi uzattığımı ve onu tuttuğumu görüyorum. "Gidelim mi Scarlet?" Bana hınzır bir gülümseme fırlatıyor ve içim ılık bir tereyağı gibi eriyerek tüm şüphelerimi silip süpürüyor. Eğer o bir seri katilse, en azından ben mutlu öleceğim.

Kol kola yürüyüp otele olan kısa mesafeyi hızla kat ediyoruz. Grand Regent şimdiye kadar adım attığım en havalı otel ve beni geniş lobide gezdirirken personelden kibarca başını sallıyor. Çatı katına çıkan özel asansöre ulaşıp anahtar kartını okutana kadar birkaç asansör sırasının önünden geçmeye devam ediyor. Çatı katı! Bu adam sadece süper değil, aynı zamanda süper zengin. Onun evreninde yaşamamanın bir şey olduğunu merak ediyorum. Sadece birkaç saatliğine kapısını kıracak kadar bunaldım.

Yukarı çıkarken sessizce yanımda duruyor, eli kalçamda, tehlikeli bir şekilde kıcıma yakın. Kıcım gerçekten aldırıyor ve bacaklarım beklentiyle titriyor. Kapılar açıldığında ve bir şekilde tekrar yürümem beklendiğinde ne bilemeyeceklerinden biraz endişeliyim.

Tedirginliğimi hissetmiş gibi, elini aşağıya kaydırıp kıcımın kıvrımını sıyrıyor ve dönüp bana yavaş, seksi bir gülümseme vererek neredeyse beni bitiriyor. "İyi misin Scarlet?"

Ben de gülümseyip başımı titrek bir şekilde sallayarak karşılık veriyorum. Evet. Scarlet iyi. Scarlet gayet iyi. Ancak Amelia kesinlikle dehşete düşmüş durumda. Scarlet bir dünya kadını olabilir, ama Amelia sadece bir erkekle yatmış, korkak bir dul. Bunu ona söyleyemem, tabii ki. Bu hiç de seksi değil ve sanırım benden çok daha yetenekli ve deneyimli kadınlarla çıkmaya alışkın. Başarana kadar numara yapabilirim, belki fark etmez.

Kapılar açıldığında, bana ilerlememi işaret ediyor ve ben de geniş, zarif bir şekilde dekore edilmiş bir yaşam alanına adım atıyorum. Adamın, şehrin en güzel otelinin tüm katını kaplayan bir odası var ve bu sınırlarımı yatıştırmak için pek bir şey yapmıyor. Konfor alanımın o kadar dışındayım ki muhteşem odaya bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Tüm dairemden daha büyük, tavandan tabana pencereleri ve şehrin en inanılmaz manzarası var. Perdeler açık, Manhattan'ın parlak ışıkları altımızda ve etrafımızda yayılıyor, tüm dünya bir Noel ağacı gibi aydınlanıyor.

Oraya doğru yürüyorum, manzara karşısında büyüleniyorum. Acaba o parıldayan ışıklardan biri kilometrelerce ötedeki annemin evi mi? Annem biraz eğlenmemi, biraz macera yaşamamı onayladı. Bana hep kendimi serbest bırakmam gerektiğini söylerdi.

"Bu manzaraya alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Manhattan silüeti gibisi yok, değil mi?" diyor bana bir bardak viski uzatırken. Kravatını çıkarmış ve bembeyaz gömleğinin üst birkaç düğmesi açık, hemen öpmek istediğim altın rengi bir deri parçası ortaya çıkıyor.

"Sanırım oldukça harika bir manzara," diye cevap veriyorum nefes nefese, gömleğinin malzemesinin kaslı fiziğine uyumuna hayranlıkla . "Ama ben buradan olanı tercih ederim."

Bana sırtlıyor ve içkisini yavaşça yudumluyor, buz küpleri şingirdiyor. Bardağın etrafında kıvrılan dudaklarının görüntüsü beni büyülüyor ve şimdi birlikte yalnız olduğumuz için vücudum onun ham cinsel enerjisinin daha da fazla farkına varıyor. Şimdiye kadar mükemmel bir beyefendi olmuş olabilir, ama o nazik dış görünüşünün altında tehlikeli ve sinirli bir şey var. Pervasız, vahşi ve tutkulu bir şey, beni çağırıyor ve içimi eritiyor. Hiç tek gecelik ilişkim olmadı. Bir daha asla tek gecelik bir ilişki yaşamayı planlamıyorum. Bu özel, çirkin bir şey; kedilerle dolu evimde yalnız ve yaşlı bir kadın olduğumda beni gülümsetecek bir şey.

Sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi dikkatle bana bakıyor. Sonra elini uzatıp beni yanına çağırıyor. "Buraya gel, Scarlet."

Gözlerindeki karanlık vaatte o kadar kaybolmuşum ki isme cevap vermem bir anımı alıyor. Belli ki çok uzun süre tereddüt ettim ve o da gözlerini bana dikti.

"Şimdi," diye alçak bir hırıltıyla emrediyor.

"Evet efendim," diye cevap veriyorum, aramızdaki mesafeyi kapatarak. Hayal edebileceğim en nefis şekilde korkmuş durumdayım. Bu adamın bana ne yapacağını bilmiyorum ama bundan zevk alacağımı biliyorum. Muhtemelen hayatım boyunca hiçbir şeyden zevk almadığım kadar.

Bölüm
Üç
AMELIA

Karşısında dururken kalbim küt küt atıyor ve sinirlerimi yatıştırmak için viskiden bir yudum alıyorum. Kahretsin, yakıyor. Bardağı sessizce elimden alıyor ve bana yukarıdan aşağıya bakmadan önce kendi bardağının yanına koyuyor. Gözlerinin her dokunuşu alkolden bile daha sıcak yakıyor.

Charlie elini saçlarımda gezdiriyor, yumruğuna dolamadan önce yüzümden geriye doğru okşuyor. Bunu başımı geriye çekmek için kullanıyor ve diğer elini kalçamdan geçirip kıcıma koyuyor. Dudaklarını yalayarak bana bakıyor ve bu bana yüksek sesle iç çektiriyor. Bana bakışları o kadar sahiplenici ki, sanki ben ona aitim ve o benimle ne yapacağına karar veriyor. O kadar seksi ki içim titremeye başlıyor, bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık zonkluyor. Topuklu ayakkabı giymiş olmama rağmen, 1.80'lik bedenimin üzerinde duruyor ve onun tarafından tamamen ezilmiş hissediyorum.

O inanılmaz kahverengi gözlere bakıyorum ve tüm vücudum beklentiyle titriyor. O da bunu hissetmiş olmalı ki bana kendini beğenmiş bir gülümseme gönderiyor.

"Bundan zevk alıyormuşsun gibi geliyor ama emin misin? Bunu istediğinden emin misin, Amelia?" diye soruyor, sesi alçak ve ihtiyaçtan boğuk.

"Benim adım Scarlet," diye hatırlatıyorum ona hınzır bir gülümsemeyle. "Ve evet, eminim."

"İkinizin de rızasına ihtiyacım var, mi rosa, çünkü bu ikinizin de unutacağı bir gece olmayacak. Scarlet size buraya kadar gelmeniz için cesaret vermiş olabilir ama ben Amelia'yı becereceğim. Daha fazlası için çılglık atacak olan Amelia."

Onun müstehcen konuşması karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kalçalarım ona daha da yaklaşıyor. "Bunu istiyorum. Eminim."

Son kelime ağzımdan çıkar çıkmaz dudaklarını benimkilerin üzerine kapatıyor ve ben onu içeri buyur edene kadar dilini dudaklarımın kenarında gezdiriyor.

Tadı viski ve ateş gibi ve ben çok daha fazlasını istiyorum. Sanki bütün gece bu ilk öpücük için uğraşmışız gibi geliyor ve şimdi onun için çaresizim.

Ağızına doğru inliyorum ve parmakları kığımın yanaklarına giriyor, vücudumu ona yaklaştırıyor, böylece sert uzunluğu karnıma bastırıyor. Vay canına, çok *etkileyici*. Aslında dehşet verici.

Ellerim kalın saçlarına gömülüyor ve onu öpüşmemizin daha derinlerine çekiyorum. İnliyor, eli sırtıma kayıyor ve askısız elbisemin fermuarını arıyor. Onu buluyor ve yavaşça aşağı çekiyor, sonra elbisemin ayaklarımın dibindeki kumaş havuzuna düşmesine izin veriyor. Elbisenin içinde bir korse vardı, yani şu anda burada sadece külotumla duruyorum. O bana bakarken meme uçlarım sertleşiyor ve kendimi örtme isteğimle savaşıyorum. Buraya saklanmak için gelmedim. Buraya yeni bir şey deneyimlemeye geldim. İnanılmaz bir şey.

Bir adım geri çekiliyor ve bana yukarıdan aşağıya bakıyor, gözleri vücudumun üzerinde sanki ona sahipmiş gibi geziniyor. Takdir dolu hırıltısı yüzümü kızartıyor. İğrenç olmadığımı biliyorum ama bir süper model de değilim. Çoğu kadının sahip olduğu yerlerde biraz fazlalık taşıyorum ve Chad beni daha önce çıplak gören tek erkek. Sonunda, onun için yeterli olmadığımı karar verdi ve şimdiye kadar bunun beni ne kadar etkilediğini fark etmemiştim.

"Çok güzelsin Scarlet," diyor hafifçe ürperdiğimi görünce. "Her santimini sahiplenmek için sabırsızlanıyorum."

Beni yatak odasına götürüyor ve kollarına alıyor. Ellerimi göğsüne doğru kaydırıyorum ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum, altında yatan şeyi daha fazla görmek için çaresizim. Fazla ilerleme kaydedemiyorum çünkü beni kucaklayıp devasa yatağa yatırıyor, sonra üzerimde duruyor, gözleri ateş ve tutkuyla dolu. Bir erkeğe böyle hissettirebileceğimi hiç düşünmemiştim ve bu bilgi bana güç veriyor. Bakışlarımı onunkilere kilitleyerek parmaklarımı göğüslerimin arasında gezdiriyorum.

Tekrar hırlıyor, yırtıcı sesi beni daha da muhtaç hale getiriyor. Soyunmaya başlamasını bekliyorum ama onun yerine hâlâ tamamen giyinik bir şekilde üstüme çıkıyor. Alt dudağımı dişlerinin arasında nazıkçe yakalamadan önce dudakları bir başka öpücükle benimkini alıyor. Ağızını aşağı ve daha aşağıya doğru takip ederken, boynuma ve boğazıma yumuşak, lezzetli dokunuşlar yerleştirirken, göğüslerime doğru ilerlerken inliyorum. Kendini güçlü bir ön kolunun üzerinde tutuyor, vücudumun görüntüsüne hayranlıkla bakıyor. "O kadar güzel ki... Bütün gece sana bunu yapmak istiyordum."

Zaten sert olan meme uçlarımdan birini ağızına alıyor. Dili çakıllı eti yalıyor ve fiskeliyor ve ben memelerimin arasında ıslak bir sıcaklık hissediyorum.

Uyluklarım. Eli külotuma kayıyor ve bir parmağı kıvrımlarımda geziniyor, yumuşak kumaş çoktan ıslanmış.

Meme ucumu emmeye devam ederken, eli iç çamaşırımın içine doğru ilerlerken zevk dolu inlemelerim yüksek ve ahlaksız. Tenime karşı inliyor ve parmaklarını kayganlığımın içinden kaydırarak hızla şişmiş klitorisimi buluyor ve ona masaj yapıyor. Zevkli hislerle dolup taşarak onun altında inliyorum. İsmi dudaklarımda bir iç çekişe dönüşüyor ve duraklayıp ağzını göğsümden çekiyor, koyu renk gözleri alev alev yanıyor.

"Seni , gerçek adımları haykırdığını duymak istiyorum.

Drake."

Başımı sallıyorum, ihtiyaçtan o kadar çıldırmışım ki kim olduğu umurumda değil. Sadece beni nasıl hissettirdiğini önemsiyorum.

"Drake..." Bir parmağını içime sokup başparmağıyla klitorisimi sıyrırken sırtım kavisleniyor.

"Sırılsıklam olmuşsun ve ben daha sana dokunmadım bile," diye homurdanıyor.

Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Utanç ve mahcubiyet üzerime çöktü. Daha kontrollü olmalıydım. O benimle oynarken burada öylece yatmamalıydım, dokunuşunun altında çaresizdim.

"Bu konuda utanmana gerek yok, mi rosa. Bu kadar ıslak olmana bayılıyorum ve bu his tamamen karşılıklı. Sikim o kadar sert ki, amını yalarken boşalabilirim."

Edepsiz konuşmalar beni güneşte çikolata gibi eritiyor, ama aynı zamanda bir anlık kararsızlığa da neden oluyor. Sesimi bulduğumda konuşan kesinlikle Amelia'ydı, Scarlet değil. "Bunu yapacak mısın? Daha yeni tanışmış olmamıza rağmen mi? Yani, daha düşünmedim."

"Bu neden umurumda olsun ki? Tadının harika olacağını zaten biliyorum. Am yemek seksin en sevdiğim kısmı. Yüzüme boşalmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Sinirle yutkunuyorum. "Tamam. Eğer yapmak istediğin buysa..."

Eski kocamın bana oral seks konusunda öyle bir kompleks verdiğini ve kendimi garip ve utanmış hissettiğimi ona nasıl söyleyebilirim? Tekrar söylüyorum, bu adam beni aşılıyor.

"Eğer yapmak istediğim buysa?" Drake bana bakarken tekrarlıyor, yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "Bu senin de ne istediğinle ilgili, Amelia. Adımı haykırana kadar amını yalamamı ister misin?"

Aman Tanrım. O böyle söyleyince reddetmek delilik gibi geliyor ama yine de bir parçam kendini bırakamayacak kadar bilinçli. "O pek tecrübeli değilim, hepsi bu. Eski sevgilim... pek sevmezdi. bende bir sorun varsa?"

"Scarlet," dedi, sesi sinirli geliyordu, "eski sevgilin pisliğin tekiydi. Seni neden böyle hissettirdi bilmiyorum ama yanılıyordu. Tatlı amının kokusunu şimdiden alabiliyorum ve sana garanti edebilirim ki tadı çok lezzetli olacak. Ama eğer istemezsen, sorun değil."

"Yapmanı istemediğimden değil. Sadece neden istediğini bilmiyorum. Yani, birbirimizi çok az tanıyoruz."

Bana hınzırca sırıtıyor. "Bakalım bunu değiştirmek için ne yapabiliriz, olur mu?" Külotumu indirip ayak bileklerimden çekiyor, sonra tüm dikkatini bacaklarımın arasındaki boşluğa veriyor. Ellerini iç bacaklarımdan yukarı kaydırıyor, sonra bir parmağını kıvrımlarımda gezdiriyor. Bir parmağını açıklığının içine sokarken inliyorum, her girip çıktığında başparmağıyla karıncalanan klitorisimi fırçalıyor. Hareketleri mükemmel, aklımdaki tüm mantıklı düşünceleri kovalayan sabit bir baskı oluşturuyor. Durduğunda hayal kırıklığıyla ağlayacak gibi oluyorum. Parmaklarının her birini yalayarak temizliyor, bir yemek yapıyor.

"İşte," diyor, tepkime gülümseyerek. "İçine girdim ve seni tattım. Tahmin ettiğim gibi, çok lezzetlisin. Artık birbirimizi çok iyi tanıdığımızı söyleyebilirim, sence de öyle değil mi?"

Ben tamamen çıplakken o hala giyinik, ama gözlerindeki bakış beni istediğine dair hiçbir şüphe bırakmıyor. Bana aç olduğu konusunda.

"Tamam," dedim sonunda.

"Tamam ne? Senin sözlerini istiyorum, mi rosa."

"Tamam, yapmanı istiyorum. Yapmanı istiyorum..." Yanaklarım yanıyor. "Amımı ye."

Gülümsüyor ve başını eğiyor. "Hiç bu tarafa geldin mi?" diye soruyor, yüzü nefesimin sıcaklığını tenimde hissedeceğim kadar yakın.

"Hayır. Asla."

"Eminim bunu değiştirmek üzereyiz."

Kalçalarımı daha geniş açarak beni ona doğru açıyor. Bu neredeyse yabancınn önünde bu kadar açıkta olduğum için içten içe utanıyorum, ama kendime şunu hatırlatıyorum

Bu gece, ben Scarlet'im, Amelia değil. Scarlet güzel kadınlık organlarıyla gurur duyardı, utanmazdı.

Başını aşağı eğiyor ve ben beklentiyle titriyorum. Sıcak, kalın dili üzerime bastırdığı an, utancımı tamamen unutuyorum. Eski sevgilimi ve onun zarar verici yorumlarını unutuyorum. Dilinin verdiği his dışında dünyadaki her şeyi unutuyorum.

Islak merkezimin uzunluğunu yalıyor ve zevk roketleri içimden geçiyor. Verdiğim tepki, ağzını klitorisimin üzerine yerleştirmeden ve hassas et tomurcuğunu diliyle döndürmeden önce tenime karşı kıkırdamasına neden oluyor. Kalçalarım onu karşılamak için kalkıyor. "Aman Tanrım!" Bu kadar basit bir şeyin bu kadar iyi hissettirebilmesine şaşırarak haykırıyorum.

Ona bakıyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. Klitorisimi ağzına alırken bana göz kırpmıyor ve başımın yastıklara yaslanmasına izin veriyorum. Göbeğimde lezzetli bir çırpınma hissi oluşmaya başlıyor ve içgüdüsel olarak hangi ritme ihtiyacım olduğunu ve ne kadar baskı uygulayacağını biliyor gibi görünüyor. Sanki zihnimde, bedenimde, hissettiğim her şeyi hissediyor ve içimdeki her hissi son zerresine kadar çıkarıyor. Hassas etimi yalamaya ve emmeye devam ederken kalçalarım ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

"Tanrım, Drake!" Nefes nefese kaldım ve bu onu teşvik etmiş gibi görünüyor. Ellerini kalçalarımın arkasına doluyor ve beni yüzüne doğru çekiyor, son yemeğini yiyen aç bir adam gibi amımı yalayıp yutuyor.

Sonunda orgazmım içime çöktüğünde, kanım kulaklarımda gümbürdüyor ve görüşüm kararıyor. Vücudumdaki her hücre yanıyor ve coşku, titreşen dalgalar halinde üzerime yuvarlanıyor. İç duvarlarım kasılıyor ve sıkılıyor, içimden bir uyarılma dalgası sızıyor. Sırt üstü uzanıyorum, nefes nefese kalıyorum, yumruklarım çarşafı kavırıyor ve tüm varlığım erimiş lav haline geliyor.

Drake tekrar üzerime uzanana kadar yatakta ilerliyor, sakalları sularıyla parlıyor. "Eski sevgilin tam bir salak olmalı, çünkü bu hayatımda tattığım en tatlı amcıklardan biri." Bununla birlikte, ağzını benimkinin üzerine kapatıyor ve dilini içeri sokuyor, geri çekilmeden önce bana kısa bir öpücük veriyor. "Gördün mü Scarlet? Tadın tam bir cennet gibi."

Beni güçsüz, nefessiz ve şaşkın bırakarak yaktan indi. Az önce ne oldu böyle? Daha önce de orgazm olmuşum ama böylesini hiç yaşamamıştım. Bu ... vay canına. Hayatımı değiştirdi.

"Komodinde prezervatif var," diyor gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken.

Sonunda onun o muhteşem vücudunu görebileceğim. Yuvarlanıp çekmecedeki folyo ambalajları buluyorum ve bir an için başlangıçta kaç tane olduğunu merak ediyorum, ama bu düşünceyi hemen bir kenara bırakıyorum. Ne önemi var ki? Adam az önce sadece diliyle beni hayatımda hiç olmadığı kadar sert boşalttı. Bir çift değiliz ya da birbirimize herhangi bir söz vermiş değiliz ve en azından onun güvenli seks yaptığını biliyorum.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğim anda tüm şüphelerim yok oldu. Vücudunun benimkine karşı verdiği histen ve takım elbisesini nasıl doldurduğundan kaslı olduğunu biliyordum ama gömleksiz... Kendimi tekrarlamaktan nefret ediyorum ama vay canına. Bu adam gözler için bir şölen. Geniş omuzları ve taştan oyulmuş gibi görünen karın kaslarıyla bir Yunan tanrısına benziyor. Ön kolları devasa ve elleri kemerine kaslarının esneme şekline bayılıyorum. Koyu renk saçları göğsünden bir ok gibi beline doğru iniyor ve ben de merakla doğrulup pantolonunun fermuarını açmasını izliyorum.

Bana sırtlıyor ve boxer'ını o kalın kalçalarının üzerinden aşağı itmek için acele etmiyor. Aleti kocaman, hazır olda duruyor ve bir damla ön sakızla parlıyor.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi, mi rosa?"

diye sorar. "Elbette beğendim."

Yatağa geri sürünüyor ve topuklarının üzerine oturmadan önce prezervatifi benden alıyor. Aletini ustalıklı aşağı doğru kaydırmasını izliyorum ve o pürüzsüz, sert şaftı ağzıma alıp az önce beni memnun ettiği gibi onu memnun etmenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Beni nazıkçe geri itiyor, böylece yatakta düz bir şekilde uzanıyorum ve köprücük kemiğim boyunca ve boynumda yumuşak öpücükler izliyor. Bacaklarımı iki yana açıp kalçalarımı kaldırarak onu yakalamaya çalışıyorum, ama o sikişin ucunu tam açıklığımda duraklatarak benimle alay ediyor.

"İstediginiz bu mu Bayan Scarlet? Aletimi içinde mi istiyorsun?"

"Evet! Drake, lütfen."

Daha da içeri itiyor ve ona uyum sağlamak için gerildiğimde ıslak bir ısı akışı oluyor. "O kadar darsın ki," diye mırıldanıyor boynuma karşı. "Seni bu yatağa çivilememek için tüm irademi kullanıyorum."

"Kendini tutma. Lütfen. Seni içimde hissetmek istiyorum, hepsini, hemen şimdi."

Homurdanıyor ve kendini içimin derinliklerine itiyor ve bu kadar büyük bir adam tarafından işgal edilmenin ilk şoku gözlerimin faltaşı gibi açılmasına neden oluyor. Ama şok kısa sürede yerini zevke bırakıyor ve o tekrar tekrar içime girerken vücudumdaki her sinir yanıyormuş gibi hissediyor. İticileri içimde daha önce hiç vurulmamış tatlı bir noktaya çarpıyor ve bu beni utanmadan inletiyor. İç duvarlarım onun etrafında sıkışıyor, onu daha derine çekiyor, o bana çarparken ellerim omuzlarına kenetleniyor. Başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor, bakışlarımız neredeyse seks kadar yoğun bir şekilde kilitleniyor. Bu her seviyede doğru hissettiriyor ve ikimizi de daha yükseğe taşıırken ona yapışıyorum.

Kolları başımın iki yanında kas ve sinirden oluşan sağlam sütunlar gibi duruyor ve içime girerken güzel yüzü hafif bir ter tabakasıyla kaplanıyor. Basıncın yeniden arttığını hissediyorum, yayılmış kalçalarımın tanıdık bir karıncalanma, o içime girerken amansız bir zonklama. Adını haykırarak bir kez daha boşalıyorum, tırnaklarımı tenine geçiriyorum ve mutluluk dalgasının tepesine biniyorum. Ağzını benimkinin üzerine kapatıp zevk iniltilerini yuttuğunda, kendi boşalmasını kovalarken hızı arttığında hâlâ dalgaya biniyorum.

"Siktir!" diye bağıyor orgazm olurken, kalçaları bana karşı titriyor ve derin sesi geriliyor. Her yoğunluğundan şoke olmuş bir şekilde onu tutmaya devam ediyorum, o yığılırken bacaklarım beline sarılıyor. Alnını benimkine yaslıyor ve ikimiz de nefesimizi toplamaya çalışıyoruz. "Bu da neydi böyle?" diyor nefes nefese.

Saçlarını okşuyorum ve hafifçe gülüyorum, beynim hala akıllara durgunluk veren orgazmdan dolayı tutarlı bir cümle kuramayacak kadar kızarmış durumda. Yine de bunun retorik bir soru olduğunu anladım. En azından öyle umuyorum, çünkü mantıklı bir cevabım yok. *Bu* muhteşem ve hayatımı değiştiren bir şeydi ve hayatımın geri kalanında bir daha böyle bir seks yapmadan nasıl yaşayacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Bölüm
Dört
DRAKE

Kral boy yatakta bana dönük yatıyor, çıplak ve onu ikinci kez becerdikten sonra tamamen doymuş görünüyor. Onu zaten dört kez boşaltmış olmama rağmen, hâlâ adımı tekrar inletmek için seğiriyorum.

Göğsümdeki saçları okşamak için uzanıyor ve bakışlarımla buluşuyor, ama şimdi farklı görünüyor. Hatta tereddütlü. Sanki Scarlet binayı terk etmiş ve Amelia oyunun kurallarından emin değilmiş gibi. Ben de buradaki görgü kurallarından tam olarak emin değilim. Sağlıklı bir cinsel iştahım var ve asla arkadaş sıkıntısı çekmem, ama kendimi genellikle bu gibi durumlarda bulmam. Ve kesinlikle cinsel partnerlerimle bu şekilde yatağa uzanıp kendimi tehlikeli bir sarılma riskine açık bırakmıyorum. Yüzümün kalçalarının arasında ve sikimin daracık amının içinde olmasının, her nasılsa bu her neyse ondan daha az samimi hissettirmesi garip.

"Saat kaç?" diye soruyor, sonra esnerken ağzını kapatıyor.

Komodinden saatimi almak için ona doğru uzanıyorum, bunu yaparken onu yatağa sabitliyorum ve nefesinin nasıl kesildiğini ya da tenini tenimde hissettiğimde sikimin nasıl seğirdiğini kaçırmıyorum. "Neredeyse üç," diyorum ona sırtarak.

Alt dudağını ısıyor, şimdi daha da gergin görünüyor. Siktir et ama bu çok sevimli. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Ne?" Alay ediyorum, kızarmasına karşı koyamıyorum. "Seks mi yaptın? Çünkü seni becerdiğimde inleyip sırtını dikleştirmenden bunu asla tahmin edemezdim."

"Hayır! Tabii ki seks yaptım. Yani... bu. Daha yeni tanıştığım biriyle olmak. Muhtemelen benden çok sofistike kadınlara alışıksındır. Senin normal tipin olduğumdan şüpheliyim."

Üzerinden yuvarlanıp tek kolumun üzerinde doğruluyorum. Sanırım normal tipim olmadığı konusunda haklı, ama bunun onun düşündüğü şekilde olmadığını garanti edebilirim. Işıltılı gözleri olan güzel kadınlar her zaman benim tipim olmuştur.

Bakışları pazularıma kayıyor ve gözleri tekrar benimkilere kaymadan önce lanet dudağını ısıyor. Sanki kaslarıma hayran olduğu gerçeğinden utanıyormuş gibi kızarıyor. Evet, çok sevimli. "Bu biraz küstahça, Bayan Scarlet. Benim normal tipimin ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Sizi rahatsız eden şey nedir?"

İnleyerek elleriyle yüzünü gizler. "Her şey! Mesela... Şimdi ne olacak? Öylece kalkıp gidecek miyim? Bu işler genelde nasıl yürür? Yani metro için biraz geç oldu ama eminim bir taksi bulabilirim."

Bunun benim için yeni bir şey olduğunu ona nasıl açıklayabilirim ki, benim genellikle kadınlara kendisiyle yatmaları için para ödeyen A sınıfı bir sapık olduğumu düşünmesin? Evet, kulağa ürkütücü gelmeden bu konuşmayı yapmanın kesinlikle bir yolu yok. "Bu durumla ilgili 'genellikle' diye bir şey yok. Bundan sonra ne olacağına gelince, bu sana kalmış. Senden hiçbir beklentim yok. Gitmek daha iyi hissettirecekse, git. Sana bir araba bile çağırırım. Ama gitmek istemiyorsan, burada kal."

"Seninle mi?"

Benimle mi? Bu gelişme beni de en az onun kadar şaşırtıyor ama yine de kendimi kabul ederken buluyorum. "Oldukça yorgunum çünkü son birkaç saatimi bu gece tanıştığım seks düşkününü nedimenin beynini sikerek geçirdim ve bu yataktan ayrılmaya hiç niyetim yok. Yani evet, benimle."

Bir kadınla bu düzeyde bir bağ kurmaya alışık ve bu inanılmaz seksle ilgili bile değil. En azından tamamen değil. Daha önce de bir sürü harika seks yaptım. Bunu farklı kılan diğer her şey. Bütün geceyi konuşarak geçirdik ve ben çok tanımlayıcı bir şey paylaşmamaya veya keşfetmemeye çok dikkat etmeme rağmen - soyadımız, işlerimiz veya her sabah kahve içmek için nereye gittiğimiz hakkında ayrıntı yok - ikimizin de planladığını düşündüğümünden çok daha samimi ve kişisel şeyler paylaştık. O, sohbet etmesi inanılmaz derecede kolay olan bir insan. Tatlı, sıcak ve o kadar savunmasız bir şekilde dürüst ki ona açılmamak çok zordu. İronik bir şekilde, muhtemelen benim hakkımda en azından ailem dışındaki çoğu insandan daha fazla şey biliyor.

Bu yüzden kendime bir süre daha Charlie olma fantezisi için izin veriyorum. Ellerini yüzünden çekiyorum ve dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. "Geceyi geçirmen ve hatta sabah benimle kahvaltı etmen tamamen kabul edilebilir. Ne de olsa ben bir centilmenim."

"On dakika önce bir centilmen gibi davranmıyordun," diye mırıldanıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Hayır, kesinlikle değildim. Ve o gitmeden önce tekrar bir centilmen olmak istemiyorum. "Belki de olmaz. Ama sanırım sabah için bir prezervatifimiz kaldı ve onu ziyan etmek çok yazık olur."

Gözleri muzipçe parlıyor. "Sanırım öyle."

Ona göz kırpyorum, bunun hâlâ oynadığımız oyunun bir parçası olduğuna kendimi ikna ediyorum. Ve bana beklentiyle baktığında, kendimi sırtüstü dönerken ve kolumu kaldırırken buluyorum, böylece omzumun kıvrımına sokulabiliyor. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlayamıyorum, ancak kiminle yaptığımı hatırlıyorum. O başka bir hayattı ve benim başka bir versiyonumdu.

Dudaklarımı başının tepesine yaslıyorum ve yumuşak bedeninin benimkine sarıldığında ne kadar iyi hissettirdiğini çok fazla çalışıyorum. Yarın gerçek hayat yeniden başladığında bu sona erecek.

Ama sadece bu gecelik Charlie olabilirim. Kadınlarla normal ilişkileri olan, seksten sonra kucaklaşmayı ve kaşıklamayı seven, Drake James gibi işkolik, bağıllık sorunları olan sapık bir adam.

Bölüm

Beş

AMELIA

Aman Tanrım, dün gece ne kadar içtim ben? Şakaklarım donuk bir ağrıyla zonkluyor ve ağzım kumdan daha kuru. Esneye esneye kendime geliyorum ve serin çarşafların üzerine uzanıyorum. Pahalı ve lüks hissettiriyorlar ve evimdeki yatak takımlarına hiç benzemiyorlar.

Dün geceyle ilgili anılarım canlanınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kahretsin. Evimde değilim, değil mi? Düşün vardı. İnanılmaz seksi bir adam vardı. Daha da ateşli bir seks vardı. Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Kalbim göğüs kafesimde çırpınıyor ve etrafımda ondan bir iz arıyorum. Oda boş ama duş akıyor. Oturup saçlarımı düzeltiyorum, hareket ederken vücudumdaki tüm hassas noktaları fark ediyorum. Vay canına. Gerçekten güzel bir geceydi ve şimdi hayatımda ilk kez utanç yürüyüşü yapmak zorundayım. Ve bunu straplez bir nedime elbisesiyle yapacağım, ki bu bir şekilde ekstra utanç verici - evet, o kadar klişeydim. Başımı ellerimin arasına aldım ve inledim.

"O kadar kötü mü hissediyorsun?" Mükemmel pürüzsüz sesiyle söylediğini duyuyorum ve başımı kaldırdığımda Drake'in banyodan çıktığını görüyorum, beline doladığı beyaz bir havludan başka bir şey giymemiş. Teni hâlâ nemli ve yemek ya da en azından yalamak için yeterince iyi görünüyor.

Dün geceyi tekrar izlerken, alkolün onu olduğundan daha ateşli gösterip göstermediğini merak ettim, ama hayır. İşte burada, hala dünyanın çekirdeğinden daha sıcak. Birden kendimi çok mahcup hissettim, yatağında çırlıçıplak yatıyordum, saçlarım dağınıktı ve nefesim diş macunundan etkilenmemişti. Özellikle de onunla kıyaslandığında, berbat görünüyor olmalıyım.

"Kendimi çok kötü hissetmiyorum," diyorum hafif bir gülümsemeyle. "Sadece dün geceki elbisemle evime nasıl döneceğimi düşünüyorum."

"Hey, burası New York. Kimse fark etmez bile. Ama merak etmeyin. Seni eve götürmesi için şoförümü çağıracağım."

Şoförü mü? Kimin şoförü olur ki? Bu garip bir kavram ve benim de pek içime sinmiyor. Bana bir tomar dolar vermedi ama bir personele teslim edilmek yine de kendimi biraz ucuz hissetmeme neden oluyor. Ne bekliyordum ki? Benimle eve kadar yürümesini, Central Park'ta romantik bir komedideymişiz gibi el ele dolaşmamızı mı? Bu tek gecelik bir ilişkiydi ve birbirimize hiçbir söz vermemiştik.

Dolu bir çekmecedен temiz bir boxer ve kalabalık bir dolaptan bir gömlek çıkardıktan sonra giyinmeye başlıyor. "Bekle," diyorum kaşlarını çatarak. "Gerçekten burada mı yaşıyorsun?"

Beyaz gömleğini giyiyor ama düğmelerini açık bırakıyor. Lanet olsun, adam yapılı. Eğlenerek kaşlarını çatıyor. "Yani, öyle mi? Dün gece sana söyledim, yeni taşındım. Bir yer satın alma aşamasındayım ama bu işlerin hallolması çok uzun sürüyor. Lanet avukatlar her şeyi yavaşlatıyor." Kendi yorumuna şaka yapmış gibi sırtlıyor ve giyinmeye devam ediyor.

Cevap veremedен kapı çalınıyor ve çarşafı boynuma kadar . Kapıyı çalan kişinin x-ray görüşüne sahip olması ve kapıların ve duvarların arkasını görebilmesi ihtimaline karşı.

"Rahatla," diyor yatak odasından çıkarken. "Sana kahvaltı sözü verdim ve ikimizin de restoranda yemek yerine baş başa yemeyi tercih edebileceğimizi düşündüm."

Evet, öyle. Özellikle de dün geceki nedime elbisesiyle. Bu ikimiz için de iyi bir görüntü olmaz. Bu arada, kahvaltıyla birlikte diğer odada olduğunu fark ettim. Karnımdaki ani bir gurultu vücudumun beslenmeye ihtiyacı olduğunu haber veriyor ve gözlerimi etrafa dikip giyecek başka bir şey arıyorum.

Yatak odasına geri döndüğünde beni tekrar yorganın altına girerken yakaladı. "Çekingen olma." Hâlâ açıkta duran çıplak bacağıma bakıp sırtlıyor. "Sanki dün gece vücudunun her santimini öpmedim, değil mi Scarlet?"

Kendimi alter egomun isminden daha parlak bir şekilde kızarmış hissediyorum ve bana bir gömlek uzatırken eğlencesini gizlemeye çalışıyor gibi görünüyor. Dün gece giydiği tişört bu ve hâlâ kolonyası kokuyor.

"Hadi, yemek yiyelim. Kafeinini al. Her neyse. Seni bilmem ama benim çalışmam lazım."

En azından kışımı örttüğü için sevinerek gömleği giyiyorum ve onu diğer odaya takip ediyorum. Taze meyve ve hamur işleriyle dolu bir tepsi vardı.

krepler ve yemek masası iki kişilik hazırlandı. Kendine yiyecek ve kahve alıyor ve ben de tereddütle aynısını yaparken beni izliyor. Bu bana çok tuhaf geliyor ve artık kaçmak için can atıyorum. Bu sabah farklı görünüyor. Daha mesafeli, daha soğuk. Fazla kibar.

Hâlâ çok güzel ama nedense daha az cana yakın. Dün gece, tüm o akıl erdirici seksten önce konuştuk. Gerçekten konuştuk. Çocukluklarımız, ailelerimiz, annelerimiz hakkında. Bu sabah, daha çok telefonuyla ilgileniyor gibiydi. Kendime aptallık ettiğimi söyleyip bir fincan kahve dolduruyorum. En kaliteli kahvenin dumanlı aroması otomatik olarak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Pazar günü mü çalışıyorsun?" Bir kruvasan alıp karşısına oturarak soruyorum. ve göğüs dekolteme bir kırıntı yağmuru gönderdim.

Göğsüme bakıyor ve çenesi seğiriyor. Tepkisi karşısında bir gülümsemeyi bastırıyorum, ama sonra sağlıklı bir tevazu dozu beni kıcımdan ısıtıyor. Ya bunu tamamen yanlış okuduysam? Belki de temizlik hastasıdır ve dağınıklık yüzünden sinir krizi geçiriyordur. "Evet, öyleyim. Her gün çalışıyorum. Peki ya sen?"

Gözlerinin parmaklarımı takip ettiğini fark ederek kırıntıları fırçalıyorum ve omuz silkiyorum. "Pazar günü çalışacak kadar önemli biri değilim. Yine de yarın yeni işime başlıyorum."

"Şu götveren patronlu olan mı?"

Dün geceki konuşmamızı hatırladıkça yüzüm kızarıyor. Ona yeni işim hakkında çok az bilgi verdim. Ne tür bir iş yapacağım ya da kimin için çalışacağım hakkında hiçbir şey söylemedim - ne boşboğazım ne de aptalım -Ama kesinlikle kendime saklamam gereken şeyleri ona söyledim. Scarlet çok konuşkandı.

"Şimdi bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum. Yani, bu sadece dedikodunun tekrarı. Mülakatım sırasında onunla tanıştığımda iyiydi. Hatta iyiydi. Ve belki de böyle bir üne sahip olması garip değildir - biraz top patlatan biri olmadan büyük bir şirketin patronu olamazsınız, değil mi? İnsanlar onun süper yüksek standartları olan çılgın bir mükemmeliyetçi olduğunu söylüyor. Ama yine de, onun için kaç kişinin çalıştığı düşünüldüğünde belki de kötü bir şey değildir."

Başını sallıyor ve telefonunu masaya bırakıyor. "Hayır, değil ve aynı yüksek standartları kendisinden de beklediği sürece, muhtemelen bu onu bir pislik olarak nitelendirmez. Ama öyle olduğu ortaya çıkarsa, onun için çalışmaya devam etmek zorunda değilsin."

Başımı sallıyorum ve kahvemi yudumluyorum, bu kadar basit olduğunu düşünmesine gülümsüyorum. "Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, kaşlarını hafifçe çatarak.

"O yorum. Sadece senin gibi bir adam bir şey söyleyebilir." "Benim gibi bir adam mı?"

"Evet, biliyorsun." Elimi sallayarak büyük odayı gösteriyorum. "Bruce Wayne gibi yaşayan adamlar."

"Benim Batman olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Açıkçası şaşırımdım. Şoförünüzün adı Alfred mi?" Şu anda gevezelik etme riskiyle karşı karşıyayım ve çenemi kapatmam gerekiyor. Sadece gergin olduğum için.

"Aslında Constantine."

"Oh. Tamam. Sıradan insanlar -benim gibi insanlar- patronları bir pislik olduğu için iyi bir işi bırakıp gidemezler, anlıyor musunuz? Sağlık hizmeti, market alışverişi ve kiramızı ödemek için para gibi küçük şeylere ihtiyacımız var."

Bana bakıyor ve enseme bir kızarıklık hissediyorum. Sanırım doğru olsa bile az önce söylediklerimi kabalık olarak değerlendirebilir. Chad' ayrıldığımdan beri nakit sıkıntısı çekiyorum ve iş dünyasındaki sınırlı deneyimim yüzünden birçok geçici iş yapmak zorunda kaldım. Bir ofisi yönetecek birini istediklerinde Harvard'a gidip gitmediğiniz kimsenin umurunda değil. Sanırım bu durum, özellikle annemin sağlık ihtiyaçları nedeniyle, kendi kendime yetebilmenin öneminin her zamankinden daha fazla farkına varmamı sağladı.

"Kira gibi şeyler duydum," diyor yavaşça, sesi sakın ama aynı zamanda soğuk. "Elbette burada, fildişi kulemde, böyle önemsiz şeylerle hiç ilgilenmedim. Hayatım doğal olarak her yönden mükemmel ve tüm stres ve endişelerden tamamen arınmış durumda. Kruvasanınız nasıl?"

Ona göz kırpıyorum. Sanırım zengin olmak otomatik olarak sorunlarınız olmadığı anlamına gelmiyor, ama Drake gibi adamların gerçek dünyanın acımasız zorlukları hakkında hiçbir fikri yok. Ve bu onun suçu değil; bu sadece hayatın bir gerçeği. "Bu iyi. Sanırım gitsem iyi olacak. Seni imparatorluğunu kurman, Arizona'yı satın alman ya da bugün yapılacaklar listende her ne varsa onunla baş başa bırakayım."

Başını sallıyor ve kahve fincanından çıkan buharın üzerinden bana bakıyor. "Tamam. Ama giydiğin benim en sevdiğim tişört. Gitmeden önce onu geri istiyorum."

Ciddi misin? Bu adam benim bir çeşit uluslararası gömlek hırsızı olduğumu mu düşünüyor? "Tabii ki geri alabilirsin. Buradan senin gömleğin ve benim külotumdan başka bir şey giymeden çıkmanın, benim nedime elbisemle çıkmandan daha kötü görüneceğinden eminim."

"Çıkar o zaman."

"Ne? Hemen şimdi mi? Beş dakika bekleyemez misin?"

"Hayır. Bu benim en sevdiğim gömleğim. Çıkar onu. Şimdi, Scarlet," diyor. Tam ona böyle bir pislik olduğu için çıkışacaktım ki, kara gözlerindeki bakışı gördüm. Gömleği umursadığını gösteren bir bakış değildi bu. Gömleğin altında ne olduğunu umursadığını söyleyen bir bakış. Vücudum hem gözlerindeki ateşe hem de sesindeki emre hemen tepki veriyor ve kruvasanımın son kırıntısını yalarken dudaklarım titriyor.

Nabzım hızlanıyor ve şimdi aralarında yaşayan yumuşak zonklamaya karşılık olarak uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Hay sikeyim. Bu adamda beni bu kadar karakter dışı davranmaya iten şey ne?

Bana tek kaşını kaldırıyor, ben onun karşısında titrerken o sakın ve soğukkanlı görünüyor.

"Neden," diyorum ayağa kalkarken sessizce, "seninleyken böyle davranıyorum? Ben genelde çok saygın bir kadını, biliyorsun."

Kararsız parmaklarımla gömleğimin düğmelerini açıyorum ve o da her hareketimi takip ediyor. "Eminim öylesindir. Ama bu daha eğlenceli değil mi?"

Sadece eğlenceli değil, aynı zamanda heyecan verici. Gerçek hayatımdan, kendim olmaktan tatile çıkmış gibiyim. Bu adamdan hoşlandığımdan bile emin değilim, ruh hali bir sıcak bir soğuk, ama kesinlikle onu istiyorum. Yumuşak pamuğu kürek kemiklerimin üzerinden kaydırıyorum ve tamamen çıplak bir şekilde masanın etrafında yavaşça yürüyorum. Bana utanmamı söyleyen tüm içgüdülerimi görmezden gelerek gömleği ona uzatıyorum. Benden alırken parmakları benimkileri okşuyor, sonra yere fırlatıyor.

Sahte bir dehşetle ağzım açık kaldı. "Bunun en sevdiğin tişört olduğunu sanıyordum?"

"Yalan söyledim." Bileğime sert bir darbe indirerek beni kucağına çekti. Bir eliyle saçlarımı geriye çekerken, diğer elini doğrudan kalçalarımın arasına sokuyor. Bunun için onu zorlamak isterdim ama vücudumun başka fikirleri var ve ben zaten ıslağım. Başımı arkaya doğru eğiyorum ve o da tenimi ısıtıyor, dişlerini çene çizgimde gezdiriyor ve boynumu öpüyor.

Parmaklarını kaygan kıvrımlarımın arasında kaydırırken "Drake," diye nefes alıyorum.

"Bu otel odasından tekrar sikilmeden çıkmanın hiçbir yolu olmadığını biliyorsun, değil mi Scarlet?"

Kucağında kıpırdandığımda ve sikişinin ne kadar sert olduğunu hissettiğimde heyecanlanıyorum. "Umarım değildir," diye inliyorum parmakları beni kızdırmaya devam ederken.

"Çok ıslak." Onları içime ve dışıma pompalıyor, müstehcen emme sesi odayı dolduruyor. Orgazmım artıyor, kollarımı boynuna doluyorum ve alt dudağımı dişlerimin arasında emiyorum.

"İşte bu, mi rosa. Parmaklarımı ne kadar çok istediğini göster bana," diyor kulağıma. "Seni boşaltacağım, sonra seni bu masanın üzerinde açacağım ve kendimi içine gömeceğim."

Sözleri beni onun sondalama parmaklarına karşı sıkıştırıyor ve başparmağının pedini şişmiş tomurcuğumun üzerine sürttüğünde bacaklarım titriyor.

"Oh, fu-Drake!" Orgazm bedenimi yıkıyor, beni bir zevk dalgasına boğuyor. Sonuncusunu vücudumdan siliyor, sonra ağzını sahiplenici bir şekilde benimkinin üzerinde eziyor. Adam bir sihirbaz; başka hiç kimseyle böyle bir fiziksel tepki hissetmemiştim. Öpüşmeyi kesiyor ve ben o inanılmaz koyu kahverengi gözlere bakarken eriyorum. Deneyimsiz olduğumu biliyorum ama bir şeyler hissetmeden böyle bir bağ kurmak mümkün değil. Bir anlamı olmadan. O kadar saf mıyım, yoksa bana bakarken mükemmel yüz hatlarında bir duygu titreşimi mi görüyorum?

Bacaklarımı beline dolayarak ayağa kalkıyor ve bir eliyle kıkırmı sıkıca kavrayarak beni orada tutuyor. Diğer eliyle masayı süpürüyor, bardakları ve tabakları havaya uçuruyor ve belli ki umursamıyor. Beni sırtüstü yatırıyor ve kalçalarımı birbirinden ayırıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor, vücudumu incelerken gözleri alev alev yanıyor. "O kadar sikilebilirsin ki."

Cebinden son prezervatifi çıkarıyor ve pantolonunun fermuarını açıyor. Saniyeler içinde hazırды, ben de ıslanmış ve bekliyordum. Bacaklarımı geniş omuzlarının üzerine kaldırıp beni neredeyse ikiye bölerek içime girerken ciyaklıyorum.

Elleri göğüslerime gidiyor ve içime girerken sıkı meme uçlarımla oynuyor, onları başparmağı ve parmakları arasında zevk ve acı arasındaki lezzetli çizgide mükemmel bir şekilde yuvarlıyor. Ellerim masanın pürüzsüz ahşabını kavramak için çabalıyor, ama beni o kadar sert beceriyor ki her dinamik itişte bir ileri bir geri kayıyorum.

"Çalışmak zorunda olduğum için şanslısın," diye homurdanıyor, hızını bir an bile kesmiyor, her vuruşu kesin ve kasıtlı. "Aksi takdirde seni yatağa zincirler ve bütün gün sikerdim."

Edepsiz konuşmaları beni uçurumun kenarına itiyor ve boynumu ısırarak için eğildiğinde adını bir kez daha haykırıyorum.

"Benim için gel Scarlet," diye emrediyor içime girerken. "Çünkü eğer bu seni son kez becerişim olacaksa, emin ol

hissediyorsun."

Nedense midemin çukuruna derin bir hüzün yerleşiyor ve gözlerimin arkasında yaşlar yanıyor, ama onları hızla kırpıyorum ve bunun yerine bu adamın vücudunun benimkinden aldığı zevke odaklanıyorum. Bu tek seferlik bir anlaşmaydı. Onu bir daha asla görmeyeceğim ve ben de tam olarak bunu istiyorum.

Öyle değil mi?

Bölüm
Altı
DRAKE

Dudaklarımı yeğenimin yumuşacık başının üstüne bastırıyor ve eşsiz kokusunu içime çekiyorum. Onun ne kadar büyülü olacağını ya da minik insan kokusuyla bebek pudrasının birleşip beni nasıl pelteye çevireceğini bilmiyordum. Ne kendi çocuğumu doğurmak ne de başkalarının çocuklarına yaltaklanmak gibi çocuklarla hiç ilgilenmedim ama bu tıknaz küçük adamı güldürmek için son nefesimi verebilirdim.

Parmaklarını sakalımın içinde kıvırıyor ve bana sırtıyor, çenesinden aşağı bir damla salya akıyor. Başparmağımın ucuyla siliyorum ve zevkle ciyaklıyor. Belki de bu da bir parçası - onları güldürmek, mutlu etmek çok kolay. Eninde sonunda onun da hepimiz gibi mahvolacağını düşünmek üzücü.

Belki de değildir, diye düşünüyorum, baldızım yanıma gelirken. Belki de Melanie'nin özverili ve güler yüzlü mizacı ile ağabeyimin azmi ve hırsının mükemmel bir karışımı olacak. "Onu senden almama izin ver Drake. Uykuya ihtiyacı var," diyor Mel bana sıcak bir gülümsemeyle. Yanakları pembe kızarmış, saçları hafifçe dağılmış.

Nathan elinde bir şişe merlotla arkasından yaklaşıyor. "Onu götürmemi ister misin, canım?"

Kadın adama tatlı tatlı gülümsüyor ve yemin ederim adam gözlerimin önünde eriyip bir su birikintisine dönüşüyor. Batı'nın Kötü Cadısı'nın suya batırılması gibi. Bugünlerde o kadar korkak ki, onu suçlamıyorum. Mel harika biri ve onu hiç görmediğim kadar mutlu ediyor. Nathan'ın Mel'le tanışmadan önce yaşadığı büyülü hayat düşünüldüğünde bu kolay bir başarı değil.

Her şeyin kolay geldiği adamlardan biriydi-spor, okul, iş, kadınlar. Çok çalıştı ve çok oynadı. Annemizi kaybettiğimizde hepimiz gibi o da yıkılmıştı ama o her zaman yaldızlı bir yolda yürüyormuş gibi görünen biriydi. Benden sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen ona her zaman kısmen tapmışımdır. O benim için

Babamız her zaman James ailesinin soyunu devam ettirecek kişi olarak görürdü ve sanırım haklıydı. Luke bunun yaşayan bir kanıtı.

"Hayır," diye karısı onu temin eder. "Sen git kardeşlerinle bir şeyler iç. Onu yakaladım. Sanırım benim de uykuya ihtiyacım var."

Ağabeyimin bu son kısımda homurdandığından eminim, ama onu görmezden geliyorum ve isteksizce bebeği kollarımdan almasına izin veriyorum, ama başına son bir öpücük kondurmadan değil. "Sonra görüşürüz ufaklık." Mırıldanıyor ve tombul yumruklarını bana doğru sallıyor.

Yeğenimin hayatının ilk dört ayını Chicago'da geçirdim ama şimdi ait olduğum yere, New York'a döndüm. Telafî etmem gereken çok fazla amca zamanı var ve bunun her tatlı dakikasının tadını çıkarmaya niyetliyim.

Çalışma odasındaki gürültü rahatlatıcı, bana hepimizin burada yaşadığı ve annemin hala bizimle olduğu çok daha mutlu zamanları hatırlatıyor. Vefatından sonra bir süre aile evimiz bana bir hapisane gibi geldi; her oda kaybettiklerimizi hatırlatıyor, parfümünün kokusu her koridora sinmiş gibi görünüyordu. Sanki ev periliydi ve hepimiz acı çekiyorduk. Buraya döndüğüm için mutluyum, yeniden inşa ediyorum, tüm James oğlanları tekrar bir arada - tıpkı onun istediği gibi. Nathan tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi omzumu rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. "Pazar yemeğinde bir araya gelmeyeli uzun zaman oldu, değil mi?"

Geçtiğimiz üç ay Chicago'daki eski hayatımın yarım işlerini tamamlamakla geçti, bu yüzden Luke'un doğumundan kısa bir süre sonra ilk kez eve geliyorum. Boğazımda beklenmedik bir yumru oluşuyor ve onu yutuyorum. "Evet. Buna bayılırdı."

"Olabilirdi. Keşke Mel'le tanışabilseydi, Luke'u kollarına alabilseydi." Gözlerinde ani bir yaş parıltısı görüyorum ve bu beni korkutuyor. Nathan James ağlayacak bir adam değil, Tanrı aşkına.

Nemi silip süpürüyor ve bana mahcup bir sırıtış atıyor. "Sakın kimseye beni Pazar yemeğinde ağlarken gördüğünü söyleme. Bunun sonunu asla duymayacağım."

"Yani herkese baba olmanın seni eskiden gözlerini devirdiğin duygusal bir aptala dönüştürdüğünü söyleyemem, öyle mi?"

Koluma sert bir yumruk atıp uyuşturdu. Homurdanıyorum ama buna alışkınım. Dört erkek kardeşle büyüdüğünüzde, biri her zaman ölü bir kolla dolaşılıyor. Bu çok acımasızca.

Başını, anne babamızın İspanya'daki ilk evlerinden getirdikleri büyük meşe sehpanın etrafında toplanmış olan diğer üç kardeşimize doğru salladı. "Mase ve Elijah bütün iyi viskileri içmeden önce içeri girsek iyi olur."

Şişenin üzerindeki tanıdık siyah etiketi fark ediyorum. "Babam elli yıllık Macallan'ından biraz yakaladıklarını biliyor mu?"

Nathan omuz silkiyor. "Yaşlı adam hepimizin aynı çatı altında olmasından o kadar mutlu ki, eminim mahzenini içmemize izin verir. Ayrıca, şu anda ne yaptığımızla ilgilenemeyecek kadar akşam yemeğine hazırlanmakla meşgul."

Onu, annemizin ölmeden kısa bir süre önce ona aldığı *patron benim* hayal edebiliyorum. Yüzüme bir gülümseme ve neredeyse gözüme bir damla yaş getiriyor. Az önce Nathan'la korkak olduğu için dalga geçtiğim gerçeği gözyaşlarımı engelliyor. "Hâlâ kendine bir aşçı almadığına inanamıyorum."

"Onu bilirsin. Kendi yöntemlerine çok bağlı. Ayrıca, bu onu beladan uzak tutuyor."

Haksız da değil. Babamız teknoloji şirketini bugün olduğu gibi milyarlarca dolarlık küresel bir holding haline getirdi ve inanılmaz bir adam ama annem öldüğünden beri eskisi gibi değil. Bu hepimizi derinden etkiledi ama onun için sanki kendisinin yarısını kaybetmek gibiydi. Bir süre önce kalp krizi geçirdi ve tamamen iyileşmiş olsa da, bu bir endişe kaynağı. Dalton James çelimsiz bir dede değil - yetmişine hızla yaklaşırken hala hesaba katılması gereken bir güç - ama geri taşınmamın nedenlerinden biri de o. Bize düzenli olarak hatırlatmayı sevdiği gibi, sonsuza kadar buralarda olmayacak.

Nathan odanın içinde yürüyor, ben de onu takip ediyorum. Hayatımın çoğunu Nathani takip ederek geçirmişim gibi geliyor ve dürüst olmak gerekirse beni hiç yanlış yönlendirmede. Hukuk firmasında onunla birlikte çalışmam için beni ikna etti ve bu işe yaradı.

-İşim hayatımın aşkı. Melanie'm. Büyük, rahat koltuklardan birine oturuyor, ben de yanına uzanıyorum.

"Peki, adı neydi?" Mason kıcıma dokunur dokunmaz soruyor Otur.

Bu dördünden hiçbir şey saklayamayacağımı bilmeliydim. "Kimin isim?" Yine de cahil numarası yapıyorum. Denemeye değer, ayrıca bu onu çok kızdıracak.

Mason gözlerini kısar, ama gözleri eğlence doludur. "Dün gece beni ektiğin kız. Yine de bir kız olsa iyi olur. Eğer beni yine işten çıkardığını öğrenirsem, dostum..." O bitirmez

cümle, ama üstü kapalı tehdit havada asılı duruyor. Ufukta bir başka ölü kol pusuda bekliyor.

İş için onlardan birini ilk kez iptal etmiyorum. Yirmili yaşlarımın başındayken hayatımdaki diğer her şey sardığından beri önceliklerim bellidir. İş beni asla yolda bırakmaz. Asla ölmüyor, beni terk etmiyor ya da kendimi berbat hissetmeme neden olmuyor. İş, sahip olabileceğim en iyi eş ve tüm James kardeşler arasında işkolik olarak tanımlanabilecek tek kişi benim. Hepsinin ne kadar azimli ve hırslı olduğunu düşünürsek, bu da bir şey ifade ediyor. Maddox dışında, o tamamen farklı bir hikaye. En küçük kardeşimiz kendi şeytanlarıyla başa çıkmaya çalışıyor ve onlar benimkileri kahvaltı niyetine yiyebilir.

Kardeşlerimin hepsi bana bakıyor, bir cevap bekliyorlar. "Adı Scarlet'ti. Tek seferlik bir şeydi. Onu bir daha görmeyeceğim."

"Beni bir daha asla görmeyeceğin bir kız için mi ektin? Ahbap." Mason başını sallar. "En azından özel biri olabilirdi."

"Özel biri mi?" Elijah kaşlarını kaldırarak ona bakıyor. "Ne zamandan beri bu tür romantik şeylere inanmaya başladın?"

"Siktir git kardeşim," diyor Mason. "Çok fazla Netflix izliyorum."

Elijah bana bir bardak uzatıyor, ben de minnetle kabul edip bir yudum alıyorum ve boğazımı ısıtan dumanlı likörün tadını en az kardeşlerim arasındaki şakalaşmalar kadar çıkarıyorum. "Özel bir şey yapmıyorum," diyorum, "ve hiçbirini bir daha görmüyorum."

Çekiniyorum çünkü bu tam olarak doğru değil. Uzun zamandır Chicago'dayım ve ailemi ne kadar sevsem de oradaki hayatım hakkında pek bir şey bilmiyorlar. Onlar sadece benim görmelerine izin verdiğim şeyleri görüyorlar, dünyamın düzenlenmiş versiyonunu. Ama artık New York'a döndüğüme göre, belki de bunun değişmesi gerekiyordur. "Şey, kızlar hariç..." Dudaklarımdaki viski kalıntılarını yalıyorum, aniden gerginleşiyorum. "Kiraladığım kızlar."

Elijah bir kaşını kaldırıyor, şaşkınlığı gözlerinden okunuyor. Yine de yargılamıyor. "Kiraladığınız kızlar mı? Fahişe gibi mi?"

Başımı salladım. "Tam olarak değil. Bundan biraz daha incelikli. Bunlar Chicago'daki seçkin bir şirketten profesyonel kadınlar. Hepimizin işine yarayacak bir *anlaşma* yaptığım kadınlar."

Elijah bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ama neden kadınlarla eski usul tanışmıyorsun? Sen zenginsin. Başarılısın. Kendini bakımlı tutuyorsun."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Bakımlı mı?"

Mason Elijah'ı kaburgalarından dürtüyor ve bana sırtıyor. "Nesnel olarak seksi olduğunu kastediyor."

"Ben de merak ediyorum Drake," diye ekliyor Nathan. "Teklif sıkıntısı çektiğinizi sanmıyorum."

Lanet olsun. Bütün solucan kutusunu açmakla kalmadım; herkesin bir sopayla dürtmesi için onları odanın ortasına attım. Açıklaması zor çünkü haklılar, tekliflerim eksik değil. Ama flört etmenin sıradanlığı için ne zamanım ne de sabrım var. Zihin uyuşturan havadan sudan konuşmalar, seni tanıma faslı. Buraya sadece kaşınmak için gelmemişiz gibi davranma sahteliği.

Her şey çok sahte, özellikle de gerçek bir ilişkiyle ilgilenmediğimi bildiğim halde. Kadınlardan hoşlanıyorum ve seksi seviyorum, ama yatışan tiplerden değilim. Sadece gecenin çıplak kısmına geçmek için kendimi olmadığım biri gibi göstermek mi? Bu bana göre değil. Benim özel düzenlemelerim çok daha dürüst ve kesinlikle çalışarak geçirebileceğim zamandan tasarruf sağlıyor. "Böylesi daha kolay," diye açıklıyorum. "Daha verimli. İş hallediyorlar, soru sormuyorlar ya da havadan sudan konuşmayı beklemiyorlar. Hepimiz işin nasıl yürüdüğünü ve rollerimizin ne olduğunu biliyoruz. Ayrıca halat işaretlerine de itirazları yok."

Nathan, neredeyse viskisini tükürecekken tükürür. "İp izleri mi? Tam olarak ne tür sapıkça şeylerle ilgileniyorsun?"

Maddox ve ben göz göze geldik. Her zaman açık fikirli olmasına rağmen, en küçük kardeşimin seyahatleri ona daha önce sahip olmadığı bir derinlik kazandırdı ve bu yüzden bunları konuştuğum tek kişi o. Bana bilmiş bir bakış atıyor ve benim yerime cevap veriyor. "Buna Shibari deniyor. Esaretin estetiğini içeren bir Japon sanat formu. İplerin deri üzerinde yarattığı desenler, dokuların kontrastı.. Bu sadece cinsel bir şey değil Bazıları için neredeyse ruhani ve en azından bilinçli."

Huh. Dikkatli. Boyama gibi. Dün gece boya kalemleleriyle oynayan o yetişkin ve tamamen muhteşem kadını izlemenin dayanılmaz derecede sevimli bir yanı vardı.

Maddox bana sırtıyor ve kahve fincanını selamlamak için havaya kaldırıyor. Ona "sapıkça şeylerim" tanımlaması için minnettarlığımı ifade eden bir gülümseme sunuyorum ve teşekkür etmek için kadehimi kaldırıyorum. O haklı. İpleri şekillendirme ve bağlama pratiğinde beni rahatlatan ve sakin bir yere götüren bir şey var. Bunu sık sık uygulamıyorum ama stresli ya da gergin olduğumda, kendi kafamdan çıkmanın en hızlı yolu bu. Uğraştığım kadınlar

profesyonel ve deneyimli ve herkes bu anlaşmadan fayda sağlıyor.

"Bana çok fazla iş gibi geliyor." Mason sırtıyor. "Eski moda kelepçelere ne oldu?"

Maddox gözlerini devirir. "Elmalarla armutları karşılaştırmak gibi bir şey bu, göt herif. Shibari aslında oldukça şehvetlidir."

"Eminim Drake böyle yapmıyordur." Mason kıkırdar ve viskisinden bir yudum alır.

"Sapık herif," diye mırıldanıyor Nathan. "Ruhsalmış, kıcığının kenarı. Sen sadece birinci sınıf bir sapıksın, kardeşim."

Elijah ve Mason bir kahkaha atıyor, ben de başımı sallıyorum. Ne zaman beşimiz bir araya gelsek, kaç yaşına gelirsek gelelim ergenliğe geri dönüyoruz. Çocukça ama hoşuma gidiyor. Chicago'da yaşarken bunu çok özlemişim ve ne kadar özlediğimi yeni fark ettim.

Nathan'ın koluna yumruk atıyorum, kısmen bana en yakın oturan o olduğu için, kısmen de ona borçlu olduğum için. Tüm kardeşlerim arasında, her zaman en büyük rekabeti ve en çok ortak noktayı yaşadığım kişi o. Hepsinin arasından arkamı kollamasını ya da en azından anlamaya çalışmasını bekliyorum. "Artık evlisin ve sapıkça şeyler yapamıyorsun diye beni yargılama."

Başını eğip bana sırtıyor, kara gözleri muziplikle ve viskinin etkisiyle parıldıyor. "Bu odada oturan daha fazla aksiyon yaşadığıma eminim."

"Evet, doğru." Mason homurdanır. "Elbette, kardeşim. Geceleri uyumana ne yardım edecekse."

"Ya da beni bütün gece ayakta tutuyor," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap veriyor Nathan.

Mason sandalyesinde arkasına yaslanır, yüzünde şaşkın bir ifade vardır. "Benden daha fazla aksiyon alman mümkün değil. Yani, sen evlisin ve bir çocuğun var, bense..." Küçük kardeşimiz uygun kelimeyi arıyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

Nathan kollarını dizlerine dayıyor. "Sen?" "Bir erkek fahişe mi?" Elijah yardımcı olmaya çalışıyor.

Mason bir kaşını kaldırıyor, dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor. "Ben... şey, ben meşgul bir adamım. Haftada en az üç randevum oluyor."

Nathan dik oturuyor, kollarını sıvıyor. İfadesi ciddileşiyor ve ben bir sırtışımı ısııyorum. Onun yönünü daha önce birçok kez görmüştüm ve izlemek çok keyifliydi. Bu tam olarak onun

Mahkeme salonunda savcılığı yok etmek üzereyken. Mason, Buz Adam'ın kendisi tarafından eğitime hazırlanıyor. "Cömert olalım, Mase, ve haftada dört randevu diyelim. Her seferinde sayı yapsan bile-"

Mason, "Ben de öyle düşünüyorum," diye ekliyor.

Nathan başını sallıyor, üst dudağını emiyor ve masanın karşısındaki kardeşimize bakıyor. "Tamam. Kabul edildi. O halde, aksama süresini hesaba katarak ve senin hakkında ne bildiğimi ve iş biter bitmez onları kapıdan çıkarmaya ne kadar hevesli olduğumu bilerek ..."

Mason havlayan bir kahkaha atarak "Sertmiş kardeşim," diyor. Yine de itiraz etmiyor, çünkü hepimiz bunun doğru olduğunu biliyoruz.

"En fazla sekiz kez yattığını söyleyeceğim. İyi bir haftada."

Elijah ıslık çalar ve sandalyesinde arkasına yaslanır. "Şanslı piç. Bazılarımız son bir yılda sekiz kez sevişmedi." En büyük kardeşimin itirafına şaşırdığımı söyleyebilmeyi isterdim ama ne yazık ki onun evliliği Nathan'inkine hiç benzemiyor.

Mason'ın yüzüne ukala bir sırıtma yayılıyor ve istatistiklerinden çok memnun olduğu belli oluyor. Gerçekten kazandığını düşünmesi çok sevimli. Nathan bana komplocu bir bakış attı. "Bunu benim için kapatmak ister misiniz, avukat bey?"

Gözlerimi Mason'ın beklenti dolu yüzüne dikmeden önce yuvarlıyorum. "Pazar günleri Luke'la neden bu kadar çok amca vakti geçirdiğini biliyor olmalısın, değil mi?" Bu benim uzun zamandır ilk pazar yemeğim ama skoru çoktan çözmüştüm. Bir yeğen ve dört şefkatli amca, bir de düşkün bir büyükbaba.

Mason kaşlarını çatıyor. "Çünkü biz dünyanın en iyi amcalarıyız."

Göz ucuyla Nathan'ın sırttığını görebiliyorum. Elimi Mason'inkinin üzerine koyup sıkıyorum. "Nathan ve Mel'in bu akşamki yemek için şarap seçmelerinin tam yirmi dakika sürdüğüne inanacak kadar saf değilsin herhalde, değil mi?"

Birkaç saniyesini alıyor ama yüzünde bir farkındalık beliriyor. Çenesi düşüyor ve benden Nathan'a bakıyor. "Sen-" Dikkati tekrar bana geliyor, sonra da odadaki en mutlu sikiciye dönüyor. "Lanet olası şarap mahzeninde mi? Gerçekten mi?"

Nathan ona rahat bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Sanki geçen Şükran Günü'nde seni ve o gösterişli dizi oyuncusunu orada yakalamadım mı?"

Mason alay ediyor. "Aynen öyle! Artık oraya bir daha asla gidemeyeceğim."

"Yani tekrar oraya mı *gireyim*?" Ona takılmadan edemiyorum.

"Övünmeyi sevdiğimden değil"-Nathan saatini kontrol ediyormuş gibi yapar -"Ama bu hafta sonu senin iyi bir haftanda yaptığından daha fazla seks yaptım bile, Mase. Evde. Buraya gelirken arabada. Üst kattaki odamda. Küvette. Ve evet, lanet şarap mahzeninde. Bu arada çocuk bakımı için teşekkürler."

"Lanet olası evli insanlar," diye mırıldandı Mason. "Bu adil bir karşılaştırma değil."

"Hepimiz bu kadar şanslı değiliz." Elijah iç geçiriyor ve viskisinin kalanını yudumluyor. "Ortalamaları normale döndürmek için buradayım."

Mason yüzünü buruşturarak, "Çünkü sen Buz Kraliçesi Amber ile evlisin," diye cevap veriyor. "Adamım, o kadın bir bakışıyla sikini dondurur."

Elijah ona ters ters bakar. "Karımı sevmek zorunda değilsin Mason, ama ona saygı duymak zorundasın. Aşk hayatımdan şikâyet etmeye hakkım var. Senin yok."

"Ayrıca," diyorum, bu potansiyel alevlenmeyi önlemek için araya girerek, "Amber düşündüğün kadar buz gibi değil, Mase. Senden hoşlanmaması onu kaltak yapmaz. Bu onu sadece iyi bir karakter yargıcı yapar."

Herkes buna güler, Mason bile. Çabuk ayağa kalkar ama aynı derecede çabuk affeder.

Maddox masanın üzerindeki kafeteryadan kendine bir kahve doldurur. "Her neyse, bunu bir penis sallama yarışına dönüştürmeyelim. Benim kazanacağımı hepimiz biliyoruz."

Mason bir kahkaha daha atıyor. "Bunu Elijah'tan bile daha az sevişen adam söylüyor."

Maddox, Mason'ın kafasına fırlattığı peçeteyi savuşturarak, "Bekârlığım bir seçim, çatlak," diye takılıyor. "Hiç ıskalamıyorum, bu yüzden istatistiklerim mükemmel."

İçkimden bir yudum daha alarak alkolün sıcak etkisinin ve kardeşlerimle yeniden bir arada olmanın verdiği daha da sıcak hissin tadını çıkarıyorum. Hepimiz aynı odada bulunmayalı çok uzun zaman olmuştu, sanki hiç zaman geçmemiş gibi birbirimize laf sokuyor ve şakalaşıyorduk. Bu adamlarla ilişkilerim mükemmel değil ama bir erkeğin isteyebileceği en iyi aile onlar.

"Evet, Drake." Mason öne doğru eğildi, gözlerinde bir parıltı vardı. "Başladığımız yere geri . Dün gece beni ektin. En azından bana bazı detayları borçlusun, bize daha fazlasını anlat. Onunla nasıl tanıştın?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Gerçekten, söyleyecek ne var ki? Soyadını, nerede yaşadığını ya da hakkında herhangi bir tanımlayıcı bilgi bile bilmiyorum. Anında unutulabilir olmalı, sadece karşılıklı tatmin edici bir seksle geçen hoş bir gece daha.

Gerçek şu ki, onun hakkında çok fazla şey hatırlıyorum. Amının tadını hatırlıyorum ve neredeyse ipeksi dölünü dilimin üzerinde hissedebiliyorum. Sikimi içine soktuğumda ne kadar ıslak ve sıkı olduğunu ve boşaldığında çıkardığı seksi sesleri. Adımın dudaklarından nasıl çıktığını, sanki hiç kontrol edemiyormuş gibi.

Daha da kötüsü, başka şeyler hatırlıyorum - onu soymadan önceki şeyler. Gülüşünü. Gülümsemesinin ardına gizlenmiş hüznü. Arkadaşlarından ve annesinden bahsederken gözlerinin nasıl parladığını. Kahvaltıda beni nasıl çağırdığını. Tatlı ve şımarıklığın mükemmel bir birleşimiydi ve onu düşünmek bile dikkatimi dağıtıyordu. Numarasını almalıydım, onu tekrar görmek istemeliydim. Ama ben benim, ilişki kurmam ve kendi kurallarımı çiğnemem. Bunun yerine, sevişmemiz biter bitmez ondan soğudum ve onu kendi yoluna gönderdim. Onu Constantine'e teslim ettim, sanki teslim edilmesi gereken bir paketten başka bir şey değilmiş gibi. Hatırladığım diğer şey de bu. O buruşuk nedime elbisesiyle giderken bana nasıl baktığı. Beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve ben bundan nefret ediyordum.

Kardeşlerim bana bakıyor, cevabımı bekliyorlar. Ve sanırım onları tamamen susturmamış olmam benim hatam. Mason'a gidip kendini becermesini söylemedim. Onun konuşmaya, zihnime girmesine izin verdim. Belki de gerçekten onun hakkında konuşmak istiyordumdur. Kahretsin, belki de yaparsam bu onu uzaklaştırır. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan..."

"Oh, yapmalıyız," diye araya giriyor Nathan, sırtışı genişliyor.

Boğazımı temizliyorum. "Bu düğüne tesadüfen geldim. Tamamen kazara tabii ki."

Mason eğlenerek başını sallıyor. "Bir düğüne nasıl tesadüfen girersin kardeşim?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirliyor. "Şey, uzun hikâye ama şöyle diyelim; yediğim en iyi biftek, iyi bir smokin ve açık bir bar vardı."

Elijah homurdanıyor. "Biftek ve birinci sınıf içki, bilmeliydim." "Her neyse," diye devam ediyorum, onun yorumunu görmezden gelerek. "Onunla orada tanıştım.

Kapı aralığından onu gördüm, tek başına oturuyordu ve gidip onunla konuşmam gerektiğini biliyordum. Bunu açıklayamam, sadece bir çekim hissettim, anlıyor musunuz? Konukların imza atması gereken bir resepsiyon masası vardı ve isim etiketleri vardı, bunun garip olduğunu düşündüm çünkü bu bir düğündü, şirket toplantısı değil. Ama bir tane kaptım ve hemen içeri girdim."

"Sen kimdin?" Maddox hemen kaçınmayı umduğum bir şeye odaklanarak soruyor.

Gözlerimi ona diktim. "Charlie."

"Evet, ama Charlie ne?" Bana sırtıyor ve acaba Nepal'de bir Budist inzivasında zihin okumayı mı öğrendi diye merak ediyorum.

"Charlie Cockburn-Cummings, tamam mı?"

Odada kahkaha sesleri yükseliyor ve ben de katılmak zorunda kalıyorum. Ne de olsa çok komikti.

"Orada olmamasına şaşırmadım," diyor Elijah, dudakları sırtarak seğiriyor. "Muhtemelen çok utanmıştır."

"Evet, sanırım onunla bir keresinde alkış kliniğinin kuyruğunda karşılaşmıştım!" Mason kahkahalar arasında ekliyor. "Sikindeki yanık için kreme ihtiyacı vardı."

Maddox sakın kalmaya ve zenini korumaya çalışır ama sonunda o da çatlar. "Belki de İngilizdi," diye ekliyor. "İngiltere'de kimse böyle bir isme gözünü bile kırpamaz. Oradayken Nathaniel Gildenballs adında bir adamla tanışmıştım, şaka yapmıyorum. Her neyse, devam et Drake. Charlie. Her kimsen. Bir düğünü basıp tek gecelik bir ilişki mi yaşadın?"

Boyutları bu kadar. "Evet. Yani, çifti tanıyor gibiydim - sanırım Başsavcılık ofisinde çalışan Tucker McDaid ve Emily Gregor? O da tanıdık geliyordu."

"Emily'yi tanıyorum," diyor Elijah. "Hepiniz onunla tanıştınız ya da en azından aynı odada bulundunuz. Amber ile aynı yardım kurullarında yer alıyor. Gerçekten tanımadan bildiğim kadınlardan biri." Omuz silkiyor. "Sanırım oldukça iyi bir düğün partisiydi?"

"Öyleydi, eğer bu tür şeyleri seviyorsanız. Yine de benim için asıl ilgi çekici olan bu kızdı. Düğün grubundaydı ve üzerinde rahatsız olduğu her halinden belli olan mor bir elbise vardı. Cidden, derisinden çıkmak ister görünüyordu. Ben de viskimi alıp yanına oturdum ve ..." Kendimi bir an için anıların içinde kaybolmuş buluyorum.

"Ve?" Maddox öne doğru eğilerek soruyor, ilgisini çekiyor. Şaşırmadım. Ben hiç böyle konuşmam. Asla böyle *hissetmem*. Bu da *ne* böyle?

Başımı sallıyorum, kendimi şimdiki zamana geri döndürüyorum. "Ve sonunda saatlerce konuştuk. Biraz dans ettik. Sonra kendimizi otelin arkasındaki bahçelerden birinde bulduk. Bir şey diğerine yol açtı ve ..."

"Ve sen de onu uygun bir yere yerleştirilmiş bahçe hortumuyla mı bağladın?" Nathan sahte bir masumiyet ifadesiyle soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bırak şu lanet ip şakalarını, göt herif. Sana bunu anlattığıma pişman etme beni. Hayır, biz sadece ... bağlandık. Ve evet, biliyorum, şu anda çok fazla Netflix izliyormuş gibi konuşan benim. Odama geri geldi ve siz sapıklar ancak bu kadarını öğrenebilirsiniz."

Kardeşlerim birbirlerine bakiştılar, belli ki alışılmadık duygusallığım karşısında şaşırmışlardı. Benim standartlarıma göre, bu bir aşk ilanı gibiydi.

"Yani onunla yatmadan önce gerçekten konuştun mu?" Mason soruyor, sesi artık daha az alaycı ve daha çok gerçekten meraklı. "Gece senin süitinde mi kaldı yoksa boşalır boşalmaz onu kovdun mu?"

Lanet olsun. Muhtemelen ikincisini yapmalıydım. "Evet, konuştuk ve evet, geceyi burada geçirdi. Ve hayır, sana daha fazla detay vermeyeceğim."

"Kardeşim, kulağa harika geliyor. Cidden, neden numarasını almadın?" Mason kaşlarını çatarak soruyor.

"Yapmadığımı nereden çıkardın?"

"Lanet olası yüzün, dostum. Sakin davranmaya çalışıyorsun ama onun hakkında konuşma şeklin... Sanki onu bir daha asla göremeyeceğini biliyor gibisin."

Omuz silkiyorum, yüzde yüz haklı olmasına rağmen umursamaz görünmeye çalışıyorum. "Beni bilirsin. Ben ilişki kurmam. Sadece bir gecelik bir anlaşılmaydı, hepsi bu." Ama bu sözleri söylerken bile içimi bir şeylerin kemirdiğini hissedebiliyorum. Pişmanlık belki de? En azından tanımadığım bir şey. Hoşlandığımdan emin olmadığım bir şey.

Amelia nasıl oldu da sadece bir gecede beni bu kadar etkilemeyi başardı? Başka hiçbir kadın beni bu kadar etkilememiştii ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Bölüm

Yedi

AMELIA

Kimmy Park ve ben birbirimizi birinci sınıftan beri tanıyoruz. zamanlar, sınıfımızdan Jamie Jessop adında bir çocuğa takıntılıydı ve onu bir köpek yavrusu gibi takip ederek kendisini öpmesini sağlamaya çalışıyordu. Bir kız arkadaşına sahip olmaktan çok Pokémon kartları toplamaya ilgi duyan yedi yaşındaki zavallı Jamie dehşete düşmüştü. Onun dikkatini çektek yolu Pikachu kılığına girip "Seni seçiyorum!" diye bağırmasıydı.

Artık ikimiz de otuzlu yaşlarımızın başındayız ama Kimmy seks konusunda hala aynı yaklaşıma sahip - hoşlandığı birini görürse, onun peşinden gidiyor. Gerçi bugünlerde çok daha başarılı. Onun fırtınalı aşk hayatı her zaman başımı döndürmüştür. Yetişkin Kimmy'nin son derece güzel ve kendinden son derece emin olması kesinlikle yardımcı oluyor. O öyle bir kadın ki, konuştuğu her iki cinsin de gözlerini şaşkınlıkla yapıyor. Mahallemde açılan son barda onun karşısında otururken, hepimizin Kimmy gibi olması gerektiğini düşünüyorum. Daha dün gece Emily gibi olmayı dilediğimi fark etmemiş değilim, şimdi de Kimmy - benim neyim var? Neden sadece Amelia olmaktan mutlu olamıyorum?

Bunun bir nedeni Amelia'nın alter egosuyla kıyaslandığında hiç de eğlenceli olmaması. Scarlet tüm iyi zamanlara, tüm orgazmlara sahip. Amelia, geceyi patronuyla geçirdikten sonra bir yabancı tarafından eve bırakılırken belli belirsiz bir rahatsızlık hissine kapıldı. Amelia hiçbir nedeni olmadığını bildiği halde kendini bayağı, hayal kırıklığına uğramış ve biraz da ucuz hissediyordu.

"Bana her şeyi anlat," diyor Kimmy, boş kokteyl bardaklarıyla dolu masanın karşısından gözleri parlayarak. "Dün gece iş yüzünden yüzyılın düğününü kaçırdım ve ilk defa çok iyi bir çayın varmış gibi görünüyor. Eğer bu bok yığınının içinde oturmak zorunda kalırsam, hepsini dökeceksin."

"Burası bok yığını değil." Bunu söylerken etrafımı gözden ve buranın biraz kaba saba bir yer olduğunu kabul etmek zorundayım. Buna rağmen

Yeni olmasına rağmen hala geçmişteki batakhaneinin izlerini taşıyor ve cosmos sipariş ettiğimizde garson dehşete düşmüş görünüyordu. Bardaklarımızı almak için kimse gelmedi ve hoparlörlerden pompalanan müzik bir intihar çalma listesi gibi geliyor. "Tamam, haklısın. Harika değil. Ama yeni işletmeleri desteklemek iyidir ve hepimiz Yukarı Doğu Yakası'ndaki gösterişli apartmanlarda yaşayamayız."

"Kızım, sadece sana bok veriyordum. Nerede olduğumuz umurumda değil. Ben de seninle aynı yerde büyüdüm, yani prenses olmadığımı biliyorsun. Konuyu değiştirmeye çalışmayı da bırak. Bana her şeyi anlatma zamanı. Bir adam olduğunu söylemiştin. Yıllardır bir adam olduğunu duymak için bekliyordum. Kimdi ve seks ne kadar iyiydi? Bir ile on arasında bir ölçekte?"

İçimi çekiyorum ve tüm yüzümü ele geçirmek isteyen kocaman sırıtışımı bastırıyorum. "Bir ile on arasında bir ölçekte, bir milyon gibiydi. Kimmy, o çok ateşliydi! Yani, öyle görünmek istemem-"

"Ben mi?"

"Evet. Ama o kadar ateşliydi ki, bir bakışıyla bile derinizi kabartabilirdi. O kadar ateşliydi ki Ölüm Vadisi'ni bile serin gösterirdi. O kadar ateşli ki, karın kaslarında yumurta kızartabilirsin."

"O kadar ateşli ki külotunu eritti mi?" Belli ki büyülenmiş, şimdi öne doğru eğilmiş, çenesi dik parmaklarının üzerinde dengede duruyor. Ne de olsa bu onun en sevdiği konu.

"Tam olarak o kadar ateşli. Resepsiyonun arka tarafındaki boş bir masada oturuyordum ve o birden... ortaya çıktı. Sanki yardımsever bir tanrı beni rahat bırakmaya karar vermiş ve Bay Ateş ve Buz'u beni baştan çıkarması için göndermişti. Bana ne oldu hâlâ bilmiyorum. Hiç benlik bir şey değil."

Omuz silkiyor. "Sana gelen şeye kadın olmak deniyor Amelia, ihtiyaçları olan bir kadın. Onları çok uzun süre görmezden geldin ve yıllarını o bencil pislikle evli olarak geçirdin. Sanırım üzerinde neon harflerle 'işte buradayım, klitoris bu tarafta' yazan bir tişört giyse bile klitorisi tanıyamazdı."

İtiraz etmek, Chad'i ve onun yatak odası becerilerini savunmak için ağzımı açıyorum. Ama o kesinlikle haklı ve neden onu savunayım ki? Ona hiçbir sadakat borcum yok ve ayrıca yatakta berbattı. Şimdiye kadar ne kadar berbat olduğunu bilmiyordum çünkü karşılaştıracak bir şeyim yoktu ama Chad bu karşılaştırmada hiç de iyi çıkmadı. Drake'le geçirdiğim bir gece, evliliğimdeki seks hayatımın ne kadar kötü olduğunu anlamamı sağladı.

"Belki de haklısın. Ama tek gecelik muhteşem bir ilişki yaşamış olmam bundan sonra da böyle yaşayacağım anlamına gelmiyor."

"Bu hayal kırıklığı yarattı." Başını eğiyor ve bana surat asıyor. "Birlikte biraz eğlenebileceğimizi umuyordum. Arkanda bizi kesen iki adam var. Bir müzik grubundalar gibi görünüyorlar, ki bu da benim tecrübelerime göre muhtemelen bencil oldukları ve kişisel hijyenle zayıf bir ilişkileri olduğu anlamına geliyor, ama hey, konu aşk olduğunda cömert bir ruhum var. Gidip onlarla sohbet edebiliriz. Sevgili sayınızı şaşırtıcı bir şekilde üçe çıkarır mısınız?"

Otuzlu yaşlarıma kadar sadece Chad ile yatmış olmam onu sürekli hayrete düşürüyor. "Ben öyle düşünmüyorum. Ben senin gibi yaratılmadım."

"Daha da acısı. Benim utanacak bir şeyim yok, seksten zevk alıyorum ve kalça protezine ve yetişkin bezine ihtiyaç duyacağım aşamaya gelmeden önce olabildiğince çok insanla seks yapmayı planlıyorum."

"Seni tanıyorum, hâlâ sinsi sinsi dolaşıyor olacaksın. O gündüz merkezinde kimse güvende olmayacak."

"Bu doğru. Ama cidden bebeğim, dünya çapında bir seks tanrısıyla geçirdiğin bu muhteşem gece fikrini değiştirmede mi? Dışarıda başka erkekler de var, biliyorsun. Yatakta en az onun kadar iyi olabilecek erkekler."

Yatakta ne kadar iyi olduğunu hatırlayarak kızardım. Ve masada. Ve yerde. Bana daha önce hiç bilmediğim şeyler hissettirdi ve seks piyangosunu tekrar böyle kazanabileceğimi düşünmek çılgınca geliyor.

Cazip ama pervasızca olur ve şu anda hayatımda konsantre olmam gereken başka, daha önemli şeyler var. Her şey orgazm peşinde koşmakla ilgili değil. Drake'in beni boşaltma şekliyle kıyaslandığında küçük ve acınası olsalar bile kendime orgazm yaşatabilirim. Bir kasırganın aksine rüzgar gibi. Ayrıca bu gündelik seks olayı için doğru mizaca sahip olmadığım da aklıma geldi, çünkü bütün gün onu düşünmeden duramadım.

" sanmıyorum. Onunla tanıştığım ve sonunda çekingenliklerimi bir kenara bırakıp biraz çılgınlık yaptığım için mutluyum. Bu yönümü ortaya çıkardığı için mutluyum, çünkü bu yaşıma gelip de hiç tek gecelik ilişki yaşamamış olmak çok saçma görünüyor. Ama bu sürekli tekrarlayacağım bir şey değil. Zaten başka biriyle bunun hayal kırıklığından başka bir şey olacağını düşünemiyorum ve ayrıca... tamamen sıradan bir şey değildi. İşin içinde duygular vardı."

"Ugh," diyor titreyerek. "Hisler mi? Onlardan nefret ediyorum. Yoluma çıkıyorlar. Yine de Kimmy teyzene onlardan bahset, tatlım."

"Sanki... sanki birbirimize bağlanmışız gibi hissettim. Seksten önce saatlerce konuştuk. Bir çeşit günah çıkarma gibiydi, anlıyor musun? Ruh paylaşımı?"

"Bilmiyorum, hayır, bunu söylemekten memnunum. Ama bu tür şeylerin çoğu kadın için önemli olduğunu biliyorum. İç çamaşırlarına girmek için cazibesini kullanmadığından emin misin?"

Dudağımı ısırdım ve düşündüm. "Haklı olabilirsin ama sanmıyorum. Bu adam... O kadar çok çalışması gereken bir adam değil. Bir gülümsemeden başka bir şey yapmadan istediği dona girebilir. Hayır, bence gerçektir. Ve biz, uh, sarıldık. Seksten sonra."

İçkisini bitiriyor, gözlerini bardağın kenarından ayırmıyor. "Kucaklaştınız mı? Kızım, bu hayatımda duyduğum en üzücü şeylerden biri."

"Hayır, değil! Ve sadece süper ateşli hayvan seksi yaptıktan sonra sarıldık, tamam mı? Ve ben dört kez boşaldıktan sonra." Son kısmı fısıldıyorum, sesimi daha da alçaltmadan önce gergin bir şekilde bara bakıyorum. "Ve sonra bu sabah kahvaltı masasında tekrar yaptık."

"Oooh, şimdi ilgimi çekti. Her şeyi önceden süpürdüğü o ateşli şeyi yaptı mı?"

Gülüyorum, çünkü yaptığı tam olarak buydu. O zamanlar delicesine ateşliydi ve hala düşündüğümde altım biraz zonkluyor. "Evet. Yaptı."

"Peki, nasıl bıraktınız? Numaraları değiştiniz mi? Ona arkadaşlık bileziği yaptın mı?"

Gözlerimi deviriyorum ama üzerime alınmıyorum. Mecbur kalmadıkça hiçbir şeyi ciddiye almaz. "Numaralarımızı değiştirmedik, hayır. O... Ben ayrıldığımda farklı biriydi."

"Bay Ateş yerine Bay Buz mu?"

"Aynen öyle. Çalışmak zorundaydı ve ayrılma geldiğini çok net bir şekilde ifade etti ve bir nevi içine kapandı. Garipti."

Kimmy başını sallar. "Bebeğim, bence bunu fazla düşünüyorsun. Seks yaptın. Tek seferlik bir şeydi. Ayrılma vakti gelmişti. Bu bir aşk hikayesi değil, bir şehvet hikayesi."

O haklı, biliyorum. Bu konuyu düşünerek daha fazla zaman kaybetmemeliyim. Onu.

"Biliyorum. Hoşuma gitti ve benim için yeniydi, ama bunu yapacağımı sanmıyorum. Tekrar. Belki de çok yumuşağım. Belki hep daha fazlasını isteyeceğim. Ama hey, ben

Bunu sistemimden çıkardım ve şimdi gerçek hayatıma konsantre olmam gerekiyor. Yeni işime ve anneme."

Kimmy'nin yüz ifadesi anında sempatikleşti. Annemi çocukluğundan beri tanıyor ve bizim evde bitmek bilmeyen akşam yemekleri, yatıya kalmalar ve yanmış waffle kahvaltıları vardı. Annem her zaman berbat bir aşçıydı ama bunu şevkle telafi ederdi. "Edith nasıl?"

"Doğrusu pek iyi değil. Birden yaşlanmış gibi göründü. Ve iyi ilaçlar bir servete mal oluyor, dolayısıyla yeni işime konsantre olmam gerekiyor."

Annem altmışlı yaşlarının ortalarında ve yıllar önce KOAH teşhisi kondu. Hayatında bir gün bile sigara içmedi ama ben daha küçükken bir plastik fabrikasında çalıştığı için akciğerleri günde üç paket filtresiz sigara alışkanlığı olan birininkine benziyor.

Son zamanlarda sağlığı çok kötüleşti ve Chad'den ayrıldıktan sonra buraya taşınmak hiç de zor olmadı. Ona mümkün olduğunca yardım edebilmek için yakınında olmalıyım - ya da en azından bana izin verdiği kadar. Kızının bakıcısı olmasından nefret ediyor ve beni aşağı çekmemek için kendi evimi almam konusunda ısrar etti - onun sözleri, benim değil. Onunla yaşamaktan mutlu olurdum ama muhtemelen en iyisi kendi alanımın olması. Ona bunu yaptığı için dünyaya ne kadar kızdığımı saklamamı sağlıyor. Bu hiç adil değil.

"Bu konuda her zaman yardım edebileceğimi biliyorsun. İlaçlar, nakit akışı. Konu romantizm olduğunda sığ bir ucube olabilirim ama arkadaşlar farklıdır ve sen ve Edith benim için dünyalara bedelsiniz. Lütfen ihtiyacın olmadığında mücadele etme."

Kimmy'nin kendi çocukluğu da kaotikti ve evimiz onun için bir sığınaktı. Babamı hiç tanımamış olabilirim ama annem bunu fazlasıyla etti. Her zaman çok soğukkanlı, çok nazik ve tamamen benim yanımdaydı. Kimmy'ye güvenli bir sığınak verdi ve arkadaşım bunu asla unutmadı. Bugünlerde en iyi patron hayatını yaşıyor ve finansal kaynak sıkıntısı çekmiyor. "Bunu biliyorum ve teşekkürler Kimmy. İşler gerçekten kötüye giderse sana haber vereceğim, söz veriyorum. Şimdilik mümkün olduğunca bağımsız kalmak istiyorum."

"Hmmm." Kimmy bana bir kaşını kaldırdı. "Tanıdık geliyor, sen de tıpatıp aynısın. Şimdi bana yeni işinden biraz daha bahset o zaman. Sihirli dili olan bir adam kadar heyecan verici değil ama alabildiğimi alacağım. Bir hukuk firmasında, değil mi?"

"Evet. James ve James."

"Vay *canına*. Sadece *bir* hukuk firması değil, hukuk firması! Çok büyükler ve çok saygı görüyorlar. Sizin için harika bir fırsat gibi görünüyor."

"Gerçekten öyle, değil mi? Çok heyecanlıyım ama biraz da gerginim."

"Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok bebeğim. Sen zeki, iyi-Bilinen evrendeki en inanılmaz organizasyon becerilerine sahip eğitimli kadın. Sana sahip oldukları için çok şanslılar."

O kadar ileri gidebileceğimden emin değilim ama yeni işimi düşünmek, dün gece dünyamı ekseninden sarsan seks tanrısını düşünmekten çok daha güvenli geliyor. Ve bu sabah yine. Geleceğim beni çağırıyor ve bir daha asla göremeyeceğim erkeklerle ilgili tüm düşünceleri kovmam gerekiyor.

Bölüm
Sekiz
AMELIA

Ter damlaları aşağı süzülüyor ve James ve James'in iklim kontrollü resepsiyon alanında bile titrememe neden oluyor. Neden bu kadar gergin olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç işim olmamış gibi değil. Sadece geçen yıl beş işim oldu. Ama hiçbiri bunun kadar önemli değildi.

Bu gerçek ve kalıcı ve o kadar çok faydası var ki başım dönüyor. En önemlisi de yakın akrabalarım için sağlık sigortası -benim durumumda annem-. İşin zor ve saatlerin uzun olacağından eminim ama buradaki personele adil ve iyi davranılıyor. Bu benim geçici ofis işlerimden belirgin bir fark.

Beni tedirgin eden de bu tabii ki. Bu önemli. Bunu berbat etmeyi göze alamam. Kendime iyi olacağımı söylüyorum. Bisiklete binmek gibi olacak. Belki de bu iyi bir karşılaştırma değil, çünkü en son bisiklet sürdüğümde bir çiçek tarhına muhteşem bir yüz üstü düşüş yapmıştım.

Amelia Ryder, kendine gel. Sen Harvard mezunu bir işletmecisin ve hiçbir yere yüzüstü düşmeyeceksin.

Moral konuşması tam olarak başarılı olmadı ve güzelce dekore edilmiş resepsiyon alanına bakarken, okulun ilk günündeki yeni çocuk gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Bahse girerim kötü kızlar, sporcular ve beni aptal gibi hissettiren öğretmenler olacak. Yine de lisede yolumu buldum, burada da bulacağım. Büyük ve süslü ama günün sonunda, bu benim yapamayacağım bir şey değil. Başka türlü bu işi alamayacağıma eminim. Kendime güvenmesem bile onların kararlarına güvenmeliyim.

Oturup beklerken insanlar yanımdan geçiyor, bazıları bana üstünkörü bir bakış atıyor, diğerleri ise kendi iş günlerine dalmış olduklarından bana hiç dikkat etmiyorlar. Sanki kurumsal bir moda şovu gibi - iyi dikilmiş takım elbiseler ve cilalı broglar giyen erkekler, kalem etekler, renkli bluzlar ve korkutucu derecede yüksek topuklu ayakkabılar giyen zarif kadınlar. Hepsi çok şık, çok meşgul ve kendinden emin görünüyor, sanki kesinlikle bu pelüş alana aitlermiş gibi.

Evden çıkarken kendimi iyi hissettiğim kendi kıyafetlerime baktım. Sade bir siyah şal elbise ve klasik siyah ayakkabılar tercih etmiştim. Belki de fazla sade. Çok sıradan. Başarı için mi giyiniyorum yoksa bir cenaze için mi? Ellerimi dalgınca kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Artık endişelenmek için çok geç.

"Bayan Ryder?" Tanıdık bir ses düşüncelerimi böldü ve Nathan James'in üzerimde yükseldiğini görmek için başımı kaldırdım. Yeni patronum. İnsanların beni bir pislik olduğu konusunda uyardığı ama hiç de öyle olmayan biri. Sert, evet ve muhtemelen yanlış tarafındaysanız biraz korkutucu, ama bir pislik mi? Gördüğüm kadarıyla değil. Bu düşünce zincirini çabucak kapatıyorum. Bu bana tek gecelik ilişkiyi hatırlatıyor ve şu anda onu düşünecek beyin boşluğum yok.

Ayağa kalkıyorum, bana masamı göstermesi için hazırım ve başlamak için sabırsızlanıyorum. Ne kadar çabuk işe koyulabilirsem, kendimi o kadar çabuk işe yarar hissetmeye başlayacağım. İşe yarar insanların yeni çocuk gibi hissetmek için zamanları yoktur.

"Bay James. Sizi tekrar görmek çok güzel."

Gülümsüyor, koyu renk gözlerinin kenarları kırışıyor. Bu gülümseme mülakatımda beni rahatlatmış ve sorduğu sorular ve onları sorma şekli sinirlerimin üstesinden gelmemi ve en iyi halimi sunmamı sağladı. Özgeçmişimdeki boşlukları anladı ve ona aileme odaklandığımı söylediğimde beni yargılamadı. Yaşadığım farklı yerler ve New York'a dönmenin nasıl bir his olduğuyla ilgilendi. İçimdeki gerçekleri ortaya çıkarmanın, beni bir mülakatta hiç olmadığım kadar iyi okumanın bir yolunu buldu.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum. Duyduklarını bana iş teklif edecek kadar beğenmiş olması yeterli bir güvence olmalıydı. İnsan kaynaklarından bizimle birlikte gelen poker suratlı kadın Linda'dan kesinlikle daha hoş biriydi. Onun çatık kaşlarını hatırlamak bile tüylerimi ürpertmeye ve kutsal suyla haç çıkarmak istememe yetiyor. Umarım yakın zamanda onunla karşılaşmam.

Nathan sol tarafımızdaki koridoru işaret ediyor. "Benimle gelerseniz, size nerede konuşlanacağınızı göstereceğim."

Diğer yöne bakıyorum. Ofisine giden koridora. "Değil mi...?"

Kaşlarını çatı. "Ne değil?"

Boğazımı temizliyorum. "Ofisiniz bu tarafta değil mi? Sekreteriniz olduğum için size yakın oturacağımı düşünmüştüm."

Yüzünü buruşturuyor ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. O kadar gerginim ki, herhangi bir şeyin ters gittiğine dair en ufak bir işaret bile başımı döndürüyor. İlk günümde büyük bir hata mı yaptım?

"Ah. Görünüşe göre bir yanlış anlaşılma var, Bayan Ryder. Görüyorsunuz, zaten bir sekreterim var ve sizin çok iyi bir iş çıkaracağınızdan emin olsam da ..." Tanık var mı diye etrafına bakınıyor, sonra eğilip fısıldıyor: "Onsuz kendimi kaybederim. Ayrıca, onun yerine geçmeyi düşünsem bile beni öldürür. Ciddiyim. Ondan çok korkuyorum."

Ses tonu hafif ve vücut dili bunun önemli bir şey olmadığını söylüyor. Eğlenceli bir şeymiş gibi. Belki ona öyle geliyordur ama benim yanaklarım utançtan kızarıyor. Kendimi hangi işe başvurduğumu bile bilmeyen bir aptal gibi hissediyorum. Görevimin, benimle mülakat yapan Bay James'in sekreterliğini yapmak olduğuna kesinlikle inanmıştım. Sanırım ücret ve koşullar aynı olduğu sürece bunun pek bir önemi yok ama aşağılanmış durumdayım. Buraya sorumlu kişi için çalışacağımı düşünerek geldim ama onun yerine... kim bilir? Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

"Anlıyorum," diyorum sakince, sesimin bu kadar telaşsız çıkmasına şaşırarak. "O zaman ben kimin sekreteri olarak işe alındım?"

Mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkararak gülüyor. Şu anda onda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler var. Geçen haftaki görüşmemde fark etmediğim ve tam olarak anlamlandıramadığım bir şey. "Lütfen özürlerimi kabul edin," diyor, ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırarak. "Her şey biraz aceleye geldi. Belki de daha açık olmalıydık." Tekrar koridoru işaret ediyor ve ben de onunla yürüyorum. "Diğer Bay James için çalışmak üzere işe alınıyorsunuz. Kardeşim için."

"Oh?" Gözlerimi kırptırdım, şaşırmıştım. Araştırmalarımın James and James'in iki kardeş tarafından yönetildiğini biliyordum, ancak diğerinin Chicago ofislerini yönettiği izlenimine kapılmıştım - en azından web sitesinde böyle yazıyordu. Chicago'da bir iş başvurusunda bulunmadığım için, onun ismine çok fazla dikkat .

"Evet, şehre yeni döndü ve umutsuzca yardıma ihtiyacı var. Umarım sorun olmaz? Ücret ve pozisyon tamamen aynı ve iyi tarafından bakarsak, benim için çalışmak zorunda değilsin. Biraz huysuz olabileceğimi duymuştum."

"Bunun doğru olmadığına eminim," diye kibarca cevap veriyorum, her ne kadar benim de duyduğum tam olarak bu olsa da. İşin temelde aynı olması beni rahatlatmıştı.

Diğer Bay James farklı mı? Ne de olsa onlar kardeş. "Yani kalıp bize bir şans verdiğin için mutlu musun?"

"Elbette öyleyim! Yine de bunu kendi başınıza yapmanıza biraz şaşırdım. Senin, um-"

"Sanırım aradığınız kelime köleler. Ve evet, normalde size masanızı göstermesi için onlardan birini gönderebilirdim. Ancak bugün herkes yıllık personel İK eğitimimizle oldukça meşgul ve ben de size uygun bir karşılama yapıldığından emin olmak istedim. Kardeşimden gelip sizi resepsiyonda karşılamasını isteyecektim ama o hâlâ yeni kahve makinesini çözmeye çalışıyor. Kafein bağımlısı ağabeyimle ilgili küçük bir sır vermem gerekirse, bu öncelikli bir konu."

Kapısı açık duran bir ofisin önünde duruyor ve üzerinde bir iMac ve hoş geldin meyve sepetinden başka bir şey olmayan bir masayı işaret ediyor. Düzenli ve tertipli çalışma alanına gülümsüyor, onu kendime ait kılmak için sabırsızlanıyorum. "Teşekkür ederim Bay James. Bu mükemmel görünüyor."

"Ona burada olduğunu söyleyeyim." Bitişikteki ofisin kapısını çalıyor, sonra bana dönüyor, gözleri yalvarıyor. "Belki de bir tür yoksunluk nöbeti geçirmeden önce bir espresso yapmasına yardım edebilirsin?"

"Eminim yapabilirim," diye cevap veriyorum, becerikli görünmeye hevesli bir şekilde. "İş birliği yapmayan kahve makineleri benim uzmanlık alanımdır."

Kapıyı iterek açıyor ve bize arkası dönük olan ve yıllık kiramdan daha pahalı olduğunu söyleyebileceğim kömür rengi bir takım elbise giyen kardeşini ortaya çıkarıyor. Orada olduğumuzu fark etmemiş gibi görünüyor, çünkü zavallı, masum bir kahve makinesini taciz etmekle meşgul. Yumruğunu pahalı görünen cihazın üstüne indiriyor. "İşe yaramaz bok parçası," diye homurdanıyor.

"Drake!"

O arkasını dönmeden önce kelimenin aklımda yer etmesine bile zaman kalmıyor. Gözleri önce Nathan'a, sonra da bana dikiliyor. Kalbim boğazıma kadar fırlıyor ve yaşadığım şok nefesimi kesiyor. Dizlerim bükülmeye başlıyor ve kendimi bir yığın haline gelmekten kurtarmak için kapının koluna tutunuyorum. Bu nasıl olabilir? Geçmiş yaşamımda bana bu tür bir karma kazandıracak kadar kötü ne yaptım? Ve bunun geçmesi için kime dua etmem gerekiyor? Gözlerimi yavaşça kırıştırıyorum, hayal görmüş olabileceğime dair çocukça bir umut besliyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, tüm bunların bir göz yanılması ya da strese bağlı bir halüsinasyon olduğunu fark edeceğim.

Öyle bir şansım yok. Hâlâ orada, önümde duruyor. O hala Drake James, yeni işverenim. Hâlâ James ve James'in diğer yarısı, Chicago'da olduğunu sandığım adam.

Daha da endişe verici olanı, o hala sadece dilini kullanarak beni çılgık attıran muhteşem seks tanrısı. Hâlâ gördüğüm en büyük alete sahip adam. Hala hayatımın en delice tutkulu zamanını geçirdiğim tek gecelik ilişki. Patronum.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve bunun zihnimin bana oynadığı bir oyun olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Bu, Sindirella'yı oynadığım ve milyardere aşık olduğum sevimsiz bir Hallmark filmi değil. Bu benim hayatım ve bu işe sadece kendim için değil, annem için de umutsuzca ihtiyacım var.

"Bayan Ryder?" Nathan'ın endişeli sesi düşüncelerime nüfuz ederek beni şimdi ve buraya geri sürüklüyor.

Kendime geliyorum ve başımı sallıyorum. Öyle hissetmesem bile yetkin görünmem gerekiyor. Nathan biraz endişeli görünüyor ama kardeşinin yüzünde hiçbir tanıma belirtisi yok. Şok yok, şaşkınlık yok, korku yok. Beni çoktan unuttu mu? Gerçekten o kadar unutulmaz mıydım? O kadar sarhoş muydu? Ya da belki de bu tür şeyler onun başına o kadar sık geliyordu ki, hiçbir anlamı yoktu. Sebebin önemli olduğunu sanmıyorum - eğer bu şekilde oynuyorsa, o zaman buna uymam gerekiyor.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay James. Ben Amelia. Amelia Ryder." Kelimeleri zorlayarak söylüyorum çünkü yer beni yutacakmış gibi görünmüyor. Bu gerçekten oluyor mu? Daha işe başlamadan işimi mi kaybedeceğim?

Drake soğukkanlılıkla, "Siz de Bayan Ryder," diye cevap verir.

"Belki kahve makinenizi çalıştırabilir." Nathan kardeşinin sırtını sıvazlıyor. Ya gerginliği fark etmemişti ya da görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

"Aptal şey bozuldu," diye tersliyor Drake, ruh hali onu son gördüğümünden çok daha asık suratlı. Bu şaşırtıcı değil, çünkü onu son gördüğümde çıplaklık ve orgazm söz konusuydu. Hatıralar zihnimde canlanıyor ve içime istenmeyen bir sıcaklık yayılıyor.

Kahretsin, Amelia. Patronun seni boşalttığını hayal etmek hiç profesyonelce değil.

"Bir göz atabilir miyim?" Temkinli bir şekilde teklif ediyorum, tüm bu durumun inanılmaz garipliğini nasıl yönlendireceğimi hala tam olarak bilmiyorum. Kahve, başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor.

Drake kaşlarını çatarak, bir sonraki adımda ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi kardeşiyle benim aramda bakışıyor.

Şeytan'ın hizmetçisinin ya da bazılarının bildiği adıyla İK'dan Linda'nın gelişi onu o andan kurtardı. "Brifing başlamak üzere," diye anons ediyor bize doğru yürürken. Burnu bir şeylerin kokusunu almış gibi kırıışmış ve bana ters ters bakıyor. Patronu çoktan kazıkladığımı biliyor mu, yoksa bu onun varsayılan ayarı mı?

"Drake'in ya da benim katılmamıza gerek yok Linda. İK politikalarımızın gayet farkındayız," diyor Nathan kuru bir sesle. Hah. Acaba buradaki durum o politikaların kapsamına giriyor mu?

Linda dudaklarını büzüyor ve beni yukarıdan aşağıya süzüyor, beni değerlendiriyor ve pek de yeterli bulmuyor. "Aslında, en yeni çalışanımızın katılması gerektiğini düşünüyordum. Bu politikalar çok önemli Bay James."

Nathan elini saçlarında gezdiriyor ve gülüyor. "Öyleler, katılıyorum, ama ilk gününde? Şimdi onu korkutmak istemeyiz, değil mi?"

Kendimi alacakaranlık kuşağına girmiş gibi hissediyorum ve ne söyleyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilmiyorum. Tüm içgüdülerim bana kaçmamı söylüyor ama kaçamıyorum.

Birkaç gergin dakikadan sonra Drake cevap verir. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor, Linda."

Ona doğru kısa bir bakış atıyorum ve o bakışlarımı kaçırıyor. Yani beni hatırlıyor. En azından benden kurtulmak isteyecek kadar iyi. Tabii ki hatırlıyor. Eski kocamın on iki yılda geçirdiğinden daha fazla zamanı on iki saat içinde başını kalçalarımın arasına koyarak geçirmiş olabilir, ama yüzüme de baktığından oldukça eminim, en azından tüm o çıplak zaman başlamadan önce birbirimizi tanımaya başladığımızda.

"Beni takip edebilirsin," diyor Linda. "Ve dikkatini verdiğinden emin ol." O uzaklaşırken arkasından yüzümü buruşturmadan edemiyorum. Bana *Matilda*'daki Bayan Trunchbull'u hatırlatıyor. Yine de dediğini yapıyorum çünkü biraz dinlenmeye ihtiyacı olan tek kişi Drake değil. Son beş dakikadır doğru dürüst nefes almamış gibi hissediyorum ve ondan uzaklaşmak kendimi toparlamam için bana zaman kazandıracak.

Geçerken çantamı ofis koltuğumun üzerine bırakıyorum, çünkü bu bana onu sahiplendiğimi hissettiriyor. Sanki Drake ofisinden çıktığında onu orada görecekti ve ilk günümde beni kovmak konusunda tereddüt edecekmiş gibi. Bu sadece bir çanta ve sadece bir sandalye, ama şu anda tutunabileceğim tek şey bu.

James ve James'in İK politikaları brifingini dinledikten sonra masama döndüm ve bunun daha ne benim masam olacağını merak ettim. Ofis ilişkileri ile ilgili politikaya özellikle dikkat ettim ve teşvik edilmeseler de açıkça yasaklanmamışlar. Ancak, çalışanlar herhangi bir ilişkinin firmayı veya itibarını herhangi bir şekilde etkilemesi durumunda bunu İK'ya bildirmek zorunda.

Özel hayatınızla mahrem ayrıntıları Linda'ya açıklamak zorunda kalmanın, herhangi bir ofis aşkını tomurcukta durdurmak için yeterli olacağından şüpheleniyorum. Umarım bu politika geçmişe dönük bir politika değildir, çünkü Drake James'in birlikte geçirdiğimiz tek gecede beni kaç kez boşalttığına dair bir not yazmak zorunda kalmak istemiyorum.

Masamın üzerinde, hoş geldin sepetimin hemen yanında parlak sarı bir Post-it Not var. Gördüğümde dudağımı ısııyorum, beni kovmak için özellikle aceleci bir yol olmasından korkuyorum. Yapmaz, değil mi? Yani, ertesi sabah soğuktur, evet, ama hiçbir şey onunla yanlışlıkla yattığı için birinin kariyerini mahvedecek türden bir piç olduğunu ima etmiyordu. Ama ben ne bilebilirim ki? Sonuçta o bir yabancı. Ve o yabancının şu anda hayatım üzerinde çok büyük bir gücü var.

Beni kovabilir. Bana referans vermeyi reddedebilir. Profesyonel dünyamı cehenneme çevirebilir. O post-it notta ne yazarsa yazsın gidişatı belirleyebilir.

Gerçekten elime alıp okuduğumda rahatladım. İdam mangasıyla karşı karşıya kalacağımdan bahsetmiyordu; sadece bana çevrimiçi takviminin şifresini veren ve programını düzenlemeye başlamamı isteyen karalanmış bir mesajdı. Sandalyeme çöküyorum ve çürük kâğıtla kendimi yelpazeliyorum. Kuşkusuz içinden çıkılması zor durumlar olacak ama bu bir başlangıç.

Arkamdaki kapalı kapıya bakıp içeride olup olmadığını merak ediyorum. Belki de kızgın bir yarı tanrı gibi masasında kara kara düşünüyor, yeni sekreterini nasıl becerdiğini merak ediyordur. Belki de yürümediğini söylemenin kabul edilebilir olduğu ana kadar beni daha ne kadar yanında tutması gerektiğini merak ediyordur. Ya da belki de kendime çok fazla kredi veriyorum. Belki de tüm asistanlarını beceriyordur ve ben özel bir şey değilimdir. Temasa geçtiği her kadınla ilişkisini kesiyor olabilir.

ve sihirli dokunuşu için yalvarıyor. Linda'nın sürekli limon emiyormuş gibi görünmesinin ve ofisine girmemden hiç etkilenmemesinin nedeni bu olabilir.

Onu görmek, kim olduğunu anlamak, pek çok korkunç an içeren hayatımın en dudak uçuklatan korkunç anlarından biriydi. Bayılmak, kusmak ve kaçmak istedim - bu sırayla olması gerekmiyordu. Masamın altına girip tekerlemeler söylemeye başlamamam bir mucizeydi.

Ancak o neredeyse hiç tepki vermedi. Marul yatağındaki bir salatalık sandviçi kadar soğukkanlı görünüyordu. Sadece kahve makinesi onda herhangi bir duygu uyandırmış gibi görünüyordu. Adam bir kahve makinesi için benim için olduğundan daha fazla duygusallaştıysa kesinlikle aşırı tepki veriyorum.

Midem gurulduyor ve bana açlıktan öldüğümü hatırlatıyor. Bu sabah kahvaltı edemeyecek kadar gergindim, Scarlet'in suçlu sırlarının ona musallat olduğunu öğrenmeden önce bile. İK brifingi üç buçuk saat sürdü ve şimdi vücudum beslenmek için yalvarıyor. Eminim bir öğle yemeği saatim vardır, ama şu ana kadar çılgın bir gün geçirdim ve herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyorum. Kontrol etsem iyi olur ve tüm öğleden sonra meyve sepetinin içindekilerden başka bir şey yememe ihtimalini kabul etmeye hazır olsam iyi olur.

Derin bir nefes alıyorum ve kapısının önünde duruyorum, elim kapıyı çalmaya hazırlanıyor. Ya toplantıdaysa? Ya telefonla konuşuyorsa? Ya yanında bir kadın varsa? Kendi sinirlerimden iğrenerek nefesimi üflüyorum. Eğer bu pozisyonu koruyacaksam, ki öyle görünüyor, en azından şimdilik, o zaman onunla etkileşime geçmem gerekecek. Bir toplantısı olup olmadığını ya da telefonla konuşup konuşmadığını bilmeliyim. Hatta içeride bir kadın olup olmadığını bile bilmeliyim, eğer varsa doğum gününün ne zaman olduğunu ve elmas mı yoksa inci mi sevdiğini de öğrenmeliyim.

Başımı iki yana sallıyorum, karakteristik olmayan küçüklüğümden dolayı sinirleniyorum. Bu benim işimin bir parçası değil ve ne Drake ne de Nathan bana sekreterlerinden böyle bir şey isteyecek türden adamlar gibi gelmiyor. Onlar çok profesyonel. Ve ben de profesyonel olabilirim. Ben *profesyonelim*. Drake ve benim aramda olanlar bir hataydı. Bilseydik, eminim ikimiz de çok farklı davranırdık. O geçmişte kaldı ve ben geleceğe odaklanmalıyım. Kimmy burada titreyerek duruyor olur muydu? Emily? Hayır, kesinlikle olmazlardı.

Ön konuşmayı tamamladıktan sonra omuzlarımı geriye atıyorum ve kapısını çalıyorum. Bir saniye sonra, içeri girmem için seslendi, sesi hala derin ve

Erimiş ikolata kadar koyu. Kendime bunun bir hata olduğunu, geçmişte kaldığını söylemek iyi hoş da, neden sesi böyle olmak zorunda? Neden bu kadar iyi görünmek zorunda? Bu hiç adil değil.

Kapısını iterek açtım ve içeri girdim. Manhattan silüetinin fon oluşturduğu masasının arkasında oturuyor. Daha önce bu manzarayı göremeyecek kadar şaşkındım ama gerçekten nefes kesici. Tavandan tabana pencereler muhteşem bir manzara sunuyor ama bu bile gözlerimin Drake'e kaymasını engellemiyor. Kravatı gevşemiş ve saçları birkaç saat önceki kadar düzgün değil, sanki ellerini gezdirmiş gibi. O saçların ne kadar kalın ve yumuşak olduğunu, ellerimi saçlarında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum... Kahretsin. Bu hiç iyi değil.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Kısık ses tonu beni ateşli düşüncelerimden koparıyor.

Çenemi yukarı kaldırıyorum, hissettiğim kadar rahatsız görünmemeye kararlıyım. Ne de olsa bu normal bir iş ilişkisi. "Takviminiz üzerinde çalışmaya başlamadan önce öğle yemeği yemek için zamanım olup olmadığını merak ediyordum."

Dikkatini bilgisayar ekranına vermeden önce saatine bir göz atıyor. "Tabii ki."

Ve sanırım kovuldum. Garip. Bir daha kafasını kaldırmadı, ben de çıkmak için arkamı döndüm.

"Aslında, Bayan Ryder, biraz konuşabilir miyiz?"

Kalbim sıkışıyor. İşte bu kadar. Beni kovacak. *Senin hatan değil, ama sana adımı haykırıp kendinden gemene neden olduktan sonra benimle çalışamazsın* gibi bir konuşma yapacak. İhbar sresinin uzatılması, tavsiye edileceğime dair güvence verilmesi ve başka güzel sözler söylenecek, ama ben doğrama tahtasındayım. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Neden, neden, neden bu adamla bir düğünde tanışmak zorundaydım? Ve dünyanın tüm şehirlerindeki tüm düğünler arasında Emily'ninkine girmek zorunda mıydı?

Yutkunuyorum ve arkamı dönüyorum. şu anda masasının arkasında duruyor ve neredeyse yenilebilir görünüyor. Bu takım elbise vücuduna daha uygun olabilir miydi? Dışarıda nasıl göründüğünü tam olarak bilmem onu daha da seksi kılıyor ve yüzündeki ciddi ifade onu daha da yakışıklı yapıyor. Bu gerçekten adil değil. Hayatımın içine etmek üzereyken bile adamı çekici buluyorum.

"Elbette, Bay James," diyorum olabildiğince sakın bir şekilde, kalbimin kaçak bir aygır gibi hızla çarptığını anlamamasını umarak.

Boğazını temizliyor. "Lütfen oturun."

Dediğini yapıyorum ve o da masasının arkasına oturup kravatını biraz daha gevşetiyor. O da benim kadar rahatsız mı hissediyor? Sırtımdaki deri terden yapış yapış olmuş durumda ve dudağımın içini o kadar çok çiğnedim ki kan tadı alıyorum.

Bir kez daha boğazını temizliyor. "Sadece bunu açıklığa kavuşturmak ve havayı temizlemek istedim. Burada çalışmaya başlayacağınızı bilseydim, asla ..." Boğazını bir kez daha temizliyor ve boğuk öksürüğüne acılı ifadesi eşlik ediyor. Bu konuda gerçekten o da benim kadar rahatsız hissediyor. Bu diş çekmek gibi bir şey ve bittiğinde ikimiz için de daha iyi olacak.

"Ben de aynen öyle hissediyorum Bay James, sizi temin ederim. Patronum olacağınızı bilseydim ..." Düşüncemi bitirmedim. İkimizin *de yapmayacağımız* şeyleri daha fazla hatırlatmaya ihtiyacı yok. Artık çok geç. Biz zaten yaptık.

Koyu renk gözleri iki gece önce olduğu gibi yüzümde geziniyor ve bu gözlerde pişmanlıktan başka bir şey görüp görmediğimi merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu muhtemelen benim açımdan hüsniyet. Birlikte geçirdiğimiz geceyle ilgili güzel anıları olmasını o kadar çok istiyorum ki, bunu hayal ediyor olabilirim. "Çalışanlarımla çıkmam, Amelia. Asla."

Tabii ki bilmiyor. O bir milyarder ve ülkenin en prestijli hukuk firmalarından birinin kurucu ortağı. Kesinlikle sekreteriyle çıkmaz. Bu mantıklı. Bu iyi bir şey. O zaman beni saran hayal kırıklığı dalgası ne?

"Ve ben kesinlikle ..." Gözleri benimkilere kilitlenmeden önce tekrar ve bana geçen gece yaptığı göz temasını hatırlatıyor ...

Elimi alnıma bastırıyorum, derimin altında bir sıcaklık oluşuyor. Hayır. Oraya gitme, Amelia. "Ne yapmıyorsunuz, Bay James?"

Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Onları anlamsızca becerin, Bayan Ryder."

Vay be. Ne kibirli bir pislik. Doğru olup olmaması da umurumda değil, bunu bana karşı kullanman doğru değil.

"Sanırım tüm duyularımı hâlâ kontrol altında tuttuğumu göreceksiniz Bay James," diye cevap veriyorum, bacaklarım titrerken sesimin sakin ve istikrarlı temposuna kendim bile şaşıyorum. "Bu senin için bir şok olabilir ama benim de patronumla çıkmak gibi bir alışkanlığım yok, bu yüzden kesinlikle endişelenmene gerek yok. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

ve size karşı profesyonellikten başka bir şey hissetmediğimi garanti ederim. Bu işi istiyorum, Bay James. Bu işe ihtiyacım var. Bu işte iyi de olacağım ve bu korkunç tesadüften dolayı ben de en az sizin kadar üzgün hissediyorum. Yapılacak en iyi şeyin Bayan Ryder ve Bay James olmaya devam etmek olduğunu düşünüyorum. Charlie ve Scarlet'i ait oldukları yerde, geçmişte bırakalım. Bu size uyar mı, *efendim*?" Son kelimeyi sadece alay etmek için ekledim, ama yüzünde beliren ifade keşke eklemeseydim dedirtti.

Yüz ifadesi okuyamayacağım kadar karmaşık. Aynı anda hem kızgın hem de eğleniyor ve bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor. Bu çok fazla. Buradan çıkmalı, kare çenesinden ve yoğun kahverengi bakışlarından uzaklaşmalıyım. Masasının üzerindeki ellerinin görüntüsünden ve vücudumun hala o uzun parmaklarla neler yapabileceğini hatırlamasından uzaklaşmalıyım. Kendimi tuvalete kilitlemeli ve sakinleşmeliyim. "Başka bir şey var mı?"

Kaşları çatıldı. "Hayır, hepsi bu kadar Bayan Ryder."

Ugh. Bana böyle hitap etmesini önerdim ama söyleme şekli çok soğuk. Omuzlarımı geri çekiyorum ve derin, onarıcı bir nefes alıyorum. Sanırım hâlâ bir işim olduğu için kendimi şanslı saymalıyım. Havadaki birazcık soğukla başa çıkabilirim. "Teşekkür , Bay James," diyorum ofisinden çıkmadan önce, dizlerim her adımda çökme tehlikesi geçiriyor. Sadece devam et, diyorum kendime. Arkana bakma ve zayıflığını görmesine izin verme.

Birkaç saniye sonra sandalyeme gömüldüğümde kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki, oradan fırlayıp havalanacağından endişeleniyorum. Linda'nın İK politikaları bu konuda ne der bilmiyorum ama ofiste dolaşan bir kalpten memnun olmayacağından oldukça eminim. Bu kesinlikle bir sağlık ve güvenlik riski olurdu.

Sorun yok, diyorum kendime. Ben iyiydim. Drake beni kovmak için bir bahane bulamadı, ben de ona bir sebep vermedim. Aramızda olanlara rağmen birlikte çalışabilir ve profesyonel olabiliriz. Bundan eminim. O Scarlet'ti ve ben de Amelia Ryder'ım. Mantıklı ve güvenilir, her zaman olduğum kişi. Her zaman da aynı kişi olacağım. Kalbim bundan çok daha kötülerini atlattı.

Bölüm
Dokuz
DRAKE

Ofisine girdiğimde **Nathan** ceketini silkiyordu. Bir zamanlar en az yediye kadar çalışırdı, ama şimdi Mel ve Luke'u eve yetiştirmek için acele ettiğinden, sadece on saatlik bir günün ardından ayrılmaya hevesli. Gece yarısına kadar çalışıyor olsam da bunun için onu suçlayamam. Onun bu özgürlüğe sahip olmasını istiyorum. Chicago'dan dönmeyi kabul etmemin nedenlerinden biri de bu.

Onu yakaladığıma sevinerek viski şişesini kaldırdım. "Hızlı bir içki için vaktin var mı?"

Gözleri etiketi tarıyor ve sırtıyor. "İyi şeyler getirmişsin, ha? Ya harika bir gün geçirdin ya da gerçekten boktan bir gün."

İç çekerek, o birkaç bardak alırken ben de ofisinin köşesindeki kanepeye oturuyorum. Ceketini geri asıyor ve bu jestini takdir ediyorum. Bu, benim için zamanı olduğu anlamına geliyor ve bu asla önemli olmayacak.

"Peki hangisi?" diye soruyor, karşıma oturuyor ve masaya bir çift boş kristal bardak koyuyor. Nathan bana şüpheyle bakarken ben ikimize de birer kadeh dolduruyorum. Aklımda bir şey olduğu belli olmasına rağmen beni daha fazla zorlamıyor. İyi bir şeyi hak eden bir şey. Beni iyi ve hazır olduğumda oraya anlayacak kadar iyi tanıyor. Bardağını kaldırıyor. "Yeni başlangıçlara. Geçmişinizin en güzel günü, geleceğinizin en kötü günü olsun."

"Bu İrlandalı mı?" Bardağımdakilerin tamamını bir dikişte içiyorum. "Kulağa İrlandalı gibi geliyor. Ryan'larla çok mu vakit geçiriyorsun?"

Ryanlar James ve James'in New York ofisinin müşterileri ve bizi sürekli meşgul ediyorlar. Aslında ticari faaliyetleri ve pek de meşru olmayan faaliyetleri arasında hiç sıkıcı bir an olmuyor.

"Belki de. Eee. Sana neler oluyor böyle? Buraya dönmek gerçekten o kadar kötü mü?"

Gitmek istememden endişelenmiş olması gerektiğini çok geç fark ettim. Uzun zamandır Chicago'daydım ve eve taşınma kararı kolay alınmadı.

"Hayır. Alışmak biraz zaman alacak ve kahve makinesi tam bir sürtük, ama hayır, pişman değilim, size söz veriyorum. Burada tekrar sizlerle birlikte olduğum için mutluyum."

"Güzel. Aslında çok rahatladım, çünkü geri döndüğüne sevindim. Seni özlemiştim. Kahve makinesi dışında sorun nedir?" Gözlerinin içine baktım.

Yara bandını sökme zamanı. "Amelia'yı becerdim."

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Şimdiden mi? Tanrım, Drake. Sadece birkaç saattir burada." "Bugün değil, aptallar."

Bir nefes üflüyor. "En azından bu da bir şeydir. Peki ne zaman?"

"Cumartesi. Ve teknik olarak pazar günü. O, düğünümüzün baş nedimesiydi.

o düğün."

Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Geceyi birlikte geçirdiğin kişi mi? Adının Scarlet olduğunu söylemiştin. Burada neyi kaçırıyorum?"

Başımı geriye atıp yastığa yaslıyorum. "Bu uzun bir hikâye." "Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

"Bunu zaten söyledin."

Homurdanıyor. "Evet, klasik olmasının bir sebebi var. Ne düşünüyordun ki?"

"Hiçbir şey düşünmüyordum. Bunu planlamamıştım. Birkaç gün sonra buraya gelip 'sürpriz, ben senin yeni asistanınım' diyeceğini bilemezdim. Bu bir tesadüf. Gerçekten boktan bir tesadüf. Bu şehirde yarısı kadın sekiz milyon insan mı var? Ve sonunda onu becerdim. Yemin ederim, bu boku uyduramazdım. Başkasının başına gelseydi komik olurdu. Ne yapacağım ben şimdi?"

Biraz daha viski dolduruyor ve düşünürken kaşlarını çatıyor. "İdeal değil ama bunu düzeltmenin bir yolunu bulmamız gerekecek. Bundan sonra sekreteriniz olarak nasıl kalabileceğini anlayamıyorum. Daha önce biraz garip görüldüğünü düşünmüştüm. Elbette, gitmesine izin versek çok daha temiz ve basit olurdu."

"Gitmesine izin mi vereyim? Neden? O yanlış bir şey yapmadı." Aslında, her şeyi nasıl bu kadar doğru yaptığının hatırası içimi kemiriyor. Bugün ofisime girdiğinde neredeyse nöbet geçiriyordum. Sadece mahkeme salonunda geçirdiğim yıllar boyunca edindiğim tecrübe, yüzümü asmamamı sağladı.

Beynim patladı. Ve eğer o olması yeterince kötü değilse, şu şal elbiselerden birini giyiyor olmalıydı. Doğru ipi çekince açılan türden. Kanımı pompalamak için özel olarak yapılmış gibi görünen türden bir elbise. Küçük bir çekiştirmeye elbiseyi . Altında tam olarak ne yattığını bilmek yardımcı olmadı. Saçları bile işin içindeydi, düzgünce toplanmıştı ve özgür bırakılmak için yalvarıyordu. Tüm o koyu renk saçların yastığının üzerine nasıl yayılmış görüldüğünü hayal etmekten kendimi alamıyorum...

"Sekreterini beceremezsin, Drake. Bu tam bir halkla ilişkiler kabusu. Ayrıca, bu çok yanlış."

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum - ona, kendime, tüm bu berbat duruma. "Bunu biliyorum, ahmak. Yanlış olduğunu biliyorum. Sömürücü olduğunu biliyorum ama onu kovmak daha mı iyi?"

"Ona başka bir iş garanti edersek belki olmaz. Bazı torpiller yapabiliriz ve ben de ona parlak bir referans yazarım."

Yumruğumu masaya vuruyorum ve o da kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Kızgınım ama kızmıyorum. Annesi hasta ve yeni işine başlayacağı için heyecanlı ve gergin. Maaşa ve sosyal haklara ihtiyacı var. Onun hakkında sakın olamayacak kadar çok şey biliyorum. Onu resmen becerip odamdan kovduğumda ne kadar hayal kırıklığına uğramış görüldüğü görüntüsü hala aklıma kazınmış durumda ve onu bu şekilde becerirsem kendimle yaşayamam. Sırf benim gibi bir pisliliği tercih edecek kadar zayıf bir muhakemeye sahip olması, bunun acısını çekmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

"Hayır. Bu doğru değil, Nathan. Bu işe ihtiyacı var ve ayrıca, şu anda onu becermiyorum. Onu *becerdim*. Geçmiş zamana vurgu yapıyorum. O çalışan bile değildi. Bu bir karmaşa, ama onu kovan pislik olmayacağım çünkü biz ..." Boğazımdaki düğümü yutuyorum. Çünkü hayvanlar gibi seviştik, ama yine de hatırlayabildiğim kadarıyla bir kadınla hissettiğim en yoğun bağlantıydı.

"Tamam. Burada şeytanın avukatlığını yapıyorum kardeşim, ama ya konuşursa? Bütün şirkete ikiniz hakkında bir şeyler anlatırsa?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ne hakkında? Biz yanlış bir şey yapmadık. Birlikte harika vakit geçiren iki yetişkindik ve şimdi o benim sekreterim oldu." Gerçekler yüzüme vurunca başımı ellerimin arasına aldım. "Kahretsin, boku yedim."

Nathan konuşmadan önce usulca mırıldanıyor. "Evet. Bunu söylemenin iyi bir yolu. Ve yasal açıdan, onu kovmak bizi çok daha fazla

inceleme. Haksız fesih suçlamaları."

İnanamayarak başımı kaldırdım. "Çünkü bu haksız fesih olur."

Gözleri bir sorunu çözmeye çalışırken olduğu gibi kısılıyor. "Onu başka biriyle değiştirebiliriz. Küçük ortaklardan biriyle. Tim Sullivan'ın birine ihtiyacı var."

Yok artık. Nedense onun başkası için çalışması düşüncesi beni sinirlendiriyor, özellikle de Tim Sullivan'ı. Adam tam bir azgın. Gerçi bunu Nathan'a itiraf etmeyeceğim, çünkü ben de pek anlamıyorum. "Bu işe yaramaz," diyorum. "Başvurduğu pozisyon kıdemli bir ortağın sekreterliği. Daha yüksek bir maaş bandı var. Yerini değiştirmek onu kovmakla aynı sorunlara yol açabilir ki bunu kesinlikle yapmayacağız."

Onun hayatını kolaylaştırmak için New York'taki ofisimize geri döndüğüm gerçeğinin farkında olarak yanıtını bekliyorum, ancak daha ilk gün ve şimdiden başını ağrıtıyorum. Aferin, Drake.

"İkinizin işi bitti, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama bunu yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor. Gerçek şu ki, işimizi bitirmek zorundayız. Sekreterine çivi çakan bir adam değilim. İş saatleri dışında diğer ortaklarla ilişki kurmayı bile sevmiyorum. İnsanları istismar etmem, o kadar.

Nathan viskisini yudumlar ve dudaklarını yalar. Sonra takım elbisesinin pantolonundaki var olmayan bir kırışıklığı siler ve ayağa kalkar. "Onunla bu konuyu konuştun mu?"

"Evet," diye cevap veriyorum, tavana bakarak. "Ben biraz ahmaklık ettim ama o her şeyin bittiğini, geçmişte kaldığını kabul etti. Yüzde yüz bitti."

"Bundan emin misin, dostum? Çünkü onun hakkında konuşma şeklin... Dürüst olmak gerekirse, tek gecelik bir ilişkiden daha fazlası gibi görünüyordu."

"Hayır. Değildi. Beni bilirsin, Nathan. Ben ilişki kurmam. Çok dağınıktırlar. Bir geceden sonra olanlara bak. Bu iş daha ileri gitmeyecek ve söz veriyorum bunu aşacağız. Sadece bilmeni istedim."

Ayrıca bu konuda biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ve Nathan benim aradığım adam. Benim hakkımda her şeyi bilmiyor -hepimizin sırları var- ama ilişkimiz her zaman sağlam oldu. Bu küçük olay, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sık sık onun gölgesindeymişim gibi hissetmeme yardımcı olmadı.

İş. İşte New York'a geri döndüm ve şirketimiz için kırımını yırtıyorum ve hala bir şekilde kendimi berbat hissetmeyi başarıyorum.

"Pekâlâ," diyor ceketini kaparak. "Eğer siz ikiniz bunun üstesinden gelebileceğinizi düşünüyorsanız, o zaman en iyisi ne ise onu yapın."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Bu tam bir tek-sekiz. Onu taşımaya ne oldu?"

Saatine bir göz atar. "Haklısın. Bu hem ahlaki hem de yasal olarak yanlış bir yol. Bak, sana ne yapacağını söylememe ihtiyacın yok, Drake. Elini tutmama da ihtiyacın yok. Bu şirket benim olduğu kadar senin de şirketin ve bunu riske atacak hiçbir şey yapmayacağını biliyorum."

Bu doğru, ama bana güvendiğini duymak güzel. Bugün Amelia'yı tekrar görmek bir sürü kafa karıştırıcı duyguyu canlandırdı ama o haklı. Nathan'la birlikte inşa ettiğimiz şeyi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam. İş benim her şeyim; bu şirket benim her şeyim. İşimle olan ilişkim herhangi bir kadınla olan ilişkimden çok daha uzun sürdü ve bu benim için her zaman iyi oldu. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bunu değiştireceğini düşünmüyorum, hatta onunla ilk tanıştığımdan beri düşüncelerimi meşgul eden kadının bile. Bu artık sona erdi. Amelia Ryder benim sekreterim, başka bir şey değil.

Bölüm
On
AMELIA

"Ee, nasıldı?" Annem ön kapıyı kapattığımı duyar duymaz bağıyor. Paltomu asıyorum ve mutlu bir yüz ifadesi takınıyorum. Tüm komplikasyonları bilmesine gerek yok. Sadece harika geçtiğini bilmesi yeterli.

Tam olarak yalan sayılmaz, bir kısmı harikaydı. Bazıları ise kaygı ve cinsel gerilim dolu bir hız treniydi, ama bu kesinlikle anneme söyleme kategorisine giriyor. Hayal edebiliyorum. *Yeni patronumun Emily'nin düğününde çaktığım adam olması ve bana her baktığında dizlerimin bağının çözülmesi dışında her şey iyiydi.* Hayır. Olayların sterilize edilmiş versiyonuna sadık kalacağım.

Evimiz Brooklyn'de işçi sınıfının yaşadığı bir mahallede küçük bir yerd. Annem her zaman çok çalışırdı, bazen ay sonunu getirmek için üç işte birden çalışırdı. Buna rağmen, hiçbir zaman hiçbir şeyden yoksun olduğumu hissetmedim. Her zaman masada yemek, sırtımda giysi ve bolca sevgi vardı. Hiçbir zaman çok paramız olmadı ama kendimi yoksun hissetmedim. Arkadaşlarımdan hepsi evime gelmeyi severdi ve bir kez bile farklı bir çocukluk geçirmeyi dilemedim. Küçükken babamı tanımak isterdim ama o babamdan hiç bahsetmedi ve ben de bunu kabullenmek zorunda kaldım. Bana kızdığı tek zaman, daha fazlasını öğrenmek için ısrar ettiğim zamandı ve bugünlerde bununla barışığım. Beni iki kişiye yetecek kadar çok sevdi.

Harvard'a tam bursla gittiğimde hayallerle doluydum. Finans sektöründe çalışacak, kendi işimi kuracak ya da zirveye çıkmanın bir yolunu bulacaktım. Ve bunu başardığımda, onu bu küçük iki yatak odalı evden çıkarıp büyük bir yere taşıyacağıma söz verdim.

"Saçmalama!" derdi hep gülerek. "Ben burada çok mutluyum. Burası seni büyüttüğüm ev. Her zaman kahkaha ve sevgi dolu oldu ve harika komşularım var. Neden ayrılmak isteyeyim ki?"

Sonunda, kendi işini kuran Chad ve o zorlu ilk günlerde onu destekleyen bendim. O yaparken

prestijli stajlar, faturaları ödemek için geçici ofis işleri yaptım. Başarılı olmaya başladığında her şeye değdiğini hissettim, ancak boşanma sırasında onun insanları inandırdığı kadar yükseklerde uçmadığını keşfettim. Yatırım şirketi borç içindeydi ve Philadelphia'da birlikte satın aldığımız ev ipotekliydı. Evlilikten çok az şeyle ayrıldım ve bunu umursamadım bile. Yeni bir başlangıç gibi hissettirdi ve birlikte geçirdiğimiz yıllara dair hiçbir somut hatırıya sahip olmadığım için rahatlamıştım.

Artık James and James'te pırıl pırıl yeni bir işim var ve işler iyiye gidiyor. Patronumla yaşadığım sorunlardan ziyade buna odaklanmalıyım.

Oturma odası yemek odası olarak ikiye ayrılan mekâna girdiğimde onu kanepeye kıvrılmış halde buluyorum. Annem ufak tefek biri, benim bir seksen boyuma karşılık o bir seksen boyunda. Koyu renk saçlarımı ve ela gözlerimi ondan almışım, gerçi bugünlerde onun saçları gümüş rengine bürünmüş.

Eğilip onu yanağından öpüyorum. "Harikaydı anne. Gerçekten harikaydı. İçimde çok iyi bir his var. Wanda'ya uğradım, kutlamak için biraz cannoli aldım."

"Antep fıstığı mı?" diyor umutla.

"Tabii ki. Beni tanıyor musun ki?" Alay ediyorum. "Şimdi mi istiyorsun?"

"Belki biraz sonra bebeğim," diye cevap veriyor ve ne kadar hasta hissettiğini saklamaya çalıştığını anlayabiliyorum. Nefes alma sorunları giderek kötüleşiyor ve her ay daha fazla ilaç kullanması gerekiyor. Kanepenin yanında duran küçük masa artık haplarla, inhalerlerle ve oksijen seviyesini artırmak için kullandığı maskeyle dolu. Tüm bunlar onu enerjisiz bırakıyor ve bunu benden saklamak için umutsuzca çab alıyor.

"İyi hissediyor musun anne?" Yanına oturup elini elime alarak soruyorum. "Benim hatırım için rol yapmana gerek olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Ben iyiyim Amelia, daha çok senin gününle ilgileniyorum. Mola odasının nerede olduğu ve en yakın harika kahve yapan yer gibi tüm önemli şeyleri çözdün mü? İnsanlar iyi miydi? Hiç sümük kovası var mıydı?"

Bu aptalca kelimeye gülüyorum. Kendimi bildim bileli bu kelimeyi züppeleri tanımlamak için kullanırdı, eskiden evlerine temizliğe gittiği bazı insanlardan başlayarak Harvard'daki bazı tanıdıklarına kadar. James kardeşlerin çok zengin oldukları açık, ama bu onları sümüklü böcek yapar mı? Hayır, hiç sanmıyorum. Bu unvan, daha az varlıklı oldukları ya da daha düşük sosyal statüye sahip oldukları için başkalarına tepeden bakan

ve ben ne Nathan'ın ne de Drake'in bunu kabul ettiği izlenimini edinmedim.

"Muhtemelen bir yerlerde gizlenen birkaç kişi vardır," diyorum. "Burası büyük bir bina ve bir hukuk firması, bu yüzden tamamen sümüklü kovasız olması garip olurdu. Ama şu ana kadar her şey yolunda."

"Peki ya patronun?" diye soruyor, gözleri parlayarak. "Onu telefonumdan araştırdım, biliyorsun. Nathan James. Vay be, çok seksi." Elleriyle küçük bir yelpaze hareketi yapıyor ve ben gülüyorum.

"Aslında onun kardeşi için çalışıyorum, diğer Bay James.

Eğer onu da araştırmak istersen adı Drake." "Oh,

bakacağım- o da aynı derecede yakışıklı mı?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum. "Fena değil, sanırım. Klasik yakışıklılıkta değil belki. Biraz daha iri mi? Hiç benim tipim değil ama eminim bazı kadınlar onu çekici buluyordur."

Yalan söyleme konusunda iyi bir iş çıkarıyor olmalıyım, çünkü her şeyi yutmuş gibi görünüyor. Parmakları telefonunun üzerinde uçuşuyor ve komik bir *oooh* sesi çıkarıp ekranı kaldırıyor. Drake tam karşımda, gerçek bir film galasına benzeyen bir yerde. Kırmızı halıda göz alıcı bir sarışınla birlikte, kara gözleri fotoğrafçıya dik dik bakıyor. Kahretsin, tam bir seks adamı. "Bence o

daha da yakışıklı," diyor annem. "Onda şu var

Yüzeyde kibar ama altta vahşi bir şey oluyor, biliyor musun?" "Hayır,

bilmiyorum. Ama bence mesleğini ıskaladın. Yapmalısın romantik bir yazar olabilirdi."

Kaşlarını bana doğru sallıyor. "Asla çok geç değildir. Belki bir tane yayınlarım. Francesca de la Croix gibi havalı bir takma ad kullanırım."

Başımı sallıyorum ve o gevezelik ederken gülüyorum. Kısa bir süre önce bütün bir geceyi Scarlet'miş gibi davranarak geçirdiğim için yorum yapacak durumda değilim.

Mutfağa gidip cannoli'lerimizi hazırlıyorum. Nadiren iştahı açılır ve ben de onu en sevdiği şeylerle baştan çıkarmaya bayılırım. Geçitten bakıyorum ve hâlâ telefonuna baktığını görüyorum. Muhtemelen patronumun da dahil olduğu müstehcen tutku sahnelerini çağrıştırıyor. Hah. Keşe bilseydi.

Tezgâha yaslanıp iç geçirdim. Pekâlâ. Bugün James ve James'in ilk günü için şok edici bir gündü. Daha önce bu kadar kısa bir içinde bu kadar çok duygu hissettiğimi hatırlamıyorum ama işte . Hâlâ kazançlı bir şekilde çalışıyorum ve

başka bir gün savaşmak için. Şimdi tek yapmam gereken, dilinin en mahrem yerlerimde nasıl hissettirdiğini ya da beni öptüğünde güçlü ellerinin saçlarıma nasıl dolandığını hatırlamadan Drake'le nasıl çalışacağımı bulmak. Çünkü bunları unutmak *çok* kolay.

Hayır, kolay olmayacak ve belki de bu sadece benimle ilgili olsaydı, geçici ajansa geri dönerdim. Ama bu sadece benimle ilgili değil, içerideki o harika kadınla da ilgili. Beni büyüten, seven ve besleyen o kadın, doğanın ona dağıttığı boktan elden çok daha iyisini hak ediyor. Annem için her şeyi yaparım ve buna Drake James ile çalışmak da dahil.

"Tatlım," diyor, gözleri hâlâ ekrana yapışmış bir halde. "Bana şu cannoli'yi getirebilir misin? Yeni patronunla ilgili bir şey, fıstıklı krema dolu tatlı bir tüp fikrini gerçekten sevmeme neden oluyor..."

Bölüm

On bir

AMELIA

Ertesi gün işteki yoğunluk çok daha azdı, çünkü Drake -Bay James, kendime hatırlatıyorum- bütün sabah toplantıdaydı. Biri için iki, diğeri için üç kez randevusu vardı ve asistanı olarak ilk görevlerimden biri onun programını düzenlemektir. Chicago'dan yeni geldi ve yeni ve mevcut müşterilerden gelen sürekli taleplerle talep görüyor gibi görünüyor. Onun programını yönetmek için çok uğraşacağımı söyleyebilirim, ancak meydan okumayı severim.

Kimmy yalan söylemiyordu. Bir şeyleri organize etmeyi seviyorum - baharat rafından yoğun bir yönetici ortağa kadar her şeyi - ve daha da önemlisi, bu konuda iyiyim. Bu beceriye değer verilen bir yerde çalışıyor olmak güzel bir duygu.

Sabahtan beri onun için telefonlara bakıyorum ve kimin kim olduğunu öğrenmem biraz zaman alacak. Sonunda hangi aramaların hemen yapılması gerektiğini ve hangilerinin bekleyebileceğini tam olarak anlayacağım. Kahvesini nasıl sevdiğini, öğle yemeğinde nelerden hoşlandığını ve en sevdiği restoranların numaralarını bileceğim. Onun hakkında her şeyi bileceğim, çünkü iyi bir sekreter patronunun hayatını böyle sorunsuz hale getirir.

Tabii ki, bir sekreterin patronu hakkında bilmeyeceği birkaç ekstra şeyi zaten biliyorum. Aletin ne kadar büyük olduğunu, ellerinin kıkımda nasıl hissettirdiğini ve dilinin benimkine nasıl tat verdiğini mesela. Gerçi bunların hiçbirisi işime yaramayacak, o yüzden bu bilgileri içimde öyle derinlere gömmeliyim ki Indiana Jones bile çıkaramasın.

Binanın bodrum katında bulunan dinlenme odasına doğru ilerliyorum. Benim katımda, müşterilerin toplantılar için bekleyebildiği ve kıdemli ortakların ve çalışanlarının barista kalitesinde kahve ve artizan unlu mamullere erişebildiği çok daha şık bir versiyon var. Gösterişli ve güzel bir şekilde dekore edilmiş ve bana bir şeyleri lekeleyecek ya da kıracaktım gibi hissettiriyor.

Burada, personel odası biraz daha gerçek ve molalarımı posta odasındaki adamlarla ve maaş bordrosu yapan kadınlarla geçirirken kendimi yönetici ortaklardan çok daha rahat hissediyorum. Başlangıç olarak, burası Drake James'ten arındırılmış bir bölge, yani erkeklerden uzak bir sığınak. Sanırım bir noktada buna ihtiyacım olacak.

Kendime bir kahve koyuyorum ve bir şeyler atıştırmaya karar veriyorum. Henüz düzenli saatlerde yemek yeme sanatında ustalaşamadım ve şeker seviyem önümüzdeki bir saat içinde düşecek. Fırın barının etrafında dolanan küçük insan grubuna katılıyorum ve sepette bir tane haşhaşlı simit kaldığını görünce sırtıyım. En sevdiğim. Tam yanımda duran adamla aynı anda almak için uzanıyorum ve ellerimiz çarpışıyor.

İkimiz de geri çekiliyoruz ve yabancıların utandıklarını gizlemeye çalışırken yaptıkları o garip dansı yapıyoruz. "Lütfen," diyor simidi işaret , "buyurun. Zaten haşhaş tohumundan nefret ederim."

"Gerçekten mi?" Ona bakarak soruyorum. Uzun boylu ve zayıf, kumral saçları ve pırıl pırıl mavi gözleri var. "O zaman neden ona uzanıyordun?"

"Böylece onu çöpe atabilirdim. Kötülüğünü dünyadan yok etmek için. Evreni kirlenmeye karşı korumak. Olağan şeyler."

"Haşhaşlı simitlere karşı tek kişilik bir savaş mı yürütüyorsunuz?"

"Öyleyim," diyor, bir aksiyon kahramanı gibi göğsünü kabartarak. "Zor bir iş ama birinin yapması gerekiyor. Bu arada adım Jacob. Muhasebede çalışıyorum. Bu kısmı eklemekten hep nefret etmişimdir, çünkü artık beni her düşündüğünüzde aklınızda 'muhasebeden Jacob' olacağımı biliyorum."

"Seni düşüneceğimi sana düşündüren nedir?" "Aptalca bir umut mu? Ve lütfen simit al."

Güldüm ve kabul ettim. Sadece bir simit. Küçük bir kutu krem peynirle birlikte tabağıma ekliyorum ve o da bana bir masada katılıyor.

"Burada yeni misin?" diye soruyor, kahvesini yudumluyor ve krem peyniri yayarken bana bakıyor.

"Öyleyim." Simidi ikiye bölüp ona uzatıyorum ve o da sıcak bir gülümsemeyle kabul ediyor. "Daha dün başladım. Bay James'in sekreteriyim."

"Oooh, fantezi. Peki üst katta hobnobbing yapmak neden burada avamla birliktesin?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanırım avamı tercih ederim."

Sırtarak beşlik çakmak için elini kaldırıyor. "Halkın gücü!" Elini tokatlıyorum ve gülüyorum.

"Hangi Bay James için çalışıyorsunuz? Mütevazı bir muhasebe memuru olduğum için ikisiyle de tanışmadım ama bazı şeyler duyuyorsunuz. Nathan'ın evlenip çocuk sahibi olduktan sonra ne kadar yumuşadığı gibi."

Simidimden lezzetli bir ısırık alırken düşünüyorum. Bu pek çok şeyi açıklıyor - neden bir pislik olarak ünlendiği ama gerçekte sert ama iyi bir adam gibi görüldüğü gibi. "Ben diğer Bay James için çalışıyorum. Drake."

"Doğru ya. Henüz kimse onu çok iyi tanımıyor ama bayanların hepsi onun çekici biri olduğu konusunda hemfikir görünüyor. Eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız."

"Ne tür bir şey?"

Bana yaklaşıyor ve sırtıyor, yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmak üzere olan yaramaz bir çocuk gibi görünüyor. "Bilirsin işte... Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve zengin. İğrenç, değil mi?"

"Kesinlikle. Ama patronumdan bahsetmişken, gerçekten işimin başına dönmeliyim. Bütün sabah toplantıdaydı ve muhtemelen beni bekleyen bir yığın iş var. Seninle tanışmak güzeldi Jacob. Simit Savaşları'nda iyi şanslar."

Bana asker selamı veriyor ve ben asansöre binip kendi katıma çıkarken hâlâ gülümsüyorum. Hey, belki bir arkadaş edinmişimdir ya da en azından atıştırmalıklar üzerine sohbet edebileceğim biri.

Koridor boyunca ofisimize doğru yürürken adımlarımda bir sıçrama var. Her şey daha parlak, biraz daha umutlu geliyor. Birkaç kişi bana başıyla selam veriyor ve kimse çünkü kadar korkutucu görünmüyor.

Siyah şal elbisemi vücudumu biraz daha sıkı saran şık bir etekle değiştirdim ve bu sabah aynada kendi kıcımı görmeye çalışarak bir yaşımı harcadım, kocaman görüldüğünden endişelendim. Eteğimi krem rengi ipek bir kukuletalı bluzla eşleştirdim ve ikisi birlikte beni daha az sade ve daha çok buraya ait hissettiriyor. Kimsenin her ikisini de Queens'teki çok havalı bir ikinci el mağazasından aldığımı bilmesine gerek yok, zaten kimse de bakarak anlayamaz. Belki ilk maaşımı aldıktan sonra kendime yeni bir şeyler ısmarlayabilirim.

"Bayan Ryder." Arkamdan gelen derin ses hoş düşüncelerimi bölüyor ve beni durma noktasına getiriyor. Adımı söyleme şekli bana birlikte geçirdiğimiz geceyi ve ona doğru yürümemi nasıl emrettiğini hatırlatıyor. Derin bir nefes alıyorum ve onu selamlamak için döndüğümde yüzümü nötr hale .

"Bay James. Sabahınız nasıl geçti?"

"Aynı anda üç yerde birden olmaya çalışsaydım çok daha iyi olurdu, bu yüzden bu karmaşayı çözdüğün için teşekkürler. Birkaç dakikan var mı?"

"Tabii ki. Not defterimi alayım."

"Buna ihtiyacın olmayacak," diye kararlı bir şekilde cevap veriyor, yanıma geliyor ve beni ofisine götürüyor. "Bu o tür bir toplantı değil."

Başımı sallıyorum ve sinirlerimi bastırıyorum. Bu çılgın belirsizlikten nefret ediyorum, korku içinde yaşamaktan nefret ediyorum. Tekrar düşündü mü? Her şey çok mu karışık? Her şeye rağmen beni kovacak mı? Bu daha güzel kokan başka bir kolonya mı? Tanrım, Amelia. Kendine gel.

Kapıyı açıyor ve önce benim girmemi işaret ediyor. Eteğimin vücuduma oturduğunun farkındayım ve gözlerinin kıçımda olup olmadığını merak ediyorum. Belki de işe kaftanla gelmeye başlamalıyım.

"Lütfen oturun. Sonunda şu lanet kahve makinesini çözdüm. Bir tane ister misiniz?"

Kötü haberi vermeden önce bana yağ çekmeye mi çalışıyor? "Hayır, teşekkür ederim. Ama gizemi çözdüğüne sevindim. Kardeşin, kafein almazsan seninle çalışmanın zor olacağını ima etmişti."

Makine tıslayarak çalışmaya başlarken kahkahalarla homurdanıyor. "Haksız değil. Ama bu sabah zaten çok kahve içtim, o yüzden merak etme, kafanı koparmayacağım."

Düğün gecesi biraz ısırdı. Çok sert değildi, nazıkçe ısırdı ve burnunu soktu. Dişlerini tenimde hissetmekten hoşlandığını anlamam için yeterliydi. Bacaklarımı çaprazlayıp birbirine bastırıyorum, uyluklarımın arasındaki ani zonklamayı bastırmaya çalışıyorum. Masasının arkasına oturuyor ve gözlerimiz buluştuğunda, zihnimi ve bedenimi okuyabildiğine dair korkunç bir hisse kapılıyorum.

İç çeker ve ellerini saçlarında gezdirerek saçlarını kalın çizgiler halinde bırakır. "Bakın, Bayan Ryder, sadece kontrol etmek istedim. Dün ikimiz için de büyük bir şok oldu. Eğer tüm bunlar çok fazla geliyorsa, sizi tamamen anlıyorum."

"Beni kovacak mısın?" Konuşmasını bitirmesini zar zor bekleyerek ağzımdan kaçırıyorum. Ondan bu kadar etkilenmek yeterince zor, ama bununla başa çıkmayı öğrenebilirim; ancak, iş güvenliğimle ilgili bu sürekli duygu yo-yo'su? Bununla başa çıkamıyorum. Onu her gün görmek ve ruh halinin nasıl olduğunu, pozisyonumun güvende olup olmadığını merak etmek, geleceğim onun insafına kalmış gibi hissetmek. Bu çok fazla.

"Ne?" diyor, kafası karışmış bir halde. "Hayır! Hayır, seni kovmayacağız. Sen-biz-yanlış bir şey yapmadık. Kardeşimle bu konuyu konuştum-"

"Ne yaptın?"

"Nathan'a söyledim. Mecburdum. Bu seni ve beni aşıyor. Şirketi de ilgilendiriyor. Onun bilmesine ve fikrini almasına ihtiyacım vardı."

"Doğru. İK'dan Linda'ya da söyledin mi?"

"Tanrım, hayır. Onunla seks hayatım hakkında konuşmaktansa sikime asit dökmeyi tercih ederim."

Sesindeki yoğunluk karşısında kahkahayı patlatıyorum ve bu aramızdaki gerginliği kırıyor. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Ve tabii ki Nathan'a söyledin. O senin kardeşin ve iş arkadaşın. Ben sadece... sanırım utandım. Patronların seks hayatımı tartıştığını bilmek harika hissettirmiyor."

Kahve fincanını masasının üzerine koyuyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Sizi temin ederim ki mahrem detayların hiçbirini konuşmadık."

Bu detayları canlı bir şekilde hatırlarken göğsümde ve boynumda bir sıcaklık oluşuyor. "Kimsenin benim bir tür" -sesimi fısıltıya indiriyorum- "sürtük" olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Öncelikle, bu sadece cinsel arzularının peşinden giden biri için korkunç bir kelime ve ikinci olarak, ne Nathan ne de ben bir kadını asla bu şekilde düşünmeyiz. Seninle aramızda geçenler ikimizin de seni böyle görmemize neden olmuyor. Nathan seni işe aldığı zamankinden daha az önemsemiyor. Sizi temin ederim."

"Peki sen? Artık senin hakkında daha az mı düşünüyor?" Şaka yapma riskini alarak söylüyorum. Gözleri parlıyor ve bir an için çok ileri gittiğimi düşünüyorum. Omuz silkiyor ve şöyle diyor: "Benim bir sürtük olduğumu zaten biliyor. Her zaman öyleydim, her zaman da öyle olacağım. Ama bu sizi ilgilendirmez, tıpkı sizin özel hayatınızda yaptıklarınızın beni ilgilendirmedeği gibi. En azından

Bu konuda hemfikir miyiz?"

Sertçe başımı sallıyorum. "Evet, kesinlikle" diyorum ama yalan söylediğimden şüpheleniyorum. Doğrusu, benden başka biriyle bir sürtük olması düşüncesinden nefret ediyorum, ama bu o kadar çok katmanlı bir delilik ki, yapabileceğim tek şey onu paketlemek ve görmezden gelmek.

"Güzel. Bunun işe yaramasını istiyorum. Şu ana kadar gördüğüm kadarıyla bu işte iyisin ve kesinlikle yardıma ihtiyacım var. Kovulma konusunda endişelenmeni istemiyorum, çünkü bir şey . Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, ben o seviyede bir pislik değilim."

Gözleriyle karşılaşıyorum ve orada gördüklerim karşısında içim sıkılıyor. Çok yoğun. Çok düşünceli. Çok mu aç?

"Sizin bir pislik olduğunuzu düşünmüyorum Bay James. Dediğiniz gibi, bu bir şoktu. Benim hakkımda bu kadar çok şey biliyor olmanız garip hissettiriyor - sadece yatak odasıyla değil, hayatımla ilgili de. Size muhtemelen patronuma söylemeyeceğim şeyleri söyledim ve sanırım bu beni savunmasız hissettiriyor."

Başını sallıyor. "Anlıyorum. Bu her iki taraf için de geçerli. Ben de sana açıldım. İkimiz de birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimizi düşünerek hareket ediyorduk. Bu pek işe yaramadı."

"Olmadı. Kader bize karşıydı."

"Kader," diyor, sandalyesinde arkasına yaslanarak, ifadesi mesafeli, "tam bir kaltak olabiliyor. Şimdi senden Graham Swanson'ı aramanı isteyebilir miyim? Onunla yarınki toplantıyı yeniden ayarlamam gerekiyor."

Başımı sallıyorum, konuşmayı tekrar profesyonel bir zemine oturtmak için sabırsızlanıyorum. Orada kendimi çok daha rahat hissediyorum ve belki de beni masasının üzerine eğip ne kadar iyi bir kız olduğumu söylediğini hayal etmekten vazgeçerim.

Bölüm
On iki
DRAKE

Elijah ile en sevdiği yerde, East Village'da eski moda bir barda içki içmek için buluştum. En azından en sevdiği yer olduğunu iddia ediyor, ama etrafımdaki kaba ve hazır müşterilere ve yerdeki gerçek talaşa bakarken, benimle dalga geçip geçmediğini merak ediyorum. En üst düzey hayatı sevdiğimi biliyor ve bu da benimle dalga geçme şekli olabilir. Elijah biz James kardeşlerin en büyüğü, bu yüzden zincirlerimizi çekiştirme konusunda en fazla deneyime sahip olan o.

Yirmi dakika geç geldi ve içkileri alırken bardan bana el salladı. Bana katıldığında elinde iki pint Guinness ve şaşırtıcı derecede güzel kokan iki bardak viski vardı. Yontulmuş lowball'u elime alıp içime çekiyorum.

"Güzel, değil mi?" Kendinden memnun görünüyor. "Buranın bok gibi göründüğünü biliyorum ama İrlandalılar içkiden anlar. Şuradaki en kaliteli Bushmills. Slainte!"

Kadehini kadeh kaldırmak için kaldırıyor ve bir dikişte indiriyor. "İyi misin kardeşim?" Bir endişe fısıltısı hissederek soruyorum.

"Elbette öyleyim. Sadece berbat bir gün geçirdim. Amber'la benim ev sahipliği yapmamı istediği saçma sapan bir hayır yemeği yüzünden büyük bir kavgayla başladı."

"Sebebi ne?"

Gözlerini devirdi ve Guinness'e başladı. Bu siyah içkiyi hiç ama bana sonradan öğrenilebilen bir tat olduğu söylendi. Elijah'ın üst dudağında küçük bir krem bıyık bırakıyor ki bunu ona kesinlikle söylemeyeceğim.

"Emekli palyaçolar."

"Şimdi ne olacak?" Midemde bir kahkaha gümbürtüsü hissederek söylüyorum. "Emekli palyaçolar. Hayır, dürüst olmak gerekirse, emekli 'sirk halkı'. Görünüşe göre bu bir

şey. Görünüşe göre karnavalcılar emeklilik fonlarını doldurmakta pek iyi değiller ve Buffalo'nun hemen dışında onlar için bir konut var. Şaka yapmıyorum kardeşim, hayatım bu hale geldi."

Kahkahalarımı daha fazla içimde tutamıyorum ve yüksek sesle kahkahalar atıyorum. O kadar çok gülüyorum ki gözlerim yaşıyor ve yanıma bir dikiş atılıyor. Elijah sadece başını sallıyor ve devam etmeme izin veriyor. "Evet, gül bakalım dostum," diyor sonunda. "Ama şunu bil ki Amber zavallı palyaçolara bağış toplamak için bir randevu müzayedesini düzenlemekten bahsediyor ve sen de onun listesinde bir numarasın."

"Benim için fark etmez. Bozo'ya yardım etmek için her şeyi yaparım." Boğazımı temizledim ve gözlerimi sildim. "Neden bu konuda kavga ediyordunuz?"

"Siktir, Drake. Neden herhangi bir konuda kavga ediyoruz? Aynı odada olduğumuz için mi? Alışkanlık haline geldiği için mi? Birbirimizi sevdiğimiz kadar birbirimizden nefret ettiğimiz için mi? Artık bilmiyorum. Bu çok yorucu. Burayı sevmemin sebeplerinden biri de bu. Amber burada ölü bulunmazdı."

Etrafımdaki hırpalanmış masalara ve aynı derecede hırpalanmış yüzlere bakıyorum ve başımı sallıyorum. Adam haklı. Amber bundan nefret ederdi. Onun dünyası yüksek sosyeteden, seçkin partilerden ve katıldığı yardım komitelerinden ibaret. Mesafeli ve soğuk biri gibi görünüyor ve ailemin geri kalanının ona ayıracak hiç vakti yok. Hiçbiri Elijah'ın sevgisiz evlilikleri yüzünden işkence çekerek neden onunla kaldığını anlamıyor. Onu biraz daha iyi tanıyorum ve hayatın her zaman yüzeyde görüldüğü kadar siyah ve beyaz olmadığını anlıyorum.

"Belki seni şaşırtır Elijah. Belki ona bir şans verebilirsin."

İç çekiyor ve biraz daha içiyor. "Ona binlerce şans verdim ve eminim o da benim için aynı şeyi söyleyecektir. Hayır. Olan oldu. Her neyse, bu kadar saçmalık yeter." Çenesini bana doğru salladı. "Senin saçmalıkların nasıl?"

Konu değiştirme arzusunu anlıyorum. Bir sorunun çözümü yokmuş gibi görüldüğünde, bazen yapabileceğiniz tek şey kapanmak ve zihninize bir mola vermektir, bu yüzden onu şımartıyorum. "Saçmalıklarım gayet iyi gidiyor, teşekkürler. Maddox'u daha önce gördüm. Ofise geldi ve tüm kadınları kendinden geçirdi."

"Budist oyun kurucu görünümünü mü modelliyordu?"

Gülüyorum, çünkü tam isabet. Maddox lisede bir futbol yıldızıydı, ta ki on altı yaşında annemizi kaybetmenin ve intihar eden kız arkadaşıyla yaşadığı berbat durumun yarattığı travmanın etkisiyle raydan çıkana kadar. Geleceği onun için büyük ölçüde planlanmıştı-futbol, üniversite, aile

-Ta ki öyle olmayana kadar.

Yıllarını dünyayı dolaşarak geçirdi ve dünya ona da bulaştı. Geri kalanımız takım elbiselerimiz ve kravatlarımızla yaşarken Maddox bol pantolonları ve keşişler tarafından elde dokunan renkli kumaşlardan tunikleri tercih ediyor. Muhtemelen büyülü keçilerin kıllarını kullanarak. Yine de iri yarı, yakışıklı bir piç kurusu ve bunun ruhani havayla karışımı kadınları etkiliyor gibi görünüyor. Fark ettiğinden ya da umursadığından değil. Abi hala bekarlığa veda ediyor. Tuhaf.

"Evet. İK'dan Linda bile iki kez baktı ve inanın bana kolay kolay ikna olacak bir kadın değil. İyi görünüyor, burada bizimle olmaktan memnun, ama yıllardır onunla geçirdiğim en uzun zaman bu. Döneli bir yıl olmasına rağmen hâlâ çok özgür bir ruha sahip. Kalıp kalmayacağından asla emin olamıyorum."

"Biliyorum, evet. Onunla biraz ödünç zaman geçiriyormuşuz gibi hissediyoruz, değil mi? Bir işi, ortağı ya da onu New York'a bağlayan herhangi bir şey yok. Her an tekrar uzaklaşabilir. Ve bilirsiniz, hepimiz onu özleriz. Ama babam?"

"Doğru. Babam yıkılırdı. Sanırım tek yapabileceğimiz Mad'in kalacak kadar mutlu olmaya devam etmesini ummak ve giderse parçaları toplamaya hazır olmak." Guinness'imi yudumluyorum ve üst dudağımı yalayarak temizlediğimden emin oluyorum.

"Sanırım babama bir aşçı buldum," diyor Elijah bana sırtarak.

"Neden? Aşçı istemiyor ki."

"Bunu biliyorum. Ama istek ve ihtiyaç iki farklı şeydir. Bu kadın... Şey, o başka bir şey. O Luisa'nın annesi."

Luisa, Elijah'ın asistanı - ailesi aslen Venezuela'dan gelen, son derece zeki, son derece hırslı bir işletme mezunu. Onunla birkaç kez tanıştım ve etkileyici bir kadın, aşırı odaklanmış ve da verimli. Ailesi buraya kendileri ve çocukları için daha iyi bir hayat kurmak için taşınmış ve Luisa onların fedakârlıklarının boşa gitmediğini kanıtlamaya kararlı görünüyor.

"Luisa'nın annesi de Luisa kadar iddialı mı?" Dikkatlice soruyorum.

"Yani Luisa'nın annesi de tam bir top kırıncı mı? Evet, öyle ama biraz daha cazibeli. Yani, Luisa harika ama aynı zamanda korkunç. Luz da bir o kadar harika ve kimseden bir bok almıyor ama bunu gülümseyerek ve pastelito ikram ederek yapıyor. Luisa on üç yaşındayken kocası ölmüş ve kendisine ait olmayan bir ülkede tek başına dört çocuk büyütmüş. Dürüstçe mi? Bence Dalton James'in huysuzluğuyla başa çıkabilir."

Babamızın bu fikri kabul edeceğinden emin değilim. O ve annemin hiç aşçısı olmadı. Mutfak annemin alanıydı, ama fırsat buldukça annemle birlikte orada vakit geçirmeyi severdi. Annem İspanya'dan gelmişti ve ona yemek hakkında bildiği her şeyi öğretmişti. Tanrı aşkına, ona aldığı önlüğü hâlâ giyiyor.

"Neden bunu yapacağını düşünüyorsun? Ve bu sadece ev işlerinde yardımdan daha fazlası mı?"

Evlilik durumuna rağmen -ya da belki de bu yüzden- ağabeyim romantik biridir. Her zaman insanlar için mutlu bir son ister ve eğer babama tuzak kurmaya çalışıyorsa hiç şaşımam. Babamız hala zinde ve aktif bir adam ve kadınlarla arkadaşlık etmekten de geri kalmıyor ama annemizi kaybettiğimizden beri önemli biri olmadı.

"Bu çok mu kötü olurdu?" diye soruyor. "Bizden başka birini hak etmiyor mu? Hayatını çocukları üzerinden yaşaması onun için sağlıklı değil."

"Belki." Omuz silkiyorum. "Niyetinin saf olduğunu anlıyorum kardeşim, ama çok fazla şey bekleme, tamam mı? Babam söz konusu olduğunda, hayatının en büyük aşkını yaşadı ve bu asla tekrarlanmayacak."

"Büyük bir aşkı, değil mi?" diyor Guinness'ini bitirirken.

Bir yetişkin olarak, hiçbir evliliğin mükemmel olmadığını biliyorum. Hiçbir ilişki iniş çıkışlar yaşamadan ayakta kalamaz. Ama çocukluğuma dair en büyük anım, annemle babamın birlikte ne kadar mutlu olduklarıdır. Belki de çoğumuzun yuva kurmakta bu kadar zorlanmasının nedenlerinden biri de . Anneniz ve babanız gibi mükemmel bir çift örneğine sahip olmak çok fazla şey ifade ediyor ve babamın onu kaybettiğinde ne kadar kırıldığını görmek, bu tür bir gücü kimseye vermemek için güçlü bir caydırıcı oldu. Adam hepimizi aşık olmamamız konusunda uyarmıştı.

"Peki ya sen? Şehirde yenisin. Chicago'da düzenlemeler yaptığını biliyorum. Burada da benzer düzenlemeler yapacak mısınız?"

"Taşlarımı nasıl boşaltmayı planladığımı mı soruyorsun Elijah?"

Elini bana doğru salladı. "Hayır. Sadece merak ediyorum. Yani, işine nasıl geliyorsa. Düğünde tanıştığın kadın hakkında konuştuğunda Bu bir anlaşmadan biraz daha fazlası gibi geldi. Bu dünyada birine aşk hayatı hakkında tavsiyede bulunmaya hakkı olan son kişi benim ama ne diyebilirim ki? Mutlu olmanı istiyorum."

"Şu beni ne mutlu ederdi biliyor musun? Daha fazla içki."

Ayağa kalkıp bara gidiyorum. Burası masa servisine kadar uzanan bir yer değil ve şu anda bundan memnunum. Bacaklarımı esnetmem ve

Zihnini biraz . Siparişı verip, ödemeyi yapıp her şeyi geri getirdiğimde, bunu ondan saklamama gerek olmadığına karar verdim.

", " diyorum karşısına otururken. "Komik bir şey oldu." "Emekli bir palyaço da var mıydı?"

"Öyle olmadı. Düşündeki kadınla ilgiliydi." "Scarlet, değil mi?"

Ona sırtıyıyorum. "Hayır, aslında Scarlet değil. O sadece oynadığımız bir oyundu. Gerçek adı Amelia Ryder ve tahmin edin ne oldu? Yeni sekreterim olduğu ortaya çıktı."

"Bekle? Ne? Nathan'ın senin için tuttuğu mu? Onu becerdin mi? Ve adı Amelia Ryder mı? Bond kızı mı?"

Açılması gereken çok şey var, bu yüzden birkaç saniye daha saçmalamasına izin verdim. "Evet, adı Ryder ve inan bana, bütün kelime oyunlarını düşündüm bile. Ve evet, Nathan'ın benim için tuttuğu kişi - bu yüzden onunla düğünde tanıştığım gece kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

"Bilmediğine emin misin? Yani, alaycı olmaktan nefret ediyorum ama sen paradan gelen yakışıklı bir adamsın. Seni hedef almış olması mümkün mü?"

Zihnimi tanıştığımız geceye geri götürdüm. Orada tek başına oturup boya kalemleriyle resim yaparken yüzündeki o tatlı, hüzünlü ifadeyi. Dolgun alt dudağını ısırışı, başını kaldırıp beni gördüğünde nasıl şaşırdığı. Tanrım. O anı düşünmek bile doğrudan hayalarımın gidiyor ve böyle bir yerde kardeşinizle otururken böyle hissetmek hiç uygun değil. "Mümkün değil. Gecenin büyük bölümünde beni Charlie sandı."

"Charlie Cockburn-Cummings? Onu unutmuştum." Hafifçe gülüyor ve sonra birkaç saniyeliğine yine mesafeli duruyor ve acaba Amber'la eski güzel günlerde birlikte nasıl güldüklerini mi düşünüyor diye merak ediyorum. Daha önce...

Boğazımı temizliyorum ve bu onun dikkatini tekrar elimizdeki konuya çekiyor gibi görünüyor. "Nathan biliyor sanırım? Sana insan kaynaklarının etkilerinden bahsetti mi?"

"Başlangıç olarak, evet. Onu kovmayı düşündü ama neyse ki bunun yapabileceğimiz en kötü şey olacağını fark etti. Ama bunu düşünmüş olması bile adil görünmüyordu. Bu işe ihtiyacı var. Annesi hasta, kötü bir boşanma süreci geçirdi ve her ne kadar bunların hiçbirini kişisel olarak bilmemem gerekse de

Yeni sekreterim hakkında bir bok bilmiyorum, biliyorum. Ve bunu görmezden gelemem. Onu görmezden gelemem."

Aklıma daha önce kendimi onun arkasında yürürken bulduğum anlar geliyor. O daracık etek, gözlerimi onun sallanan arka kısmından ayırmamı imkânsız kılıyordu ve önden görünüşü daha da kötüydü ya da daha iyiydi. Bir gün önce küçük ipleri olan şal elbise vardı, bugün ise boynunda kocaman fiyonk olan ipeksi bir bluz vardı. Kocaman bir fiyonk çözülmek için yalvarıyor. Sanki farkında bile olmadan bana işkence ediyor.

Elijah boğazını temizliyor ve ben de ona göz kırpıyorum. Bir an için onun orada olduğunu tamamen unutmuştum. Amelia'yı bağlama, onu bir ip ağının içine hapsetme hayalinde kaybolmuştum. Yumuşak teninin işaretlenip desenlendiğini, yuvarlak göğüslerinin dokunuşuma maruz kaldığını görmek... kahretsın. Bu hiç de iyi değil.

"Bir an seni kaybettim dostum. Amelia'yı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Özellikle uğraştığım zor bir davayı düşünüyordum."

Bana şüpheyle bakıyor. "Amelia'yı düşünüyordun."

İç çekiyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Stresli olduğumda bunu yaparım ve bu günlerde ellerim aptal saçlarımda arasında yaşıyor gibiyim. "Evet, . Onu düşünmeden duramıyorum, kardeşim. Nathan'la bu konuyu konuşmam mümkün değil. Kalabileceği konusunda anlaşmıştık ama sadece bittiğine söz verirsem. Kalmasını istiyorum, tabii ki istiyorum. Ve yardıma koşan bir pislik olamam."

"Başlangıç olarak, ben olsam yüzüne karşı ona 'yardım' demezdim. En azından taşaklarının bağlı kalmasını istiyorsan. Ama evet, tabii ki anlıyorum. Biz avantaj elde etmek için yetiştirilmedik. Ne kadar ayrıcalıklı olduğumuzu anlayacak ve bu ayrıcalığı asla başkalarına karşı kullanmayacak şekilde yetiştirildik. Ama... Bakın, bunu sadece bir kez söyleyip geçeceğim. Eğer bu kadına karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsan, küçük kardeşim, gerisinin hiçbir önemi yok. Eğer onunla aşkı bulmak için bir şansın olduğunu düşünüyorsan, o zaman bunun için gitmelisin. Geri kalan her şeyi ilerledikçe çözersin."

Acı bir kakhaha atıyorum. Benden büyük olabilir ama bazen kendimi onun babası gibi hissediyorum. Acımasız, çarpık yaşlı babası. Sevginin var olduğuna inanmayan, onu vermeye ve almaya hazır olmayı bir kenara bırakan türden.

"Amelia Ryder'a karşı hissettiklerim aşkın yakınından bile geçmiyor, Elijah. Bundan daha basit. Onunla her birlikte olduğumda kadınla ilgili bir şey 'becer beni' diye bağılıyor. Onu koridorda yürürken gördüğümde, taşaklarına kadar içine girmek istemiyorum. Onunla telefonda konuşamıyorum.

sikim sertleşiyor. Onu masamın üzerine yatırıp beynini dağıtmak istemedim masama bakamıyorum. Berbat durumdayım ama aşık değilim."

"Emin misin?" diyor, kaşlarını bana doğru kaldırarak. "Nathan da aşkı beklemiyordu ve şimdi ona bir bak."

"Eminim. Aşk bana göre değil. Ben bir kadına sonsuza kadar söz verebilecek türden bir adam değilim."

"Tamam o zaman," diye mırıldanıyor, bana inanmıyormuş gibi omuz silkiyor. Ve sanırım onu suçlayamam. Ben de kendime inandığımdan emin değilim.

Bölüm
On üç
AMELIA

"Harika görünüyorsun!" Emily beni kucağından indirdiğinde, "Harika görünüyorsun," diyorum. "İtalya nasıldı?"

"Muhteşemdi-tamamen bellissima! Hava, tarih, yemekler..."

"Kocasını mı?"

Kıkırdıyor ve hafifçe kızarıyor ki bu Emily için yeni ve eğlenceli bir görünüm. Her zaman kendinden emin ve deneyimli bir dünya kadını olarak karşımıza çıkmıştır ve Tucker hakkında konuşmanın onu bir ergen gibi davranmaya ittiğini görmek çok tatlı. "Evet, koca kısmı da oldukça iyiydi. Çok mutluyum! Onunla evlenmek istediğimi biliyordum, onu sevdiğimi biliyordum ama bu kadar farklı hissetmeyi beklemiyordum, anlıyor musun? Bana baktığında hissettiklerim, onun bana bakışı. Basit şeyler, küçük jestler ve elimi tutuşu. Beni karısı olarak tanıtmaması, hayatımı onunla paylaşmam. Dürüst olmak gerekirse bunların hepsi oldukça zihin açıcı."

Mutfak tezgahına, yeni bronzluğu ve neşesiyle parlıyor.

"Ah," diyorum yanında getirdiği şarap şişesinin açarken. "Bu çok harika. Bunu senin için gerçekten çok seviyorum."

"Biliyorum, değil mi? Aşık olmanın ve evlenmenin beni bu kadar mutlu edebileceğini kim bilebilirdi? Kendimi kariyer sahibi bir kız sanırdım."

Bardaklarımızı kanepeye götürürken, "Ya biri ya diğeri olmak zorunda değilsin," diye cevap veriyorum. Evim küçük ve beni Tucker'la Chelsea'deki çok daha gösterişli evlerine davet etmek yerine buraya gelmek için çaba sarf etmesini takdir ediyorum. Telefonda da söylediği gibi, onun önünde ne kadar harika olduğunu nasıl tartışabilirdik ki?

Bir haftalığına İtalya'daydılar ve düğünden bu yana birbirimizle ilk kez yüz yüze görüşüyoruz. Bana tonlarca fotoğraf gönderdi.

Toskana ve Roma'da geçirdikleri zamanları anlatıyor ve ben de sanki onunla birlikteymişim gibi hissediyorum.

Ama hiçbir şey bununla kıyaslanamaz, en iyi arkadaşımın kanepede oturmak ve yanında getirdiği muhteşem Chianti'yi yudumlamak. Her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyoruz, ilk tanıştığımızdan beri takip ettiğimiz tanıdık kalıba giriyoruz. Ne kadar ayrı kaldığımız hiç önemli değil; her zaman tam olarak kaldığımız yerden devam ediyoruz. Emily bir keresinde işinin bir parçası olarak bir yıllıkta Zürih'e taşındı ve eve döner dönmez tam olarak bunu yapmaya geri döndük - sanki hiç ayrılmamışız gibi dedikodu yapmaya.

Emily ve ben her zaman birbirimize her şeyi anlattık ve o isteyebileceğim en iyi arkadaş oldu. Kendi kariyerimi inşa etmek yerine Chad'in kariyerine destek olmaya odaklanmaya karar verdiğimde ya da onun beni aldattığını öğrendiğimde beni yargılamadı. Bu kadından bir kez bile destek ve sevgiden başka bir şey görmedim, tüm hayatımı sıfırdan yeniden inşa etmek zorunda kaldığımda "ben sana söylemiştim" gibi bir imada bile bulunmadı. Ondan şüphe etmek için hiçbir nedenim olmadı.

Öyleyse sohbetimiz İtalya'nın ihtişamından uzaklaşıp hayatımın daha az göz alıcı konusuna doğru ilerlerken neden kendimi biraz gergin hissediyorum?

"Annen nasıl?" diye soruyor. "Onun için endişelendiğini biliyorum." Emily annemi yıllardır tanıyor ve birbirlerini çok seviyorlar.

Geriye dönüp baktığımda, Emily'nin tanıştığımızda ne kadar nazik olduğunu görmek beni hâlâ şaşırtıyor. O da New York'ta büyümüşü ama benim bildiğim New York'tan çok farklı bir New York'tu. Babası emekli bir yüksek mahkeme yargıç, annesi ise bir sanat müzayedesinin hanedanının varisiydi. Üniversite sırasında ne zaman eve ziyarete gelsek, Emily Brooklyn'de bizimle kalmaya gelirdi, ben de onunla birlikte ailelerinin Met yakınlarındaki konağında kalırdım. Geçmişlerimizdeki farklılıklar onu hiç şaşırtmadı, çok farklı yaşamlarımıza rağmen işçi sınıfı mahallesindeki küçük evimize hiç burun kıvrımadı. Zaten bunların hiçbirinin önemi yok çünkü Emily ve ben özünde kardeş gibiyiz.

"Durumu iyi." Elimi kaldırıp parmaklarımı çapraz yapıyorum. "En azından kendine hakim. Hâlâ evden pek çıkmıyor, bu da beni rahatsız ediyor. Eskiden ne kadar aktif olduğunu biliyorsun. Sinemaya gitmeyi hep sevmiştir, ben de onu benimle sinemaya gitmeye ikna etmeye çalışıyorum ama nafile."

"Hatırlıyorum. Bir kuvvet patlamış mısırla dev bir ekran onun mutlu yeri. Sence sorun nedir?"

"Fiziksel olarak iyi olmadığı aşikar ama bence zihinsel olarak da iyi değil. Nefes alış veriş bu kadar kötü ve öngörülemezken evden dışarı çıkmak onu tedirgin ediyor. Şu anda piyasada yeni ilaçlar var, yardımcı olabilecek yeni taşınabilir cihazlar var ve yeni sigortanın neleri kapsadığını görüşmek üzere yakında doktoruyla buluşacağız."

Emily şarabını yudumluyor ve bana daha önce milyonlarca kez gördüğüm bir bakış atıyor. "Biliyorum, biliyorum!" Ellerimi kaldırıp gülüyorum. "Sadece sormam gerekiyor. Kimmy de aynı şeyi söyledi ve inan bana, minnettarım. Ama Edith'in sizden maddi yardım kabul etmesini sağlamak? Böyle bir şey olmayacak. Ona söylememeyi ve ikinizin de kanını kurutmayı düşündüm ve yeni işim işe yaramasaydı kesinlikle yapardım, ama yaradı - yaşasın benim için. Sonunda işe yarıyorum."

"Sakin böyle bir şey söylemeye cüret etme," diye karşılık veriyor, parmağıyla beni işaret ediyor ve gerçekten sinirlenmiş görünüyor.

"Ne yani, sonunda işe yaramıyor muyum?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, Amelia. Chad hakkında hiçbir zaman fikir beyan etmedim, en azından yüksek sesle. O senin kocandı ve bu senin hayatındı, buna saygı duydum ama lütfen her zaman işe yaradığın gerçeğini gözden kaçırma. İş ararken ve bitmek bilmeyen stajlarını yaparken ona destek oldunuz. Hiç şikâyet etmeden faturaları ödedin. İşler onun için daha iyi gittiğinde bile faydalı oldun - hayatında her şeyin yolunda gitmesini sağladın, her zaman onun ücretsiz asistanı gibiydin. Ayrıca, her zaman annenin yanındaydın, hastanede gönüllü çalışıyordun ve gelmiş geçmiş en iyi arkadaştın. Bir daha asla kendini 'işe yaramaz' olarak tanımladığını duymak istemiyorum, beni duyuyor musun kadın?"

Gözlerim yaşıyor ama minnetle başımı sallıyorum. Koca konusunda çuvallamış olabilirim ama arkadaş piyangosunu kesinlikle kazandım.

"Güzel," diyor kararlı bir şekilde. "Şimdi, biz ayrıldıktan sonra düğünle ilgili bir dedikodu var mı? Sonrasında birkaç kişi Insta'da paylaşımda bulundu ve seni son derece yakışıklı bir adamla dans ederken gördüm. Nereden gelmişti? Seks Tanrısı Gezegeni'nden mi? Lütfen bana onu harcamadığını söyle."

Her düğün davetlisini tanımaması çok büyük bir sürpriz değil. Muhtemelen Tucker'ın misafiriydi zaten. Ama şimdi onun taktığı isimliği de hatırlıyorum-Charlie. Bana gerçek adını ancak daha sonra, çok daha sonra söyledi. "Ah. Doğru. Bu komik bir hikaye..."

Hala ona söylemeli miyim emin değilim, çünkü sadece benim paylaşacağım bir sır değil, değil mi? Drake bana bir iyilik yaptı.

ve umutsuzca ihtiyacım olan işe devam etmeme izin vermek. Ama bu Emily. Tüm sırlarımı sakladı ve bana asla ihanet etmez. Ona söylemekten rahatsız oluyorum ama ondan saklamaktan daha da rahatsız olurum.

"Pekâlâ. Dinleyelim bakalım," diyor ve bardaklarımızı dolduruyor. "Size anlatacağım ama gizli bilgi, tamam mı?"

"'Bir kişiye daha söyleyebilirsin' şeklinde sınıflandırılmış mı, yoksa yüzde yüz Kötü Ölüm Kazası şeklinde sınıflandırılmış mı?"

Bu bizim gençliğimizdeki aptal kız kodumuzdu, yasal bir terim olan gizlilik anlaşmasından esinlenilmişti. Tam gizlilik anlamına geliyor. "Çok fazla NDA."

Güzel mavi gözleri açılıyor ve dudaklarını kıvrırma hareketi yapıyor. İçimi çekiyorum ve Toskana'nın en iyi Chianti'sinden yarım kadehi tek seferde yudumluyorum. İyi mal benim için boşa gitti.

"Dans ettiğim adam sizin düğününüzde tanıştığım biriydi. Sanırım onu tanımadın?"

"Çok iyi bir çekim değildi ve tanıdık geliyordu ama yüzüne bir isim koyamadım. Ya da kışına, ki bence özellikle güzeldi."

"Gözünün sadece Tucker'ın kışında olduğunu sanıyordum."

"Hayır, sadece Tucker'ın kış için *ellerim* var. Gözlerim hâlâ serbest. Peki, kimdi o?"

İsmin ona bir şey ifade edip etmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Gerçek bir düğün davetlisi olup olmadığı hakkında hala bir fikrim yok. Charlie gibi davranması, kapı kırıcı olduğu anlamına gelmez. Scarlet gibi davrandım ve baş nedimeydim.

"O Drake James'ti ve aslında hala da öyle."

"Bekle," diyor şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak. "Drake James, çalıştığın yer olan James ve James'teki gibi mi? Nathan James'in kardeşi, Dalton James'in oğlu ve Amber James'in kayınbiraderi gibi mi?"

"Son ikisi hakkında hiçbir fikrim yok ama ilkinde kesinlikle evet. Onu tanıyor musunuz? Onu düğüne davet ettiniz mi?"

"Hayır, üzgünüm tatlım. Amber'ı tanıyorum sayılır, yardım komitesi yemeği gibi bir şey. En büyük kardeş Elijah ile evli. Ve eminim onunla aynı zamanda etkinliklere katılmışımdır. Ama hayır, bildiğim kadarıyla o davet edilmedi. Yani, bu konuda endişelenmiyorum. Gelmesine itiraz edeceğiniz türden bir adam değil. Gümüşü çalacak değildi ya. Bu

Tuhaf ama polis çağırmaktan çok komik bir anekdot gibi. Bu neden gizlilik sözleşmesi, bebeğim? Başka ne oldu?"

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Düğün davetlisi olduğu konusunda yalan söylediği için ona kızgın mıyım? Hayır, kızmadım. Aslında öyle olduğunu hiç söylemedi. Aslında, bana sadece Charlie gibi davrandığını söylemişti. Kötü niyetli olduğunu düşünmüyorum. Ancak, tamamen şaşkın hissediyorum. El mağaramdan çıktığımda yanaklarım alev alev yanıyor ve Emily'nin yüzündeki ifade beni kahkahalara boğuyor.

"Hayır!" diye haykırıyor, gözleri kocaman. "Yapmadın mı? Yaptın mı? Drake lanet James? Benim düğünümde? Aman Tanrım, Amelia. Daha fazla gurur duyamazdım. Bana her şeyi anlat, hemen şimdi. Hayır, bekle. Daha fazla şaraba ihtiyacımız var. Bu kesinlikle iki şişelik bir konuşma." Telefonunu çıkardı ve saniyeler içinde pizza ve ekstra içki siparişi . Görünüşe göre bir parti veriyoruz.

"Tamam. Git," diye talimat verir. "Hiçbir şey bırakma. Artık sıkıcı evli bir kadınsın. Kız arkadaşlarımla seks hayatlarıyla yaşamak zorundayım."

"Bu doğru değil, parıldanıyor belli oluyor. Bol bol birinci sınıf yatak odası aksiyonu yaşıyorsun."

"Tamam, öyleyim. Ama yine de... Dökül bakalım."

Onunla tüm bunları konuşmak ve gülmek çok iyi hissettiriyor. O sadece benim arkadaşım değil, aynı zamanda Drake'in dünyasından bir yaratık. Aramızdaki uçurumu kapatıyor.

"Şey, ben ..." Boğazımı temizleyip devam ediyorum. "Aslında senin düğününde ne *yaptığımızı* bilmiyorsun. Dans ettik, konuştuk ve sonra onun oteline gittik. Grand Regent'in çatı katında yaşıyor." Emily buna gözünü bile kırpmadı, bu da onun geldiği dünya hakkında ne düşündüğümü kanıtlıyor.

"Ve?" diye soruyor, elleriyle "hadi bakalım" hareketi yaparak. "Tüm alabileceğim bu olamaz. Ne oldu?"

"Her şey oldu. Çıplaklık oldu. Öpüşme oldu. Orgazmlar oldu. Kesinlikle akıl almaz derecede harika seks oldu. Şimdiye kadar yaptığımın en iyisiydi. Gerçekten inanılmazdı."

İkimiz de kıkırdıyoruz ve bir an için yeniden on sekiz yaşındaymışız gibi hissediyoruz, yurt odamızda uyanık yatıyor ve erkekler hakkında konuşuyoruz. Ya da benim durumumda, sadece bir çocuktan. "James kardeşleri her zaman delicesine seksi bulmuştumdur," diyor, kırmızısının sonuncusunu da bitirip hayal kırıklığı içinde boş bardağa bakarak. "Her birini. Babası bile seksi. Kız kardeşlerimden biri

Arkadaşlar yıllar önce Nathan'la bir kaçamak yapmıştı, ama bu pek bir şey ifade etmiyor - birçok insan Nathan yuva kurmadan önce onunla bir kaçamak yapmıştı. Ama Drake? Duyduğuma göre, o her zaman biraz gizemliydi. Daha çok bir muamma, uzakta yaşıyor ve hepsi bu. Yıllar önce biriyle birlikteydi, sanırım Gallagher kızlarından biriyle. Belki Mimi ya da Tiffy..."

"Mimi? Tiffy? Bunlar gerçek kadınlar mı yoksa ellili yılların sitcom karakterleri mi?"

"Yargılamayın, eşekarısı alemindeki en eşekarısı olmaları ellerinde değil. Tiffy'ydi sanırım. Tiffy'ydi sanırım. Önceden nişanlı gibiydiler, anlıyor musun? Annesi öldükten sonra bazı sorunlar çıktı ve ayrıldılar. Daha sonra Chicago'ya gitti ve benim dedikodularım da o zaman bitti. Vay be. Buna inanamıyorum. Drake James, vay canına. İşler nasıl gidiyor? Yeni patronun kardeşini becerdiğini biliyor mu?"

"Ah. Şey... Yani. Olay bu." Şimdiye kadar durumu kavramış olmam gerekirdi ama her şeyin saçmalığı aklımı başımdan almaya devam ediyor. "Görünüşe göre Nathan benim yeni patronum değil. Drake."

Uygun bir şekilde dehşete düşmüş görünüyor ve bana bakarken eli ağzını kapatmak için havaya kalkıyor. "Ne? Hayır! Ve senin hiçbir fikrin yok muydu?"

"Bir ipucu yok. O sadece bir düğünde tanıştığım sevimli bir adamdı. İlk ve tek gecelik ilişkimdi. Pazartesi günü işe gittiğimde karşımda, hâlâ günah kadar ateşli, iki kafam varmış gibi bana bakarken yaşadığım şoku tahmin edebilirsiniz."

Emily sempatik sesler çıkarıyor ve daha sonra ne olduğuyla ilgili bir sürü soru soruyor. Ona beni kovacaklarından korktuğumu ve Drake ile o geceye dair tüm anıları zihnimizden silmek için yaptığımız anlaşmayı anlattım.

"Ama işe yarıyor mu?" diye soruyor telefonunu kontrol ettikten ve pizzanın on beş dakika uzaklıkta olduğunu söyledikten sonra. "Yani, eğer birlikte geçirdiğiniz gece söylediğin kadar vajina eriticiyse, her şeyi unutabilir misin?"

"Şey, bir haftadan fazla oldu ve ikimiz de bundan hiç bahsetmedik. Ama dürüst olmak gerekirse, Em, hayır, işe yaramıyor. En azından benim için. Onu her gördüğümde vajinam gerçekten eriyor ve bana tam olarak neyin eksik olduğunu hatırlatıyor. Ama onu görmezden gelmek için daha da çok çabalamaya devam etmek çünkü vajinamı dinleyerek her şeyi riske atamam. Bu iş ve annemin sağlığı benim için seksten çok daha önemli."

"Olağanüstü iyi seks bile mi?"

"O bile. Bir daha asla bir erkeğe bağımlı olmak istemiyorum, Emily. Chad ile olanlardan sonra olmaz. Çalışma hayatına geri dönmek için çok çalıştım ve bu iş benim için gerçek bir mola oldu. Sırf bir adam yüzünden bunu mahvetmeyeceğim..."

"Dayanılmaz mı?"

"Hayır. Ona direneceğim, yemin ederim. Bu bazen ne kadar zor olursa olsun."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor ve başını sallıyor. "Ne?" diye soruyorum. "Dehşete mi düştün?"

"Şey, her şeyin senin için nasıl sonuçlandığına dair senin adına biraz dehşete, ama esas olarak sadece... şaşırdım, sanırım? Sen, Amelia Ryder, tek gecelik bir ilişki yaşıyorsun. Seks hakkında konuşuyorsun, sanki sonunda bütün bu yaygaranın ne olduğunu anlamışsın gibi. İçten içe aydınlanmış gibisin. Sanki benim bildiğimden tamamen farklı bir versiyonun var."

Sanırım Emily haklı. Onun yanındayken farklıyım. Onunla tanıştığımdan beri farklı hissediyorum.

Her şeyi daha iyi yapan bir şekilde farklı, beni daha iyi yapan bir şekilde farklı. Tüm bu Drake durumunun garipliğı ne olursa olsun, birlikte geçirdiğimiz gece için her zaman yüzde yüz minnettar olacağım. Onun için çok az şey ifade etmiş olabilir ama beni hayal bile edemeyeceğı şekilde değıştirdi.

Bölüm

On dört

AMELIA

"Kahretsin! Kahretsin." Drake'in sinirli küfürleri ofis kapısındaki çatlaktan içeri süzülüyor. Sesi kahve makinesi bozulduğunda olduğundan daha da öfkeli geliyor. Çantamı omzuma atıyorum ve sorunun ne olduğunu görmek için kafamı içeri uzatıyorum. Masasının üzerine eğilmiş, odanın her yerinde bir evrak kasırgası var. Masanın üzerinde, yerde ve sandalyesinde yığınla evrak var.

"Her şey yolunda mı Bay James?"

Sesimi duyunca başını kaldırıyor ve beni orada görünce şaşırmış görünüyor. Her zamanki gibi şekillendirilmiş saçları onu daha insani gösterecek şekilde karıştırılmış ve düz lacivert kravatı yamulmuş. Genelde tertemiz görünen bir adam için bu, Central Park'ta çıplak yürümekle eşdeğer. Bu biraz şirin, bu kelimenin kendisine yöneltilmesinden hoşlanacağından değil. Şimdiye kadar birlikte iyi çalıştık, görevleri verimli ve sakın bir şekilde yerine getirdik. İkimiz de içimizdeki robotu yönlendirerek iyi bir iş çıkardık ve ikimizden birinin diğeri hakkında sahip olabileceği duygular sıkı bir şekilde düğmeli tutuldu. Bir an için bile olsa onun bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüyorum.

Ama şimdi, onu bu halde görünce -tembel, hüsrana uğramış, biraz da savunmasız- her zamanki arzu patlamasının yanı sıra bir şefkat patlaması da yaşıyorum. Bir ayağımdan diğerine kayıyor, topuklarımın yanlarını birbirine sürtüyorum. Birden gerildim ve muhtemelen eve gitmeliydim. "Sanki bir sorun varmış gibi geldi," diye mırıldanıyorum, sessizliğinden rahatsız olarak. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyor ve ben de hızlıca kıyafetime bakıyorum. Yine şal elbisem ama bu sefer incilerle süslenmiş. Hepsi tamamen kabul edilebilir, değil mi?

Odanın öbür ucundan bile yutkunurken adem elmasının titrediğini görüyorum. Duvardaki saate bakıyor. "gittiğini sanıyordum. Normalde beşte bitirmiyor muydun?"

Drake, biliyorum, deli gibi mesai harcıyor. Sabah geldiğimde hep buradadır ve çıktığımda da hala buradadır. Hafta sonları bile burada olduğundan şüpheleniyorum ve ofiste olmasa bile kesinlikle çalışıyor. Ama benden buna uymamı ya da an emrinde olmamı beklemediğini de açıkça belirtti.

Boğazımı temizleyerek odaya doğru bir adım daha atıyorum. Ceketi yerde asılı duruyor ve beyaz gömleği geniş omuzlarının kaslı şekline yapışıyor. İş kıyafetleri neden bu kadar seksi olmak zorunda? Bu hiç adil değil. Hızla çarpan kalbimi görmezden geliyorum ve gözlerimi odanın karmaşasına dikiyorum.

"Öğle yemeğini fazla uzattığım için geç saate kadar çalıştım. Annemi kontrol etmek için uğramam gerekti."

"O iyi mi? Ne zaman ihtiyacın olursa izin alabileceğini biliyorsun. Bazı şeyler işten daha önemlidir," diyor, gerçekten endişeli görünüyor. Düğün gecesi farkında olmadan birbirimizle ne kadar çok şey paylaştığımızı bir kez daha hatırlıyorum. Annesinin sağlık durumuyla ilgili her şeyi biliyor ve ben de onun henüz yirmi üç yaşındayken ölen kendi annesini ne kadar özlediğini biliyorum. Annelerin bu adam için hassas bir konu olduğundan şüpheleniyorum ve bunu önemsemesi beni duygulandırıyor.

"O iyi," diye çabucak onu temin ettim. "Hatırlar mısınız bilmem ama KOAH hastası ve bazen oksijen seviyesi biraz düşüyor. Beni üzgün bir şekilde aradı ve ben de ..." Başımı sallıyorum ve gevezelik etmemek için kendimi tutuyorum. En ince ayrıntıları bilmesine gerek yok. "Ama o şimdi iyi."

"Elbette hatırlıyorum. Doktor tavsiyesine ihtiyacınız olursa sormanız yeterli. Baldızım hepimizin yerel hastanelere şaşırtıcı miktarlarda para bağışlamasını sağlar." Duraksayarak başını öne eğiyor. "Uh-oh. Bu beni Bruce Wayne gibi mi gösteriyor?"

O konuşmayı hatırlayınca yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Teşekkürler, çok naziksiniz. Ama şu anda biraz yardıma ihtiyacı olan kişi Batman gibi görünüyor."

Yüzünü buruşturuyor, gözleri masasının üzerindeki kâğıt yığının kayıyor. Yarın başlayacak büyük bir davası var ve omuzlarındaki gergin çizgilerden ve yüzündeki çatık kaşlardan inanılmaz derecede stresli olduğunu söyleyebilirim. Dağınıklığa bakıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor, bir yandan da kalın bir ipi dalgın dalgın yumruğuna dolayıp çözüyor. Tedavi edici ve garip bir şekilde erotik görünüyor. Yine de domates eziyor olsaydı muhtemelen erotik bulurdum.

"Lütfen yardım etmeme izin verin, Bay James."

Tekrar yukarı bakıyor, gözleri burada olduğunu unutmuş gibi kocaman. Kordonu parmaklarının arasında evirip çeviriyor ve karanlık bakışları birkaç sessiz saniye boyunca benimkileri tutuyor. Tenimin altında bir sıcaklık oluşuyor ve aklımdan neler geçtiğini merak ediyorum. Bir an için bana gerçekten söyleyeceğini düşünüyorum ama sonra aniden başını sallıyor. "Hayır, teşekkür ederim. İyi geceler, Bayan Ryder."

Eğer bu bir iş , ki kesinlikle görünüyor, o zaman yardım etmeme izin vermeli. Gizlilik anlaşması imzalamamış değilim ve e-postalarına tam erişimim var. Kendim avukat olmayabilirim ama üzerinde çalıştığı davanın en mahrem ayrıntılarını biliyorum. Bu konuda birkaç toplantı ayarladım ve toplantılar sırasında notlar aldım. Onun yanında, muhtemelen bu konuda en çok şey bilen kişi benim.

Derin bir nefes alarak, ısırabilecek bir köpeğe yaklaşır gibi temkinli bir adım daha atıyorum. "Bu Callaghan davası, değil mi?"

Başını sallıyor, kafasını bile kaldırmıyor, kâğıttan dünyasında kayboluyor.

"Doğru. Sanırım kalıp sana yardım edeceğim. Seni buna terk edersem nasıl bir sekreter olurum?"

"Buna gerçekten gerek yok Bayan Ryder. Bununla tek başıma başa çıkabilecek durumdayım."

"Ne kadar yetenekli olduğunuzdan şüphem yok Bay James," diyorum, kelimeler ağzımdan çıkarken kulağa ne kadar çapkınca geldiğini fark ediyorum. Ya da belki paranoyaklaşıyorum. Her ihtimale karşı hızla yoluma devam etmeye karar veriyorum. "Ama ben de yetenekliyim. Sen Batman olabilirsin ama benim süper gücüm organizasyon. En azından bu kâğıtları bir düzene sokmana yardım edebilirim."

Belli etmemeye çalışıyorum ama evet demesini çok istiyorum. Şimdiye kadar iş ilişkimiz gayet iyiydi. Kesinlikle ilk gün olmasını beklediğimden çok daha iyi. Performansından memnun görünüyor ve hiçbir sorun olmadı. Ama aynı zamanda henüz kendimi... gerekli hissetmedim, sanırım bunun için uygun kelime bu. Sanki ben, Amelia Ryder, bu iş için kişisel olarak gerekliliğim gibi. Bunun acınası bir durum olduğunu ve çalışanların bu kadar umutsuz olmamaları gerektiğini biliyorum ama kendimi işe yarar hissetmek hoşuma gidiyor. Burada çalışmayı seviyorum, Drake için çalışmayı seviyorum. Çuvalda doğaüstü yetenekleri olan bir yarı tanrı olduğu için değil, kendini beğenmiş cazibesinin ve yüzeysel özgüveninin ardında aslında tatlı, biraz kırılgan ve iyi bir insan olduğu için.

Çok sıkı çalışıyor ve çok fazla sorumluluk alıyor gibi görünüyor. Bana hiçbir zaman ailesi için yeterince iyi hissetmediğini söylediğini hatırlıyorum - ki bunu ona asla hatırlatmayacağım - ve acaba

işkolik eğilimleri de buna bağlı. Bazen, şu anda olduğu gibi, o muhteşem omuzlarında dünyanın yükü varmış ve yükü taşımasına yardım edecek kimse yokmuş gibi görünüyor.

Elini gür saçlarında gezdirerek tekrar yukarı bakıyor. Gözleri kısılıyor ve üst dudaklarını emiyor. "Geç oldu."

Omuz silkip çantamı yere bırakıyorum. "Saat yedi bile değil ve övünmeyi sevmem ama evde beni bekleyen tek şey biraz rosto ve *Sex in the City'nin* tekrarları."

Dudaklarının kenarları bir gülümseme imasıyla seğiriyor. "Hangi mevsim?"

"Dün gece birinci sezonun sonunu izledim. Carrie Bay Big'i ilk kez terk ediyor. Hayranı mısın?"

"Bu çok açıklayıcı olurdu, değil mi? Sizi heyecan verici gecenizden mahrum etmekten ne kadar nefret etsem de Bayan Ryder, itiraf etmeliyim ki aslında yardımınıza ihtiyacım var."

"O zaman bana ihtiyacın olduğu sürece tamamen seninim." Masasının karşısındaki boş sandalyeye çöküyorum ve kötü kelime seçimimden pişmanlık duyamadan yoluma devam ediyorum. "Peki, burada ne yapıyoruz? Bir çeşit patlama falan mı oldu?"

Drake iç çekiyor. "Karşı tarafın avukatı bana incelemem için yepyeni bir kutu kanıt teslim etti. Son dakikaya kadar beklettiler ama ben bu taktiklere alışkınım ve tüm geceyi bunu inceleyerek geçirmeyi bekliyordum. Ama kutuyu elime aldığımda lanet olası kış kutudan düştü ve şimdi elimde iki bin sayfa var. Daha fazla zaman isteyebilirdim ama bu davanın zaten olması gerekenden daha uzun sürdüğünü biliyor. Şerefsiz."

"Tam bir şerefsiz," diye katılıyorum. "Eminim göndermeden önce kartonu tırnak makasıyla zayıflatmıştır." Dağınık kâğıt yığınının başını sallıyorum. "Peki, ne arıyoruz?"

Drake bana yeni kanıtların kısa bir özetini veriyor ve içeriğini listeleyen bir indeks sayfası uzatıyor. Çoğunlukla ofis ve ev telefonlarından aranan numaraları, aramaların tarihlerini, saatlerini ve sürelerini detaylandıran yüzlerce arama kaydı var. "Bunların çoğu muhtemelen konuyla ilgisiz" diye açıklıyor, "ancak bu tür bilgiler istediğinizde, çok fazla ayrıntı verme hakları var. Bazen bunun nedeni gerçekten de orada bulunmayı bekleyen önemli bir bilgi olması ve sizin gözden kaçırmanız umuduyla onu anlamsız bir yığının içine gömmek istemeleridir. Bazen de bunu sadece pislik olmak için yaparlar."

"Bu sefer ne olduğunu düşünüyorsun?" İlk kâğıt yığınınını elime alarak soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Ama yapılacak ilk şey kayıtları zaman ve tarih sırasına göre geri almak. Ancak o zaman onları gözden geçirip gerçekten kontrol edebilirim."

James and James ülkedeki en büyük hukuk firmalarından biri ve Drake de bu firmanın yönetici ortaklarından biri. Kendisi için çalışan kelimenin tam anlamıyla yüzlerce kişilik bir ekibi ve çevredeki en iyi hukuk beyinlerinden bazılarına erişimi var. Yine de mükemmeliyetçi ya da kontrol manyağı olduğunu öğrendim - muhtemelen ikisi de. Çalıştığı her davanın evraklarını, tam da bu tür işleri yapmak üzere özel olarak istihdam edilmiş çok sayıdaki avukat yardımcısından birine vermek yerine kendisi inceliyor.

Kulağa çılgınca geliyor ama onun için işe yarıyor gibi görünüyor. Chicago'dayken tek bir dava bile kaybetmedi ve mahkeme salonundaki iyi araştırılmış acımasızlığıyla ünlü. O bir köpekbalığı, ama katil içgüdüsünü saatlerce detaylara gösterdiği özenle birleştiren bir köpekbalığı. Çalıştığı için kazanıyor ve ona yardım etmem için bana güveniyor olması bana gurur veriyor. Bu güvenin kısmen çaresizlikten kaynaklandığından hiç şüphem yok, ama benim için büyük bir olay.

"Tamam," dedim, ayağa kalkarak. "Yer değiştirmemiz gerekiyor. Şu anda birbirine çok yakın çok fazla yığınınız var ve hangisinin hangisi olduğunu unuttuğunuzdan şüpheleniyorum."

"Haksız değilsin," diyor kendine kızgın bir sesle. "Sen gelmeden hemen önce onları karıştırdım ve her şeye baştan başlamak zorunda kaldım."

Bu küfürleri açıklıyor. "Merak etmeyin. Halledeceğiz. Burada pencerenin yanında bir çalışma masası kuracağım ve her gün için bir yığın yapacağım. Soldan sağa doğru çalışacağım, önce en erken tarih, sonra her birinin altına zaman sırasına göre ekleyeceğiz. Sonunda bir ızgara deseni elde edeceğiz ve bu da çapraz referans yapmayı kolaylaştıracak."

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Al . Ben kâğıtları gözden geçirip ayrıntıları bağırısam, sen de onları doğru yığına eklesen nasıl olur?"

"İyi bir plana benziyor. Ben burada yerde kalacağım." Topuklularımı tekmeliyorum ve dizlerimin üzerine düşerken elbisem kalçalarımın üzerine çıkıyor. Elimde değil ve çoraplarımın üstünü gösterdiğimden değil, ama onu bakarken yakaladığımda kızarmanın ilk ipucunu hissediyorum. Burada çalışmaya başlayalı üç hafta oldu ve ilk baştaki aşırı yoğun gariplikten sonra işler

yerleşti. Aslında hiç birlikte olmadan çalışmanın bir yolunu bulmuş olmamızın her şeyi kolaylaştırdığını düşünmeye başlıyorum. En azından yalnız değil ve bir seferde birkaç dakikadan fazla değil. Bu farklı bir şey. Daha samimi.

"Tamam, elimde Dördnc Şubat var" diyor ve bir avuç dolusu sayfa tutuyor.

"Harika. Şunu uzat da başlayalım." Onu takip ederek elimdeki işe konsantre oluyorum.

Bu benim en çok keyif aldığım iş türü ve bir kez zaman hızla geçiyor. İki kişi olmamız ve yeni ve açıkçası daha mantıklı bir sistemin yürürlükte olması, görevin o kadar da ürkütücü gelmediği anlamına geliyor. Tüm arama kayıtları kronolojik olarak sıralandıktan sonra Drake notlarını kontrol etmeye ve müvekkilinin dava açtıkları adam Franklin Callaghan tarafından arandığını iddia ettiği tarihleri aramaya başlıyor. Şimdiye kadar ya müvekkilinin verdiği tarihler yanlıştı ya da adam başka bir telefon kullanıyordu ve bunu açıklamamıştı.

Drake gözlerini ovuşturuyor ve ben onun tarih ve saatleri söylemesini beklerken çeşitli not defterlerinin sayfalarını karıştırmaya devam ediyor. Yine, bu yoğun emek gerektiren bir çalışma yöntemi - bu notları aranabilir bir veri tabanı haline getirebilirdi - ama tercih ettiği yol bu gibi görünüyor. Eski usul. Belki de bir şeyleri uzun uzun yazmak tüm bunları işlemesine yardımcı oluyordur. Bunu anlıyorum, ancak dijital yedeklemeyi de önermeyi aklıma not ediyorum. Artık bu gibi konularda gerçekten yardımcı olabilecek pek çok harika yazılım programı var.

Sonsuza kadar srecekmış gibi gelen bir görüşmeden sonra, nihayet bir mola veriyoruz. Bir tarih ve saat söylüyor ve bana görüşmenin yaklaşık beş dakika sürdüğünü söylüyor. Yeterince eminim, ilgili yığını kontrol ettiğimde sayfayı buluyorum. "İşte burada!" Ağlıyorum. "Tam olarak o tarihte, o saatte, ofisinin sabit telefonundan onunkine yapılan bir arama - arama süresi beş dakika otuz saniye olarak kaydedilmiş! Programını kontrol edeyim..."

Yerde srnerek, Callaghan'ın ilgili zaman diliminde nerede olduğunun kaydını tutan küçük gevk kğit yığınına ulaşıyorum. "Bingo!" Bir tanesini havaya kaldırarak bağırıyorum. "O gün oradaydı ve yirmi dakika sonra çıkış yaptı!"

Drake kravatını tamamen zmm ve saçları hâlâ o kalın çizgiler halinde. Yine de çarşafı ona uzattığımda yüzü aydınlanıyor ve sanki omuzlarındaki tüm ağırlık kalkıyor. Gözlerimin önünde dönüşüyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bunların onun için ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum.

ama ona yardım ettiğimi biliyorum. Memnun olduğunu biliyorum. Ve bunun çok iyi hissettirdiğini de biliyorum. Çoraplı ayaklarıma tırmanıyorum.

Noel'de küçük bir çocuk gibi görünüyor, çıktığı havada sallıyor. "Bu harika, Amelia. Aslında mükemmel."

Bugünlerde Bayan Ryder'a sadık kalıyor ve o fark etmemiş gibi görünse de adımı tekrar dudaklarında duymak iyi hissettiriyor. İşine dalmış, arama kayıtlarına bakıp sırtıyor.

"Nasıl yardımcı oluyor?" Gerçekten ilgilenerek soruyorum.

"Bu tek başına hiçbir şeyi kanıtlamaz çünkü telefon görüşmesinin kaydı yok - elimizde sadece müvekkilimizin sözüne karşı onun sözü var. Ama onunla konuştuğunu sürekli olarak inkar etti ve bu da bu konuda yalan söylediğini kanıtlıyor. Ve ne kadar küçük olursa olsun bir konuda yalan söylediğini kanıtlamak, büyük konularda da yalancı olduğunu göstermeyi çok daha kolay hale getiriyor. Çok teşekkür ederim! Siz olmasaydınız bunu yapamazdım."

Bana yakın duruyor, anın coşkusu her zamanki çekingenliğinin önüne geçmiş gibi görünüyor. Normalde fiziksel ve duygusal olarak mesafesini korur, her şeyin tamamen profesyonel düzeyde kalmasını sağlar. Ama şimdi, o kadar yakınımda duruyor ki, gömleğinin ince kumaşından vücudunun sıcaklığını hissedebildiğime yemin edebilirim, kendimi güçsüz hissediyorum. Bacaklarım altımda titriyor ve ellerim uzanıp ona dokunmak için can atıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor. Aman Tanrım. Dili. Onun büyüğü, mistik dili. Beni merhamet için yalvartması, daha fazlası için çılgılık attırması ...

"Amelia," diyor basitçe, sesi içimde hissettiklerimi yankılayan derin bir hırıltı. Yutkunarak nefes alıyorum, göğsümün üzerinde bir kızarıklığın yükseldiğini biliyorum. Gözleri göğüslerime doğru iniyor ve uzanıp büyük bir eliyle şal elbisemi sabitleyen küçük kordonu tutuyor. Tek yapması gereken onu doğru şekilde çekiştirmek ve her şey açılacak. Karşısında sütyenim, çoraplarım, külotum ve incilerimle duracağım ve daha fazla istediğim bir şey düşünemiyorum. Başını eğiyor, koyu renk gözleri yoğun, bir kaşı soru sorar gibi kıvrık. Sanki dünyanın geri kalanı olmuş, tüm New York yok olmuş ve geriye sadece ikimiz kalmışız gibi hissediyorum. Bu an. Bundan sonra olabilecekler.

İçimi çekiyorum ve tam adını mırıldanmak üzereyken midem benim yerime konuşmaya karar veriyor. Gürlüyor, o kadar yüksek ve ısrarlı ki ikimiz tarafından da görmezden gelinmiyor. Aslında, muhtemelen uzaydan geçen uydular tarafından bile görmezden gelinemez. Utanç dolu bir "Oh!" çekiyorum ve elim

ağzımı kapatmak için kaldırdı. Parmaklarını çekip alıyor ve aramıza biraz mesafe koyarak birkaç adım geri gidiyor. Bu kesinlikle en iyisi, ama bir yanım hayal kırıklığından ağlamak istiyor.

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Bugünkü molamda öğle yemeği yemeyi başaramadım."

Endişesi yüz ifadesini renklendiriyor. "Yemek yemeyeli ne kadar oldu?"

"Saat on gibi bir simit yedim," diyorum elimi umursamaz bir şekilde sallayarak.

"Ben iyiyim."

"Bu ne kadardı, on bir saat önce mi? Yemek yemelisin, Amelia."

Bana hâlâ Amelia diyor, fark ediyorum, ama şimdi sesi bana kızgınlık sınırında geliyor. Ya da belki kendine -kim bilir? O anın yoğunluğunu hisseden tek kişi kesinlikle ben değildim ve verdiği tepki yüzünden kendisine kızmış olması da ihtimal dışı değil.

"Gerçekten önemli bir şey değil," diye cevap veriyorum. "Ziyan olacak değilim ya. Birkaç öğünü kaçırmaya dayanabilirim." Neşeli bir yorum olması gerekiyordu ama yüz ifadesi kararıyor ve ben de şimdi neyi yanlış yaptığımı merak ediyorum. Ruh hali çok yorucu ve yeterince uzun bir gün oldu. Tam bahanelerimi sıralamak üzereydim ki, ses tonu sertleşerek konuştu.

"Birkaç öğünü kaçırmaya dayanamazsın. Annene bakacaksan kendine de bakmalısın."

"Ne?" Kekeledim. "Yıllardır anneme bakıyorum ve aramız gayet iyi. Ben bir çocuk değilim, sen de benim babam değilsin. Ne zaman yiyip ne zaman yemeyeceğime kendim karar verebilirim, çok teşekkür ederim." Tam bu sırada, midem yine sesini yükseltti.

Dudakları orantısız bir sırtışıyla yukarı kıvrılıyor ve ben tüm bunların komikliğini görmekten kendimi alamıyorum. Ona kızgın kalmak istiyorum ama gözlerindeki pırıltı o kadar neşeli ki buna tanık olmak imkânsız. "Tamam!" Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Haklısın *baba*. Yemek yemem lazım. Doğruca eve gideceğim ve rostoya başlayacağım."

"Hayır, bu olmaz. Yemek sipariş edeceğim. Burada hala bitirilmesi gereken işler var ve ikimizin de yemek yemeye ihtiyacı var."

Hayır demek istiyorum, yemek paylaşmak nedense çok samimi geliyor. En son yemek paylaştığımızda kahvaltı yapmıştık ve o da yemek masasında sikilmemle sonuçlanmıştı. Onun masası şu anda çok davetkar görünüyor.

"Hiç sanmıyorum Bay James. Gerçekten gitmem gerekiyor. Eminim buradaki işinizi bitirebilirsiniz."

"Korkuyor musun?" diye soruyor, ayakkabılarımı tekrar giyerken beni izliyor.

Eğer doğruyu söylüyorsam, kesinlikle taş kesildim. Bu adama verdiğim tepkiler o kadar öngörülemmez ki, kendimi sarsmaktan başım dönüyor. Sanki artık kim olduğumu bile bilmiyorum. "Yemekten korkuyor muyum? Hayır."

"Benden korkuyor musun?"

Gözlerimi ona dikiyorum, tam isabet ettiği için kızgınım ama bunu hissettiğim için daha da kızgınım. Bu doğru olabilir, ama gerçek kelimeleri söyleyerek bunu gerçeğe dönüştürmeye hakkı yok. "Sizden neden korkayım ki Bay James? Siz sadece benim patronumsunuz ve sizden çok daha korkunç patronlarım oldu."

Sesime biraz şımarıklık kattım, içimdeki Scarlet'i bana yardım etmesi için yönlendirdim. Bazen bu adamla birlikteyken gerçekten kendimi tanıyamıyorum. Varlığından bile haberdar olmadığım yönlerimi ortaya çıkarıyor ve bu her ne kadar kafamı karıştırırsa da, itiraf etmeliyim ki bundan hoşlanıyorum.

"Güzel. Benden korkmuyorsunuz, bu yüzden biraz daha kalmanızda bir sakınca yok, değil mi Bayan Ryder? Şimdi, ne istersiniz?"

Ona göz kırpyorum, aklım hemen tamamen uygunsuz bir yöne dönüyor. Yani, beni yemesi oldukça harikaydı. Ama kocaman aletini içimde hissetmek, parmaklarını klitorisimde gezdirmesi? O da muhteşemdi. İmkânsız bir seçim, gerçekten. Hangisinden hoşlanıyorum? Cevaplanamaz bir soru.

"Akşam yemeği için," diye ekliyor, gözlerindeki parıltı tam olarak nereye kaybolduğumu bildiğini gösteriyor.

"Doğru. Bunu biliyordum. Her şeyi severim. Ben kolayım." Kahretsin. Şu anda dengem bozuldu ve beynim işbirliği yapmak istemiyor gibi görünüyor. Muhtemelen libidom tüm enerjimi kalçalarımın arasındaki boşluğa doğru emdiği içindir.

Bir kaşını kaldırdı. "Tayland mı?"

Bir an için aklım başımdan gitti. Kravat mı? Kravatı mı? Gömleğinin altından nefis bir şekilde sarkan mı? Ya da elbisemi bir arada tutan, daha önce çekiştirmeye çok yaklaştığı kravat mı?

"Tayland yemeği sever misin?" diye açıklıyor. "Peki sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Çabucak başımı sallıyorum, yanaklarım yanıyor. "Ve evet, Tayland'ı seviyorum!" Nefes nefese ve aşırı hevesliyim, ama parmağını telefonunun ekranında gezdirirken fark etmemiş gibi görünüyor.

"O zaman şimdiye kadar tattığınız en iyi Tayland yemeğini yemek üzeresiniz."

Bir süre sonra sandalyeme yaslandığımda bir iniltiyi bastırıyorum. "Haklıymışsın, bu şimdiye kadar yediğim en iyi Tayland yemeği." Bir elimle dolu midemi ovuyorum. "Bir lokma daha yiyemedim."

"Sana söylemiştim." Gözleri masasının üzerindeki yemek artıklarını tarıyor. Sanırım menünün yarısını sipariş etmişti. "Bunların bir kısmını eve götürmen gerekecek, biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım. "Olmaz öyle şey. O kadar doydum ki biraz daha yersem patlayacağım."

Bir eliyle sakalını sıvazlıyor ve başını eğerek hâlâ yarısı dolu kaplara bakıyor. "Tüm bunların boşa gitmesine izin vermek biraz suç gibi geliyor."

Az önce yediğim inanılmaz Tayland yeşil körisinin aroması burun deliklerimi gıcıkıyor. Haklı; burada iki kişiyi daha doyuracak kadar var. "İyi bir noktaya değindin. Aslında, ben alacağım. Komşum Kris, K ile, buna bayılır."

Kaşları çatılır. "Kris mi? K ile mi?"

Kalp atışlarım hızlandı. Neden böyle kaşlarını çatıyor? Geçmişte bir Kris ile kötü bir deneyim mi yaşadı? K harfiyle bir sorunu mu var? Ya da Kris'in erkek olduğunu düşünüyor ve biraz kıskanıyor olabilir mi? Hayır. Bunu kesinlikle hayal ediyorum. Her şeyi yoluna koyduğumuzu düşünsem de muhtemelen biraz daha kalmamı ve çalışmamı istiyor.

"Evet, öyle. İlk tanıştığımızda kendini bu şekilde tanıtmıştı ve bu şekilde kaldı-Kris, K ile. İki genç oğlu var ve ikisi de boş bacakları varmış gibi yemek yiyor. Bu hoş bir ikram olacak. Eğer eve götürmem konusunda gerçekten ciddiysen tabii?"

Yüz ifadesi tekrar yumuşar. "Tabii ki. O çukur bacaklı çocuklardan biri olduğumu hatırlıyorum."

"Öyle mi? Gençken nasıl biriydin?"

"Kıllı, aç ve kocaman. Genellikle de azgın. Her zamanki ergen çocuk işleri." "Ve eviniz tüm bunlarla dolup taşacaktı, çünkü orada beş kişiydiniz. Zavallı annen."

Gülümsüyor ve gözlerindeki hüznü titreşimi kısa sürede yerini gerçek bir bırakıyor. "Evet. Biz yaramazdık. Olaysız bir günümüz geçmezdi. Kırılan bir cam, atılan yumruklar, evin içinde futbol oynamak. Sinirlenmiş gibi davranırdı ama hepimiz onun kaosu sevdiğini bilirdik, anlıyor musunuz? Anne olmak onun için çok doğaldı. Her zaman bunun onun kariyeri olduğunu söylerdi. Oğullarının CEO'suydu."

"Bu çok tatlı. Ve doğru, anne olmak zor iş. Harika bir kadına benziyor."

"Evet. Öyleydi. Sanırım onun hakkında konuşabileceğim, onu düşünebileceğim ve iyi zamanları da hatırlayabileceğim aşamaya daha yeni geliyorum, anlıyor musun? Onu uzun süre kendimden uzak tuttum."

Yemek artıklarını toplamama yardım ediyor ve ellerimiz yanlışlıkla masaya değiyor. Parmaklarımı hızla hareket ettiriyorum ve tepkimi fark etmemesini umuyorum. "Ve sanırım bu, acının yanı sıra mutlu anıları da kapattığın anlamına geliyordu?"

"Aynen öyle. Yani." Geri çekilir ve boğazını temizler. "Verimli bir gece geçirdiğiniz için teşekkürler Bayan Ryder."

"Rica ederim Bay James. Yemek için teşekkür ederim. Gerçekten harikaydı. Yemek yiyecek yeni yerler bulmayı seviyorum."

"Rice House tüm Tri-State bölgesindeki en iyi yemekleri yapıyor. Yani bir Waffle House değil ama onu da yılda bir kez Chicago'dan ziyarete geldiğimde yiyorum." Yüzünde o kadar samimi bir ifade var ki neredeyse onun için üzüleceğim. "Sanırım bu artık geçmişte kaldı."

"Hiç sanmıyorum Bay James." Sırıyorum, kendimi yine yaramaz hissediyorum. "Yani Tri-State bölgesinde sunulan *tüm* yemekleri tatmadım ve Waffle House'un ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama buna gerek yok. *Dünyanın en iyisinin* Brooklyn'deki Mario's'tan *geldiğini* zaten biliyorum."

Koyu kahverengi gözleri kısıldı. "Mario'nun mu?"

"Mario'nun," diye tekrarlıyorum kararlılıkla. "Ve onun patlayan çörek topları."

Drake temiz havada boğuluyormuş gibi öksürüyor. "Şimdi ne olacak?" demeyi başarıyor.

Korunmasız tepkisi beni kıkırdatıyor. Yemekle ilgili şakalaşmaları ve annesinden bahsetmesi arasında, tanıştığımız ilk geceyi hatırlıyorum, Charlie ve Scarlet olduğumuz ve hiçbir şeyin yasak olmadığı zamanları. "Patlayan çörek topları. İnan bana, onları denemeden yaşamış sayılmazsın. Çok lezzetliler." Gözlerimi kapatarak, sanki Michelin yıldızlı bir restoranın şefiymişim de mükemmelliği ilan ediyormuşum gibi parmak uçlarımı öpüyorum. "Dışı hafif ve çıtır çıtır, şekerli sıcak, ama ağzınıza atıp ısırdığınızda..." Dudaklarımı yalıyorum ve inliyorum. "Ağzında tatlı, cennet gibi bir krema patlaması gibi."

Bana bakıyor, sertçe yutkunurken adem elması sallanıyor. Bakışlarının sıcaklığı tenimi kabartıyor ve yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor.

"Ne?" Fısıldıyorum.

Odadaki hava değişmiş gibi görünüyor, aniden derimin üzerinde vızıldayan ve nabzımın yükselmesine neden olan çatırdayan elektrikle doluyor. Drake gözlerini kaçırmadan önce birkaç saniye daha gözlerime bakıyor. "Bir şey yok," diyor. "Devam et."

Hiçbir şey mi? Bu hiçbir şey değildi. Adam beni ofisinden atmak ister gibi baktı ve tek yaptığım   reklerden bahsetmekti. Ama devam etmemi söyledi, ben de devam ettim. "Pasta formunda cennet gibiler. Ama onları hemen, sıcakken ve tazeyken yemelisin ve eminim ki benim mahalleme çok sık gelmiyordur." Sinirlerim, hiç de önemli olmayan bir konuda gevezelik etmenin güvenli sığınağına çekilmeme neden oluyor. "Bu da muhtemelen iyi bir şey, gerçekten."

" yle mi? Peki neden Bayan Ryder?" Paket servis kaplarını çantaya doldurmayı bitirdi ve bana dikkatle bakıyor. Tanrım. Bu adam çörekler konusunda gerçekten tutkulu.

Yanaklarımdaki sıcaklık boynuma doğru akıyor. İ  organlarımda bile kızardığımı hissediyorum. Drake James'in lazer gözlerine kimse dayanamaz ve mahkemede onunla yüzleşmek zorunda kalan insanlar için neredeyse üzülüyorum.

"B-  nk  Mario'nun patlayan çörek toplarından bir kez tattınız mı, bir daha geri dönüşü yok. Ne kadar iyi olduklarına dair rüyalar göreceksiniz, o kadar bağımlılık . Sizin için kötü olduklarını bilseniz bile, bir kez tattığınızda aklınızdan çıkaramazsınız."

Çenesi titriyor, çatık kaşları  ld r c . Odadaki gerilim tuhaf ve aşırı yüklenmiş durumda ve burada neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok. ř  anda patlayan bir çörek topuna gerçekten ihtiya ım var.

Drake birkaç saniye boyunca üst dudağını emiyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sonra aniden bana beyaz paket servis çantasını uzattı. "Sanırım eve gitmenize izin vermemin zamanı geldi, Bayan Ryder." Ses tonu soğuk ve kopuk, ifadesi kapalı.

Ne oluyor lan? İyi olduğumuzu, ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Elbette birkaç şehvetli aksaklık vardı ama üstesinden geldik. Birlikte çalıştık, birlikte yemek yedik ve iki normal iş arkadaşı gibi sohbet ettik. Ama şimdi tamamen yabancı biri gibi davranıyor ve son "Bayan Ryder" derken sesinde bir buz tabakası vardı.

"Yanlış bir şey mi söyledim, Bay James?"

"Hayır," diye yanıtlıyor biraz fazla hızlı. "Ama geç oldu ve komşularınızın bu yemekten keyif almasını istiyorsanız, bir an önce onlara ulaştırsanız iyi olur."

Çantayı kabul ediyorum ve ceketimi aramak için dönüyorum. Haklı, eminim. Ama... Ama hayır. Garip ve kaba davranıyor ve ben bundan hoşlanmıyorum.

"Mario'nun patlayan çörek toplarının senin süslü ve pahalı Tayland yemeklerinden iyi olduğunu düşündüğüm için kızdın mı? Erkeklik gururunu bir şekilde incittim mi?" Ağzımdan kaçırdım.

Bana dik dik bakıyor, burun delikleri öfkesini bastırmaya çalışıyormuş gibi açılıyor. "Gerçekten o kadar aşağılık biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bu konuda jüri hala kararını vermedi, Bay James. Bunu bana yarım saat önce sormuş olsaydınız, cevabım hayır olurdu. Ama şimdi? O kadar emin değilim. Neden bana bu kadar kızgınsınız?"

"Ben değilim." Sinirli tonu iddiasını tamamen baltalıyor. Gözlerini kapatıyor ve başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturuyor, sonra derin bir nefes alıyor, bir saniye tutuyor ve bırakıyor. "Size kızgın değilim Bayan Ryder. Kendime kızgıyım."

"Neden? Ne yanlış yaptın?"

Masanın etrafından dolanıyor ve bana o kadar yakın duruyor ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Gözlerim göğsüyle aynı seviyede ve uzanıp elimi göğsüne koymamak neredeyse imkânsız. Kendimi o düğmeleri teker teker çözerken, medeni kıyafetlerin altında yattığını bildiğim muhteşem vücudu ortaya çıkarırken hayal ediyorum. Onun kolonyası burun deliklerimi dolduruyor ve aramızda uçuşan kıvılcımlarla başım dönüyor.

"Bence gitmelisin," diyor usulca, kelimeler ses tonuyla çelişiyor. Birbirimize bakarken zaman sonsuz bir ana uzanıyor gibi görünüyor, sıvı kahverengi gözleri yüzümü incelerken daha da koyulaşılıyor.

"Edeceğim, merak etme. Ama bil diye söylüyorum, şu anda tam bir pislik gibi davranıyorsun. Eve gideceğim ve gecenin geri kalanını her ne yanlış yaptıysam ve sabah bana hala kızgın olup olmayacağın konusunda endişelenerek geçireceğim."

Ellerini saçlarının arasından geçiriyor ve homurdanıyor. "Bırak sabahı, şimdi bile sana kızgın değilim. Bak, hiç bu kadar güzel bir şeyin tadına baktığım için pişman olup olmadığımı bilmek ister misin? Benim için kötü olduğunu bildiğim halde bağımlısı olduğum bir şeyden?"

Dizlerim titriyor ve sanki odadaki tüm hava emiliyormuş gibi hissediyorum. Tek bir kelime çıkarmayı başarıyorum. "Evet."

Ağzı tehlikeli bir şekilde kulağıma yaklaşana kadar başını eğiyor. "Yaptım, Amelia." Sıcak nefesi tenimin üzerinde dans ediyor ve onun bu kadar yakınımda olması ateşimi yükseltirken bile beni titretiyor. "Sen."

Sonra, başka bir şey söylemeden, beni arkasında titreyen bir karmaşa bırakarak ofisinden çıktı. Ağzım açık bir şekilde arkasından bakıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Kendimi derin nefes almaya zorlayarak nabzımın hızlanmasını durduruyorum ve elimden sarkan yiyecek torbasına bakıyorum. Eve gitmeliyim. Yapacak daha çok işi var ve ben buradayken bu işi halledemeyeceği çok açık.

Omuzlarımı geriye atarak Drake'in ofisinden çıkıyorum ve asansöre ulaşana kadar boş koridorlarda ilerliyorum. Buraya daha önce hiç bu kadar geç gelmemiştim. Eminim burada hâlâ çalışan insanlar vardır, ofislerine kapanmışlardır ama burası sessiz ve biraz ürkütücü. Tüyler ürpertici, özellikle de zaten kalp krizinin eşiğinde hisseden biri için.

Endişeme rağmen yüzümde yavaşça yayılan bir gülümseme hissediyorum. Drake'in patronum olduğunu ve dünyayı ayaklarının altına seren milyarder bir avukat olduğunu biliyorum. Onun tamamen ve tamamen sınırların dışında olduğunu ve aramızda hiçbir şey olamayacağını biliyorum.

Ama şu anda ve sadece şu anda bunların hiçbir önemi yok. Çünkü o söyledi ve geri alamaz ve ben her zaman bu tatlı zafere sahip olacağım.

Ben Drake James'in patlayan çörek toplarım.

Resepsiyondaki güvenlik görevlisine iyi geceler diliyor ve bir elimde yiyecek torbam, diğerinde çantam, dışarı çıkıp serin bahar havasına giriyorum. Lobinin hemen dışında duran şık siyah cipi ve yanında duran Drake'in şoförünü tanıyorum.

"Bayan Ryder," diye sesleniyor Constantine. "Bay James sizi eve bırakmamı istedi."

"Merhaba Constantine," diyorum arabanın kapısını bana açarken. "Nasılsın?"

Son karşılaşmamızda, bir gece önceki iç çamaşırlarım ve buruşuk bir elbiseyle aynı arabanın arkasına doluştuğumda utanç duymayı reddediyorum. Drake'in gitmemi istemesi ve metroyla yüzleşemeyeceğim için binmeyi kabul etmemden sonra kendimi utanmış ve kirli hissettim. Ve şimdi, işte yine buradayım, Drake'in hızlı iklim değişikliğinin beni nasıl etkilediğine dair görünürde hiçbir endişe duymadan sıcak ve soğuk esme şekliyle kafam karıştı. Utanacak bir şeyim yok, diyorum kendime.

"Gayet iyiyim Bayan Ryder, sorduğunuz için teşekkürler."

"Peki ya bebek?" Ekliyorum. Son yolculuğumuz sırasında karısının birkaç ay önce küçük bir kız çocuğu doğurduğunu öğrendim ve hatta bana

en sevimli fotoğrafını verdi. O zamanlar bu basit nezaket davranışını, bana biricik kızını gösterme riskini almayacak kadar kötü bir serseri gibi görünmediğime dair verdiği güvenceyi çok takdir etmiştim.

"O harika biri. Şimdi arabaya binmeye ne dersin, evine dönerken yolda sohbet edebiliriz?"

"sanmıyorum, Constantine. Bu sefer olmaz."

Açık kapıdan içeri bakıyorum ve Drake'in içeride oturup beni beklediğine dair içimdeki belli belirsiz kız öğrenci umudunu bastırıyorum.

"Lütfen, bayan. Gecenin bu saatinde metroya yalnız binmenizi istemedi."

Geç oldu ve yorgunum ama eve her zaman metroyla giderim. Tamamen güvenli ve Drake'in arabasına ihtiyacım yok. Constantine sanki kararsızlığımı sezmiş gibi bana gülümsüyor. "Sizi eve götürmezsem hayatım yaşamaya değmez, Bayan Ryder. Ve eğer bir saat içinde eve gitmezsem, karım *Bridgerton*'ın bir sonraki bölümünü bensiz izleyecek. O yüzden beni biraz bırakın."

Pelüş deri koltuklar rahat ve sıcak olacak ve evet dersem evime dönmek çok daha hızlı ve kolay olacak. Ama bu sanki Drake gecemizi o şekilde bitirdiği için özür dilemeye çalışıyormuş ama bunu yüz yüze yapma nezaketini göstermiyormuş gibi hissettiriyor.

"Bay James eve nasıl dönecek?"

Constantine bir kez daha açık araba kapısını işaret ederek, "Yürümek istediğini söyledi," diye cevap verir. "Bu arabaya binmezseniz bana gerçekten çok kızacak Bayan Ryder."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, bunu bana zaten söylemiştin. Hayatın yaşamaya değmeyecek, değil mi?"

"Orayı cehenneme çevirecek," diye cevap veriyor sırtarak. Buna bir an bile inanmadım. Drake'in talepkâr bir patron olabileceğini herkes gibi ben de biliyorum ama Constantine bana herhangi birinin hayatını cehenneme çevirmesine izin verecek türden bir adam gibi gelmiyor.

Bir kaşını kaldırıyor, gri gözleri parlıyor. "Eee?" "İyi.

Ama sadece senin için," diyorum gülümseyerek.

Elini kalbinin üzerine koyar. "Gracias, mademoiselle."

"Çok çekicisin ve aynı zamanda çok dillisin." Constantine'in kısık kahkahası kulaklarımda arabaya tırmanıyorum. Esnek deri koltuğa sırtımı yaslayıp şakaklarımı ovuyorum. Uzun bir gün oldu ve itiraf etmeliyim ki bu, metroda bir saat geçirmekten çok daha güzel. Telefonumu çıkarıp

Çantamı alıp mesajlarıma bakıyorum. Annemden iyi olduğunu ve gece yatacağını söyleyen bir mesaj ve Kimmy'den nasıl olduğumu soran bir mesaj var. Her ikisine de hızlıca cevap yazıyorum, sonra ekrana bakarken dudağımı çiğniyorum. Drake'e arabasını kullandığı için teşekkür etmek kibarlık olur.

■
için teşekkürler. Yarın görüşürüz.

Mesajlaşmalarımın çoğunda, hatta dişçimle bile yaptığım gibi sonuna bir öpücük koymayı düşünüyorum ama Drake için bu çok fazla olurdu. Ne de olsa o benim patronum. Geçmişim olan bir patron. Ekrana bakıyorum, gönder tuşuna mı bassam yoksa silsem mi diye düşünüyorum.

Daha fazla düşünmeden gönder tuşuna basıyorum. Nabzım hemen yükseliyor ve mesajım siber uzaya doğru kanatlanırken sinirlerim tepeme çıkıyor. Mesajı aldığını ve okuduğunu gösteren küçük simgenin belirdiğini görüyorum. Ne umduğumu bilmeden yanıt beklerken nefesimi tutuyorum ama kesinlikle bir şey umuyorum. Cevap vermesini isteyerek ekrana ne kadar bakarsam bakayım, hiçbir şey gelmiyor. Bunun gerçekten bir yanıt gerektiren türden bir mesaj olduğunu sanmıyorum, ama iyi olurdu. Çizgiyi aşp aşmadığıma dair endişelerim sona ererdi. Ama o da bu gece çizgiyi aştı ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Telefonumu çantama geri koyduktan sonra koltuğa yaslanıp pencereden dışarı bakıyorum. New York bir ışık bulanıklığı içinde uçup gidiyor, nehir uzakta parıldıyor. Cevap vermediyse ne olmuş yani? Belki de en iyisi budur.

Kaygı uyandıran şeylere değil, iyi şeylere odaklanmayı seçeceğim. Birlikte iyi çalıştık. İyi bir ekip olduk ve davasında ona yardımcı oldum. Tüm bunlar kazanma sütununda sağlam bir şekilde yer alıyor.

Yine de bu geceyle ilgili hatırlayacağım şey bu değil, biliyorum. Asıl hatırlayacağım şey dudaklarının kulağıma değme hissi ve bana fısıldadığı sözler olacak. Kutsal patlayan çörek topları, bu adam beni eritiyor.

Bölüm

On beş

DRAKE

"Siktir!" Elimdeki viski bardağını çatı katının duvarına fırlatarak bağıryorum. Bardak paramparça oluyor ve kehribar rengi sıvı boyanın üzerine sıçırıyor. Dağınıklık var ama şu anda umurumda değil. Diğer her şey de dağınık.

Geç saatlere kadar benimle çalışmasına izin verirken ne düşünüyordum ki? Kimsenin bunu yapmasına izin vermem. Kaç hukuk diplomaları olduğu ya da ne kadar tecrübeli oldukları umurumda değil, tek başıma çalışmayı tercih ederim. Nathan bile duruşmaya hazırlanmama yardım etmesi için davet edilmedi. Bir sürecim var ve beni asla yarı yolda bırakmadı.

Ve eğer bu konuda makul olursam, bu sefer beni hayal kırıklığına uğratmadığını itiraf etmeliyim. Sürecimi Amelia'yı da dahil edecek şekilde ayarladım ve o olmasaydı telefon kayıtlarını düzene sokmak için bütün gece ayakta kalabilirdim. Sonunda oraya ulaşacağıma inancım tam, ancak o kesinlikle bunu daha hızlı ve daha kolay hale getirdi.

Dediği gibi, o benim sekreterim - işinin tek amacı bana yardım etmek - peki neden bu konuda kendimi bu kadar berbat hissediyorum? O lanet olası patlayan çörek topları ve sanki bir porno filmdeymiş gibi onları anlatma şekliyle bu aşamaya gelmesine nasıl izin verdim? Öyle demek istemediğini, masumca bir tatlıdan bahsettiğini biliyordum ama kimse sikime bunu söylemedi. Aslında, "ağzınızda tatlı cennet kreması patlaması" hakkında konuşurken yüzündeki masum bakış sadece sikimi daha da sertleştirdi.

Hay sikeyim. Onu masamın üzerine yatırıp sikmeden bu bok fırtınasını nasıl atlatacağım? Ofisimin kapısından girdiği andan itibaren tek düşünebildiğim buydu. Yine o lanet şal elbiseyi giymişti, her zaman çözmek istediğim elbiseyi ve daha da kötüsü incileri. Boğazına küçük bir düğüm atılmış inciler! Ağırbaşlı görüntüsü ile ahlaksız zihnimde dolaşan iğrenç düşünceler arasındaki tezat çok fazlaydı. İçgüdülerimi dinlemeli ve onu doğruca evine göndermeliydim.

Ama ben yapmadım. Ve birlikte iyi çalıştık. Güzelliği kadar zekâsı da var ve seti tamamlayan kocaman bir kalbi var. Annem hakkında aile dışından kimseyle konuşmam ve onlarla bile temkinli davranırım. Ama Amelia içgüdüsel bir şekilde beni çözüyor gibi görünüyor. Bu kesinlikle dehşet verici.

Şimdi burada, büyük bir davanın ilk duruşma gününden bir gece önceyim ve tek düşünebildiğim o. Yemek yerken çıkardığı küçük iç çekme sesleri, kucağıma bir sigara böreği düşürdüğümde nasıl kıkırdadığı.

Komşusundan bahsettiğinde hissettiğim soğuk öfke ve K ile başlayan Kris'in bir erkek olduğunu varsaymam. Tanrı aşkına, benim neyim var? Erkek komşuları olabilir. *Erkek komşusu* olabilir, nokta. Ben bu kadından ne istiyorum? Sırf ona sahip olamıyorum diye hayatının geri kalanını yeniden doğmuş bir bakire olarak yaşamasını bekleyemem.

Kırılan camlara doğru yürüyorum ve en büyük parçaları topluyorum. Oda hizmetlerinden özür dilemem gerekecek. Ve birkaç şişe viski sipariş etmeliyim. Son zamanlarda oldukça sert vuruyorum.

Masamın arkasına oturup ellerimle yüzümü ovuyorum ve berraklık diliyorum. İşime odaklanmam gerekiyor ve bunu yapmak için onu kovalamam, kafamdan çıkarmam gerekiyor. Onun "cennet kreması patlamasını" tattığım çatı katında olmam kesinlikle yardımcı olmuyor. Tribeca'da satın alacağım çatı katına ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi. Amelia Ryder'sız bir bölge olacak. Scarlet'sız bir bölge. *Onun olmadığı* bir bölge.

Bu onun için de kolay değil. Onu kıışkırttığımı ve tüm bunlardan tuhaf hissettiğini biliyorum. Bazen bunun olduğunu görebiliyorum, yüz ifadesindeki ya da nefes alışındaki küçük değişiklikleri fark edebiliyorum. Gözlerinin öfke ya da arzuyla parlamışını, çoğu zaman her ikisini de. Bazen sadece çok verimli sekreterim Bayan Ryder'ı değil, aynı zamanda içinde yaşayan ve sadece ara sıra oynamak için ortaya çıkan şehvet dolu seks tanrıçası Scarlet'i de görüyorum. Belli ki ikisi için de iyi değilim.

Şu anda Chicago'da olsaydım, ajansı arardım. Düzenli olarak görüştüğüm kadınlardan birinin dairemi ziyaret etmesini ve onunla ve iplerimle bir saat kadar vakit geçirmesini sağlardım. Zihnimi rahatlatır ve her şeyi daha mantıklı görmeme yardımcı olurdu ve o gittiğinde kendimi daha iyi hissederdim. Zihinsel ve fiziksel olarak yenilenmiş.

New York'ta da benzer kuruluşlar olmalı ve bu iş için istekli ve sağduyulu bir arkadaş bulmak yeterince basit bir işlem olurdu.

Akşam. Yine de bir şekilde yanlış hissettiriyor ve telefonu açıp bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum.

Doğrusu, şu anda telefonumun yanına bile yaklaşmak istemiyorum. Kısa bir süre önce bana bir mesaj gönderdi, eve bıraktığım için teşekkür ediyordu. Masum, zararsız ve düşünceliydi. Bana güvende olduğunu ve New York sokaklarında elleri Tayland yemekleriyle dolu bir şekilde dolaşmadığına dair güvence veriyordu.

Ona cevap vermedim. Amelia Ryder'a söylemek hiçbir şeyden iyi bir şey çıkmazdı. Parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor, ona evine dönmemesini söylemek için kaşınıyordu. Onun yerine buraya gelmesini. Onu kollarımda, yatağında, belki de tüm hayatımda görmek arzusuyla dolup taşıyordum. Onu daha önce istediğim hiçbir kadını istemediğim kadar çok istiyordum ve bununla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

O benim sekreterim. Sekreterini beceren bir hödük olamam - eski kocası da böyle yapmıştı, Tanrı aşkına. Ama bundan da öte, bir kadına yerine getiremeyeceği bir şey vaat eden bir hödük olamam. Ben ilişki adamı değilim ve o da tam bir ilişki kadını. Benden daha iyisini hak ediyor. Benim ona veremeyeceğim her şeyi hak ediyor.

Bu gece yaptığım şeyi söylediğime, ona ne kadar bağımlı olduğumu bilmesine izin verdiğime inanamıyorum.

Teninin kokusu, o iri ela gözleriyle bana bakarken alt dudağını nasıl ısırıldığı, aptal elbisesinin saklamak için hiçbir şey yapmadığı kıvrımları -Hepsi beni çılgına çeviriyor ve bu gece çizgiyi aştım. Bu gece ona bu yönümü gösterdim.

Benim için berbat bir durum ama özellikle onun için haksızlık. Ayrıca hiç profesyonelce değil. Şu anda burada oturup bunu düşünmemeliyim. Sadece ve sadece tek bir şeyi düşünmeliyim: Davayı. İşim her zaman benim tüm hayatım oldu. Beni pek çok yönden kurtardı. İşim olmadan ben neyim? Sadece boş bir kabuk, sanırım.

İşim olmadan ben bir hiçim. Müşterilerimi ya da kardeşimi hayal kırıklığına uğratmaya izin veremem. Ailemi hayal kırıklığına uğratamam.

Amelia'yla olan bu şey bitmeli.

Bölüm

On altı

DRAKE

Ertesi gün geç saatlere kadar onu bir daha görmedim. Duruşma şu ana kadar iyi gidiyor ve Callaghan'ın avukatlarının onu anlamaya zorlayacağını hissediyorum. Suda kan olduğunu ve kokusunu aldığımı biliyorlar. Gerisi sadece zaman ve para meselesi.

Bugünkü çalışmadan memnunum, ama aynı zamanda bunun kolayca başka bir şekilde gidebileceğinin de farkındayım. Evet, Amelia'nın organizasyon becerileri ve fazladan bir çift göz çok önemli bir kanıt bulmama yardımcı oldu. Ancak Amelia'nın varlığı bütün gece gözümü kırpmadan uyuyamadığım anlamına geliyordu, bu da mahkeme salonunda güne yorgun ve dikkatim dağılmış bir şekilde başlamama neden oldu. Onun hatası değildi ama yine de kabul edilemezdi.

Bir yanımda, korkak yanımda, ofise döndüğümde onun burada olmayacağını umuyordum. Biraz rahatlamak, belki Nathan'la sohbet etmek ve iyi bir viski içmek için biraz zamana hayır demezdim. Ama öyle bir şansım yoktu.

Koridorda ofisime doğru yürürken beni selamlamak için ayağa fırladı.

Bugün üzerinde şal elbisesi ya da beni çılgına çeviren büyük fiyonklu bluzu yok ama bunun önemli olmadığını fark ediyorum. Giydiği son derece sıradan pantolon takımının içinde bile onu açmak istiyorum. Sorun giysinin altındaki kadında yatıyor, giydiği şeyde değil. Bugün saçlarını at kuyruğu yapmış ve bana doğru koşarken, topukları mermer zeminde takırdıyor, parlak bir at yelesi gibi bir o yana bir bu yana salınıyor. Hemen onu çekiştirdiğimi, başını geriye doğru sürüklediğimi ve dudaklarımı boğazında gezdirdiğimi hayal ediyorum. Evrak çantamı önümde kaydırıyorum. Zor bir konuşma yapmak üzereyiz ve o ereksiyonuma bakarken bunu yapmak istemiyorum.

"Nasıl geçti?" diye soruyor, yüzünde neşeli bir gülümsemeyle. "Hayır, bana söylemene gerek yok - harika geçti, değil mi? Callaghan'ın ekibi seninle bir toplantı ayarlamak için telefona sarıldı bile. Yarın sabah sekize ayarladım. Umarım sorun olmaz. Yani, varsayımda bulunmak istemem ama

Eğer bir anlaşma yapmak istiyorlarsa, mahkeme başlamadan önce masaya bir şeyler koymaları iyi olur..."

Sözünü yarıda kesiyor ve yüzündeki acımasız ifadeyi görünce hüzünlü bir ifadeye bürünüyor. "Oh. mı? İyi gitmedi mi? Yoksa toplantı mı, ben mi yanlış yaptım?"

Yüzüne o bakışı yerleştirmekten sorumlu olduğum için nefret ediyorum. Onun neşesini çalmaktan ve o muhteşem gülümsemesini yok etmekten ben sorumluyum. Ama bunu yapmazsam, çok daha fazlasından sorumlu olacağım - kariyerini mahvetmek ve potansiyel olarak kalbini kırmak gibi. Kendiminkini boş ver. Tabii bir kalbim olduğunu varsayarsak.

"Her şey yolunda gitti ve sabah sekizde bir toplantı mükemmel olur Bayan Ryder. Sizi birkaç dakika içinde ofisimde görebilir miyim? Birkaç telefon görüşmesi yapmam için bana zaman verin."

Tereddütle başını sallıyor. "Elbette, Bay James. Yiyecek bir şey ister misiniz? Yönetici dinlenme odasında taze suşu var."

Reddediyorum ve onu kovarak ofisime gidiyorum. Bütün gün bir şey yemedim ve açlıktan ölüyor olmalıydım. Tek düşünebildiğim şeyin Amelia ve onun lanet olası patlayan çörek topları olması çok kötü.

Ofisimin kapısını arkamdan kapatır kapatmaz kıracak bir şey arıyorum. Gerçi burada ihtiyacım olmayan hiçbir şey yok, bu da ele alınması gereken bir durum. Tüm ofisler kırılacak bir şeylerle donatılmalı. Kahve fincanlarına bakıyorum ve gerçekten hepsine ihtiyacım olup olmadığını merak ediyorum.

Pencerenin önünde durup Manhattan silüetinin sert hatlarına ve güzel kıvrımlarına bakıyorum. Chicago harikaydı, ama lanet olsun, bu şehri seviyorum. Burada kalmak istiyorum. Luke'un büyüdüğünü görmek ve yaşlandığında babamın yanında olmak istiyorum. Tüm kardeşlerimin hayatında bir rol oynamak istiyorum. Geçmişimin hayaletlerini kovmak ve Nathan'ın mirasını inşa etmesine yardım etmek istiyorum. Bunların hepsini o kadar çok istiyorum ki.

Ama aynı zamanda kaçmak da istiyorum. Kendimi yetersiz hisseden o küçük parçam bir şeytan gibi omzuma tünemiş, bana burada kalmamın getireceği her şeyle başa çıkamayacağımı söylüyor: bağlılık, acı, aşılması gereken engeller. Kahretsin, seksi bir sekreterle bile başa çıkamıyorum.

Ona yapmam gereken telefon görüşmeleri olduğunu söyledim ama bu apaçık bir yalandı. Sadece kendimi toparlamak ve düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Aletimin kendini toparlamasına izin vermekten bahsetmiyorum bile. Gerçek duygularımı saklamakla övünen bir adam olarak, vücudumun bir parçasının beni ona ele vermekte ısrar etmesinden nefret ediyorum.

Derin nefesler almaya odaklanırken, Amelia'ya karşı hissettiklerimin sert bir penis ve kirli düşüncelerin ötesine geçtiğini itiraf etmek zorunda kalıyorum. Aksi takdirde, bu iki şeyi de alıp başka bir yerde oynamalarına izin verirdim. Tüm bunlarla mücadele etmemin nedeni, ona karşı hissettiklerimden bu kadar rahatsız olmamın nedeni, onun farklı olması.

Çalkalanan duygularıma hakim olamayarak, renkli küçük espresso fincanlarından birini kaptığım gibi metal dosya dolabına fırlatıyorum ve paramparça olurken tatmin edici bir çatırtı sesi çıkarıyor. Çok daha iyi. Kravatımı düzelterip masama dönüyorum ve telefonu açıyorum. "Bayan Ryder, sizi bekliyorum."

Birkaç dakika sonra odaya girer ve dikkatle etrafına bakınır. Kırık kahve fincanını görünce kaşlarını kaldırır.

"Elimden kaydı," diyorum. "Lütfen, oturun."

Ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor ve bardak konusunda bana inanmadığı belli oluyor. Bektan bir durum, alacağı tek şey bu. Parmakları kucağında hafifçe titriyor ve bunu fark edip rahatsız olduğum için kendime lanet ediyorum. Neden titrediğini bilmiyorum -aramızdaki bu şey yüzünden olabilir ya da aramızdaki şeyler düzelmeye başlar başlamaz ona karşı soğuk kalpli bir pislik gibi davranmaya başladığım için olabilir. Hatta bir kez daha onu kovacağım düşüncesiyle orada oturuyor bile olabilir. Bunu bir an önce engellemem gerekiyor. O da bir insan ve benim onun kafasını bu şekilde karıştırmaya hakkım yok.

"Öncelikle Bayan Ryder, çalışmalarınızdan tamamen memnun kaldığımı belirtmek isterim. Her açıdan tamamen yetkinsiniz."

"Uh... tamam. Teşekkürler mi?"

"Bununla birlikte, birkaç konuyu ele almamız gerektiğini düşünüyorum. İkimiz de kendi hatalarımız olmaksızın içinde bulunduğumuz durumu idare etmek için son derece çaba sarf ettik. Her iki tarafın da suçu yok, ancak bu duruma tahammül etmenin giderek zorlaştığının açık olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" diyor sessizce, gözlerinde yaşlar parıldıyor. Hay sikeyim. Ona bakma, Drake. Ağladığını görme. "Benim için o kadar da net değil. Düşündüm ki... şey, sanırım ne düşündüğümün bir önemi yok, değil mi? Ne de olsa patron sensin. Bugün ayrılmamı mı istiyorsun, yoksa bir ihbar süresi çalışmam mı gerekiyor?"

Kendini toparlaması için ona zaman tanıyarak bakışlarımı kaçırıyorum. Geri dönüp baktığımda, gözlerini kaydırıldığı ve altlarında sevimli küçük maskara lekeleri bıraktığı belli oluyor.

"Ayrılmayacaksınız, Bayan Ryder. İşinize son vermek gibi bir niyetim yok, lütfen beni yanlış anlamayın. İşinizde iyisiniz ve olan hiçbir şey bunu gölgelememeli. James and James'teki pozisyonunuz güvende."

Saklamaya çalışıyor ama vücudunun rahatlamayla hafifçe sarktığını görüyorum ve oraya daha erken gelemediğim için kendimi piç gibi hissediyorum. Endişeleneceğini biliyordum ve ağzımdan çıkan ilk söz "işin güvende" olmalıydı. Bunun yerine, avukat gibi davranmak ve bunu kendi yolumla yapmak zorunda kaldım. Tanrı aşkına, bu çok zor. Açıkçası, başkalarının duyguları hakkında endişelenmeye alışık değilim ve her zaman hoşuma gitmiştir. Bu iyi bir şey, çünkü zaten bu konuda oldukça kötüyüm.

"Oh. Anlıyorum. Peki.. Tam olarak ne diyorsunuz Bay James?"

Ellerimi saçlarımda, yüzümde ve sakallarımda gezdiriyorum.

Stresli erkekler için susuz yıkama. "Bak, Amelia.

Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor, soğukkanlı olmaya çalışsa da alt dudağı titriyor. "Sen yapabilir misin?"

Bir nefes veriyorum ve hemen konuya girmeye karar veriyorum. "İkimiz de bunu istemedik, değil mi? Bırakın birlikte çalışmayı, birbirimizi bir daha görmeyi bile beklemiyorduk. Bu... bu biraz karmaşık. Her açıdan. İlk öğrendiğimde Nathan'la konuştum ve nasıl devam edeceğimizi tartıştık. Yalan söylemeyeceğim, gitmene izin vermek de bir seçenektir. Ama ikimiz de bunun adil olmadığını düşündük. Ona bunu çözebileceğimize ve yüzümüze patlamadan atlabileceğimize söz verdim. Belli ki insan kaynakları açısından doğuracağı sonuçlar konusunda endişeliydi... kamuoyunda yaratabileceği imaj felaketinden bahsetmiyorum bile."

Gözleri parlıyor ve elleri yumruk oluyor. "Ve evet, Amelia, sen çıldırmadan önce, biliyorum. Sen bir insansın, yürüyen bir komplikasyon değil. Hiçbir zaman halka açılmak, resmi bir şikâyetle bulunmak ya da kimsenin hayatını zorlaştırmak gibi bir niyetin olmadığını biliyorum. Bunu biliyorum, tamam mı?"

"Güzel." Başını sallıyor, omurgası dimdik. "Beni bir konuşmadan kurtardın."

Tavrına, kendini bir arada tutmak için verdiği mücadeleye gülümsemek zorundayım. Ona saygı duymanın yanı sıra hayranlık da duyuyorum ki bu da doğru şeyi yaptığımı gösteriyor. "Bu senin suçun değil Amelia, ama ben bu durumla mücadele ediyorum. Seni... dikkat dağıtıcı buluyorum."

"Dikkat dağıtıcı mı?" diye yankılanıyor, başı bir yana eğik ve parlak atkuyruğu omzuna dökülmüş.

"Evet, çekici bulduğum kadınlar dikkatimi dağıtmaya meyillidir."

Elmacık kemiklerinin üzerinden süzülen kızarıklık o kadar tatlı ki. "Beni çekici mi buluyorsun?"

"Oh, hadi ama. Tabii ki biliyorum. Bunu zaten biliyorsun, değil mi?" Belki de bilmiyordur. Gerçekten de kendini olduğu gibi görmüyor, bu da onu daha da sevimli kılıyor.

"Sanırım. Ama anlamalısın... düğündeki o gece? O... şey, ilk kez tek gecelik bir ilişki yaşadım."

"Biliyorum. Şaşırdım ama bundan bahsetmiştiniz."

"Belki de bahsetmediğim şey, kocamdan başka biriyle ilk kez yattığımdı."

Ona bakıyorum, şimdiye kadar seks yaptığı ikinci erkek olduğum gerçeğine şaşırmış bir şekilde.

Zihnimde haydut bir ses yükseliyor. *Keşke ilk ben olsaydım. Ve keşke sonuncu olabilseydim.*

Lanet olsun! Neyim var benim böyle?

"Her neyse, bunu size sadece ne kadar deneyimsiz olduğumu bilmeniz için söyledim, Dra-um, üzgünüm, Bay James. Bir şeyleri yargılayacak ya da karşılaştıracak pek şeyim yok ve erkeklerin beni çekici bulmasını beklemiyorum. Özellikle de sizin gibi erkeklerin."

Benim gibi erkekler mi? Bunu . "Ama o gece seni istediğimi fark etmiş olmalısın. Beni iten kadınları becermek gibi bir alışkanlığım yok Bayan Ryder."

"Hayır, eminim bilmiyorsundur ama... Tanrım, ne demek istediğimi bilmiyorum. Sana o gece farklı olduğumu söylemeye çalışıyorum. Ben Scarlet'tim. Ve bazen, şimdi bile senin yanında Scarlet oluyorum. Normalde davranmayacağım şekilde davranıyorum. Sanırım bunu anladığımı söylemeye çalışıyorum. Eğer ikimiz de dürüst olursak, o zaman anlıyorum. Senin yanında olup da birlikte yaptığımız şeyleri düşünmemek bana zor geliyor. Onların tekrar olduğunu hayal etmemekte zorlanıyorum." Ellerine bakıyor, yanakları alev alev yanıyor ve sikim o kadar sertleşti ki bacaklarımın arasında metal bir çubuk varmış gibi hissediyorum. Tanrım. Sorun tam olarak bu.

"İşte mesele tam da burada, Bayan Ryder. Bu tür şeyler bir daha asla yaşanamaz. Sadece şirketin imajı ya da yasal yükümlülükler yüzünden değil.

ama iyi bir adam olmadığım için."

Dikkati tekrar yüzüme yöneliyor. "Evet, öylesin! Bir aziz olmayabilirsin. Çok fazla çalışıyorsun ve bazen kışında bir sopa varmış gibi konuşuyorsun. Ve kesinlikle o kahve fincanını kırdın ve bu konuda yalan söyledin, ama sen iyi bir adamsın. İşini ve müşterilerini önemsiyorsun, aileni çok seviyorsun ve sen... iyi bir dinleyicisin. Her ne ise buna bir son vermen gerektiğini anlıyorum ama lütfen bunu bu şekilde yapma. Sen iyi bir adamsın."

Buna nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yok. Ne yapıyorum, onu terk mi ediyorum? Tam emin değilim ama ona harika bir şey yapmıyorum. Yine de beni savunuyor. Gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. "Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız, Bayan Ryder," diyorum sesimi sakın tutarak ve duygularımı kilitleyerek. "Ve benim ne tür bir adam olduğum önemli değil. Şimdilik sekreterim olmaya devam edeceksiniz, ancak uygun bir alternatif pozisyon açılır açılmaz onu alacaksınız. Maaşının ve sosyal haklarının aynı kalacağını ve bunun kariyer beklentilerini ya da James ve James ile olan geleceğini hiçbir şekilde etkilemeyeceğini garanti ederim. Ama taşınacaksın. Yeterince açık olabildim mi?"

"Çok net, Bay James," diyor, sesi benim buz gibi sesime uyuyor ama gözleri ateş saçıyor. "Bu konuda herhangi bir zaman çizelgesi fikriniz var mı?"

"Henüz değil ama sanırım Bay Darwin'in asistanı önümüzdeki ay içinde doğum iznine ayrılacak."

Fred Darwin altmışlı yaşlarında ve Pierre adında bir adamla evli, bu yüzden onun yanında güvende olacağından oldukça eminim. Bırakın Linda'yı, Nathan'la bile bunu konuşmadım ama bunu gerçekleştirebilirim. Teknik olarak aynı maaş bandı olmayabilir ama gerekirse kuralları değiştirim.

"Güzel," der, ayağa kalkar ve ceketini düzeltir. "Umalım da ikimizin de iyiliği için doğum tarihi geçmesin, değil mi Bay James? Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, hepsi bu kadar Bayan Ryder."

Başını salladı ve odadan dışarı çıktı. Kıçı o pantolonun içinde olağanüstü görünüyor ve sikimin bir kez daha sertleştiğini hissederken alnımı masama vuruyorum.

Onu incittiğim ve onu dondurmak zorunda olduğum için nefret ediyorum. Ama başka seçeneğim yok. Onu aklımdan çıkarabilmemin tek yolu bu.

Bölüm

On yedi

AMELIA

Stu Parker'a Drake'in ofisini gösterirken gülümsüyorum. Kendisi yeni bir müşterimiz ve bizi ilk kez ziyaret ediyor.

Müşterilerim için her zaman çaba sarf ederim, ancak ilk ziyaretlerinde onlara yönetici salonunu gösteririm ve cazibe saldırısının bir parçası olarak onlara yiyecek ve içecek ikram ederim. Firmanın müşteri kazanmak veya tutmak için bana ihtiyacı olduğundan değil - burası gelişiyor - ama bunu işimin bir parçası olarak görüyorum. Ben James ve James'in bir temsilcisiyim ve bu nedenle davranışlarım önemli.

Bay Parker gibi müşteriler bunu özellikle kolaylaştırıyor. Altmışlı yaşlarında kendi kendini yetiştirmiş bir milyoner, işe giderken hala kot pantolon giyen ve köklerini asla unutmamış bir adam. Onunla konuşmak o kadar kolay ki, beni evlat edinmesini çok isterdim. Binada geçirdiği bir saat içinde annemle ilgili her şeyi öğrendi, torunlarının onlarca fotoğrafına baktım ve tesisat işine ilk başladığında annemin Brooklyn'deki evinden üç sokak ötede yaşadığını keşfettik. Kesinlikle çok sevimli, bir sümüklüböceğin tam tersi ve patronumun kapısını çalarken yüzümdeki gülümseme gerçek.

İçeri girmemizi söyleyen sesini duyar duymaz duraksıyor ve Bay Parker'ı içeri götürdüğümde neredeyse tamamen kayboluyor. Drake, bu günlerde her zamanki gibi, başıyla onaylamak dışında beni tamamen görmezden geliyor. Bana başka biri için çalışmak zorunda kalacağımı söylemesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti ve bu süre içinde bir avuç kelimedenden fazla konuşmadık sanırım. Benimle konuşmaktan çok e-posta yoluyla iletişim kuruyor ve genellikle ofisinin hemen dışında oturmama rağmen onu neredeyse hiç görmedim. Yemin ederim, benimle etkileşime girmekten kaçınmak için geliş ve gidişlerini zamanlıyor. Kulağa saçma geliyor, biliyorum. O evrenin milyarder efendisi; beni takip etmekten çok daha önemli işleri var.

Kendime yeni gerçekliğimizden memnun olduğumu, tek şeyin işim olduğunu söylüyorum ama bir yalancıyım ve pantolonum yanıyor. Umursuyorum ve biraz ölüyorum

Beni her küçümsediğinde içim içimi yiyor. Tam olarak kaba biri değil. Sadece mükemmel derecede profesyonel ve yıkıcı derecede mesafeli.

"Bay Parker, sizinle tanışmak çok güzeldi," diyorum ona gülümseyerek. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, Bay James size haber verecek; çıkarken hoşça kalın demeyi unutmayın."

"Elbette, Amelia-ve belki bir gün seni Mario'nun yerinde görürüm. Dostum, o patlayan çörek topları bambaşka bir şey."

"Biliyorum, değil mi?" Drake'in yüzündeki tiksinti ifadesini görmezden gelerek cevap veriyorum.

Mario'nun en iyisi olduğu gerçeğiyle yaşamayı öğrenmesi gerekiyor.

"Teşekkür ederim Bayan Ryder," diyor patronum sert bir şekilde, başıyla kapıyı işaret ederek. "Bay Parker hukuki danışmanlık için burada, New York'un en iyi yemek kamyonlarını tanıtmak için değil. Hepsi bu kadar. Mola vermekte özgürsünüz."

Haklısın. Bana kesinlikle söyledi.

Artık beni kovarken gözlerime bile bakmıyor ve ben itaatkâr bir şekilde odadan çıkarken küçük bir acı hissediyorum, yanaklarım aşağılanmışlıktan alev alev yanıyor. Bana başka birinin yanında çalışmaya başlayacağımı ilk söylediğinde incinmiş ve üzülmüştüm. Şimdi, bir hafta boyunca soğuk davrandıktan sonra, bunu dört gözle beklemeye başladım. İş bu kadar zor olmamalı, özellikle de ev çok daha iyi değilken. Annem yeni ilaçlarına rağmen hala mücadele ediyor ve çok endişelendiğim için birkaç gece onunla kaldım. Elbette bunların hiçbirinden Drake'e bahsetmedim, çünkü mesai saatleri içinde bu duvarlar arasında olup bitenler dışında hakkımda hiçbir şey bilmeye hakkı yok.

Ona inanmaya karar veriyorum ve molamı veriyorum. Yola çıkmadan önce hızlıca e-postalarımı kontrol ediyorum ve ondan gelen "yıllık izin" ibareli bir mesaj görüyorum. Görünüşe göre ben onu görmeden birkaç dakika önce göndermiş. Mesajda, halihazırda birkaç günlük ücretli izin süremin birikmiş olduğunu ve "en kısa zamanda" bu süreyi kullanmayı düşünmem gerektiğini bildiriyor. Vay be. Benim etrafta olmamdan gerçekten hoşlanmıyor, değil mi?

Siktir et onu. Adam kibirli bir pislik. Sadece tutarlı olmasını ve her zaman kibirli bir pislik olmasını diliyorum. Beni mahveden mizah ve insanlık parıltıları, bazen birbirimize bağlanıyor gibi görünmemiz. Diğer zamanlarda ise benimle hiç tanışmamış olmayı diliyor gibi görünüyor. Geçmişe dönme şansım olsaydı, düğünde yanıma oturduğu anda ona defolup gitmesini söyledim.

Ama yapmazdım, diye düşünüyorum dinlenme odasında kendime bir kahve alırken. İşler uzun vadede nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, her şeyi gözümü kırpmadan tekrar yapardım. Tenimdeki ağzının hatırası bile beni kıvrandırıyor. O zamanki davranışlarıyla şimdiki davranışları arasındaki tezat beni kırıyor.

Bir simit alıyorum ve boş bir masaya oturup düşüncelere dalıyorum. Şu anda her gün bir dayanıklılık testi gibi geliyor ve Drake James'e karşı hissettiklerim de yardımcı olmuyor. Ondan nefret etmek istiyorum, gerçekten. Daha da iyisi, ona karşı kayıtsız hissetmek istiyorum - bu en iyi sonuç olurdu. Ama gerçek şu ki, yalnızken bile onu düşünmeden duramıyorum. O bir hayalet gibi, uyanık olduğum her anıma musallat oluyor ve rüyalarım da girmenin bir yolunu buluyor.

"O simidi yiyecek misin yoksa bıçaklayarak öldürecek misin?"

Kafamı kaldırdığımda arkadaşım Jacob'ın yüzünde alaycı bir gülümsemeyle masamın yanında durduğunu görüyorum. Haklı, atıştırmalığımla yaptığım tek şey onu dilimlemek ve küp küp doğramak.

Karşıma otururken "Kesinlikle bıçaklayarak öldürün," diye cevap veriyorum. "O kötü bir simit ve acı çekmeyi hak ediyor."

"Ahh! Bu bir vekil simit mi? Bir scapebagel, eğer ? Patronuna mu?"

"Patronum mu? Neden böyle bir şey söyledin?" Hemen savunmaya geçerek karşılık verdim.

"Sakin ol kaplan, sadece bir şakaydı. Sen iyi misin?" Başını eğdi ve beni dikkatle inceledi. "Biraz üzgün görünüyorsun."

"Ben iyiyim Jacob, teşekkürler. Ve kafanı ısırduğım için özür dilerim. Sadece... hayatla ilgili şeyler, anlıyor musun? Bazen her şey biraz yorucu olabiliyor."

"Bir de bana sor," diyor ve uzanıp elimi rahatlatıcı bir şekilde okşuyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?"

"Taze simit mi?"

"Bu"-gülüyor-"ve dışarıda bir gece. Seni yemeğe götüreyim, Amelia. Ya da sinemaya ya da dansa. Ya da üçüne birden. Sen nasıl istersen."

Ciddi yüzüne, sevimli gülümsemesine bakıyorum. İyi bir adam ve yakışıklı da. Nazik, komik ve benimle ilgileniyor.

Ama o Drake James değil. Ve şu anda kafamda sadece tek bir adama yer var -bu adam beni çileden çıkaran ve aramızda asla bir şey olmayacağını açıkça söyleyen bir adam olsa bile. Arkadaşlık bile.

"Belki başka bir zaman Jacob," diye nazikçe cevap veriyorum. Elimden geldiğince kimsenin duygularını incitmeye . "Şu anda işler benim için biraz yoğun. Yine de düşündüğün için minnettarım."

Ayağa kalkıyorum, gitmeye hazırlanıyorum ve o bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Her ne kadar kalbim kırık ve iyileşip iyileşmeyeceğimden emin olmasam da, fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Gülüyorum ve ona sonra görüşeceğimizi söylüyorum, kalbinin çok daha dayanıklı bir maddeden yapıldığına eminim. Üst kattaki masama ulaştığımda, Drake'in ofisinden çıkan Bay Parker'la karşılaşıyorum.

"Bay Parker," diyorum, bana doğru yürürken kaşlarımı çatarak. "Bir şey mi oldu? Neden bu kadar erken gidiyorsunuz?"

"Ah, tatlım, James ve James ile bu işin yürüyeceğini sanmıyorum. Sanırım temsil için başka bir yere bakacağım."

"Nedenini sormamın sakıncası var mı? Biz sana bakmadık mı?"

Bana güven verici bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Kesinlikle yaptın, Amelia. Ama dürüst olmak gerekirse, ben sadece ..." İç çeker ve başını sallar. "O adamın seninle konuşma şeklini beğenmedim. Birinin karakteri hakkında çalışanlarına davranış biçiminden çok şey anlayabilirsiniz ve o size karşı düpedüz kabaydı."

"Oh, Bay Parker, lütfen böyle düşünmeyin. Herkesin kötü günleri olur ve Drake James harika bir avukattır. Kendini tamamen müvekkillerine adamıştır. Daha iyi bir hukuki zekaya ya da daha güçlü bir iş ahlakına sahip birini bulamayacağınızı garanti ederim. Elbette, bazen biraz sümüklü bir kova gibi görünebilir, ama gerçek o değil, size söz veriyorum. Bunu iyi saklıyor ama özünde güvenilir ve düzgün biri. Ona bir şans verin. Pişman olmayacaksınız, yemin ederim."

Uzun bir süre kaşlarını çatıyor, sonra bir kahkaha patlatıyor. "Sümüklüböceğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bir tahminde bulunabilirim. Bunu düşüneceğim canım. Senin gibi bir kız onun için mücadele ediyorsa bir bildiği vardır herhalde."

Aynı anda hem mutlu hem de üzgün bir gülümsemeyi zorluyorum. Umarım Bay Parker Drake'e bir şans verir ve onun sahip olduğu milyonlarca şeyi keşfeder. Keşke ben de onlardan biri olsaydım.

Bölüm

On sekiz

DRAKE

Amber'ın insanlara o kadar yoğun bir şekilde bakma şekli vardır ki, genellikle manipüle edildiklerini fark etmeden istediği her şeyi yaparlar. Bu cazibe, ısrar ve kişilik gücünün bir kombinasyonudur. Yetişkin erkeklerin baldızıyla karşılaştıklarında kafalarını sallayarak, yapmaya hiç niyetleri olmayan bir şeyi neden kabul ettiklerini merak ettiklerini gördüm.

Onu tanıdığım yıllar boyunca Amber Etkisi üzerine bir çalışma yaptım ve yakın zamanda bunun ne olduğunu anladım. Gözlerini kırpmıyor. Tabii ki kırpmıyor - o bir insan, kertenkele değil - ama çoğumuzdan daha seyrek kırpmıyor ve kırptığında da uzun kirpiklerine hayretle bakmanıza neden olan yavaş ve kapsamlı bir hareket yapıyor. Şahsen ben bunun bir tür hipnoz olduğunu düşünüyorum.

Örneğin şu anda bana ABD'deki emekli palyaço ve karnavalcılara ne kadar çok yardım etmek istemem gerektiğini söylüyor. Kulağa çok saçma geliyor, değil mi? Elijah ve ben o cesur İrlanda barında oturup tam da bu konuya gülmüştük. Yine de buradayım, öğle yemeğini bitiriyorum ve kendimi Wichita'daki korkunç bir Big Top kazasında bir kolunu kaybeden doksan iki yaşındaki eski trapez sanatçısı Ebenezer Daley'in hikayesinden derinden etkilenmiş buluyorum.

"Ve sonra," diyor, öne doğru eğilip o kocaman kahverengi gözleriyle beni yere yapıştırarak, "on yıllar boyunca Amerikan halkını eğlendirdikten sonra, elinde hiçbir şey kalmadı! Kendine ait diyebileceği bir karavanı bile yoktu Drake, düşünebiliyor musun? Umudu, geleceği ve ona yardım edecek kimsesi olmayan evsiz, tek kollu bir ip cambazıydı!"

Hikâyesine kendimi kaptırmışım ve göz kırpmayan bakışları altında güçsüzüm ama avukat beynim tam zamanında devreye giriyor. "Dur ," diyorum parmağımla onu işaret ederek. "Onun bir trapez sanatçısı olduğunu söylememiş miydin? Ne zaman ip cambazına dönüştü?"

Kendini tutmaya çalışıyor ama sonunda çatlıyor ve kahkahayı patlatıyor. Amber'in kahkahası neşeli bir sestir ve ailemde bu sesi duyabilen çok az insan olması beni hep üzer. Tanıdığım en iyi karakter yargılarından biri olan Nathan bile ona katlanamıyor. Bu uzun ve karmaşık bir hikâye, soyulamayacak kadar çok yanlış anlaşılma ve üzüntü katmanı var ama kardeşimin karısı James ailesinin çoğuyla uyuşmuyor. Ne yazık ki buna on sekiz yıldır evli olduğu Elijah da dâhil.

Bir elini kalın karamel rengi saçlarında gezdiriyor ve bana göz kırpmıyor. "Kahretsin, çok iyisin Drake. Evet, hepsini ben uydurdum. Onu savaş esiri kampından kaçmak için sirk becerilerini kullanan bir savaş gazisi yapacaktım ama zaman çizelgesi pek uymadı."

Arkasına yaslanır ve ciddileşir. "Ama gerçekten de yardıma ihtiyacı olan bir topluluk. Bu dünyada pek fazla 401(k)ler ortalıkta dolaşmıyor ve dürüst olmak gerekirse, yaşam tarzı, yaşamın ilerleyen dönemlerinde birçok yaralanmaya ve hastalığa yol açıyor. Sizi bir masaya oturtabilir miyim?" Enfes yüzünü dik parmaklarının üzerinde dengeliyor ve bana bakıyor. Orman Kitabı'ndaki Kaa'nın seksi bir insan versiyonuyla karşı karşıya oturmak gibi - eğer Kaa hayırseverlik adına sizi soymakla ilgileniyor olsaydı.

"Tabii ki yapabilirsin. Sadece o gece masada oturmamı beklemeyin."

"Oh, böyle yapma, seni adi herif." Alınmış gibi yaparak suratını asıyor. Telefonum çalıyor ve bir daha haber almayı hiç beklemediğim bir adamdan gelen bir arama olduğunu görüyorum: Stu Parker, şu anda ulusal olan Parker's Plumbing zincirinin sahibi.

"Üzgünüm Amber, ama buna bakmam gerek," diyorum ayağa kalkarken.

"Sorun değil, tatlım. Sen ben içmeye devam ederim."

Gülümseyerek ve şarap kadehini kaldırarak şöyle diyor.

Yemek odasından çıkıyorum ve cevap vermeden önce sessiz bir kapı aralığı buluyorum. "Bay Parker. Sesini duymak ne güzel."

Neden aradığını merak ediyorum. Buluşmamızın üzerinden beş gün geçti ve o zamandan beri bu durum beni rahatsız ediyor. Aniden gitti ve tek söylediği "uyumlu" olmadığımızı düşündüğü. Onun işine muhtaç değiliz ama sağlam bir müşteri olabilirdi ve ondan hoşlandım. Şirketiyle yaptıklarını, etik anlayışını, dürüstlük ve nezaketle hareket etmesini sevdim. Birdenbire bizimle, benimle sözleşme imzalamamaya karar verdiğini duymak hoş olmayan bir sürpriz oldu.

"Evet, belki," diyor. "Bak Drake, acaba bir kez daha görüşebilir miyiz? Belki başka bir toplantı ayarlayabiliriz?"

"Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız, yapabilir Bay Parker. Ama önce sormam bir şey var: Ne yanlış gitti? Eğer sormazsam, herkesin zamanını boşa harcamış oluruz ve ikimiz de meşgul insanlarız."

Arka planda bağırış çağırış ve tezahürat sesleri duyuyorum. "Üzgünüm," diyor, "torunumun futbol maçındayım. Zor bir kalabalık. Doğru, evet. Amelia'ya davranış şeklin beni gerçekten rahatsız etti."

Gözlerimi kırptırdım, doğru duyduğumdan pek emin değildim. "Bunu tekrarlayabilir misiniz, Bay Parker?"

"Tanrı aşkına evlat, bana Stu de, olur mu? Ve sanırım beni ilk seferinde duydun. Amelia. Sekreteriniz. Bana binayı gezdiren ve benimle ilgilenen sevimli kız. Ona karşı davranışlarından hoşlanmıyorum."

Tamamen mantıksız bir an yaşıyorum ve Amelia ile birlikte geçirdiğimiz geceden bahsettiğini düşünüyorum. Hoş olmayan bir imgelem bana saldırıyor - Amelia her şeyi itiraf ediyor ve büyük, kötü patronun onu bir gecelik tutku için nasıl sömürdüğünden yakınıyor. Hayır. Bu çok saçma. Bunu asla yapmaz.

"Peki ben ona karşı nasıl davrandım?" Soğukkanlılıkla soruyorum. Ondan hoşlanıyor olabilirim, ama kesinlikle onun işine yalvaracak ya da özel hayatım hakkında konuşacak kadar ihtiyacım yok.

"Ses tonunuzdan bunun beni ilgilendirmedini düşündüğünüzü anlayabiliyorum, ancak biriyle ortaklık kuracaksam benim değerlerimi paylaşmasını isterim. Değerlerimden biri de maaş derecesi ya da iş unvanı ne olursa olsun herkese saygılı davranmaktır. O kıza karşı düpedüz kaba davrandınız, oysa o profesyonel, hoş ve son derece çekici biriydi."

Kahretsin, diye düşünüyorum, zihnimi toplantı gününe geri götürürken. Özellikle zor bir sabahtı. İşe, her nasılsa beni tamamen kızdırmayı başaran sade görümlü kıyafetlerinden birini giyerek geldi. Dar siyah eteğinin arka kısmında çözülmek için yalvaran dekoratif bir bağcık vardı. Amelia'ya Shibari'ye olan ilgimden hiç bahsetmedim ama bana sürekli Shibari'yi hatırlatan kıyafetlere rastlıyorum. Bütün sabahı ellerimi o bağcıkların üzerinde kaydırmayı, o fiyongu çözmeyi ve eteği sulu kışından aşağı kaydırmayı düşünmemeye çalışarak geçirdim ...

Bay Parker'la birlikte geri döndüğünde patlayacak gibiydim ve bir kez daha dikkatimin dağılmasına izin verdiğim için kendime kızgındım. Bu

Bu yüzden ona izne ayrılması gerektiğini hatırlatan bir mesaj gönderdim; o ayrılmaya bile birkaç gün izne ihtiyacı vardı. Sonra gülümseyerek ve güneş ışığıyla ofisime girdi, belli ki yeni müşteriye tam olarak doğru şekilde etkilemişti - yine Mario'dan bahsederek. Gezegende Mario'dan ve onun patlayan çörek toplarından nefret eden tek adam ben miyim?

Gerçekten kaba mıydım? Başka birinin anlayacağı kadar kaba mıydım? Tanrım, belli ki öyleydim. İçimi rahatsız edici bir sıcaklık kaplıyor ve kendimden utandığımı fark ediyorum.

"Bay Parker-Stu. Sanırım haklısınız. Yasal jargonu kullanmak gerekirse, tam bir pisliktim. Bahaneler uydurmaya ya da size hikayeler anlatmaya başlamayacağım ama buna şahit olduğunuz için üzgün olduğumu söylediğimde bana inanacağınızı umuyorum. Hayır, daha doğrusu, öyle davrandığım için özür dilerim. Karmaşık bir durum ama tüm sorumluluğu kabul ediyorum. Hatalıydım. İşinizle ilgili olarak ne yapmayı seçerseniz seçin, size en iyisini diliyorum ve dürüstlüğünüz için teşekkür ediyorum."

"Rosalie, git! Yessssss!"

Stu'nun heyecanına gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Sayı yaptı mı?" Ben soruyorum.

"Yaptı! Hem de inanılmaz bir vurgunla. Her neyse. Söyledikleriniz için minnettarım ve sesinizden bunu kastettiğinizi duyabiliyorum. Etrafa seni ve duyduğum her şey iyiydi. Ayrıca, gerçekten senin için savaştı ve bu çok şey ifade ediyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçen gün binanızdan ayrılmadan önce bana sizin özünde ne kadar iyi bir adam olduğunuza dair müthiş bir konuşma yaptı. Nasıl yanlış anladığımı ve kimsenin benim için senin gibi savaşmayacağını anlattı. Yalan söylemeyeceğim evlat, beni etkiledi. Böyle bir sadakat bir yerden gelmeli. Ona bunu düşüneceğime söz verdim ve ben tutan bir adamım. Haftaya buluşalım mı?"

"Çok isterim Stu. Amelia ile temasa geç, o bir şeyler ayarlayacaktır. Umarım oyunun geri kalanı iyi geçer."

Telefonu kapatıyorum ve düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakika hareketsiz duruyorum. Kahretsin, lanet olsun, diye içimden söyleniyorum. Bazen işi gören tek kelimeler bunlar oluyor.

Amelia'ya bir pislik gibi davrandım çünkü onun etrafta olmasıyla başa çıkamayacak kadar ahmağın tekiyim. Sonra Stu Parker gibi bir adam buna itiraz edince beni savundu. Onu ikinci bir şansa değer olduğuma ikna etti. İyi bir adam olduğuma. Lanet olsun. Düşünmem gereken çok şey var.

Yemek odasına geri dönüyorum ve Amber'ın şarabını bitirmekle kalmayıp benimkini de yarılacağını görüyorum.

"Özür dilerim," diyor, ağzındaki bardakla arsızca omuz silkerek. "Elime atladı. Bir kız ne yapabilir ki?"

" yok," diyorum ve sesimin ne kadar dalgın çıktığını ben bile duyabiliyorum. "Drake... İyi misin?" diye soruyor, tüm şakacılığı gitmiş.

"Bilmiyorum. Sen-" Arkama yaslanıyorum ve uzun bir süre yüzünü inceliyorum. "Sence ben iyi bir adam mıyım?"

"Kesinlikle öyle. Tanıdığım en iyi insanlardan biri. Bazen benden hoşlanıyor gibi görünmen, berbat bir insan olmadığımı dair sahip olduğum tek güvence oluyor. Ve arkadaşlığımız bazen hayatımı katlanılabilir kılan tek şey oluyor."

Bu kasvetli bir ifade ve dünyanın çoğuna yansıttığı şık, çekici kişiliğiyle tamamen çelişiyor. Ruh haline ve kiminle birlikte olduğuna bağlı olarak, bir buz kraliçesi, bir sürtük, karizmatik bir hostes veya yorulmak bilmeyen bir bağış toplayıcısı olarak görünebilir. Ancak çok az insan Amber James'in bu yönünü, yani sürekli acıyla yaşayan yönünü görüyor.

"Bu söylediğin korkunç bir şey Amber. Senin gibi pek çok insan var."

"Evet, ama beni gerçekten tanıyorlarmış gibi değil." Çıkardığı boğuk ses, gözlerinin içine bakmıyor olsaydınız kahkaha olarak yorumlanabilirdi. "Senin bildiğin gibi değil. İronik olan şu ki Elijah'a bile gerçeği söyleyemiyorum. Sadece seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm."

Masanın öbür ucuna uzanıp narin elini avuçlarımın içine alıyorum. "Beni hiçbir şeye bulaştırmadın ve Elijah seni seviyor ve ne olursa olsun hep sevecek. Şimdi seninle bir kadın hakkında konuşabilir miyim?"

Muhteşem gözleri açılıyor ve mükemmel makyajlı dudakları şaşkınlıkla kıvrılıyor. "Oh sevgilim, elbette yapabilirsin. Bu kelimelerin ağzından çıkmasını yıllardır bekliyordum."

Kendimi toparlayarak derin bir nefes alıyorum, sonra baldızıma içimi döküyorum, her aklıma gelen kadını ona anlatıyorum.

Bölüm

On dokuz

AMELIA

Bugünden büyük bir tutkuyla korkuyordum. Hastayım demeyi ya da istifa etmeyi düşündüm. Hatta sahte bir kimlik bulup Kosta Rika'ya taşınmayı bile düşündüm. Ama işte buradayım, James and James New York ofisinin yıllık ekip oluşturma günü için hazırım. Yaşasın. Haydi takım.

Her şey Long Beach'teki havalı bir otelde yapılıyor ve herkes bu konuda heyecanlı görünüyor. Bedava oda, bedava yemek, bedava içki. Yani, sevilmeyecek ne var? Geri kalan her şey. İK'dan Linda'nın hepimize tamamlamamız gereken görevler vermesi ve hepimizin işimizle ilgili sunumlar yapmamız gerektiği gerçeği gibi. kötüsü de herkesin "güven çalıştaylarına" katılmasının istenmesi. Bu da ne demek oluyor?

Dün gece telefonda Kimmy'ye bu konuda yakınıyordum. "Hadi ama," dedim. "Bunun çılgınca olduğunu düşünen tek kişi ben olamam."

"Bence çok alaycı davranıyorsun Amelia," diye cevap verdi, arka planda kadehler şıngırdıyordu. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde bardaydı. "Bana bir takım oyuncusu değilmişsin gibi geliyor."

"Belki ben bir takım oyuncusu değilim. İK'dan Linda ile bir otelde bir gece geçirmek söz konusu olsaydı belki sen de olmazdın."

"Hepimizin İK'dan bir Linda'sı var, aşkım, ofis alanıyla birlikte geliyorlar. Ona biraz sevgi gösterin, küçük bir çiçek gibi açacaktır."

Buna karşılık olarak homurdandım. "Evet. Sekreterleri kahvaltıda yiyen şu etobur çiçeklerden biri."

"Bir Amelia sinek kapanı mı?"

"Kesinlikle," diye cevap verdim, bir çift çorabı katlayıp gece çantama ekledim.

"Orada erkekler de olacak mı?" diye sordu. "Ya da kadınlar, tabii eğer seni biraz daha açık fikirli olmaya ikna edebilirsem."

"Bu açık fikirli olmakla ilgili değil ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Ben sadece kadınlara cinsel ilgi duymuyorum."

"Daha da acısı. Flört havuzunuzu ikiye katlar. Ve soruma cevap vermedin."

"Evet, Kimmy, orada erkekler olacak. Ve hayır, Kimmy, hiçbirini becermeyi planlamıyorum. Ve hoşça kal Kimmy, gidip toplanmam lazım. Ya da geçen Mart ayında bizi korkunç bir gıda zehirlenmesine uğratan yerden paket servis al. Bu daha az acı verici olabilir."

Telefonu kapatırken duyduğum son ses onun kahkahasıydı, bu da beni en azından gülümsetti. Kendi kendime Kimmy'nin muhtemelen doğru yaklaşımda bulunduğunu söyledim. Bunu çok ciddiye almamalıydım. Ve her neyse, eğlenceli olabilirdi.

Ama şimdi buradayım. Ve şu ana kadar hiç eğlenceli değil. Kayıt sırasında bana verilen yaka kartı bana Emily'nin düğününü hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor, bu da zaten bozuk olan ruh halimi daha da kötüleştiriyor.

Ofisimizde yaklaşık iki yüz çalışan var ve çoğu barın etrafında dolanıyor, kahvaltı mimozalarını içiyor ve sohbet ediyor gibi görünüyor. Ortam ciddi bir iş etkinliğinden çok bir lise buluşmasına benziyor. Hepimiz farklı gruplara ayrılıyor ve ben daha sonra olabilecekler konusunda gerginim. Topluluk önünde konuşmaktan ya da ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyorum. Belki de hafif bir hıyarcıklı veba vakasına yakalanmışım gibi davranmak için çok geç değildir.

Kalabalığın kenarlarında durarak lobide Jacob'ı görüyorum ve ona neşeli bir el sallıyorum, ardından dinlenme odasından tanıdığım birkaç kadına selam veriyorum. Çalışanlar arasında aktif bir sosyal hayat olduğunu biliyorum ama nerede çalışmış olursam olayım kendimi hiç kaptırdığım bir şey değil bu. Parasızlık, zamansızlık ve isteksizlik sanırım. Annemle takılmayı ya da Emily veya Kimmy ile buluşmayı tercih ediyorum. Yeni arkadaşlar edinmek çok fazla çaba gerektiriyor ama etrafımdaki gülümseyen yüzlere baktıkça daha fazla çaba göstermem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Herkes birbiriyle harika vakit geçiriyor gibi görünüyor.

Geçici işlerimde bile, genellikle ofis dışında öğle yemeği yiyebileceğim bir avuç arkadaş canlısı tanıdığım olurdu. Drake'e kendimi çok kaptırdığım için bunu bile başaramadım.

Sanki onu ben çağırmışım gibi... "Bayan Ryder," diyor, "sizi burada görmek ne güzel." Ona ne kadar kızgın olursam olayım, derin ve zengin sesinin beni hâlâ eritiyor olmasından nefret ediyorum. Bu hiç adil değil.

"Bay James. Ben... sizi görmeyi beklemiyordum," diyorum yüzümü ona döndükten sonra. Takvimini bunun için bloke etmişim ama ofiste kalıp işlerini yetiştireceğini düşünmüştüm. Kesinlikle bu gece burada olmayı seçeceğini tahmin etmemiştim.

ya da benim, bu konuda. "Elbette bunun bir parçası olmak zorunda değilsiniz, bu, şey..."

"Hayati öneme sahip moral yükseltici kurumsal mı?"

"Evet. İşte o."

"Aslında biliyorum. Nathan da öyle. Gerçi o karısını da yanında getirdi, o yüzden muhtemelen çok daha iyi vakit geçirecektir. Adı geçen ortakların kendi inzivalarına gelmemeleri pek de iyi bir mesaj olmazdı, değil mi? Yüzünüzden beklentilerinizin yüksek olmadığını anlayabiliyorum ama bir şans verin. Eğlenceli olabilir."

"Eğlenceli mi?" Ona bakarak tekrarlıyorum. Onun için gündelik sayılabilecek bir kıyafet giymiş; pazularını ortaya çıkaran kısa kollu lacivert bir gömlek ve kaslı kalçalarını saran özel dikim siyah bir pantolon. Seksin bir vücudu olsaydı ve etrafta yürüseydi nasıl görüneceği gibi görünüyor. "Ne zamandan beri eğlenceyle ilgileniyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı ve yaka kartını gösterdi. Sadece *Drake James* yazıp *Tanrı* yazmamasına şaşırdım.

"Sana bir şey hatırlattı mı?" diye soruyor, sesi nötr.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "şey. Ne yapıyorsun... Bak, neden benimle böyle konuşuyorsun? Güven egzersizinin bir parçası mı? Çünkü eğer öyleyse, başarısız oldun."

Yüzünde bir titreşim beliriyor ama tam olarak çözemiyorum. Büyük ihtimalle öfke. Muhtemelen bunların hiçbirini söylememeliydim ama beni gafıl avladı ve her zamanki yüz ifadem yerinde değil. Ayrıca, İK notlarına göre, bu etkinliğin tarafsız bir bölgede yapılmasının amaçlarından biri de departmanlar arasında "açık ve şeffaf bir iletişim" sağlamak. Eğer benim açık ve şeffaf olmamdan hoşlanmıyorsa, bunu Linda ile konuşması gerekecek.

"Bana güvenmiyor musun?" diyor sessizce, gözleri gözlerimde yoğunlaşıyor. Rahat edemeyeceğim kadar yakınımda duruyor ve çok fazla teni görünüyor. Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum çünkü uzanıp o güçlü kollara dokunmalarını istemiyorum. Onlarla aynı odada olmak bile istemiyorum.

"Bakın, Bay James-"

"Bugün ben Drake'im ve sen de Amelia'sın. Tabii tekrar Scarlet olmak istemiyorsan?"

Aman Tanrım, ne yapıyor bu? Bakışları vücudumda geziniyor ve başımın tepesinde düzenli bir kurdeleyle bağlanmış olan saçlarıma takılıyor. I

Firmaya olan sadakatimi kanıtlamak için bungee jumping yapmaya ya da bir binanın yanından aşağı atlamaya zorlanırsam diye tedbiri elden bırakmadım.

"Bir daha *asla* Scarlet olmaya niyetim yok. En azından seninle. Benimle flört ediyorsunuz Bay James ve bu beni korkutuyor. Çünkü hayır, artık size güvenmiyorum. Son iki haftayı beni dondurarak ve kapatarak geçirdin. 'Hepsi bu kadar Bayan Ryder' dışında benimle yüz yüze on kelime bile konuşmadınız." Bu kısım için gerçekten kalın ve gösterişli bir aksan kullandım.

"Temel olarak, sen bir pisliktin. Ve ne var biliyor musun? Sorun değil. Sebeplerini anlıyorum ve eğer pislüğün iyi bir yerden gelmesi mümkünse, seninkinin de öyle olduğunu anlıyorum. Sana göre, sen mesafeni korurken benim işime devam etmeme izin vererek adil davrandığın gerçeğini takdir ediyorum. Ama birdenbire o bu duruma geçtiğinde kafamın karışmamasını bekleyemezsin... *Bu* her ne haltsa." Sesimin birkaç desibel yükseldiğini fark ediyorum ve endişeyle etrafıma bakıyorum. Neyse ki buradaki gürültü seviyesi bir uçak pistine benziyor, bu yüzden kimse fark etmemiş gibi görünüyor.

Dirseğimi tutuyor ve beni koridordaki sessiz bir noktaya doğru, pek de nazik olmayan bir şekilde yönlendiriyor. Bir kapıyı iterek açtı ve katlanabilir sandalye yığınlarının bulunduğu bir depo odası ortaya çıktı.

"Özür dilerim," diyorum telaşla, beni önüne yığarken, yüzü gök gürültüsü gibi. "Seninle bu şekilde konuşmamalıydım."

Onunla yalnız kalmak beni aniden savunmasız hissettiriyor. O büyük bir adam ve yakınlığı beni aynı anda hem korkutuyor hem de tahrik ediyor, ki bu çok berbat bir şey. Beni neden buraya getirdi? Herkesin içinde yapamayacağı neyi yapmaya niyetli? Belki de beni boğmak? Öpmek mi? Beni hayatından çıkarmak mı?

Kapıyı arkasından kapatıyor ve ben de geri çekilebildiğim kadar geri çekiliyorum, ancak kığım duvara çarptığında duruyorum.

"Hayır, benimle öyle konuşmalıydın," diye cevap veriyor, üzerime abanıyor, gözleri yüzümü ezberlemeye çalışır gibi tarıyor. "Bunu hak ettim ve üzgün olan benim."

Bir elini başımın yanındaki duvara dayıyor ve saçımın tepesindeki düğüme bakıyor. O kadar yakın ki zorlukla nefes alabiliyorum ve uzanıp avuçlarımı kalçalarına koyup onu kendime doğru çekmek çok kolay olurdu. Kolonyasının kokusunu alabiliyorum ve bu koku doğrudan içime işliyor. Kahretsin, beni bir depo dolabında taciz ederken bile, bu adam külotumu ıslatıyor.

"Stu Parker aradı," diyor, gözlerinin her dokunuşu samimi ve erotik hissettiriyor. "Bana ne söylediğini anlattı. Ve benim hakkımda ne düşündüğünü söyledi. Haklıydı. Sana karşı bir pislik gibi davrandım ve özür dilerim. Hiçbir şey değişmedi, hâlâ yapamıyoruz..." Eli saçlarıma gidiyor ve saçlarımı bağladığım kurdeleyi hafifçe çekiştirirken göz bebekleri büyüyor. Temasla nefesim kesiliyor ve saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülürken o da inliyor. Parmakları birkaç telin arasından geçiyor ve ben otomatik olarak onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. Kalçalarım sanki kendi akılları varmış gibi öne doğru sallanıyor ve ne kadar sert olduğunu hissettiğimde gözlerim açılıyor.

Parmaklarını yanağımdan çeneme doğru kaydırıyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. Neredeyse simsiyah gözleri beni delip geçti.

"Özür dilerim, Amelia. Tam bir ahmak gibi davrandım. Ben... senin yanındayken berbat bir haldeyim ve bunu saklamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki senin duygularını unuttum. Ama dediğim gibi, hiçbir şey değişmedi. Bu hâlâ yanlış. Bu hâlâ kötü bir fikir."

Kötü bir fikir olabilir, ama Tanrım, bunu istiyorum. Ereksiyonunun içime doğru bastırıldığını hissettiğimde onun da bunu istediğinden hiç şüphem kalmıyor. Meme uçlarım sütyenimden fırlamaya hazır, amım sıkılıyor ve titriyor ve ellerim bir şekilde onun kıkına giden yolu buldu. Bu hiç de profesyonelce hissettirmiyor. Kesinlikle lezzetli hissettiriyor ve eğer denerse şu anda beni soymasına izin vereceğimi biliyorum. Belli ki kendime duyduğum saygıdan çok daha fazla şehvete sahibim.

Kapı çalındı ve ikimiz de o anın etkisinden kurtulduk. "Bayım. James?" diye sesleniyor bir ses. "Orada mısın?"

Kahretsin. Bu Linda. İkimiz de donup kalıyoruz ve ben gülmemek için elimi ağzıma kapatıyorum. Birkaç saniye geçiyor ve onun şöyle dediğini duyuyoruz, "Nerede olduğunu bilmiyorum, Susan. Birisi onu buraya girerken gördüğünü söyledi, ki bu kesinlikle saçmalık. Yemin ederim, bu adam beni deli ediyor. İyi görünüyor olabilir, ama Chicago'ya geri dönse ve..."

Uzaklaşırken sesi azalıyor ve sonunda kahkahalara teslim oluyoruz. Aramıza biraz mesafe koyuyor ve ben çok bilinçli olarak kasıklarına bakmıyorum. "Linda senden hoşlanıyor," diyorum saçımı düzelterek.

"Öyle," diye yanıtlıyor. "Ben şanslı bir adamım. Chicago'ya geri dönmemi istediği için biraz kalbim kırılmış olsa da."

"Şahsen, bence İK'ya şikayette bulunmalısınız. Bu şekilde nesneleştirilmeye tahammül etmek zorunda kalmamalısınız."

Saçlarımı tekrar bağlayıp kurdeleliyorum ve o da her hareketimi izliyor. "Aşağıya bırak."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve ciddi olduğunu anlıyorum. "Um, hayır. Öürünüz için teşekkür ederim Bay James ama bana ne yapacağımı söyleyemezsiniz. İş yerinde benim patronum olabilirsiniz ama bu bir takım kurma günü, değil mi? Bu yüzden sizinle açık ve şeffaf bir şekilde iletişim kurmama izin verin - saçımı nasıl istersem öyle yaparım."

Koyu renk gözleri kısıılırken dudakları sırtarak seğiriyor. Hem kızgın hem de eğleniyor - tehlikeli bir kombinasyon. Omuzlarımı geriye atıyorum. Bu uzun bir gün olacak.

Drake'in grubumun ilk oturumuna ev sahipliği yaptığı ortaya çıktı ve tahmin edilebileceği gibi harika bir iş çıkardı. Hepimiz büyük bir toplantı odasına girdik, atmosfer hala neşeli ve neşeli ve bir tur daha ikramdan sonra, ön taraftaki küçük bir podyuma çıktı. Kurumsal dünyayla ilgili birkaç espri yaptı, şirket ve şirket etiği hakkında gerçek bir tutkuyla konuştu ve ardından herkese önümüzdeki birkaç saat boyunca kim olduğunu unutmaları gerektiğini, çünkü bugünün onunla değil, bizimle ilgili olduğunu söyledi.

Kulağa klişe gelebilirdi, ancak bunu söyleme şekli kalabalığın söylediklerine gerçekten şüphe duymamasını sağladı. James ve James'e ve hepimizin bunun önemli bir parçası olduğumuza gerçekten inanıyor. Onun bir avukat olduğunu ve sahneye çıkmaya alışkın olduğunu biliyorum, ama yine de buna inanıyorum ve salonda yankılanan alkış sesinden anladığım kadarıyla herkes de inanıyor.

İnsanları isimleriyle çağırır ve onları podyumdaki yerlerini almaya ve kendileri ve firmadaki rolleri hakkında biraz bilgi paylaşmaya davet eder. Herkesin bu bölümü nasıl yönettiğine dair büyük bir çeşitlilik var; bazıları sadece isimlerini ve iş unvanlarını kekeliyor ve açıkça kaçmak için sabırsızlanıyor, diğerleri ise PowerPoint sunumları ve slaytlarla geliyor. Birinin - asla unutulmayacak olan Drew, ikram hizmetleri müdürü - kendi tema şarkısı bile vardı. Kelis'in "Milkshake" şarkısı eşliğinde podyuma çıktı ve ardından hepimize her yıl smoothie, shake ve latte'lerimizi sağlamak için kaç ton meyve ve kaç galon süt gerektiğini anlattı. Hepimizi güldürdü ama aynı zamanda ne kadar çok iş yapıldığını da düşünmeme neden oldu.

perde arkasında küçük şeylerin gerçekleşmesi için uğraşıyoruz - ki sanırım böyle bir günün amacının bir parçası da bu.

Sonunda Drake notlarına bakar ve gülümser. "Şimdi," diyor, "çoğunuzun bildiği gibi, birkaç yıldır Chicago ofisini yönetiyorum. Bu da bugün birçoğunuzla yüz yüze tanışmak için ilk fırsatım olduğu anlamına geliyor. Son ekip üyemiz ise iyi tanıdığım biri. Hem de çok iyi. Lütfen asistanım Amelia Ryder için ellerinizi birleştirin."

Sandalye sıramı karıştırıp gergin bir şekilde odanın önüne doğru yürürken benimle göz teması kuruyor. Tek kaşını çattı ve başka biri için bu hiçbir şey ifade etmezdi. Sadece bir patronun çalışanını onaylaması. Ama ben bu adamın yaptığı her şeye karşı aşırı duyarlıyım ve o basit kaş hareketi, muzip gülümsemesiyle birlikte kalbimin daha da sıkışmasına yetiyor. Zaten gergindim, şimdi bir de tüm odaya beni "çok iyi" tanıdığını söylüyor. Kimse beni orgazmlarımın tadını bilecek kadar iyi tanıdığından şüphelenmeyecek. Ama yine de... Ben biliyorum. O da biliyor. Bu da dengemi daha da bozmaya yetiyor.

Ben ona doğru yürürken alkışlıyor ve yerini almam için eliyle işaret ediyor. Diğer tüm konuklarla birlikte yanlarında ya da arkalarında dururdu. Benimle birlikte bunu değiştiriyor, beni görebilmek için ön sıraya oturuyor.

Ona bakıyorum, boğazım kuru ve ellerim nemli, ne diyeceğimi bilemiyorum. Oda bana bakan insanlarla dolu ama görebildiğim tek kişi o. Gözlerime bakıyor ve gerçekten göz kırptıyor. Lanet olsun ona. Kafamı karıştırıyor ve bunu biliyor. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Kesinlikle daha fazla Scarlet olma zamanı. Derin bir nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Ya da en azından o yapabilir.

"Merhaba!" Toplanan gruba neşeyle sesleniyorum. "Kahve isteyen var mı? Sizin için şarküteriye gitmemi ister misiniz? Karınıza çiçek mi yoksa metresinize elmas mı sipariş edeyim? Kuru temizlemenizin alınması gerekiyor mu? Telefonuna cevap versem, böylece konuşmaya zahmet edemediğin insanları başından savabilir miyim? Sonra size biraz daha kahve getirebilir miyim?"

Odada kıkırdamalar oluyor ve bazı insanların başını salladığını görüyorum. Sanırım benimkine benzer rollere sahip olanlar. Drake bir an için şaşırılmış görünüyor, özellikle de "metres" kelimesini duyunca, ama sonra yüzünde eğlenen bir ifadeyle sandalyesine geri yerleşiyor.

"Sanırım çoğunuzun sekreteri, asistanı ya da adına ne dersiniz deyin, yok. Çoğunuz muhtemelen uzun zaman önce kendi kahvenizi almayı, kendi öğle yemeğinizi ısmarlamayı ve kendi karınızın doğum gününü hatırlamayı öğrendiniz. Metresler konusuna gelince, bu beni ilgilendirmez. Ancak, sadece James and James'te değil, çoğu şirkette gerçekten başarılı olmanın avantajlarından biri, temelde tüm bu şeyleri öğrenmemenizdir. Bunu sizin için yapacak başka birini bulursunuz. Bir bebek bakıcınız oluyor. Bay James beni çok iyi tanıdığını söylüyor ve bu bir dereceye kadar doğru ama beni gerçekten ne kadar iyi tanıyor? Bakalım mı?"

Bir tezahürat korusu ve "Evet!" diye bağırان insanlar ve diğer cesaretlendirici sözler. Elimi kalçama koyuyorum ve başımı eğerek Drake'e bakıyorum. "Meydan okumaya hazır mısınız *efendim*?"

Gözlerini bana dikti ve ateşle oynadığını biliyorum. Ama bunu o başlattı. Beni bir depoda köşeye sıkıştırdı ve saçımınla oynadı. Bana göz kırptı, lanet olsun!

"Elbette," diye bağırıyor bana. " et." Bu da ona bir alkış kazandırıyor ve ben de ona sırtıyorum. O da bana gülümsüyor ve bu gülümsemeyi başka kimsenin görmemesine seviniyorum, çünkü düpedüz hınzırca.

". Bay James, ben hangi burcun yıldızıyım?"

"Hiçbir fikrim yok ama doğum günün 9 Eylül."

Bunu bilmesine gerçekten şaşırdım ama sanırım çalışan dosyamda var. "Doğru. Bu arada bu beni bir Başak yapıyor."

"Bildiğim iyi oldu. Kendine benden çiçek sipariş etmeyi unutma. Ya da elmas, eğer tercihiniz buysa."

Bunun üzerine salonda kurt ısıkları ve tezahüratlar yükseliyor ve ben de kahkahalara katılıyorum. Burada, bu kadar insanın önünde durup Drake'le söz düellosu yaptığımı inanamıyorum. Bir nevi flört ediyor ama bunu o kadar aleni yapıyor ki neredeyse sayılmıyor - bir oda dolusu tanık bunu zararsız bir şaka haline getiriyor. En azından onlar için. Onun bilmiş gülümsemesi neredeyse iç çamaşırlarımı eritiyor ama onlar bunu bilmiyor.

"Tamam. Sıradaki soru. Ben bir köpek insanı mıyım yoksa bir kedi insanı mı?"

Kıkırdıyor ve diyor ki, "Hileli soru. Köpekleri ve kedileri seviyorsun ama çocukken tavşan besledin."

Vay canına. Tamamen haklı, ama bunu ona söylediğimi gerçekten hatırlamıyorum. Bu pek seksi bir yastık sohbeti sayılmaz ama sanırım düğün gecesi bir noktada ağzımdan kaçmış olmalı - kesinlikle benim işim değildi

uygulama. "Çok iyi, Bay James. Sınıfta dikkatinizi vermiş olmalısınız."

"Siz mükemmel bir öğretmensiniz Bayan Ryder. Sıradaki soru?"

"Doğru. Tamam... Göbek adım ne?"

Bu aynı zamanda hileli bir soru. Göbek adım aslında Amelia, her zaman bu isimle tanınmışımdır. İlk adım Nora, çoktan ölmüş olan büyükannemin adı. Annem bu ismi bana kendi annesine duyduğu sevginin bir göstergesi olarak vermiş ama bana pek uymadığını söyleyerek beni daha çok bir Amelia olarak yetiştirmiş. Drake'in bunun farkında olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok.

"Ah. Şey, bu kolay," diye cevap veriyor, her zaman karnımı titreten o orantısız sırtışıyla. "Göbek adın Scarlet."

Göz temasını kesmeden ellerini kalın kalçalarında gezdiriyor ve öne doğru eğiliyor. Gömleğinin üst düğmesini açmış ve açıkta kalan etinin o küçücük görüntüsü bile dudaklarımı yalamama yetiyor. Düğünde masada otururken onu ilk gördüğüm anı o kadar canlı hatırlıyorum ki. O kadar yakışıklıydı ki zar zor konuşabilmişim ve o zamandan bu yana uzun bir yol kat etmiş olmamıza rağmen hâlâ nefesimi kesiyor.

"Yeterince yakın, Bay James, yeterince yakın. Yine de sizi kolay kurtardım. Hogwarts'ta hangi evde yaşadığım ya da en sevdiğim karaoke şarkısı gibi gerçekten zor konulara hiç girmedim."

Ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. Gözleri benimkilerde ve izleyen kalabalığın konuşmalarına rağmen, odadaki tek iki kişi bizmişiz gibi hissediyorum.

"Sizin hakkınızda daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum Bayan Ryder. Ama şimdilik bana bir kahve getirebilir misiniz?"

Bunun için bazı kahkahalar ve alaylar kazanıyor ve yerime geri dönerken herkese gülümseyip el sallıyorum. Adrenalinin etkisi geçtikten sonra dizlerimin bağı çözüldü ve az önce yaptığım şey karşısında hayrete düştüm. Sadece tıklım tıklım dolu bir salonun önünde durup konuşmadım; Drake'e herkesin içinde seslendim. O da bana ayak uydurdu ama fazla seçeneği yoktu ve bunun bedelini daha sonra bana ödetip ödettirmeyeceğini merak ediyorum. Bir yanım ödetmesini umuyor. Drake tarafından cezalandırılma fikri biraz heyecan verici. Benim neyim böyle?

Sabahın geri kalanı toplantılar, oyunlar ve otel çevresinde şaşırtıcı derecede eğlenceli bir çöpçü avıyla geçiyor. Drake'in farkındayım elbette ve gün içinde yollarımız sık sık kesişiyor. Kibar biri.

Her seferinde arkadaş canlısı ve cana yakındı - son zamanlarda bana davranış şeklinin tam tersi.

Drake'e karşı hislerim karmaşık ve onları tam olarak anladığımdan emin değilim. Ona karşı fiziksel olarak hiç kimseye hissetmediğim kadar yakınlık hissettiğimi ve aramız iyi gittiğinde onun arkadaşlığından hoşlandığımı biliyorum. Nazik, komik ve konuşması kolay biri olduğunu da biliyorum. Ama aynı zamanda öngörülemmez, soğuk ve küçümseyici olabileceğini de biliyorum. Hangisiyle karşılaşacağımı bilmemek onu tehlikeli kılıyor, bu sürekli "gerçek Drake James lütfen ayağa kalkar mı?" oyunu.

Bugün iyi geçti. Drake James'in hoşuma giden bir versiyonunu buldum ve o da benden hoşlanıyor gibiydi. Yarın ne olacak? Kim bilir. Şimdilik onu aklımdan çıkarıp birkaç dakikalığına dışarıda bahçede oturuyorum. Güzel bir yaz günü, mavi gökyüzü ve kuş sesleri mola zamanı kahveme mükemmel bir şekilde eşlik ediyor. Anneme mesaj atıyorum, bu hafta sonu benimle sinemaya gelmesi için onu ikna etmeye çalışıyorum. Times Meydanı'ndaki sinemalardan birinde arka arkaya Indiana Jones maratonu gösteriliyor ve Harrison Ford onun tüm zamanların en sevdiği aktör. Şimdiye kadar kesin bir hayır dedi, bu da hayal kırıklığı.

"Amelia? İyi misin?"

Başımı kaldırıyorum ve Drake'in karşımda durduğunu görüyorum. Gözlerimi güneş ışığına karşı siper ediyorum. "Evet, iyiyim, neden?"

"Biraz üzgün görünüyordun. Bakabilir miyim?" Bankı işaret ediyor, ben de başımı sallıyorum. Yanıma oturuyor ve kalçalarımızın birbirine değecek kadar yakın olduğunu fark ettiğimde ayaklarımı sürüyerek uzaklaşıyorum.

"Annemi benimle gelmesi için ikna etmeye çalışıyordum. Sinemaya gitmek için. Eskiden bunu çok severdi ama şimdi eve bağlı sayılır, dışarıda ve çok fazla insanın arasında olmayı çok bunaltıcı bulduğunu söylüyor. Sanırım üzgünüm, evet. Hayattan tekrar zevk almasını istiyorum, anlıyor musunuz?"

"Tabii ki biliyorsun. Ne tür filmlerden hoşlanır?"

"Oh, . Her şeye bir şans verir. Büyük gişe rekortmenleri, küçük sanat filmleri, romantik komediler, gerilim filmleri; çok eklektik bir zevki var. Ama özellikle Harrison Ford'u çok sever, bu yüzden onu *Kutsal Hazine Avcıları* ile ayartmaya çalışıyordum. Maalesef olmadı."

"Özür dilerim," diyor, ses tonu sempatik. "Onların küçüldüğünü görmek çok zor, değil mi?"

"Azaltılmış. Bunu söylemenin iyi bir yolu. Ve evet, bundan nefret ediyorum."

Gözlerini uzaklara dikeyor ve sanırım zihni kendi geçmişine doğru sürükleniyor. "Annem sonunda onu ele geçiren kansere karşı cehennem gibi savaştı. Savaşçı bir ruhu vardı ve kanserin onu yenmesine izin vermemek için çok uğraştı. Ama sonlara doğru o kadar çok acı çekiyordu ve o kadar çok ilaç yüklenmişti ki kendinde değildi. Bu gururlu, muhteşem kadının kafası karışmıştı, normalde asla söylemeyeceği şeyler söylüyordu. O, şey, azalmıştı. İnsanüstü biri olmadığını fark etmek hepimiz için bir şok oldu. Sanırım annenizle ilgili olarak yapabileceğiniz tek şey şu anda yaptığınız şey; denemeye devam edin ve her zaman onun yanında olun. Birlikte geçirdiğiniz her dakikayı en iyi şekilde değerlendirin."

"Çünkü hangisinin sonuncusu olacağını asla bilemezsin." diye eklememiş. Eklemesine gerek yok. Bu düşünce aramızda gizleniyor ve gözleri acı ve pişmanlık dolu. Uzanıp eline dokunuyorum. Teselli eden parmaklarıma bakıyor ve onları kısa süreliğine sıkıyor.

Sonra ayağa kalkıyor ve otelin girişine doğru eliyle işaret ediyor. "Hadi, Nora. İçeri girsek iyi olur. Linda'nın bizi el ele tutuşurken yakalamasına izin veremeyiz. Ayrıca, güven egzersizlerinin zamanı geldi."

"Nora? Bunu başından beri biliyor muydun?"

"Elbette . Personel dosyasını okumadan bırakacak biri değilim." Arkasından yüzümü ekşittim ama onu içeri kadar takip ettim.

Bölüm

Yirmi

AMELIA

Öğleden sonraki aktiviteler için tekrar gruplara ayrıldık ve ilkinde gözlerimiz bağlı ve engelli bir parkurdayız. Beklediğimden çok daha eğlenceliydi. Bir kişi gözlerini bir bandanayla kapatırken, ekibin geri kalanı onları basamakların üzerinden ve sandalyelerin etrafından yönlendirmek için sözlü talimatlar veriyor. Oldukça komik, özellikle de bazı insanların hala sollarını sağlarından ayıramadıkları anlaşıldığında.

Daha sonra bir daire içine alınıyoruz ve ellerimizi farklı şekillerde tutarak insan düğümü denilen bir şey oluşturuyoruz ve ardından göz teması kurmak için dönen çiftler haline getiriliyoruz. Bu, kiminle eşleştiginize bağlı olarak görüldüğünden çok daha zor ve çok daha eğlenceli - altmış saniye uçup gidebilir veya sonsuza kadar sürebilir. Posta odasından tanıdığım kızlardan biri, gardiyanların - pardon, kolaylaştırıcıların - hiçbiri izlemediğinde piercingli dilini bana doğru uzatıyor ve bu beni her seferinde gülmekten kırıp geçiriyor. Son partnerim Drake ve yerleşip ikimiz de fasulye torbalarımıza bağdaş kurduğumuzda, gözlerinin içine bakarak altmış saniye geçirme düşüncesi beni o kadar geriyor ki konuşamıyorum.

"Sadece nefes al," diyor sessizce, belli ki tepkimi anlamış. "Sen farkına bile varmadan her şey bitmiş olacak."

Başımı sallıyorum ve bize vaktin geldiğini söyleyen zil çalıyor. Üst dudağını emiyor ve nazik gülümsemesi belirsiz. O da benim kadar gergin mi? Gözlerimiz buluşuyor ve yine o tuhaf şey oluyor: dünyanın geri kalanı bir anda yok oluyor. Ben varım, o var ve biz varız. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Başka hiçbir şey yok.

Drake'in karanlık, parlayan gözleri her zaman üzerimde güç sahibi olmuştur. Beni içine çeken ve yakınımda tutan bir yönleri var. Onlara bakma izni almak heyecan verici bir deneyim, özellikle de konuşmamıza izin verilmediği için. Bu tüm hakkında sessiz iletişim, hakkında

Karşımdaki kişiyi tanımak ve onunla korkusuzca yüzleşmek. Kendimizi savunmasız hale getirmek. Bunun için bir eğitim egzersizine ihtiyacım yok - Drake beni her zaman savunmasız hissettiriyor. Ama aynı zamanda beni canlı, dünyanın potansiyeline karşı uyanık, bedenimin ve zihnimin farkında hissettiriyor ki bu kafa karıştırıcı olmanın ötesinde bir şey.

Oturuyoruz, gözlerimiz kilitleniyor ve kendimi tamamen onun içinde kaybediyorum. Fiziksel olarak dokunmuyor olsak da aramızdaki bağın sıcaklığını hissediyorum, beni boğmakla tehdit eden canlı bir his teli. Sonunda zar zor nefes alabiliyorum ve onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini ya da benim delirip delirmediğimi merak ediyorum. Ben mi aldanıyorum, yoksa onun da nefes alış veriş hızlanıyor mu? Ben onun gözlerinde gerçekten ne görüyorum ve o benim gözlerimde ne görüyor?

Ona bir mesaj gönderebilseydim, beyaz gürültüyü yarıp ona gerçekten nasıl hissettiğimi söyleyebilseydim, gözlerim ona ne derdi? Onu o kadar çok istiyorum ki içim acıyor. Ona saygı duyuyorum. Ondan hoşlanıyorum. Onu seviyor muyum? Bu doğru olabilir mi? Yoksa bu sadece karasevda mı?

Hayır, bunun şokunu yüzümde bir tokat gibi hissediyorum. Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Kendime bile inkar etmeye çalışıyordum ama bu aptal şirket oyunuyla ilgili bir şey savunmamı ortadan kaldırdı ve artık yalan söyleyemiyorum. Drake James'i seviyorum, asla benim olamayacak olsa bile.

Zil tekrar çaldığında ikimiz de hâlâ yerde bağdaş kurmuş oturuyoruz. Gözlerim yaşıyor ve o da en az benim hissettiğim kadar gergin görünüyor. "Drake..." Ona bu kadar yakın ama bir o kadar da uzak olmanın tatlı işkencesini hissederek mırıldanıyorum.

"Biliyorum," diyor iç çekerek.

Ona ne bildiğini soracak vaktim yok çünkü birkaç saniye önce var olmayan dünya şimdi etrafımızda yeniden canlanıyor. Bir sonraki egzersiz başlıyor. İnsanlar hareket etmeye başladığında bana yavaşça gülümsüyor ve bu gülümseme beklentiyle alt dudağımı ısırma neden oluyor. Tam olarak neyi beklediğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Zahmetsizce ayağa kalkıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. Şaşkın, rahatsız ve tamamen büyülenmiş hissediyorum ve parmaklarının avucuma dokunuşu yardımcı olmuyor. Geri çekiliyorum, çünkü çekilmezsem kendimi durduramayacağım. Onu kendime doğru çekeceğim, öpeceğim, ona sarılacağım, kendimi o güçlü kollara bırakacağım...

Onu sevdiğimi söyleyeceğim. Ona ihtiyacım olduğunu. Hiç kimse için böyle hissetmediğimi.

"Bayanlar ve baylar!" diye sesleniyor eğitimcilerden biri. "İnanç sıçraması yapma zamanı."

Drake'ten uzaklaşıyorum ve kendimi bedenlerin arasında kaybediyorum. Heyecanlı bir sohbet gürültüsü beni yutuyor, anlamadığım bir arka plan gürültüsü. Her şey çok gürültülü, çok renkli, çok fazla. Sanki dünya bir çizgi filme dönüşmüş ve ben de onun ortasında sıkışıp kalmışım gibi. Geriye doğru sendeliyorum, nereye gittiğimi bilmiyorum ama Drake'ten uzaklaşmam gerektiğini biliyorum. Düşünmek, hissetmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var. Güvende olmak için.

Bir insana dönüşen bir duvara çarpıyorum. Kolaylaştırıcılardan biri, kafası tıraşlı ve nazik mavi gözlü bir adam. Elimi tutuyor ve kolumu havaya kaldırıyor. "İlk gönüllümüz." Yaka kartıma baktı. "Amelia Ryder, güveniniz için teşekkür ederim."

Neler oluyor burada? Bir şekilde odanın uzak tarafına, bir masanın yanına yerleştirilmiş küçük bir portatif merdiven setinin olduğu yere kadar geldim. Kolaylaştırıcı sessizliğimi onay olarak kabul ediyor ve beni basamaklara doğru yönlendiriyor. Çok yüksek değiller ama hiçbir şey de değiller. Başımı sallıyorum, ona bunun bir hata olduğunu söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama dilsiz kaldım. Herkes tezahürat yapıyor ve alkışlıyor ve birisi benim adımları söylemeye başladı. "A-me-li-a!" diye bağırırlar. "A-me-li-a!"

Kendimi masanın üzerinde durmuş, şaşkın gözlerle etrafa bakarken buluyorum. Tezahürat giderek yükseliyor, adım daha hızlı ve daha hızlı haykırılıyor, buna ayaklarını yere vuran insanların ağır bas sesi eşlik ediyor. Kendimi aslanların önüne atılmak üzere olan bir gladyatör gibi hissediyorum. Buraya nasıl geldim ben?

Kalabalığın arasında Drake'i görüyorum, dudaklarını ince bir endişe çizgisine bastırılmış. Tezahürat yapmıyor, tepinmiyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve kalbim göğsümde çaresizce çırpınıyor. Kolaylaştırıcı omuzlarımdan tutuyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çeviriyor. Bana başıyla selam veriyor, gülümsüyor ve cesaretlendirici sözler fısıldıyor.

Derin bir nefes çekiyorum. Adımın söylendiğini duyuyorum. Drake'in gözlerinin içine bakarken nasıl hissettiğimi hatırlıyorum.

Geriye doğru dalıyorum. Düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum... Kollarına düşüyorum. Kolonyasının kokusu burun deliklerimi okşuyor, beni sıkıca tutarken saçlarının yumuşak kıvrımı tenimi gıcıkıyor. "Yanıdayım Amelia," diye fısıldıyor kulağıma. "Sana sahibim."

Bölüm

Yirmi Bir

AMELIA

Yarım düzine meslektaşımın inanç sıçraması yapmasını izledikten sonra elimden geldiğince çabuk odama çekildim. Dikkatimi veremiyordum ve beynimin vücudumla bağlantısı kesilmiş gibi hissediyordum, sanki biri ipi çekmişti. Drake iyi olduğumdan emin olmak istedi, beni bırakması için yeterince iyi rol yaptım ama aslında değildim. Bunu bildiğinden şüpheleniyorum ama erken çıktığımda bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Patron oydu, o yüzden bu işi sonuna kadar götürmek zorundaydı.

Uzun bir duş aldım, oda servisinden henüz dokunmadığım sandviçler sipariş ettim ve yatağa girdim. Otelin tamamı James ve James tarafından rezerve edilmişti ve şimdiden buranın parti merkezine dönüştüğünün işaretlerini duyabiliyordum. Üst kattan hafif bir müzik sesi geliyor ve bir kadının kahkaha sesi pencereden içeri süzülüyor. Henüz erken sayılır, ama birçoğu mimozalardan başlayarak bütün gün içmiş. Belli ki bu da olayın bir parçası ve belki de bu yüzden insanlar her yıl bunu korkuyla beklemek yerine dört gözle bekliyorlar.

Ben mi? Parti havasında değilim. Drake'in bana karşı soğuk kalpli bir piç olması canımı acıttı ama bunu atlattım. Kendime onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini söyledim. Önerdiği gibi yapacağımı ve Fred Darwin için çalışmak üzere binanın karşısına taşınacağımı ve birbirimizden uzak duracağımızı söyledim. Güvende olmak için bir daha asla tek gecelik bir ilişki yaşamayacaktım ve bu da her şeyin sonu olacaktı.

Ama Drake bugün? Drake özür mü diliyor? Benimle flört etmesi, bana dokunması, bana sarılması. Bu çok fazlaydı. Bu ve aptal güven egzersizleri beni ikiye böldü ve aramızdaki şeyin ne kadar derin olduğunu anlamamı sağladı. En azından benim açımdan.

Odanın klimasında biraz titriyorum ve yorganı doğru çekiyorum. Kalkıp giyinmem lazım, biliyorum. En azından

Kendimi sosyal kasırganın içine atmasam bile, aşağıda yüzümü gösteriyorum.

Önce annemi kontrol ediyorum ve Kimmy'den bir mesaj geldiğini görüyorum.

Eğleniyor musun?

Bunun cevabının ne olduğundan hiç emin olmadığım için yüzümü buruşturuyorum.

Bir masadan atladım ve süper seksi patronumun kollarına yakalandım.

Okundu olarak görünür görünmez telefonum çalıyor ve gülümsemek zorunda kalıyorum. Kimmy asla bilerek dedikoduya sırtını dönmez. Ona Drake'in düğünümde seks yaptığım adam olduğunu söylemedim. Ona güvenmediğimden değil. Güveniyorum. Sadece onu şahsen görmedim. En son James and James'te işe başlamadan önceki gece yüz yüze görüşmüştük. Ona tüm hikayeyi anlatabilmem için onunla aynı havayı solumam . Dedğim gibi, dedikodu yapmayı sever. Bilmemesi gereken hiç kimseye anlatmayacağını bilsem de, yine de tek kelime etmeden önce gözlerinin içine bakıp ona söz verdirmek istiyorum.

Telefonu açar açmaz "Sen benim başka bir beyden olan kız kardeşimsin, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Evet, öyle."

"Kız kardeşin olarak -sadece üç aylık ablan olarak- sana bir tavsiyem var. Git ve ateşli patronu becer, hemen şimdi!"

Gülüyorum. Her şeyi çok basitmiş gibi gösteriyor. Kimmy'nin dünyasında yaşamak muhteşem olmalı.

"Yeterince sarhoş değilim," diye cevap veriyorum.

"Bunu düzeltmenin tek bir yolu var. Minibarınız var mı?"

Otele ilk giriş yaptığımda mini barı fark ettim ama bir şeyler içmeye niyetim yoktu. Bu tür şeylerin fiyatları genellikle tavan yapıyor ve minyatür bir votka muhtemelen bir araba kadar tutuyor ama bu seyahatte tüm masraflar ödendi. James ve James iş çalışanlara bakmaya gelince hiç cimrilik etmiyor. Kapıyı açıyorum ve tamamen dolu olduğunu görüyorum. "Tamam, haklısın. En azından içki konusunda. Sanırım bir tane alacağım... hmmm. Şarap mı, bira mı, alkollü içki mi?"

"Evet."

Tekrar gülüyorum ve bir şişe Budweiser ile işi basit tutmaya karar veriyorum. Biram ve çavdarlı pastırmamla yastıklara yaslanarak yatağıma oturuyorum. Basit bir yemek ama başka neye ihtiyacım var ki? En son kaldığım otel Drake'le birlikte Grand Regent'ti ve o gece şampanya ve kaliteli viskiyle, sabah da gurme kahvaltıyla geçmişti. Harikaydı ama sanırım ben daha çok bir şişe Bud seven bir kıyım.

"Ee, patronu sikecek misin?" Kimmy soruyor. "Eğer , yapmalı mıyım? Eğer o kadar seksiyse, senin için onu deneyebilirim, belki PrickAdvisor'a bir yorum yazarım?"

"Teklifin için teşekkürler. Çok naziksin ama sanırım pas geçeceğim. Onu kendim becermeyi de, vekaleten senin becermeni de. O benim patronum. Bu biraz... dağınık olur."

"Daha da iyisi. Biraz dağınıklık olmadan hayatın ne anlamı var ki?" "Düzenli mi?" Ben öneriyorum.

"Düzenli? Güvenli mi?"

"Hadi canım sen deChad the Cad ile yaşadığınız şey bu değil miydi?"

Biraz zaman kazanmak için sandviçimden büyük bir ısırık alıyorum. Çünkü bu sandviç çok lezzetli. O haklı, biliyorum. O zamanlar Chad'i sevdiğimi sanıyordum ama bir yanımda ona bağılıydı çünkü güvendediydi. Çocukluğumuzdan beri birlikteydik ve tek bildiğim oydu. İnsan formundaki rahat bir battaniye gibiydi, ta ki öyle olmayana kadar. Ama şimdi, Chad için hissettiklerimin hiçbir şey olmadığını biliyorum. Bir orman yangınına kıyasla cılız bir kıvılcımdı. Fiziksel olarak, duygusal olarak, hatta entelektüel olarak Drake, Chad'in on katı bir adam. Son birkaç ayda bana Chad'in bir ömür boyu birlikte hissettirdiğinden daha fazlasını hissettirdi.

"Biliyor musun Kimmy, bence haklı olabilirsin." "Tabii ki haklıyım. Hangi konuda?"

"Her şey hakkında. Daha fazla yaşamam gerekiyor, değil mi?"

Hemen cevap vermiyor ama cevap verdiğinde sesi alışılmadık derecede ciddi çıkıyor. "Bebeğim, gerçekten istiyorsun. İşlerin senin için kolay olmadığını biliyorum, özellikle de son zamanlarda, annenle, evliliğinle ve paranla. Ama kendini saklamak için çok gençsin. Hiçbirimiz bu görkemli, baktan gezegenimizde ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden belki de gerçekten denemeye başlamanın zamanı gelmiştir. Hatalar yapabilirsin. Çökebilir ve yanabilirsiniz. Ama tahmin edin ne olacak? Hepimiz hata yaparız. Ve kız kardeşin her zaman burada parçaları toplamak için bekliyor olacak."

"Kimmy, kes şunu, beni ağlatıyorsun."

Kıkırdıyor ve yüzündeki muzip ifadeyi hayal edebiliyorum. "Hepsi hizmetin bir parçası, hanımefendi. Şimdi benimle konuşmayı kes ve gidip birini becer, olur mu?"

Telefonu yüzüme kapattıktan sonra biramı bitiriyorum ve üst kattan gelen sesleri dinleyerek odama bakıyorum. Partiye katılmak, sarhoş olmak ya da sevişecek birini bulmak gibi bir isteğim yok. Herhangi birini değil, her neyse. Yakınımda olmasını istediğim tek bir erkek var ve yanlış olduğunu bilsem de onun da aynı şekilde hissettiğini düşünmeden edemiyorum.

Kimmy'nin sözleri hâlâ kulaklarımda çınlarken üzerime bir şeyler giyiyor, saçımı tarıyor ve biraz rimel sürüyorum. Defileye çıkacak bir manken gibi görünmüyorum ama aynada kendimi incelerken iyi göründüğümü fark ediyorum. Chad görünüşüme hiç iltifat etmedi ve ben de bunu hiç düşünmedim çünkü hiçbir zaman bunu hak ettiğimi hissetmedim. Ama şimdi gerçekten bakmak için zaman ayırdığımda, Drake'in bana bakarken gördüğü şeylerin bir kısmını görmek çok kolay. Kıvrımlarım var ve sıfır beden değilim. Ama bende hiçbir sorun yok ve Chad gidip kendini becerebilir. Bunu söylemek iyi hissettirdi - sadece kendi kafamda bile olsa.

Aşağı inip neler olacağına bakacağım. Sosyalleşeceğim. Ve Drake ile konuşacağım. Adama zaten aşığım, kaybedecek neyim var ki? Umut, özsaygı ve haysiyet dışında tabii. Bunu kadere bırakacağım.

Her birinde içki içen ve dans eden grupların bulunduğu açık kapılı birkaç odanın önünden geçiyorum ve hatta koridorda insan kaynaklarından Linda'yı görüyorum, kenarında bir dilim limon olan berrak bir içkiyi yudumluyor. Yanından geçerken bana başıyla selam veriyor, ağzı tam olarak gülümsemiyor ama her zamanki kaşları da çatık değil. Gerçekten de mucizeler zamanı.

Asansör beni lobiye taşıyor ve kapılar açıldığında Drake'in Nathan'la sohbet ettiğini görüyorum. Neredeyse benim boyumda olan büyük bir saksı bitkisinin arkasına geçiyorum. Şimdi arkalarını dönerlerse, dev bir yucca'ya dönüşmüşüm gibi kafamın yeşilliğin tepesine tünediğini görecekler. Kahretsin. Drake'le işleri kadere bırakmak istediğimi düşünmüş olabilirim ama gözüme ilk çarpan şeyin o olmasını beklemiyordum. Yeniden ayarlamak için bir saniyeye ihtiyacım var.

İkisi sohbet ederken gizlice onları izliyorum ve bir kez daha ne kadar iyi bir ilişkiye sahip olduklarına şaşıyorum. Diğer kardeşlerinden ve babasından da sevgiyle bahsediyor ve her ne kadar harika bir anneye sahip olduğum ve kendimi hiç yalnız hissetmediğim için kutsanmış olsam da, yıllar boyunca daha büyük bir ailenin neye benzeyeceğini merak ettim.

Söyledikleri her şeyi duyacak kadar yakın değilim ama Drake dışarı çıkıyor gibi görünüyor. Şık mavi bir takım elbise giyiyor ve lacivert bir kravat takıyor, daha önceki rahat görünümü her zamanki harika tarzı lehine sürgün edilmiş. Yemin ederim, kimse bir takım elbiseyi Drake James'ten daha iyi dolduramaz. Nathan'ın söylediği bir şeye gülüyor ve sonra göğüs tokuşturmayı ve beşlik çakmayı içeren o erkeksi şekilde sarılıyorlar. Drake otel lobisinin kapısına doğru yürüyor ve ben Constantine'i dışarıda arabanın kaputuna yaslanmış görünce kaşlarımı çatıyorum. Hah. Temelli mi ayrılıyor? Şehre geri mi dönüyor? Daha önce bundan bahsetmemişti ama yine de "Sonra görüşürüz" ya da "Bu gece otel odanızda vahşi ve tutkulu bir seks ister misiniz?" gibi bir şey de söylemedi.

"Hey, Drake," diye bağırır Nathan. Drake arkasını döner. "Randevunun tadını çıkar - benim yapmayacağım bir şey yapma."

Drake güler ve gider.

Nathan sırtı barı doğru yürür, orada güzel bir esmer onu beklemektedir ve gözleriyle onu yutmaktadır. Bu Melanie olmalı. En azından karısı olduğunu umuyorum.

Duvara yaslanıp nefesimi tutuyorum. Drake bir randevuya gidiyor. Drake Tom Ford-Superman takımını giymiş ve Manhattan'a geri götürülüyor. Randevuya gitmek için. Bütün günü benimle flört ederek ya da en azından bana iyi davranarak geçirdi ve şimdi gidiyor. Randevuya gitmek için. Tabii ki gidiyor.

Sözde zeki bir kadına göre, tam bir aptalım.

Bölüm

Yirmi İki

DRAKE

"Peki, seks hayatın nasıl?" Sapphire soruyor, göz kamaştırıcı mavi gözleri masanın üzerinden bana parıldıyor. "Hâlâ yabancıları bağlayıp buna sanat mı diyorsun?"

"Siktir git, seni cadaloz. Hâlâ tenis kulübünde evli kadınları baştan çıkarıyor ve buna eğlence mi diyorsun?"

"Ah," diyor. "Ben buna ikili derdim."

"Ben daha çok aşk-hepsi derdim. Özellikle de ikimiz için."

Omuz silkiyor ve bu hareket, parlak siyah saç perdesinin çıplak omuzlarında parıldamasına neden oluyor. Amelia'nın saçları da böyle parlıyor. Ama siktir et, burada Amelia'yla değilim; Sapphire Huntington'la birlikteyim. Görmek istediği yeni bir Broadway gösterisinin prömiyeri için uzun zamandır buluşmak üzere sözleşmiştik; ben biletleri ayarladım, o da gösteri sonrasını ayarladı. Şimdi bu gösterişli gösteri dünyasının bodrum katındaki barda oturmuş kokteyllerimizi yudumluyor ve yıldızlarla omuzlarımızı ovuşturuyoruz. İkimizi de etkileyecek türden bir şey değil.

Sapphire, Nathan ile aynı üniversiteye gitti ve Chicago'lu. Her iki sebepten dolayı, o da benim arkadaşım oldu.

"Hayır," diyor, kalbi kırılmış gibi davranarak. "Bizler son derece sevimsiz insanlarız. Ama aynı zamanda"-omuz silkiyor-"son derece sevişilebilir de. Bu bir muamma. Her neyse, şerefimize."

Kadehini kaldırıyor, ben de benimkini tokuşturuyorum. Takım kurma etkinliğinden erken ayrılmak zorunda kalsam da onu görmek harikaydı. Aslına bakarsanız, ekip kurma etkinliğinden erken ayrılmak zorunda kalmam muhtemelen en iyisiydi.

İşler benden uzaklaşıyordu ve personelin belirli bir üyesiyle çok fazla takım kurmaya başlamıştım. Muhtemelen Amelia'ya gideceğimi söylemeliydim ama yine de o da erkenden sıvıştı ve herhangi bir plan yapmadık. Hangi odada öğrenebilirdim ama bu iyi görünmezdi - patron, asistanının otelinin dışında gizleniyordu

oda. Ayrıca onun beynini dağıtma riskim de yüksekti.

"Sanırım," diyor Sapphire, bir tutam saçını parmaklarının arasında dolaştırarak, "New York'ta yaşadığın için seni aynı şehirde yaşadığımız zamanlardan daha fazla görüyor olabilirim. A tipi pislik işkolik doğanda bir zayıflama mı seziyorum?"

"Bu ne cüret." Bir elimi göğsüme vurarak gücenmiş gibi yapıyorum. "Aşağılandım. Ölene kadar A tipi bir işkolik olacağım."

"Yeterince adil, yakışıklı dostum, yeterince adil. Ben de hemen hemen aynı durumdayım, ancak flört etmek için senden çok daha fazla zaman buluyorum. Birbirimizi beceremiyor olmamız çok yazık değil mi?"

Kaşlarını öfkeyle kaldırıyor, ben de başımı sallayıp sırtıyıyorum. "Üniversitede deneysel bir aşamadan geçtiğini ve birkaç erkekle öpüştüğünü söylediğin kısım bu mu?"

"Eeeuw, iğrenç. Erkekler mi? Hayatta olmaz, leş gibi kokuyorlar. Ama senin için bir istisna yapabilirim, Drake." Kirpiklerini abartılı bir şekilde kırıştırıyor ve bayılacakmış gibi yapıyor. "Çok güzel dudakların var."

Martinimden bir zeytin koparıp ona doğru fırlatıyorum. Zeytin eğlenceli bir şekilde göğüs dekoltesine düşüyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Senin gibi bir beyefendinin Cuma gecesini lezbiyen kankasıyla geçirmesi gerçekten şok edici." Sözlerinin keskinliği, zeytini göğüslerinin arasından çıkarıp omuz silkerek ağzına attığında tamamen köreliyor. "Ama cidden, romantik cephede bir hareket yok mu?"

"Birisi var... Bu karmaşık bir durum ve sadece bir kez oldu. Aslında başlamadan bitmişti. Bu ikimiz için de kötü bir fikir ama..."

"Alışkanlıktan tam olarak kurtulamıyor musun?"

Bu her şeyi özetliyor. Davranışlarım için Amelia'dan özür dilemekte ve aramızda daha sağlam bir köprü kurmaya çalışmakta haklıydım. Ama onu bir depo dolabında hissetmek ve bahçede elini tutmak doğru muydu? Ya da gözlerinin derinliklerine bakıp güzel ruhunu bana açtığını görmek? Muhtemelen hayır. Yanlışlıkla yaptığı o aptalca inanç sıçramasından sonra onu yakaladığımda yüzündeki ifadeyi gördüm. Bana güven ve merakla nasıl baktığını. O bende kimsenin görmediği bir şey görüyor - kesinlikle benim görmediğim bir şey. Şimdi, ondan basitçe özür dilemek yerine, sıkıca kapalı kalması gereken her türlü kapıyı açtım. İkimizin de iyiliği için.

"Vay canına," diyor Sapphire. "Sende durum kötü. Sen bir keşsin."

Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum, aniden sıcak bastığını hissediyorum. Sapphire elini koluma koyuyor. "Buradan çıkmak ister misin? Bu adamların sahnede şarkı söyleyip dans etmelerini izlemek hoşuma gidiyor ama gerçekte hepsi çok kısa boylu ve egoları odadaki tüm oksijeni emiyor." Gülüyor ve ben de beni iyi tanıdığı için minnettar oluyorum, zira çuvallamaya başladığımı görebiliyor ama bunu belirtmek için fazla diplomatik davranıyor.

"Evet. Tamam. Bir içki, sonra yatmam gerek.

Ben-"

"Dur tahmin edeyim, Cumartesi olmasına rağmen yarın çalışıyor musun?" "Beni çok iyi tanıyorsun," diye cevap veriyorum, ayağa kalkıp ona kolumu uzatıyorum. Mekânın dışına kurulmuş olan kırmızı halıya doğru ilerliyoruz.

Etrafta birkaç paparazzi var, bu da gösteri sonrası ünlüler ve profesyonel güzel insanlarla dolu olduğu için mantıklı. Sapphire duraklıyor, beni kucaklıyor ve omzunun üzerinden fotoğrafçıya arsızca göz kırpmıyor.

"İşte," diyor biz uzaklaşırken. "Artık benim sakalım olabilirsiniz.

Artık kimse eşcinsel olduğumu bilmeyecek."

"Becerdiğin yedi milyon kadın dışında."

"Onlar dışında, evet. Otelinizde son bir içki içelim mi, sonra kulüplere gidip akşam için bir oyun arkadaşısı bulabilirim? Hâlâ otelde yaşadığınızı varsayıyorum."

"Öyleyim," diye onaylıyorum, Constantine'i gece için ailesinin yanına gönderdiğimden beri bizi oraya götürmesi için bir taksi çağırıyorum. "Çatı katındaki sözleşmeler çok uzun sürüyor."

"Öyle diyorsun. Sanırım sadece otelde yaşamayı seviyorsun. O kadar bağlanma korkun var ki, bir mülk sahibi olmak için kendini bağlamak bile istemiyorsun."

"Ben de senin parmağında yüzük göremiyorum, Sapphire."

Şakalaşmalarımız sonraki bir saat boyunca benzer şekilde devam ediyor. Bir içki ikiye çıkıyor, ama ondan sonra gecenin altına bir çizgi çekiyorum. Yorgunum, yarın çalışmak zorundayım ve dikkatim dağınık. Suçlu sırrımın tadını çıkarmak ve sekreterimi siber olarak takip etmek için odama çıkmam gerekiyor. Çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Amelia Ryder'ı düşünmeden edemiyorum ve ondan uzak kaldığımda fiziksel olarak acı çekiyorum. Ama bunların hiçbirisi önemli değil. O kadın benim değil ve asla da olmayacak. Sapphire'in de bu gece belirttiği gibi, bağlılık benim tarzım değil ve Amelia her şeyi hak eden bir kadın.

Bölüm

Yirmi Üç

AMELIA

Yatağa uzanıp lanet odanın dönmeyi bırakmasını beklerdim. Ne zamandan beri otellerde böyle bir özellik var?

Kendi kendime kıkırdıyorum ve yanımda getirdiğim şişeden biraz su yudumluyorum. Saat aptalca geç ya da aptalca erken, günün hangi ucundan başladığınıza bağlı. James ve James'in bu partileri neden Cuma gecesi düzenlediğini şimdi anlıyorum. En azından yarın kimsenin işte olması gerekmiyor. Drake gibi gerçekten önemli insanlar hariç tabii. Bay Yüksek ve Kudretli. Bay Kendini Beğenmiş, Herkesten Daha Çok Çalışıyorum Pisliği. Bay Cum Face. Bay Koca Piç McDouchebag.

Biraz daha kıkırdıyorum ve muhtemelen biraz kahveye ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Hâlâ sarhoşum ve deneyimlerimden biliyorum ki sarhoşken uyumaya çalışmanın bir anlamı yok. Dönen oda olayı devam ediyor, ayrıca işlemem gerekiyor ve biraz midem bulanıyor.

Ve Bay Koca Kollu O'Bok Topuk'u düşünmeden edemiyorum.

Kahve makinesini kullanmayı başarıyorum, bu da beni Drake'ten en az bir yönden üstün kılıyor. Zengin ya da seksi olmayabilirim ya da harika oral seks yapamayabilirim-adil olmak gerekirse, hiç denemedim. Belki de bu konuda harika olurum. Ama her neyse, bir kahve makinesi kullanabilirim. Fincanımı zaferle havaya kaldırıyorum.

Onun randevusuna gittiğini gördükten sonra odama dönüp somurtmayı planlıyordum ama Jacob ve muhasebeden bir grup arkadaşı yanlarından geçerken beni de yanlarına aldılar. Muhasebeden bir grup insan göründüklerinden çok daha eğlenceliydi ve bir içki diğerini doğurdu. Pek çok insanla tanıştım ve pek çok sevimsiz şarkı eşliğinde dans ettim. Hatta arka arkaya üç bilardo oyunu kazandım. Sarhoşken bilardoda her zaman sansasyonel olurum.

Her şey düşünüldüğünde, o dev bitkinin arkasına saklanıp Drake "I've Got You" James'i izlerken beklediğimden çok daha iyi bir geceydi.

binanın dışına doğru yürüyün. Yemyeşil görünüyor. Harika kokuyor. Muhtemelen sevişmeye gidiyordu.

Aaaaaagh, neden bunu düşünmek zorundaydım ki? bu gece biriyle yatamaz değildim. Aslında şu anda bile sevişiyor olabilirdim. Neden yapmıyorum? Sabahın neredeyse beşinde otel odamda neden yalnızım? Kafasını kışından çıkaramayan üzgün ve trajik bir figür olduğum için olabilir mi? Ya da patronunun kışını düşünmeyi bırakamayan? Sanırım olabilir.

Telefonumdan küçük bir cızırtı sesi geldi. Açtım ve Emily'den bir mesaj gördüm.

İyi misin? Beni bir sebepten dolayı mı aradın?

Hay Allah. Geçmişimi kontrol ettim ve aslında onu 3:20'de aradığımı gördüm.

Özür dilerim! Popo kadrani! Seni seviyorum xxx

Bir gülen yüz, birkaç kalp ve bir patlıcan içeren bir dizi emojiyle yanıt veriyor. Ah. Belki de bu yüzden bu kadar erken kalkmıştır. Kız arkadaşım kendine penis alıyor! Whoop whoop!

Yatağa geri yığıldım, keşke ben de biraz penis alabilseydim diye düşündüm. Aslında belirli bir penis. Havayı o kadar hızlı üflüyorum ki dudaklarım bir atınki gibi titreşiyor, bu son derece eğlenceli, bu yüzden tekrar yapıyorum.

Telefonum hâlâ elimde ve hiç düşünmeden Google'da Drake James ismini aratıyorum. Evet, aptalca ve umutsuzca ama bunu herkes yapıyor. Sadece birkaç fotoğrafına bakıp kendimi çirkin olduğuna ikna etmeye çalışacağım.

Açıkçası, bu işe yaramıyor. Adam inanılmaz derecede iyi. Şirketimizin web sitesindeki fotoğrafları o kadar sıcak ki, ekranın erimemesine şaşıyorum. Evrenin efendisi gibi hali var. Baldızı Melanie'nin gönüllü olarak çalıştığı bir hayvan barınağı için para toplamak amacıyla düzenlenen bir yardım etkinliğinin haberine rastladım. İki Fransız buldogunu kucağına aldığı fotoğraf beni bayıltıyor. Şanslı Fransız buldogları. Sonra bu gece paylaşılmış gibi görünen bir fotoğraf görüyorum. Daha doğrusu dün gece. Bir tür dedikoducu şov dünyası sitesinde, yeni bir Broadway müzikalinin prömiyerinden ve "özel ve gösterişli" gösteri sonrası partisinden fotoğrafların yer aldığı dijital bir galeri var.

Hayal meyal tanıdığım aktörlerin ve yıldızların rastgele fotoğraflarına göz gezdiriyorum ve sonra Drake'i buluyorum. Kırmızı halıda duruyor, tabii ki bu onun gibi insanların yaptığı bir şey, tıpkı biz ölümlülerin iş çıkışı metro platformunda durduğumuz gibi. Gece için aksesuarlarını, parlak mavi gözleri buzdan süzülen bulutsuz bir kış gökyüzü gibi parlayan, öldürücü kıvrımlara sahip heykelsi bir esmerle donatmış. Kız kollarını adama dolamış, adam da kız kameraya poz verirken ona hoşgörüyü gülümsüyor. *Milyarder playboy Drake James ve gizemli sevgilisi!* Başlık çılgılık . Yoksa çılgılık atan ben miyim? En azından içeriden.

"Milyarder playboy"-bu saçmalığı kim yazıyor? Evet, tamam, teknik olarak milyarder olarak tanımlanabilecek bir aileden geliyor. Ve evet, o bir erkek. Ama playboy mu? Bu doğru mu? Zavallı hırpalanmış kalbimi bir playboy'a mı verdim?

Gizemli randevusuna bakıyorum. Muhtemelen şu anda otel yatağında muhteşem oral seks yaptığı kadına. Beni sadece birkaç saat tanıdıktan sonra siktiği yataкта.

Kahretsin. Tabii ki bir playboy. Bu sürpriz olmamalı. Parası, görünüşü, karizması olan bir adam. Eğer bir playboy olmasaydı, evli olurdu, değil mi? Ve başka bir şeymiş gibi de davranmadı. Emily'nin düğününde oturdu ve yüzüme karşı mutlu sonlara inanmadığını söyledi. Birine sonsuza kadar söz veremeyeceğini söyledi. Benim durumumda, bana bir geceden fazla söz veremezdi. Belki "gizemli randevusu" daha iyi olur, ama bundan şüpheliyim.

Çünkü Drake James sadece bir playboy değil. O her seferinde profesyonelliği kişiselliğin önüne koyan bir playboy işkolik. Ailesini de hesaba katarsam, ben asla onun öncelikler listesinin başında yer almam. Benimle birlikte olmak istese bile, bu asla yürümez. Ben prima donna değilim ve hiçbir zaman yüksek bakımlı olmadım, ama az gelişmiş egom bile üçüncü en iyi olmaya dayanamazdı.

Drake ve benim için bir gelecek yok, hatta bir ipucu bile yok ve bunu kabul etmem gerekiyor. Hayal kurmayı bırakıp gerçek dünyada yaşamaya başlamalıyım. Jacob'ın - mükemmel derecede hoş, eğlenceli, çekici bir adam - dün gece on dakikasını bir kez daha onunla yemeğe gitmem için yalvararak geçirdiği dünyada.

Bölüm

Yirmi Dört

DRAKE

"Bunları tattınız mı? Olağanüstü!" Babam yemek dolu tepsilerin sonuncusunu bize uzatıyor ve tadına bakmamız için ısrar ediyor. "Bunlara tequeños deniyor. Hadi, bir tane deneyin."

Bana söyleneni yapıyorum ve bu akşam paylaştığı diğer her şey gibi bunlar da çok lezzetli.

"Bunlar harika baba, ama kızarmış hamur işi ve peynir gerçekten senin için en iyi diyet mi?"

"Yani yaşlı olduğum ve kalp krizi geçirdiğim için mi? Sence ben çelimsiz bir ihtiyar mıyım, evlat?"

Mason'ın arkasından kıs kıs güldüğünü ve boğaz kesme hareketi yaptığını görüyorum ve Elijah da kendi alnına hayali bir silahla ateş ederek onu destekliyor. Aziz Maddox bile sanki bir Roma imparatoruymuş gibi bana baş parmağıyla aşağı işareti yaparak oyuna dahil oluyor.

"Hayır baba, elbette zayıf olduğunu düşünmüyorum. Ama kalp krizi geçirdin. Bu sadece bir gerçek."

"Şu da bir gerçek ki Drake, geçirdiğim kalp krizi nedeniyle sağlığım Kim Kardashian'ın kışından daha yakından takip ediliyor."

Neredeyse çayım boğazıma kaçacaktı. Bunu gerçekten söyledi mi? Kardeşlerimin yüzüne bakınca öyle olduğunu anladım.

"Her neyse," diye ekliyor, "bunlar sandığınız kadar sağlıksız değil. Luz kolesterolüme ve tansiyonuma dikkat ettiğimi biliyor. Az yağlı peynir ve Melanie'nin bana aldığı ama bir türlü beceremediğim o lanet fritözü kullandı. Ayrıca bol bol balık, yağsız et ve fasulye yiyorum. Bahse girerim senden daha sağlıklı besleniyordum."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Tamam baba, tamam. İşlerin yolunda gitmesine sevindim. Sadece iyi bir evlat gibi endişelerimi dile getiriyordum."

"Evet, git ve kendi hayatın için endişelen. Benimki gayet iyi."

Yeni aşçısı sayesinde krallar gibi yemek yiyen bir adam için oldukça huysuz görünüyor ve Nathan'ın bana purolarını bırakmaya karar verdiğini söylediğini hatırlıyorum. Elijah yıllardır bu konuda onun kışının dibindeydi ama her zaman bunu tartışmayı bile .

Dalton James'in dünyasında bazı şeyler değişiyor gibi görünüyor ve bunun ne kadarının Luisa'nın annesine atfedilebileceğini merak ediyorum. Ona bir deneme vermeyi kabul etmesinin tek nedeni Elijah'ın işe ihtiyacı olduğuna dair acıklı bir hikaye anlatmasıydı. Hiç de doğru değil, en azından maddi olarak, ama ağabeyime göre Luz "büyükanne olacak kadar yaşlı ama bakacak torunu olmayan" biri olmaktan sıkılmış.

Söz konusu kadın, yanında getirmiş olması gereken parlak desenli bir önlükle yemek odasına giriyor. Şeker ve vanilya kokuyor ve o masaya yaklaşırken dördümüz de içimize çekiyoruz. Çocukluk gibi kokuyor.

Gözleri kocaman, kahverengi ve nazik, ama yenmemiş yiyecekleri hafifçe kaşlarını çatması, nazik ve katil arasında kolayca geçiş yapabileceğini gösteriyor. Elleri kalçalarında duruyor ve hepimize dik dik bakıyor.

"Sizin neyin var sıksa çocuklar? Yiyin, yiyin!" Gümüşü çizgili siyah bir bukleyi yüzünden fırçalıyor.

Hiçbirimiz sıksa değiliz, ama hepimiz onun ses tonuna karşılık veriyor, zıplıyor ve söyleneni yapıyoruz. Onu arkamızdan babama göz kırparken yakalıyorum ve o da eğlenerek homurdanıyor.

Birkaç dakika sonra birkaç tabak yemeği babamın eski ofisine götürüyorum; Mel Luke'u gece için yatırırken Nathan da birkaç telefon görüşmesi yapıyor. Bugün Cuma gecesi ve hepimiz burada olmak için bazı şeyleri yeniden düzenlemek zorunda kaldık ama babam bu yılın sonlarına doğru doğum günü için planladığı partiyi konuşmak üzere akşam yemeğine gelmemizi istedi. Bırakın bu kadar çaba harcamayı, parti vermeyi kabul etmesine hepimiz biraz şaşırdık ve yine Luz'un etkisinin arepalarına olan sevgisinden daha derinlere gittiğinden şüpheleniyorum.

Ben içeri girdiğimde Nathan bir telefon görüşmesini bitirmek üzereydi ve tabağı ona uzattım. "Tanrı aşkına, şunu ye, olur mu? Tıka basa doydum ve hâlâ daha fazlasını denemem için başımın etini yiyor."

Gülüyor ve gözlerini deviriyor. "Biliyorum. Luz doğanın bir gücü, değil mi? Bunu söylemek biraz garip geliyor ama bana annemi hatırlatıyor. Bu beni vefasız mı yapar?"

Bu adil bir soru ve biraz düşünmeyi hak ediyor. Hepimiz annemiz ve onunla ilgili anılarımız konusunda hassasız. Hepimiz aynı evde büyümüş ve aynı anneyi kaybetmiş olsak da, hepimizin ona dair kendi versiyonları var. Luz'un benzerliği sadece dış görünüşü değil - hem o hem de annemiz minyon tipli, siyah saçlı, geniş kahverengi gözlü ve zeytin tenliydi - aynı zamanda annemiz gibi sıcak ve iyi kalpli.

"Hayır, değil," diye cevap veriyorum birkaç vuruştan sonra. "Annem türünün tek örneği idi ve kimse onun yerini dolduramaz." Onunla bu konuya girmek istemediğim için konuyu orada bırakıyorum.

Nathan aptal değil. O öldükten sonra dibe vurduğumu biliyor. Onun anlamadığı ve anlaması da gerekmeyen bazı şeyler var ki bu konular hakkında konuşmak benim için özellikle zor. Annem öldüğünde, her türlü nedenden dolayı darmadağın olmuştum. Bu süreçte destek almak için uzun süreli kız arkadaşına başvurdum ama bulamadım. Tiff tüm doğru sesleri çıkardı ve bir süre için sempatik bir eşin tam resmiydi. Ancak birkaç hafta geçtikten sonra, benim "normale" dönmemi bekliyor gibiydi ve bir daha asla "normal" olamayacağım gerçeğini anlamadı. Eski ben gitmişti, annemle birlikte o da ölmüştü ve Tiff yeni beni pek sevmiyor gibiydi. Ben hala tamamen berbat durumdaydım ve o partilere gitmek ve arkadaşlarıyla Bermuda'ya seyahatler planlamak istiyordu. Ona bunu söylediğimde, bana "kendine gelmem" gerektiğini söyledi. Bu yorum annemin cenazesinden tam on altı hafta sonra gelmişti.

Söylemeye gerek yok, ilişki devam ve bunun acısı beni hiç terk etmedi. Onu suçlamıyorum - o da sadece yirmi iki yaşındaydı, aslında hala bir çocuktuk - ama ben de bunu asla unutmadım. Keder sinsi bir canavardır. Bazen siz farkına bile varmadan hayatınızın her alanına sızar. Yüzeyde iyi görünebilirsiniz, ancak bunun altında, fay hatları ruhunuza yayılıyor, çatlaklardan oluşan bir örümcek ağı, çökmeye hazır olana kadar temelinizi zayıflatıyor. Benim için de durum böyleydi. Hepimiz acı çektik ve bununla kendi yöntemlerimizle başa çıktık. Benim başa çıkma mekanizmam, stresli zamanlarda hala en büyük tesellim olan işimdi. Örneğin ekip kurma etkinliğinden bu yana günde yirmi saat çalışıyorum.

Elbette Amelia'yı iş yerinde gördüm ve eskiden olduğum sınırdan tacizci pisliğe geri dönmedim ama mesafemi de koruyorum. İkimizin de iyiliği için. Kolay olmadı ama gerekli.

"İşle ilgili her şey yolunda mı?" Yüzündeki endişe belirtilerini görerek ona soruyorum. Belli belirsiz ama onu fark edecek kadar iyi tanıyorum.

"Evet, her şey yolunda. Ryanlar'la ilgili yarın halletmem gereken bazı şeyler var."

"Ryan'larla iş yapmak" bir park cezasını çözmekten, gece kulüplerinden birinin arkasındaki çöp konteynerinde neden ceset parçalarıyla dolu bir çöp torbası bulunduğunu açıklamaya kadar uzanabilir. Chicago'daki Morettiler gibi onlar da temelde iyi adamlar ve kendi etik kurallarına sahipler. Ancak bu kurallar her zaman kanun ve düzenin etik kurallarıyla tam olarak örtüşmüyor.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum. Uzmanlık alanı ceza hukuku ve genellikle bu konuda ona ihtiyaç duyuyorlar, ancak iş sözleşmeleri, hukuk davaları ve işin içine para girdiğinde ortaya çıkma eğiliminde olan sayısız dava söz konusu olduğunda masaya daha fazlasını getiriyorum.

"Hayır, sorun değil. Yaparsam sana haber veririm. Ben de Helen'le konuşuyordum, bazı toplantıları ayarlamasını istiyordum."

"Dostum, Cuma gecesi saat dokuz. Bunun bizim için bir şey ifade etmediğini biliyorum ama onun da bir hayatı var."

"Hayır, öyle değil. O da senin gibi işi için yaşıyor. Kendisini işe yarar hissettirmem hoşuna gidiyor."

Helen üç yetişkin kızı olan bir dul ve bir Cuma akşamı evde tek başına çalışıyor olması beni üzüyor. Benim geleceğim de böyle mi olacak? İçimdeki huzursuzluktan sıyrılıp bir kez daha kardeşime odaklanıyorum.

"Neyse," diyor, papitas de leche olduğunu öğrendiğim küçük yuvarlak bir tatlıyla oynarken. "Bana senin kızın bu gece bir randevuya çıkacağını söyledi. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Ne demek istiyorsun *kızım*?" Çenemdeki bir kasın seğirdiğini hissediyorum ve bunu saklamaya çalışıyorum. "Ve *randevu* derken neyi kastediyorsun?"

Başını eğiyor ve sırtıyor. "Şey, kız arkadaşın derken, alaycı bir şekilde asistanın Amelia'dan bahsediyordum. Randevu derken de, genellikle birbirlerini cinsel açıdan çekici bulan iki kişi arasında yapılan sosyal bir anlaşmayı kastediyorum. Genellikle yemek, alkol ve sohbet içerir."

"Doğru. Peki kiminle çıkıyor? Ve nerede?"

"Kızgın değilsin, değil mi?" Kaşlarını çatıyor. "Maço ve aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi? Çünkü bana ikinizin arasındaki ilişkinin bittiğini söylemiştin."

"Bitti ve ben hayatım maço ve aptalca bir şey yapmadım. Sadece merak ediyorum."

Bana çıktığı adamın adını söylüyor ve onu götürdüğü yerden bahsediyor. Görünüşe göre sekreterlik havuzunda konuşuluyor ve hepsi onun için heyecanlanıyor. Ki bu çok hoş bir şey.

Bir süre daha Nathan'la havadan sudan konuşmaya devam ediyorum ve bir şekilde tamamen normal görünmeyi başarıyorum. İçimde patlamayı bekleyen lanet bir volkan gibiyim. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Geçen Cuma gecesi otelime döndüğümde kendime bir viski doldurdum ve iki saatimi Amelia'yı internette takip ederek geçirdim. Tanrıya şükür, hayatını sosyal medyada yaşayan insanlardan biri değil, ama gizlilik ayarları konusunda ne yazık ki zayıf olan bir Facebook sayfası var. Muhtemelen onunla bu konuda konuşmalıyım ama paylaştığı şeyler yeterince zararsız. Ayrıca, o zaman ilk etapta neden çevrimiçi varlığına baktığımı açıklamak zorunda kalacağım. Ve eğer gizlilik ayarlarını sıkılaştırırsa, onu takip edemeyeceğim. Evet. Bunların hepsi kulağa gayet makul ve mantıklı geliyor. Eğer bir psikopatsan.

Eski kocasının adını bile Google'a yazdım. Chad. Duyduğum en sikik isim. Yüzü de sik gibi. Onu bulmak çok daha kolaydı; yeni kurduğu yatırım şirketinin web sitesinin her yerinde resimleri vardı. Yakışıklı olduğunu kabul edebilirim, bazı erkeklerin yaşlandıkça aldığı o biraz abartılı şekilde. Göz kamaştırıcı beyaz dişler, fazla bronz ten, sarı saçlar. Açıkçası bırakın yatırım yapmayı, adamdan kullanılmış araba bile almazdım.

Amelia gibi bir kadının elinden kaçmasına izin verdiği için resmen evrendeki en büyük aptal olan Chad'den uzaklaştım ve Facebook'una geri döndüm. Milyonuncu kez fotoğraflarına göz attım ve şirketimizin inzivasından bir fotoğraf buldum. Özellikle de otelin barında büyük bir grup insanı gösteren, kolunun önünde ve üstünde uzandığı o garip açıyla çekilmiş bir selfie. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı, saçları dağınıktı, gözleri de pek iyi değildi ve belli ki çok içmişti. Oraya gidip onu yatağa götürmemek için tüm irademi kullanmam gerekti -yani onu yatağa yatırmak tabii ki.

Yani evet, onun muhteşem olduğunun ve diğer erkeklerin onu isteyeceğinin acı bir şekilde farkındayım. Mantıken, umursamıyorum bile - neden onun mutlu olmasını istemeyeyim ki? Neden harika biriyle tanışmasını istemeyeyim? Neden *başka bir adamla* çılglık çılgıla orgazm olmasını istemeyeyim?

Nathan'a yemek odasında babam ve kardeşlerime katılacağımı söyledim. Bunu yapmayacağım tabii ki.

Maço ve aptalca bir şey yapmak üzereyim.

Bölüm

Yirmi Beş

AMELIA

Gülüymüş gibi yaptığımı fark etmemesini umarak gülmeyi reddediyorum. Jacob komik olmadığından ya da harika bir adam olmadığından değil. O sadece Drake James değil, ki bu onun suçu değil.

Şarap kadehlerimizi doldururken "New York'u nasıl buluyorsun?" diye soruyor.

"Ben burada doğdum ve büyüdüm," diye hatırlatıyorum ona. Daha geçen hafta ona anneme daha yakın olmak için Philadelphia'dan buraya taşındığımı söylemiştim.

Garip bir şekilde öksürüyor. "Elbette. Şimdi bundan bahsettiğini hatırlıyorum. Özür dilerim. Genelde bu kadar unutkan değilimdir. Ama olsun." Alnını silmek için bir peçete kullanıyor. "İlk randevular beni çok geriyor. Özellikle de senin gibi biriyle."

Bu beni gerçekten güldürdü. "Benim gibi biri mi?"

Gülümsüyor ve çenesindeki gamze ortaya çıkıyor. "Evet. Bilirsin, ölümüne güzel, komik, zeki. Zaten ölümüne muhteşem demiş miydim?"

Cevap veremeden telefonum masanın üzerinde titriyor ve ikimiz de gergin bir kıkırdamayla sarsılıyoruz. "Özür dilerim Jacob, annem olabilir."

"Tabii ki. Devam edin."

Telefonu çeviriyorum ve Drake'ten gelen mesajı okuduğumda kalbimdeki hafif çarpıntı dört nala koşmaya dönüşüyor.

■

Sana ihtiyacım var. Hemen. Acil iş.

Bu çok tuhaf. Bugün ofisten ayrılmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için çok dikkatli davrandım. İkimiz de kibar ve profesyonel davranarak mesafemizi koruduk ve kalan dengemizi korumak için çok çaba sarf ettik. Yani Drake acil bir durum olduğunu söylerse, onu görmezden gelerek kızdırmam iyi olur. Ateşkes kırılgan.

"Her şey yolunda mı?" Jacob soruyor.

"Evet, merak etmeyin. Yine de hızlı bir arama yapmam gerekiyor. Müsaade eder misiniz? Hemen geliyorum."

"Elbette, devam et."

Jacob biraz unutkan olabilir ve iç çamaşırlarını eritmekten ziyade sevimli olabilir, ama ayağa kalktığımda bana verdiği gülümseme sıcak ve gerçek. Az önce bana mesaj atan talepkâr adamın aksine, ona verebileceklerim konusunda gerçekçi beklentileri olan bir adam bu. Jacob burada, duygusal olarak müsait ve benim ligime daha uygun. Ayrıca, benim çok güzel olduğumu düşünüyor.

Drake'le görüşürken makyajımı tazeleyeceğimi düşünerek kadınlar tuvaletine doğru yürüyorum. Eğer kaçınabilirsem randevumu bitirip ofise gitmek istemiyorum.

Çabucak bir mesaj yazıyorum.

■

Sorun nedir? Yarın tamir edebilir miyim? Cumartesi gelmemde bir sakınca yok.

Ekрана bakıp cevap bekliyorum, adamın yanımda olmadan üzerimde bu kadar güç kullanabilmesinden rahatsız oluyorum. Mesaj yazarken onu hayal ediyorum, belki de işler tam istediği gibi gitmediğinde yüzünde beliren o hafif sinirli ifadeyle. Haklı olduğunu ve senin de bunu bildiğini söyleyen. Beklerken dudağımı çiğniyorum, aynada kendime bakıyorum.

Yüzüm kızarmış, gözlerim parlıyor ve saçlarımı toplarken ellerim titriyor. Ne yazık ki bunların hiçbirisi burada randevulaştığım adam yüzünden değil.

■

Hayır. Bekleyemez. Randevunu bitir.

Biriyle çıktığımı nereden biliyor? Yani bir devlet sırrı değil ama reklamını da yapmadım. Onun burnunu sürtüyormuşum ya da onunla alay ediyormuşum gibi görünmesini istemedim. Beni ciddi bir şekilde istemediğini açıkça belirtti, ama aramızda hala bir geçmiş, bir gerilim var ve ben ayıyı dürtmek istemedim.

Ama eğer randevuda olduğumu biliyorsa, o zaman neden beni bu şekilde taciz ediyor? Sadece randevuda *olduğum* için benimle ilgilenmek istediğine dair içimde sinsi bir şüphe oluşmaya başlıyor. Bu çok saçma ama belki biraz da tatmin edici.

■

Acil durum nedir ve randevuda olduğumu nereden bildin?

Telefonum yine titriyor, başka bir mesajın sinyalini veriyor. Bir kelebekler kaleydoskopu midemin çukuruna yerleşti ve ekrana bakarken nefesimi tutuyorum.

Ben her şeyi biliyorum. Restoranı terk et. Şimdi.

Beni takip mi ediyor? Restoranda olduğumu nereden biliyor? Etrafıma endişeyle bakıyorum, sonra kendime gülüyorum. Bayanlar tuvaletinde pusuya yatmış gibi değil.

Ciddi misin sen?

Bana cevap yazdığını gösteren küçük sembolleri izliyorum ve öfkem artmaya başlıyor. Acil bir iş falan yok! Sadece başka bir adamla eğlenmemi istemiyor. O kibirli, kontrolcü bir ahmak. Ne yazık ki, aynı zamanda ateşli, sahiplenici, külotumu yakmak isteyen, düşünmeden edemediğim bir ahmak.

Ölümçül. Randevunu bitir, Amelia. Hemen şimdi, yoksa senin için bitiririm.

Yanaklarım sıcaktan yanıyor ve yüzüme su çarpıyorum. Mesajını görmezden gelerek restorana geri dönüyorum ve paranoyak bir şekilde etrafıma bakıyorum. Casusları mı var? Kendisi burada mı? Ne haltlar dönüyor burada? Bu çılgınlık. Tekrar ekrana baktım. *Senin için bitireceğim.* Bu da ne demek şimdi?

"İyi misin, Amelia?" Masaya geri döndüm ve Jacob'ın sesi beni pislik patronumuz hakkındaki düşüncelerimden kopardı. Kaba davranıyorum, tüm dikkatimi ona vermiyorum ve bu ben değilim. Ama Drake'in beni tanımadığım ve bu durumda özellikle sevmediğim bir insan gibi davranmaya iten bir yolu var.

Gözlerimi telefonumdan ayırıp ona gözlerimi kırıştıyorum.

"Biraz üzgün görünüyorsun. Annen mi arıyor?" Cep telefonuma doğru başını salladı.

Ellerimin tersini bastırıp serinletmeyi umuyorum ama işe yaramıyor. Sanki cildim yanıyor. Başımı sallıyorum, telefonum yine elimde titriyor. "Her şey . Ben sadece ..." Derin bir nefes alıyorum.

nefes al. "Biliyor , kendimi pek hissetmiyorum. Bana birkaç dakika daha verebilir misiniz? Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, hayır, böyle iyiyim. Sorun olmazsa neden ikimiz için de tatlı sipariş etmiyorsun?"

Başını sallıyor ve öyle olduğuna dair beni temin ediyor. Arkamı dönerek, Drake'i ya da belki *Drake James'in Minion*'ı yazan bir tişört giyen şüpheli görünümlü bir adamı aramak için dolu odayı taradığımı belli etmemeye çalışıyorum.

Burası kalabalık ama ondan bir iz göremiyorum. Bu rahatlatıcı olmalı, peki neden hayal kırıklığına uğradım? Neyim var benim böyle?

O Drake James. İlişkilerle ilgilenmediğini açıkça belirtti, özellikle de çalışanlarıyla, ki bunu yüzde yüz anlıyorum. O zaman neden benim randevumdan rahatsız oluyor? Yoksa bunu fazla mı düşünüyorum? Belki de gerçekten acil bir iş durumu vardır. Drake'in bu konuda üzgün olması, benim sosyal hayatım konusunda üzgün olmasından çok daha mantıklı.

Zemin kata çıkan merdivenlere yöneliyorum. Bu noktada, gerçekten biraz temiz havaya ihtiyacım var. Ve muhtemelen bir beyin nakline.

Kendi düşüncelerime o kadar dalmışım ki, ağır metal kapıyı açana kadar yangın merdiveninin yanında duran takım elbiseli adamı fark etmiyorum. Gerisi hızla, gerçek dışı bir bulanıklıkla gerçekleşiyor. Kapının açılma sesini duyunca başımı kaldırıyorum, sonra sırtımda sıcak bir el hissediyorum ve kulağımın dibinde seksi bir ağız var. "Neden talimatlarımı görmezden geldin, Amelia?"

"Drake?"

"," diyor, sesi sert. "Konuşmamız gerek."

Beni soğuk merdiven boşluğuna çıkardı ve ağır yangın kapısının arkamızdan kapanmasına izin verdi. Bir saniye önce kalabalık bir restorandaydım ve sonra burada, çok kızgın görünen bir Drake ile yalnız kaldım. Ben de ona kızgın bir şekilde karşılık vermek istiyorum ama bunu pek beceremiyorum.

Yine de kollarımı göğsümde kavuşturup, onun inanılmaz yakışıklı yüzüne bakarken toplayabildiğim tüm öfkeyi topluyorum. "Ne ediyorsun sen?"

Bana dik dik bakıyor, çenesi seğiriyor ve ağzı geriliyor. Tüylerim diken diken oluyor ve bunun sıcaklıktan kaynaklanmadığını biliyorum çünkü burası son derece ılık. "Bence daha uygun soru, ne halt ediyorsunuz Bayan Ryder?"

"Randevum var."

"Evet, bunu görebiliyorum," diye homurdanıyor.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Bunun seninle ne alakası var ki?"

Burnundan bir nefes çekiyor, burun delikleri açılıyor. Biraz daha yaklaşıyor, ben de sırtım az önce çıktığımız soğuk metal kapıya çarpana kadar geri çekiliyorum. "Her şeyin benimle ilgisi var. Eğer sana bir daha dokunursa, onu Chicago ofisine göndereceğim. Eğer şanslıysa. Ondan kurtulmak için Sibirya'da bir ofis açabilirim."

"Bana dokunmak mı? Elime zar zor dokundu."

Dili, hınzırca günahkâr dili dışarı fırlıyor ve alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Ben. Umursamıyorum. Umursamıyorum."

Derimin altında öfke kaynıyor. Bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşattı diye, ki bunlar sadece filmlerde ve kitaplarda olur, bir psikopat gibi davranamaz. "Yani beni istemiyorsun ama başka kimse bana sahip olamaz, öyle mi? Bana dokunmak istemiyorsun ama başka kimse de dokunamıyor, öyle mi?"

Vücudu benimkinden sadece bir milimetre uzaklaşana kadar öne doğru adım atıyor. İkimizden birinin en ufak bir hareketi göğsünün benimkiyle aynı hizaya gelmesine neden olacaktı. "Seni istemediğimi mi sanıyorsun?"

Çenemi eğiyorum ve soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yapıyorum. "Bunu çok açık bir şekilde ifade ettin."

Yumruğunu başımın yanındaki çelik kapıya vurarak beni zıplatıyor. "Lanet olsun Amelia, keşke seni hiç istemeseydim. Bu doğru olsaydı hayat çok daha kolay olurdu. Ama lanet olası günün her saniyesinde tek düşünebildiğim sana dokunmayı ne kadar çok istediğim. Seni öpmek, tadına bakmak, masamın üzerine yatırıp sikmek istiyorum!"

Oh tatlı bebek İsa. Bu kapının içinde eriyeceğim. Sonsuza dek ona yapışıp kalacağım. "Öyle mi?"

Boğazında alçak, tehlikeli bir hırıltı yuvarlanıyor. "Her. Lanet olası. Saniye."

Buradan gitmem gerek. Çok uzağa gitmeliyim. Bedenim çok hain. Ona karşı koyabilmemin hiçbir yolu yok, özellikle de bana şu anda baktığı gibi bakarken. "Bunu yapamayız," diye fısıldıyorum.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ofisime her girdiğinde seni yatağında çıplak hayal ettiğimde ve seni boşaltırken ne kadar güzel görüldüğünü hatırladığımda bunun ne kadar yanlış olduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Vücudum kanım yanıyormuş gibi yanıyor. O hala benim patronum, hala bir playboy. Hâlâ beni mümkün olan her şekilde yok edebilecek bir adam. Bu hala yanlış. Peki neden bu kadar doğru geliyor?

Ya da belki sadece iyi hissettiriyordur. Belki de bu yüzden bedenim içgüdüsel olarak onunkine doğru eğiliyor ve ellerim boynunun arkasına dolanıyor. Belki de bu yüzden ağzımı alıp, aç, morartıcı bir öpücükle sahiplendiğinde onu durduramıyorum. Dudaklarımı ayırarak inliyorum. Tadı burbon, şeker ve Drake. Sanki ateşini besleyen oksijen benmişim gibi, beni mümkün olduğunca çok tüketmezse ölecekmiş gibi öpüyor beni.

Hayatımda hiç böyle öpülmemiştim, onun tarafından bile. Her şeyi tüketiyor, sarhoş ediyor ve beni yakıp kül edebilir. Başımı arkaya yatırırken bir eli saçlarımı yumrukluyor ve bana hükmetmesi için ona mükemmel bir açı veriyor. Ve tek yapabildiğim ona izin vermek. Ağzımı keşfediyor, tüm dili, dişleri ve dudakları, benden istediğini alırken acımasız. Kalçalarımı öne doğru sallayıp ona doğru bastırıyorum. Ne kadar sert olduğunu hissettiğimde içimde bir zafer dalgası yükseliyor. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.

Sonunda öpüşmemizi kesiyor, beni nefes nefese bırakıyor ve kendini içime sokuyor. "Hepsi senin için, Amelia. Bu şehirde kalıcı bir ereksiyonla dolaşmamı sağladın." Başını eğiyor, gözleri yüzümde gezinirken daralıyor. "Bu his karşılıklı mı?"

"Ne?"

Boştaki eli kırımın üzerinde ve kalçamın dış kısmında geziniyor. Elbisemin kumaşını çekiştirerek daha yukarı çekiyor. "Sen. Islak mısın? Islak mısın?" Her kelimeyi boynuma kondurduğu ve beni kıvrandıran bir öpücükle nokt alıyor.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Sırıttıyor, koyu kahverengi gözleri elbisemi yukarı çekerken parıldıyor. "Bunu görelim mi?"

Sırtımı kapıya dayadım. Hayır demeliyim. Onu itip kaçmalıyım. Sevgilim beni masamızda beklerken, Manhattan'daki lüks bir restoranın yangın merdiveninde bir adamın elini bacaklarının arasından geçirmesine izin verecek türden bir kadın değilim. Hayır dememem dışında. Ona tokat atmıyorum ve kaçmıyorum çünkü bedenim evet diye bağırıyor. Parmak uçları külotumun kumaşına değdiğinde, bedenim galip geliyor ve utanmadan inliyorum.

Tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. Kazandığını biliyor ama ben umursamayacak kadar bitmiş durumdayım. Külotumu kenara çekiyor ve kalın bir parmağını merkezimde gezdiriyor. İnliyor. "Bana yalan söyledin, Amelia. Sırılıklam olmuşsun."

Utanç yanaklarımı ısıtıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı yumuşak bir gümbürtüyle kapağa yaslıyorum. "Oh Tanrım."

Dudaklarını kulağımın kabuğuna yaslıyor, sıcak nefesi boynumun üzerinde tozlanıyor. "Bunların hepsi benim için mi? Bana bir daha yalan söyleme."

Gözlerimi kapatıyorum. "Evet, Drake. Hepsi senin için."

Parmağının ucunu içime sokmadan önce karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "İşte benim iyi kızım." Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve koluna yapışıp onu sabit tutuyorum. Bunu burada yapamayız. Her an biri çıkıp bizi bulabilir. Kara bir kaşını kaldırıyor. "Durmamı mı istiyorsun? Yoksa sevgilin tatlı menüsüne bakarken ve nerede olduğunu merak ederken seni boşaltmamı mı istiyorsun?"

Yutkunuyorum, kolundaki tutuşumu gevşetiyorum ve o içimde biraz daha derine batıyor. Tanrım, neden bana yaptığı her şey bu kadar iyi hissettiriyor? Bacaklarım titriyor. Burnunu boynumda gezdiriyor, içine çektiğinde hırlıyor. "Ne olacak Amelia?"

"Durma," diye mırıldanıyorum.

İnliyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıyor, aynı anda parmağını tamamen sokuyor. Ağzının içine doğru inliyorum ve o da sesleri yutuyor, zevk karnımın derinliklerinde kıvrılırken ciğerlerimdeki nefesi çalıyor.

Başım dönüyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum, sonunda öpüşmemizi kestiğinde nefes nefese kalıyorum. "Bekle, burada kamera var mı? Ya biri-"

"Kamera yok. Güven bana." İkinci bir parmak daha ekliyor ve başparmağının eklemine klitorisime sürüyor, içimdeki hisler arttıkça bacaklarımın bükülmesine neden oluyor. Alnını benimkine yaslayarak, "Kimsenin seni böyle görmesine izin vermezdim. Benim için çok çaresizsin."

"Değilim," diye itiraz ediyorum, kollarımı boynuna dolayıp parmaklarına gömülürken bile.

"Evet, öylesin. Ama hata yapma, ben de senin için aynı derecede açım, mi rosa. Eğer yanımda koruma olsaydı, şu anda taşaklarım ıslak amının içinde olurdu."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. İşte bu kadar. Külotum eridi. "Çok pis bir ağzın var." Kelimeleri soluyorum.

Başını boynuma gömüyor ve tenime karşı mırıldanıyor. "Bu ağzın başka neler yapabileceğini hatırlıyorsun, değil mi?"

Tabii ki istiyorum. Parmaklarını içimde daha derine sokarken coşku vücudumda mekik dokuyor, her zaman klitorisime o kadar ustaca masaj yapıyor ki zaten unutulmaya doğru savruluyorum. Ellerimi gömleğinin içine sokup sıkıca kavriyorum, doruk noktam bir kreşendoya ulaşıyor, üzerime yıkanıyor ve beni kabarmasının altına almakla tehdit ediyor. Ama o beni sınırdan tutuyor, asla sınırı aşmama izin vermiyor. Bir elini boğazımın dibine doluyor, alnını hâlâ benimkine yaslamış bir şekilde benimle konuşuyor. "İşte benim kızım. Benim için bırak. Parmaklarımı ıslat."

"Drake, lütfen," diye sızlanıyorum.

"Keşke şu anda ağzıma alabilsem seni." Daha derine iniyor, parmağının ucunu kıvrıp içimde bir noktaya sürüyor ve orgazmım bir yük treninin gücüyle içime çarpıyor. Gözlerim sıkışarak kapanıyor. Nefes almaya çalışırken göğsüm kabarıyor ve ağzımdan çıkan zevk seslerini bastırmak için başımı gömleğine gömüyorum. Dizlerim titriyor ve bedenim sarkıyor, onunla kapı arasında sıkışıp kalıyorum.

Drake geri çekiliyor, bakışları hâlâ benimkilere kilitlenmiş. Az önce içime soktuğu parmaklarını dudaklarına götürüyor ve ağzına yerleştiriyor. Onları emerek temizlemesini izlerken boğazım gergin bir şekilde çalışıyor, o bunu yaparken tatmin edici sesler mırıldanıyor. Islak bir onları serbest bırakıyor ve hınzırca sırtıyor. "Tadına baktığım en iyi amcık."

Yanaklarımdaki sıcaklık boynuma doğru akıyor. Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Bir merdiven boşluğunda. Tüm kontrolümü almasına izin verdiğime inanamıyorum.

"İşime geri dönmek zorundayım.." Dudaklarımı birbirine , bu kelimeyi söylemek istemiyorum çünkü bu durumu daha da yanlış gösteriyor.

Drake'in kaşları çatılıyor ve elbisemi hızla düzeltiyor, artık tüm mizah izleri kaybolmuş durumda. Yerden alıyor ve elime sıkıştırıyor. "Git sevgiline gideceğini söyle. Arabam dışarıda. Constantine seni eve bırakacak."

Titreyen bir enkazım ve özellikle o restorana geri dönmek ve randevuma devam etmek istemiyorum - ama konu bu değil. Bana emir vermeye nasıl cüret eder? Benimle böyle oynamaya nasıl cüret eder. Ben Drake James'in eğlencesi için bu gezegene konulmuş bir oyuncak değilim.

"Bana kiminle çıkıp çıkamayacağımı söyleyemezsin."

Elini boğazıma doluyor, kan akışımı kısıtlayacak kadar sıkıyor. Bundan nefret etmeliyim ama tabii ki etmiyorum. "İki seçeneğin var, Amelia. Ya seni eve bırakır ya da dışarıda o ahmakla oturur, senin dölün, *benim* çektiğim döl

külotunu ıslatır. Ve eğer seni parmak ucuyla bile sıyırırsa, onu eve kadar takip eder ve sana dokunduğu eli kırarım. *Sonra* da onu Chicago'ya gönderirim."

Eminim ciddi değildir. Sırf benimle çıkmaya cüret ettiği için Jacob'ı gerçekten incitir mi? Neden bu kadar umursuyor ki?

Yine de tavırlarında ciddi olmadığını gösteren hiçbir şey yok ve sahipleniciliğinin bana kendimi iyi hissettirmesinden nefret ediyorum. Bunu ona itiraf edeceğimden değil. "Peki ya sen?"

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Taksiye binerim."

Kalbim göğsümden dışarı fırlayacak. Tabii ki yapacak. Tanrı korusun, benimle arabaya binmeli. Birlikte biraz zaman geçirmemiz gerektiğini. Boş ver konuşmayı ve bu karma ayı çözmeye çalışmayı. Bu onun için bir hiç olduğumu, ara sıra ka ımak istediği bir ka ıntıdan başka bir şey olmadığımı bir kez daha hatırlatıyor. Yine de bir konuda haklı. Gitmem gerekiyor. Nefesimi tutup omuzlarımı geriye atıyorum ve yanımızdaki kapının üzerindeki tu  takımına bakıyorum. " eri nasıl gireceğiz?"

Drake yumruğuyla kapıya üç kez vuruyor ve bir saniye sonra diğer taraftaki bir adam kapıyı açıyor. "Bay James," diyor kibarca ba ını sallayarak, benimle göz teması kurmadan. Hah. Para gerçekten de konuşuyor. Bunca zamandır o kapıyı açmak için mi bekliyordu? Aramızda geçen her şeyi duydu mu?

Yanaklarım güneşten daha fazla yanıyor ve Drake'e bakıyorum ama yüzü artık okunmuyor. Yine o soğuk kalpli avukatın ta kendisi, bir dakika önce gösterdiği tutkunun tüm izleri yok olmuş. O çeşit makine mi?

Boğazımdaki kalın utanç ve   ke düğümünü yutarak masaya geri dönüyorum. Sevgilimin yüzü  a kınlık ve anlaşılabilir bir kızgınlık maskesi ve ben olanlardan dolayı o kadar kötü hissediyorum ki gözlerim ya arıyor. O, başına gelenleri hak etmeyen iyi bir adam, her ne kadar bu konuda hiçbir fikri olmasa da. Drake James beni Jacob gibi iyi adamlara karşı mahvetti.

Benim ağlamaklı halimi görünce sandalyesini geriye itip ayağa kalkıyor. "Amelia, sorun ne?"

Gülümsemeye zorluyorum. "Dürüst olmak gerekirse önemli bir şey değil. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım eve gideceğim."

"Hesabı alayım, seni götüreyim."

Elimi koluna koyuyorum. "Çok tatlısın ama bir taksiye atlayıp doğruca yatağa gitmeyi tercih ederim."

Gözleri endişeyle doluyor ve samimi düşüncesi kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor. Çantamı karıştırıp bir tomar yirmi dolarlık banknot çıkarıyorum ve masanın üzerine koyuyorum. "Sanırım bu hesabı karşılar."

Paraya bir göz atar. "Buna gerek yok, Amelia. Bunun benim ikramım olması gerekiyordu."

"Lütfen, izin verin." Ben patronuma boyun eğerken onun hem tek başına oturması hem de yemeğin parasını ödemesi düşüncesine katlanamıyorum.

"Tamam o zaman," diyor başını sallayarak. "Bir dahaki sefere benden, tamam mı? Eve sağ salim vardığını haber ver, ofiste görüşürüz."

Aman Tanrım. Onu her gün işte görmek zorunda kalacağım. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? "Evet, tabii."

"Sana bir simit ayırayım."

Restorandan aceleyle çıkmadan önce yarı özür yarı teşekkür niteliğinde bir şeyler mırıldanıyorum. Şimdi gerçekten midem bulanıyor. Az önce patronumun merdiven boşluğunda beni parmaklamasına izin verdim. Kaç yaşındayım, on altı mı? Ya biri bizi gördüyse? Ya işimi kaybedersem? Ya-

"Bayan Ryder," diyor Constantine, felaket tellallığımı yarıda keserek. Şık siyah cipi işaret ediyor.

Başımı sallıyorum. Drake James'ten hiçbir şey istemiyorum. "Taksiye binerim."

Elini kalbinin üzerine koyar. "Buradan bir taksiyle gitmene izin verirsem hayatım yaşamaya değmez."

Arkasından işlek caddeye bakıyorum. "Bu sefer işe yaramayacak dostum."

Yoldan geçen bir taksiye ıslık çaldım ve biri durdu.

"Bayan Ryder, lütfen?" Constantine yalvarıyor.

Yanından geçip taksinin kapısını açıyorum, çenemi dik tutuyorum. "Patronuna söyle, soğuk kalpli bir pislik olduğu için kendini daha iyi hissetmek için beni eve bırakmasına gerek yok. Ben büyük bir kızım ve kendi başımın çaresine bakabilirim."

Cevap veremeden taksiye atlıyorum ve şoföre adresimi veriyorum. Drake James'in canı cehenneme. Bu benimle son oynayışı olacak.

Hiç.

Bölüm

Yirmi Altı

DRAKE

"Burada ne halt ediyorsun?" Restorandan çıkarken Constantine'e bağırdım. Birlikte olduğu serseriye iyi geceler dilemesini ve arabaya binip gitmesi için ona yeterli zamanı vermesini memnuniyetle izledim.

Şoförümün yanından geçip renkli camların arkasından bakmaya çalışıyorum. "Eğer hala buradaysan, o lanet arabanın içinde olsa iyi olur."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "O değil, efendim."

Hafif kızgınlık, öfkenin yakıcılığına dönüşür. "Neden olmasın?" Küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor.

"Taksiye ısrar ."

Kadın çok sinir bozucu. "Lanet arabaya bindiğinden emin olmalıydın. Sana onu eve sağ salim götürmeni söylemiştim."

"Ne yapmamı tercih ederdiniz, efendim? Onu sokak ortasında arabanıza mı atsaydım? Belki de onu şoklayıp bagaja mı tıksaydım?"

Evet! "Hayır, tabii ki değil." İçimi çekerek elimi yüzümde gezdiriyorum ve hemen pişman oluyorum. Kokusu, dölünün sarhoş edici bağımlılık yapan kokusu hâlâ parmaklarımda ve şimdi tek tadabildiğim o. Kalbim göğsümde kesik kesik atıyor. "Başka bir şey söyledi mi?"

Boğazını temizliyor ve ayaklarına bakıyor. "Constantine?"

Derin bir nefes alıyor. "Soğuk kalpli bir pislik olduğun için kendini daha iyi hissetmene gerek olmadığını söyledi. Ayrıca kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyük bir kız olduğunu da söyledi."

Taş kalpli olduğumu mu düşünüyor? Keşke öyle olsaydı. Bu bütün bu lanet şeyi çok daha kolay hale getirirdi, değil mi? Keşke o etrafımdayken her şeyi bu kadar çok hissetmeseydim. Gömleğimin yakasını çekiştirip boynumu büküyorum.

"Eve gitmek ister misiniz, efendim?" Constantine soruyor, soru anlam yüklü. Cevabımı beklerken arabamın kapısını açıyor.
Arabanın içine giriyorum ama ev gitmek istediğim son yer.

Bu apartmandaki güvenlik berbat. Kapıcıya zili çaldım ve adımı bile sormadan beni içeri aldı. Tek bir selamlama kelimesi bile yok, kapı öylece açıldı. Etrafıma yargılayıcı bir gözle bakarken huzursuzluk hissinden sıyrılıyorum. Güvenlik ve emniyet satın alan türden bir paraya sahip olduğum ve başka hiçbir şey bilmeden büyüdüğüm için ne kadar ayrıcalıklı olduğumun tamamen farkındayım. Ama yine de, sokaktaki herhangi bir psikopat gelip kapısını çalabilecekken onun burada yaşaması hoşuma gitmiyor.

Örnek olarak, yumruğumla kapısına vurdum. Buraya gelirken arabada öfkem kabarmıştı. Arabaya binmeyi reddettiği için ona kızgındım elbette, ama esas olarak kendime kızgındım. Nasıl böyle kontrolümü kaybetmeme izin verdim? Ve onu eve bırakmayı teklif ederek ona bir fahişe gibi davrandığımda nasıl tepki vermesini bekledim? Tekrar vurdum ve birkaç saniye sonra ayak seslerini duydum. En azından gözetleme deliğini kontrol edecek kadar mantıklı, ki bu benim lehime çalışmıyor. Bana cehenneme gitmem için bağırdı.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Sadece konuşmak istiyorum."

"Ve sadece gitmeni ve beni rahat bırakmanı istiyorum."

Kahretsin, bu kadar inatçı olmak zorunda mı? İşte bu yüzden flört ve ilişki yaşamıyorum. İşkence gibiler. Ama işte buradayım, onun kapısının önündeyim. Beni içeri almasını sağlayacaksa dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaya hazırım. "Hiçbir yere gitmiyorum, Amelia."

"O zaman rahatına baksan iyi olur, çünkü buraya gelmiyorsun, göt herif."

Derin, sakinleştirici bir nefes çekiyorum, yumruk yaptığım elimi açıyorum ve kapıya dayıyorum. "Asswipe? Gerçekten mi? Gücendim ama sadece hakaretlerinizin kalitesizliği yüzünden Bayan Ryder."

Beklediğim gibi, bu onu yeterince kızdırdı ve kapı biraz açıldı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanakları öfkeden pembeleşmiş. Pijama giyiyor, tabii buna pijama denebilirse - erkek şortu ve bir tişört, kumaşı o kadar dayanıksız ki meme uçlarının dış hatlarını görebiliyorum. Kahretsin, hepsi

Kahretsin, şimdi tek yapmak istediğim onu duvara yapıştırmak ve içindeki her tavrı ve içimdeki her öfkeyi sikip atmak. "İçeri girebilir miyim?"

Sabırsızca ayağına vuruyor. "Hayır. Ne söyleyeceksen burada söyleyebilirsin."

Koridorda bir aşağı bir yukarı bakar gibi yapıyorum. "Şu anda sana söylemek istediğim şeylerin hiçbirini komşularının duymasını istemeyeceğine eminim."

Nefesi kesiliyor ve gözbebekleri büyüyor ama çenesini meydan okurcasına eğiyor. "Şansımı deneyeceğim."

Dudaklarımı yalıyorum ve onu ne kadar zorlayabileceğimi merak ederek bakışlarını tutuyorum. Çünkü her ne kadar aramızdaki bu gidip gelmelerden nefret ediyormuş gibi davransa da, aslında bunu en az benim kadar seviyor. "Seni becermek istiyorum. Hayır, seni becermem *gerek*. Ama bunu yapmadan önce seni iyice açmak ve-"

Beni içeri çekti ve kapıyı arkamdan çarparak kapattı. "Senin derdin ne be? Kris with a K'nin genç erkekleri var!"

Lanet olsun, onun basmaya bayılıyorum. "Seni uyarmıştım."

Koyu renk saçlarından bir tutamı yüzüne doğru savuruyor. "Sadece bunu kastetmiyorum Drake, demek istediğim..." Yere bakıyor ve benden bir adım geri çekiliyor.

Onu takip ediyorum, bana bir kez daha bakana kadar işaret parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun, Amelia?"

Yutkunurken boğazının kıvrımı çalışıyor. "Randevumu mahvettin."

Dişlerimi öyle sert sıkıyorum ki çenem ağrıyor ve sonra ellerimi takım elbise pantolonumun ceplerine sokuyorum, böylece ince boynuna dolamıyorum. En azından şimdilik. Belli ki önce bazı şeyleri konuşmaya ihtiyacı. "Buraya randevunu mahvettiğim için özür dilemeye gelmedim, çünkü zaten o lanet randevuya çıkmaman gerekiyordu." Konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Ve bana öyle geldi ki merdiven boşluğunda benimle geçirdiğin zamandan, muhasebedeki o hıyarla yediğin yemekten çok daha fazla keyif alıyordun."

"Onun adı Jacob."

"Eğer ona bir daha gülümsersen adı Chicago ofisinden Jacob olacak, Amelia."

Öne doğru bir adım atıyor ve parmak uçlarında yükseliyor, ellerini küçük yumruklar haline getiriyor. "Kendini dinliyor musun? Ağzından çıkan bu saçmalıkları gerçekten duyabiliyor musun? Neden bir randevuya çıkmamalıydım, Drake? Neden?"

Ona söylemek isterdim ama kendim bile zar zor anlıyorum. Bütün gece içgüdülerimle çalıştım ve tek yapabildiğim sinirli bir hırıltı.

"Neden?" diye bağıyor, yüzü bana o kadar yakın ki başımı eğip onu öpebilirim.

Düşünmeden hareket ediyorum ve bir anda elim boğazına yapışıyor ve dairesinin duvarına yaslanıyor. Nabızı avucumun altında çırpınıyor, meme uçları ince pijamasının üstünden fırlıyor.

"Çünkü sen *benimsin*, Amelia. Bunu hâlâ anlamadın mı? Her lanet günün her saniyesinde beni delirtip sonra da benim için çalışan bir ahmakla randevuya çıkamazsın. Aslında, kimseyle çıkamazsın. Asla." Bu da nereden çıktı şimdi? Bu kadın bana ne yaptı böyle?

"Sen delisin," diye fısıldıyor ama gözbebekleri kocaman açılmış, ela gözleri gece yarısı orman rengini almış. Pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve yemin ederim bu hareketi sanki sikimin başının üzerinde gezdiriyormuş gibi hissediyorum. Sıcak, titreşen ihtiyaç omurgamdan aşağı dalgalanıyor.

Alnımı onunkine yaslayıp kokusunu içime çekiyorum. "Öyle mi? Belki de deliyimdir, çünkü sana kafayı takmış durumdayım. İnanın bana Bayan Ryder, olmamak için çok uğraştım. Sizi düşünmeden beş saniyeden fazla duramıyorum. Ne zaman yanımda olsanız, tek düşünebildiğim tadınızın ne kadar güzel olduğu." Alçak bir hırıltı çıkarıyorum ve o titriyor, sert meme uçları göğsümü sıyrıyor. "Tek düşünebildiğim, sanki birbirimize uymak için yaratılmışız gibi, sikimi içine soktuğumda dar amının ne kadar iyi hissettirdiği. Gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şey senin gülümsemen. Sen soluduğum havasın. Sen her şeysin ve her yerdesin ve sana dokunmadan tek bir gün daha geçiremem."

Titrek bir nefes çekerken göğsü kabarıyor. "Bunu yapamayacağımız konusunda zaten anlaşmıştık. Sen benim patronumsun, Drake."

Sikim nabız gibi atıyor, karnına doğru seğiriyor. "O zaman bırakacağım."

Gözlerini deviriyor. "Bu ihtimal dahilinde bile değil. Patronunu beceren bir sekreter olmak istemiyorum ve kesinlikle işimi kaybetmek istemiyorum. Daha önce de bir erkek için kariyerimden vazgeçtim ve bunu bir daha yapmayacağım, senin için bile."

Benim için bile mi? Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, diğer elim hala köprücük kemiğinin üzerinde duruyor. Nefesinin yükselip alçalması beni büyülüyor, parmaklarım boğazının oyuklarını ve kıvrımlarını nazıkçe keşfediyor.

"Kimse bilmek zorunda değil ve işini kaybetmeyeceksin. Bir yolunu buluruz." Ses tonum çaresiz, yalvarır gibi. Bunu nasıl çözeceğimize ya da nasıl yürütebileceğimize dair hiçbir fikrim yok ama şu anda sadece sikimle düşünüyorum gibi görünüyor. Ve sikimin ilgilendiği tek bir şey var: Amelia Ryder'ın içine gömülmek.

"Drake, hayır. Bu imkânsız ve sadece iş yüzünden değil. Sıradan bir şey istemiyorum ve sen de ilişki yaşamıyorsun."

Sikeyim. Yumruğumu duvara vurmak istiyorum. Bu eskiden doğrudu. Yirmi üç yaşından beri böyleyim. Ama onunla birlikte, bunlar eskiden söylediğim boş sözler gibi geliyor. Onunla tanıştığımda boş olan kelimeler. "Bütün bunları bilmiyorum. Sadece seni yapmak istediğimi biliyorum, Amelia."

Kulağa liseli bir çocuğun söyleyeceği bir şey gibi geliyor ve bir kıkırdamayı bastırmaya çalışır gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. Pek başarılı olamıyor ve en azından küçük dairesinin sıkışık girişini dolduran gerginliği hafifletmek için bir şeyler yapıyor.

İrkildim. "Evet, tam olarak öyle demek istemedim." En azından tam olarak değil. Ben de gülerdim ama bunları komik bulamayacak kadar gerginim.

Sulu alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor, başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Yani benimle yatmak istemiyor musun?" Kelimeler vücudumda titreşiyor, beynimin mantıklı kısmını atlıyor ve doğrudan ağrıyan sikime gidiyor.

Artık geri dönüşü yok. Eğer bunu onunla yaparsam, o zaman gerçekten yaparım. Hepsi bu. "Sizi her şekilde becermek istiyorum Bayan Ryder, sonra da yenilerini icat edeceğim. Ama bütün bu şeyi seninle yapmak istiyorum. Bu her neyse. Neye benziyorsa. Bunu bir sır olarak saklayabiliriz ya da tüm dünyaya söyleyebiliriz, ama sadece sana sahip olmama izin ver."

Göz kırıyor ve yanağından bir damla yaş süzülüyor. Yanıtını beklerken kalbimin durduğuna eminim. Beni reddederse nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. "Beni zaten elde ettin, Drake."

Hiç vakit kaybetmeden ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum ve bacaklarını belime dolayabilmesi için onu kaldırıyorum. Kalçalarını sallayarak, ağrıyan aletimi ona sürtmek suretiyle biraz rahatlatanın peşine düşünüyorum ama bu yeterli değil. Çok daha fazlasına ihtiyacım var. Öpüşmemizi keserek hayal kırıklığımı dile getiriyorum. "Yanımda hiç prezervatif yok."

Gözleri parlıyor. "Bende biraz var. Şifonyerimde."

Tamamen mantıksız öfkemin yüzüme yansımına izin vermemeye çalışıyorum ama sanırım başarısız oluyorum çünkü gözlerini deviriyor. "Artık kadınların prezervatif kullanmasına izin veriliyor, biliyorsun. 1950'de değiliz."

Burnumu çene çizgisine sürüyorum ve göğsümde kıskanç bir sıcaklık oluşuyor. Ben ne zaman bu adam oldum? "Bunu biliyorum. Ama onları benden başka biriyle kullanmak isteyeceğin düşüncesinden nefret ediyorum."

Kollarını boynuma doluyor, dudakları sırtarak seğiriyor. Görünüşe göre kız arkadaşım benim sahiplenmemden hoşlanıyor. "Ben yapmadım ve yapmıyorum. Boşandıktan sonra kızlar onları benim için aldı ve kutu hâlâ kapalı. Tatmin oldun mu?"

"Biraz bile değil. Ama olacağım." Küçük yaşam alanının diğer tarafındaki yatak odasını buluyorum ve nazik olmaya zahmet etmeden kapıyı ayağımla tekmeleyerek açıyorum. Onu yatağa taşıırken Amelia'nın bacakları belime dolanıyor, dudaklarım onunkilerden hiç ayrılmıyor. Onu yatağın kenarına oturtuyorum ve sonunda öpüşmemizi kesiyorum.

"Neredeler?" Şifonyerinin en üst çekmecesini açmaya başlamışken soruyorum.

"İkinci çekmece," diye pantolonunu indirdi. Evet. Bunu o da en az benim kadar istiyor. Çekmeceyi karıştırıyorum, parmaklarım küçük kutunun etrafına dolanana kadar düzgünce katlanmış kazakları bir kenara itiyorum. Amelia'ya döndüğümde, onu görmek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Yatağa sırt uzanmış, siyah saçları yastığın üzerinde dağılmış. Pijamasının üst kısmı yukarı doğru itilmiş, şortunun bel bandının üstündeki kremi ten şeridi ortaya çıkıyor. Dudakları öpüşmelerimizden dolayı şişmiş ve gözleri vücudumda geziniyor. Prezervatif kutusunu komodinin üzerine fırlatıyorum ve avını takip eden bir yırtıcı gibi ona doğru ilerliyorum.

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun," diye homurdanarak pijamasının eteğine uzandım.

Kollarını kaldırıyor ve rahatsız edici parçayı başının üzerinden çekmeme izin veriyor. Göğüsleri serbest kalıyor, meme uçları çakıllı ve ilgimi bekliyor. Hiç vakit kaybetmeden ağzımı bir tomurcuğa indirirken diğerini avuçluyorum ve o inleyene kadar sertçe sıkıyorum.

Dokunuşuma doğru eğildi, dudaklarından nefes nefese bir inilti daha kaçtı. "Drake, lütfen..."

Meme ucunu ıslak bir patlamayla bırakıyorum ve kızarmış yüzüne bakıyorum. Yalvarma sesi, ona ihtiyacı olanı vermek için beni çaresiz bırakıyor. "Lütfen ne, bebeğim? Bana ne istediğini söyle."

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni tekrar öpecek kadar yakınımı çekiyor. "Seni istiyorum," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Her şeyini. Hemen şimdi."

İnliyorum, sikim fermuarıma karşı acı verici bir şekilde geriliyor. "Siktir, Amelia. Bana ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Ellerim yanlarından aşağı kayıyor, pijama şortunun bel bandına takılmadan önce kaburgalarının üzerinde geziniyor. Külotuyla birlikte onları da aşağı çekiyorum ve onu altımda muhteşem bir şekilde çıplak bırakıyorum. Kendime anı takdir etmek için zaman tanıyarak, kremsi teni ve esnek kıvrımlarıyla onun görüntüsünü içime çekiyorum.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı kalçasının iç kısmında gezdirirken.

Dokunuşumun altında titriyor, bacakları davetkâr bir şekilde daha da açılıyor. "Drake, lütfen. Sana ihtiyacım var. Çok uzun süre bekledim."

İhtiyacı çok büyüktü ve onu bir süre daha bekletmeye karar verdim. Küçük kızdırmaktan çok zevk alacağım. Başımı eğiyorum ve uyluğunun iç kısmına bir öpücük konduruyorum. "Sabır, bebeğim. Her bir santiminin tadını çıkarmak istiyorum."

Etinin üzerinde öpücükler gezdirirken inliyor, uyarılmışlığının baş döndürücü kokusu duyularımı şimdiden karıştırıyor. Beklediğim için daha da tatlı olacağını bildiğimden, beni en çok istediği yere ağzımı sokmaktan kasıtlı olarak kaçınıyorum. Onun yerine burnumu amcığının üzerinde gezdiriyorum ve derin derin içime çekiyorum, kokusundan da onunla ilgili diğer her şeyden olduğu gibi sarhoş oluyorum. Bu kadın hayatım boyunca hangi cehennemdeydi?

"Drake," diye inliyor, parmakları sabırsızca saçlarıma dolanıyor. Kıkırdıyorum ve tenindeki sıcak nefesimin dokunuşu bile nefesini kesiyor. Sonunda dilimi ıslak merkezinde gezdirdiğimde çılgılık atıyor, kalçaları yüzüme çarpıyor.

"Kahretsin, tadın hatırladığımdan bile daha güzel, mi rosa," diye inleyerek klitorisini ağzıma alıyorum. "Seni parmaklarımla tatmak zorunda kalmaktan çok daha iyi."

İçinden bir ürperti geçiyor ve saçlarımlı sıkıca kavırıyor. Onu dilimle ödüllendiriyorum, geniş vuruşlar ve alaycı hareketler arasında gidip gelerek onu çılgına çeviriyorum. Tadı ağzımı dolduruyor, tatlı ve bağımlılık yapıcı ve o kadar inanılmaz lezzetli ki bunu sonsuza kadar her gün yapabilir ve hiç sıkılmayabilirim. Nefes alış verişi giderek hızlanıyor ve yaklaştığını anlayabiliyorum. İki parmağımı içine sokuyorum, parmaklarımı kıvrarak onun görmesini sağlayan noktaya vuruyorum

Yıldızlar. Parmaklarımı nazikçe içine sokup çıkarırken duvarları etrafımda kenetleniyor, ağzım titreşen klitorisini asla terk etmiyor.

"Drake, çok yaklaştım," diye soluk soluğa bağıyor, kalçaları kulaklarıma doğru titriyor. "Tanrım, durma, lütfen durma ..."

Durmaya hiç niyetim yok. Lanet olası günlerimin geri kalanını kafamı bu kadının bacaklarının arasına gömerek geçireceğim. Çabalarımı iki katına çıkarıyorum, klitorisini ağzıma çekiyorum ve parmaklarımı içine daha derine sokarken dilimle kırbaçlıyorum. Çözülürken sırtı yataktan kalkıyor, içinde derin bir yerden gelen ve boğazını yırtan bir ecstasy çılgılığı. "İşte benim iyi kızım," diyorum, dudaklarım hala tenine bastırılmış bir şekilde onu doruk noktasında çalıştırırken, güzel vücudundaki her bir titremeyi nazikçe ikna ediyorum.

Parmakları saçlarımdan düşüyor. "Şimdi buraya gel." Sesi tamamen doymuş ve tamamen mükemmel geliyor.

Hırlıyorum, ne yapacağımın söylenmesine alışık değilim ama onun için bir istisna yapabilirim. Onun için her şeyi yapabilirim. Dudaklarına ulaşana kadar dilimi ve dişlerimi teninde gezdirerek vücudunda geziniyorum ve dudaklarını üzerimde kendi tadını almasını sağlayan morartıcı bir öpücükle yakalıyorum. Ağzımın içinde inliyor, elleri çılgınca kemerimin tokasıyla uğraşıyor.

"Şimdiden daha fazlası için açgözlü müsün bebeğim?"

"Sen de çok fazla kıyafet giyiyorsun," diye mırıldanıyor.

Dudaklar.

Gülerek ceketimi silkmek ve gömleğimin düğmelerini açmak için geri çekiliyorum. Amelia'nın elleri benimkilere katılıyor, soyunmama yardım ederken parmakları hafifçe titriyor. Sonunda çıplak kaldığımda tırnaklarını göğsümde ve karın kaslarımda hafifçe gezdiriyor.

"Çok mükemmelsin. Gerçek misin yoksa laboratuvarda mı yapıldın?"

Dolaşan ellerini yakalayıp başının üzerinde sabitliyorum. "Mükemmele yakın bile değilim bebeğim. Ama ben çok gerçeğim."

çenesine ve boğazına öpücükler bırakıyorum ve köprücük kemiğini hafifçe . Bana doğru eğiliyor, göğüsleri göğsüme bastırıyor.

"Drake, lütfen," diye fısıldıyor. "Sana içimde ihtiyacım var."

Komodinden bir prezervatif alıp dişlerimle yırtarak açıyorum ve ona uzatıyorum. Benden alırken alt dudağını ısırtıyor, kirpikleri titriyor ve yanakları pespembe kızarıyor. "Utangaçmış gibi davranma. İkimiz de senin kötü bir baştan çıkarıcı olduğunu biliyoruz, Amelia Ryder." Göz kırpiyorum

O da gülüyor. Prezervatifi boyumdan aşağı yuvarladığında yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi belirliyor ve elleri titriyor. Onun kararsızlığında, başka erkeklerle deneyimsizliğinde, bunu bir daha asla başka biriyle yapmayacağından emin olmak için sahiplenici bir ihtiyaçla yanmama neden bir şey var. Bu, elinin sikimin üzerindeki hissiyle birlikte, neredeyse beni çözüyor.

Kendimi onun girişinde konumlandırdıktan sonra, duraklıyorum ve herhangi bir tereddüt belirtisi için gözlerini arıyorum. Çünkü bundan sonra gerçekten geri dönüş yok. Bunu, benim onun patronu, onun da benim çalışanım olduğu gerçeğini bilerek yapıyoruz. Buradaki güç dinamiğini anlamamış gibi davranamayız. Kendimi "Bundan emin misin?" derken buluyorum.

Bacaklarını belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım Drake."

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü cevabı farklı olsaydı kendimi ondan nasıl koparırdım hiçbir fikrim yok. Uzun, yumuşak bir vuruşla yavaşça içine doğru itiyorum, sıkı sıcaklığı beni sararken, beni sıkarken her santimin tadını çıkarıyorum. "Tanrım, lanet olsun, harika hissediyorsun," diye inleyerek alnımı onunkine yasladım. "Benim için çok ıslaksın. Sen mükemmelsin."

Amelia nefesini tutuyor ve kalçalarını döndürerek beni hareket etmeye zorluyor. "Sen de harika hissediyorsun."

Yavaş ve derin bir ritim tutturarak içine giriyorum ve o da inliyor. Nazıkça başlıyorum, ama sonra sonuna kadar çekiyorum ve sertçe içine geri giriyorum. Tırnakları sırtıma batıyor ve içindeki o tatlı noktaya vurduğumda haykırıyor. "Oh, Tanrım! Drake," diye inliyor.

Hızımı artırıyorum, her darbede yatak başlığı duvara çarpana kadar ona daha sert giriyorum. Komşular hakkında belli belirsiz endişeleniyorum, ama sadece bir anlığına. Komşular ya da dünyanın geri kalanı umurumda değil. Önemli olan tek şey Amelia ve şu an. Vücudunun benimkine karşı hissettiği his, onu kenara doğru iterken çıkardığı çaresiz küçük sesler.

"böyle bebeğim," diyorum kulak memesini ısırarak. "Seni duymama izin ver."

Ben ona vurdukça çılgınlıkları daha da yükseliyor ve vahşileşiyor. Sınıra yaklaştıkça duvarlarının beni daha da sıktığını hissediyorum. Neredeyse ben de oradayım, başım dönüyor ve endorfinler vücudumda yarışırken kalbim patlıyor. Bir elimi aramıza sokarak klitorisini buluyorum ve

Başparmak. Sırtı eğilerek yataktan kalkıyor ve dudaklarından ağlamaklı bir çığlık kaçıyor.

"Biliyorum," diyorum, onu yatıştırarak, kendi salıverilmemin yakın olduğunu hissederek. "Benim için gel. Benim için parçalandığını hissetmek istiyorum."

paramparça olup adımı haykırırken tırnakları omurgamı tırmıklıyor. Aminin sıkı sıkıya sıkılması kendi doruk noktamı tetiklemeye yetiyor ve gırtlaktan gelen bir çığlıkla kendimi onun derinliklerine gömüyorum.

Bir an için ikimiz hareketsiz kaldık, nefes nefese kaldık. Alnımı onunkine yaslıyorum, aramızdaki bağı henüz koparmak istemiyorum. Belki de hiç. Amelia'nın elleri yüzümü kavırıyor, başparmakları yanaklarımı okşuyor. bu şey büyülü hissettiriyor ve hatırladığım kadarıyla ilk kez kendimi güvende hissediyorum.

"Drake," diye nefes alıyor. "Bu inanılmazdı."

İnanılmazdan da iyiydi. O kadar iyiydi ki bunu tanımlamak için yeni kelimeler icat etmeleri gerekiyor. Ama şu anda konuşmak istemiyorum. Eğer konuşsam, her şeyi berbat edebilirim. Ve eğer bunu mahvedersem, kalbim ikiye ayrılır. Bunun yerine, dudaklarımı bir kez daha onunkilerin üzerine kapatıyorum, hissettiğim her şeyi, olduğum her şeyi bu öpücüğe döküyorum ve bunun yeterli olmasını umuyorum.

Bölüm

Yirmi Yedi

AMELIA

Parmak uçlarım karnımın üzerinde gezinerek beni uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi açıyorum ve rüya görüyor olmam gerektiğine karar veriyorum. Drake benim dairemde. Yatağımda. Ve sadece burada değil, dirseğine yaslanmış, yüzünde nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan bir ifadeyle bana bakıyor. Parmaklarının aşağıya doğru hareket etmesinden bahsetmiyorum bile, bu gerçekten dikkat dağıtıcı. "Günaydın, bebeğim."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Sesi yeterince gerçek ve hissi yeterince gerçek, ama yine de bir rüya olabilir. "Ne zamandır beni uyurken izliyorsun?" Derin düşüncelere dalmış gibi burnunu kıvrıyor. "Uzun zamandır değil. Yani uyurken oldukça sevimli ama burada yanında yatmak ve ellerimi vücudundan uzak tutmak zorunda olmak biraz zor." Onun parmaklar güneye doğru ilerliyor. "Aslında *gerçekten çok* sert."

Kalçalarımı oynatıyorum, yanlışlıkla kendimi ona sürüyorum. Vay canına. Sırtarak, elimi kalın şaftının uzunluğunda gezdiriyorum. "Aslında kaya gibi sağlam olduğunu söyleyebilirim." Ona böyle hissettirebildiğimi, onun üzerinde bu güce sahip olduğumu bilmek beni tatmin ediyor. Hayatımda ilk kez kendimi gerçekten güçlü hissediyorum ve bu hoşuma gidiyor. Hem de çok.

Elini kalçalarımın arasına kaydırıyor, parmakları hassas bedenimi okşuyor. "Evet. Tamamen karşı konulmaz," diye mırıldanıyor, sesi her zamankinden daha boğuk. "Özellikle de böyle sıcak ve yumuşak olduğunda."

Parmağını içime soktuğunda nefesim kesiliyor, bedenim dokunuşuna karşılık veriyor. "Drake..."

Dudaklarıma baskın bir öpücük konduruyor, vücudumu o kadar iyi tanıyor ki sanki biri ona bir harita çizmiş gibi. Tam olarak neyi sevdiğimi, tam olarak nasıl sevdiğimi biliyor. Becerikli parmaklarıyla beni okşuyor ve ben de onunla buluşmak için doğruluyorum, dün gece yaptığımız her şeye rağmen vücudum daha fazlasını arzuluyor. Her şeyi tekrar yapmak için beni erken saatlerde uyandırmasına rağmen.

"Tanrım, benim için çok ıslanıyorsun Amelia," diye inliyor boynuma karşı, oradaki hassas deriyi ısıyor.

Yanaklarım sıcaktan kızardı. Yanılmıyor. Hile kodlarını biliyormuş gibi vücudumu çalıştırıyor. Yine de, bir kız elde etmek için biraz zoru oynamalı, değil mi? "Kendinden çok eminsin, Drake James."

Yumuşakça gülüyor, parmakları içimden kayıyor. Onu kaybetmek her beni inletiyor. "Sana emin olduğum şeyi ." Üstüme yuvarlanıyor, vücudunun ağırlığıyla beni yatağa sabitliyor - canavar penisinden bahsetmiyorum bile.

Eğlenerek bir kaşımı kaldırıyorum. "Neymiş o?"

"Bütün apartmanı inletene kadar amını yiyeceğimden eminim." Boğazımın dibine bir öpücük konduruyor. "Ve isim bittiğinde, benim iyi kızım gibi bana bineceksin."

Yüce İsa, evet öyleyim. Avukat Drake'e, ofis Drake'ine, sınırdaki steril Drake'e o kadar alışmışım ki, bu şakacı dominant, pis ağızlı tanrı başımı döndürüyor. Amımı yalayacak ve bu sefer bunu yapmasına izin verme konusunda hiç tereddütüm yok. Artık nasıl bir his olduğunu ve bundan ne kadar hoşlandığını bildiğim için değil.

"Değil mi Amelia?" diye hırlıyor, dişleri köprücük kemiğimi sıkmadan önce alçak sesle uyarıyor.

Nefes nefese kaldım. "Evet efendim." Ona efendim demek istememiştim ve sanırım patronum olduğu için biraz tuhaf , ama aynı zamanda her türlü doğru hissettiriyor. Aşağı inerken memnun bir inilti çıkarıyor, bu onun da böyle düşündüğünü gösteriyor.

Parmaklarımı saçlarında kıvrarak onu aşağıya doğru itiyorum. Bir an için direniyor, avuçlarını iç uyluklarıma bastırıp onları birbirinden ayırmadan önce bana sırtıyor. "Drake," diye inliyorum.

Dilini ıslak uzunluğu boyunca sıkıca kaydırıyor ve sırtım neredeyse ikiye ayrılıyor. O ağızıyla bir dahi. "Çok tatlısın bebeğim," diye inliyor. "Sanırım bu amcığa bağımlıyım, ilk tattığımdan beri öyleyim. Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?" Sözleri bedenimde titreşiyor, içimde küçük titremeler yaratıyor.

Oh. Tanrım, umarım bağımlıdır, çünkü asla durmasını istemiyorum. O beni yalarken vücudumdaki her hücre aydınlanıyor.

"Sana bir soru sordum Amelia," diye mırıldanıyor, dudakları etime değiyor.

Dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor. "Özür dilerim. Ne dedin sen?"

Keskin nişancı tarzında uzanıyor, uzun bacakları yatağımın ucundan sarkıyor, burnunu etime sürterken kalçalarımı birbirinden ayırıyor. "Sana bu amcığın tadına bağımlı olduğumu biliyor musun diye sordum. Kafanın içinde bana cevap verdiğinden hiç şüphem yok Amelia, ama sözlerini duymak istiyorum. Ne düşünüyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve burnumdan bir nefes çekiyorum. Seks sırasında hiçbir zaman özellikle sesli olmadım. Chad ara sıra hafifçe inleyerek uykuya dalmadığımı belli etmekten başka bir şey istemezdi, ki bu bazı geceler çok büyük bir riskti. Kahretsin. Takım elbise giymiş en ateşli adam kalçalarımın arasındayken ben neden Chad'i düşünüyorum ki? Drake tüm dikkatimi hak ediyor ve Chad hiçbir şeyi hak etmiyor.

"Ben... Umarım buna bağımlısıdır Drake, çünkü ben bunu her zaman istiyorum. Hayatımın geri kalanı boyunca her gün."

Homurdanıyor ve ben kıvrılmak için bir delik bulmak istiyorum. Çok ileri gittim ve bir randevudan sonra gelinliğini seçen kadınlardan biri gibi deli gibi konuştum. İşte bu yüzden seks sırasında konuşmuyorum. Yaklaşan orgazm bir kıza aptalca şeyler söyler. Tam geri almak üzereydim ki Drake kollarını kalçalarımın arkasına doladı ve beni ağzına daha da yaklaştırdı, sonra da beni yuttu. Tekrar tekrar beni orgazmın eşiğine getiriyor ama sonra tekrar aşağı indiriyor.

Bacaklarım titriyor, başım dönüyor, kalbim hızla çarpıyor. Böyle devam ederse bayılacağım. "Drake!"

"Ne oldu?" Dudaklarının hareketi içime doğru bir dizi lezzetli küçük titreşim gönderiyor. Bu adam sadece kadınlık organlarımla konuşarak bile beni boşaltabilirdi. Tabii bana işkence etmekle meşgul olmasaydı.

"Lütfen gelmeme izin ver," diye yalvarıyorum.

Yemek yerken mırıldanıyor ve o küçük titreşimler daha da güçleniyor. Kalçalarımı savuruyorum, yüzüne karşı utanmadan sürtünürken parmaklarım kafa derisini kazıyor. Yıldızlar görüş alanımı kaplıyor. Coşku bedenimi aydınlatıyor. Kesinlikle kendimden geçeceğim. Diliyle klitorisimi yalıyor, sonra aşırı hassas sinir demetini emiyor.

Gözlerimin arkasında kör edici beyaz bir ışık yanıp sönüyor ve doruk noktam saf, katıksız bir mutluluk dalgası halinde üzerime çöküyor. Adı boğazımdan boğuk bir çığlıkla dökülüyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Yavaşça yalıyor ve emiyor, zevkimi yavaşça çekip kadar çekiyor, bırakıyor

Tamamen hoşnut bir hissin arkasında. Sanki tüm vücudum kemiksiz kaldı, hiç olmadığı kadar rahatladım.

Drake kendini ön kollarının üzerine itiyor, sakalları benim uyarılmamla parlıyor, ama yüzünde kendimden ne kadar çok şey bıraktığımdan utanmayacak kadar mutluyum. Güçlü elinin bir hareketiyle çenesini silerek temizliyor. Sonra tekrar üzerimde geziniyor, dudakları ve parmakları tenimden hiç ayrılmıyor. Bu kadar dokunaklı olmasına bayılıyorum; sanki ellerini üzerimden çekemiyor.

"Tadın çok lezzetli, Amelia." Bununla birlikte dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıyor ve dilini ağzımın içine kaydırıyor.

Elimi aramızda gezdiriyorum, parmak uçlarımı kalın shaftının kenarında gezdiriyorum. Geri çekiliyor, yüzüne şeytani bir sırıtış yayılıyor. "Oh, bunu da istiyorsun, ha?"

"Sana bineceğimi söylemiştin." Dudağımı ısıırıyorum, bir seks kedisi gibi görünmeye çalışıyorum ama muhtemelen sevgili evcil tekire daha yakın bir yere iniyorum. Drake'in gözlerindeki ışıltı bana bunun onun için yeterince iyi olabileceğini söylüyor.

"Söyledim, değil mi? Bana iyi bir kız gibi bineceğini söyledim." Başını arkaya yatırıp parmaklarımın dokunuşuyla inliyor, sonra sırt üstü dönüp beni de yanına çekiyor. Ona biniyorum, ıslak açıklığım onun kaya gibi sert uzunluğuna bastırıyor. "Beni ne kadar istediğini göster bebeğim."

Kalbim göğsümde düzensiz bir ritimle atıyor. Eminim onu ne kadar çok istediğimi gösterirsem, benden uzaklaşmak için olabildiğince uzağa ve hızlı koşmasını sağlayacaktır.

Bölüm

Yirmi Sekiz

DRAKE

"Sanırım beni kırdın," diyorum, sırt üstü dönüp kollarımı iki yana açarak. Kollarımın arasına giriyor, başı göğsümde, yumuşak kahkahası tenimde boğuklaşıyor. Saçları üzerime dökülüyor ve dalgınlıkla uzun bir tutam alıyorum. Koyu ve düz ve biraz ipe benziyor.

"Yaptığımdan emin değilim," diyor kalçasıyla beni dürterek. "Burada zaten bir hareketlilik var, tekrar gitmeye hazır olamazsın. Yani, harika bir iş ahlakın olduğunu biliyorum ama gerçekten mi?"

Kıçına, ciyaklamasına neden olacak kadar sert bir tokat atıyorum ve bu ses, saçlarını düğüm atmak için kullanma görüntüsüyle birlikte, gerçekten de doğrudan sikime gidiyor. O gitmeye hazır, ama kalbimin hazır olduğundan emin değilim. Son yirmi dört saat içinde o kadar çok kardiyo yaptım ki spor salonu üyeliğimi iptal edebilirim.

"Bu iş değil, Amelia. Bu dünyadaki en iyi seks."

"Sence?" Bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Sanırım iyiydi..."

Onu kucağıma aldım ve poposuna birkaç tokat daha attım. Üzerine fazla gitmiyorum ve sadece birkaç darbeden sonra teni kıpkırmızı oluyor. Kıvranıyor ve ağlıyor, kendini kalçama sürttükçe inlemeler arasında bana durmamı söylüyor. Sonunda tekrar kalkmasına izin verdiğimde, ela gözleri parlıyor ve meme uçları çakıl taşları gibi. Bana ters ters bakıyor ve ben gülüyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

Gözleri kocaman açılmıştı. "Hayır. Neden hoşlandığımı düşündün ki?"

Tek kelime etmeden elimi ipeksi pürüzsüzlükteki iç kalçasında gezdirdim ve bir parmağımı içine soktum. Tahmin ettiğim gibi, sırlıslıkla olmuştu. Parmağımı çekip ona yalatarak temizletiyorum.

"İşte," diyorum dikkatle izleyerek, "hoşuna gittiğini böyle anlıyorum."

Cevap olarak kızarması kesinlikle çok sevimli. Onu bu yatağa ilk soktuğumdan beri birlikte soyunuyoruz ve birbirimizi o kadar çok boşalttık ki sayısını unuttum. Yine de hala çok kolay utanıyor. Deneyimsiz olmasının en büyük avantajı, ona pek çok yeni şey öğretebilmem.

Dolgun alt dudağını ısırarak, "Yaptım sayılır ve bu beni rahatsız ediyor," diyor. "Ben bir tür mazoşist miyim? Bir seks kulübüne katılıp güvenli bir kelimeye ihtiyaç duyacak mıyım?"

Gülüyorum ve sarılmak için onu geri çekiyorum. Hay sikeyim. Sadece sarılmakla kalmıyorum, her saniyesine bayılıyorum. Beni gerçekten kırdı.

Ya da belki, sanırım, beni düzeltti.

"Sen olmaz bebeğim," diyorum başını öperek. "Bu durumda, evet, elbette. Bildiğim birkaç yer var."

"Eminim biliyorsundur. Sen her yeri bilen bir adamsın."

Sesi biraz kederli geliyor ve çenesini yukarı doğru eğerek gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. Bunu söylerken beni görmesini istiyorum. "Amelia, benim bir geçmişim var. Dediğin gibi, bildiğim yerler var. Ama lütfen bunların hiçbirinin seni olduğundan daha değersiz hissettirmesine izin verme."

"Benim değerim ne?"

"Şu anda mı?" Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Kesinlikle her şey."

Gülümsemesi gözlerine ulaşıyor ve mutlak gerçeği söylediğimi fark ediyorum. Sırf yüzündeki o ifadeyi görmek için bir milyon dolar verirdim. Göğsümü okşuyor, göğüs kaslarımın şeklini izliyor ve sırtıyor. Benim kızım doyumsuz ve bu yönünü seviyorum.

"Tamam, seninle bir şey konuşmam gerekiyor," diyor ve midem düğümleniyor.

başlayan konuşmalardan nefret ediyorum. " et."

"Gizemli randevun kimdi?"

Gizemli randevum mu? O neden bahsediyor? Sessizliğimden hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bana bakıyor. "konuda konuşmak istemiyorsan sorun değil," ekliyor ama ses tonundan pek de öyle olmadığı anlaşılıyor.

"Bebeğim, bu konuda konuşmaktan mutluluk duyarım ama gerçekten kimden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

Bir koluna yaslanıyor ve göğüsleri dikkatimi çekmek için yalvarıyor. Hayır. Konsantre olmam lazım. Amelia harika bir kadın ama yine de bir kadın,

Ve bir sohbet mayın tarlasına rastladığımda tanırım. Tek bir yanlış hareketimde taşaklarım havaya uçabilir.

"Oteldeki ekip kurma gecesi."

Ona sırtıyorum. "Muhasebenin yarısıyla kafayı bulup bilardo masasında Salt-N-Pepa eşliğinde dans ettiğin gece mi?"

"Evet, o gece. Randevuya çıktığınız gece. Bana anlatmanı istiyorum ama anlatmak istemiyorsan sorun değil." "Sorun değil" demesi tam tersini ima ediyor.

Zihnimi o güne geri götürüyorum ve ampul anı gerçekleştiğinde sırtıyorum. "Oh! Doğru. O bir randevu değildi. O Sapphire'di." Kaşlarını çatıyor ve cevabımdan hiç de memnun görünmüyor. "Sapphire bir arkadaş, başka bir şey değil."

"Ama sen giderken, Nathan iyi bir randevu geçirmemizi söyledi."

"Öncelikle ürkütücü, ama ikincisi, sadece şaka yapıyordu. Sapphire onun üniversiteden ilk arkadaşıydı ve her zaman onun randevusunu çaldığımla ilgili şakalar yapar. O gerçekten sadece bir arkadaş, bebeğim."

Kendinden ve benden şüphe etmesinden ne kadar nefret etsem de, kıskanç olması hoşuma gidiyor. Muhasebedeki pislikle yemeğe çıktığında verdiğim tepkiye kıyasla, düpedüz ölçülü.

"İnternette onunla bir fotoğrafını gördüm," diyor, rahatsız görünüyor. "Seni takip falan etmiyordum. Belki biraz. Ama Broadway'deki bir galadan sonra onunla birlikteydin ve o da senin peşindeydi."

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Çok fotoğrafım çekiliyor Amelia, bunu biliyorsun. Bundan özellikle hoşlanmıyorum ama bu işimin ve hayatımın bir parçası. Ve inan bana o gece bir randevuya çıkmıyordum. Tek düşünebildiğim sendin. Ayrıca ben Sapphire'in tipi değilim."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum. Yani, kendine bir bak, yürüyen bir seks tanrısısın."

Gözleri vücudumda geziniyor ve bu takdirin tadını çıkarıyorum. "Bunun için teşekkürler ama ben kesinlikle Sapphire'in tipi değilim. Benim vajinam yok ve o vajinalardan hoşlanıyor. Hem de çok."

Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açılırken ve eli ağzını kapatmak için havalanırken gülüyorum. "Oh! Yani Sapphire lezbiyen mi? Bekâr mı? Çünkü tam da arkadaşım Kimmy'nin tipi."

"Kimmy de vajina hayranı mı?"

"Kimmy her şeyin hayranıdır. O çok eğlenceli, onu seveceksiniz."

Bu, üstesinden gelmemiz gereken karmaşık durumlardan biri olacak. Eğer bunu bir sır olarak saklayacaksak, birbirimizin arkadaşları ve ailesiyle tanışabilir miyiz? Birbirimizin hayatında var olabilir miyiz? Ona hava atmaktan, her gün her dakika yanımda olmasını istemekten başka bir şey istemiyorum ama bu gizliliği korumakla nasıl bağdaşacak? Hiçbir fikrim yok ama şu anda ikimizi de dibe çekmeye hiç niyetim yok. Sonunda kadını yatağa soktum ve bugün onu yataktan sadece yemek için çıkarmayı planlıyorum. Gücünü yüksek tutması gerekiyor.

Sanki aklımı okumuş gibi, "Gidip bir şeyler yemek ister misin?" dedi.

"Bu yataktan gerçekten ayrılmak istemiyorum, ama ne kadar denemek istesem de, insan sadece amıyla yaşayamaz." Yine kızardı. Geçen seferkinden daha az sevimli değil.

"Yakında gitmen gerekmiyor mu?" diye soruyor. Kaşlarımı çatıyorum çünkü gitmekle ilgili hiçbir şey söylemedim. "Yapacak işlerin olduğunu sanıyordum."

Haklısın. Tabii ki yaptı. Ve evet, her zaman yapılması gereken bir şeyler vardır. Ama düzenli olarak haftada yüz saat veya daha fazla çalışıyorum, bu yüzden hafta sonu tatil yapmak beni öldürmez. "Bunun yerine günü sekreterimle geçirmeyi düşündüm. O bir seks manyağı."

"Öyle mi? Seni şanslı adam. Tamam, yemek için dışarı çıkacağız. Seni nereye götürmek istediğimi tahmin edebilir misin? Ne tatmanı istediğimi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve inliyorum. Kesinlikle yapabilirim.

"Mario'nun patlayan çörek topları!" diye bağırıyor, yatağın üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Bu onun muhteşem göğüslerinin ilginç şeyler yapmasına neden oluyor ve onu tutup kucağıma çekiyorum.

", . Ama önce başka bir şeyi patlatmam gerekiyor."

Bölüm

Yirmi Dokuz

AMELIA

"Ne düşünüyorsun?" Öne doğru eğilip onu dikkatle izleyerek söylüyorum. Bekle, düşünüyorum, bekle, her an ... Bum! Donut topunu ısırıldığı anı görüyorum ve yüz ifadesine gülüyorum.

"Vay anasını!" diyor, gözleri kocaman. Çiğnemeye devam ediyor ve ben de ona sırtıtıyorum. Tam olarak böyle tepki vermeseydi çok hayal kırıklığına uğrardım.

"Vay canına, gerçekten patlıyorlar, değil mi? Bunların içinde ne var, kokain mi?"

Nehir kenarındaki banklarda oturup suyun karşısına bakıyoruz. Manhattan'a baktığınız için Brooklyn'den çok daha iyi manzaralar görebiliyorsunuz ve Drake'e mahallemi gezdirmekten gerçekten keyif aldım. Belli ki daha önce birçok kez Brooklyn'e gitmiş ama *benim* Brooklyn'*imi* görmemiş.

"Biliyorum, değil mi?" Yanıtından memnun bir şekilde cevap veriyorum. "Sana harika olduklarını söylemiştim."

"Başardın. Aslında bütün gün harikaydı. İçimde sinsi bir his var çünkü... sen harikasın."

"Ah," diyorum aptal bir yüz ifadesi takınarak. "Bu çok tatlı ve şüphesiz doğru. Sana eski okulumu gösterdim, Wanda'nın ve O'Kelly'nin barını, ilk sarhoş olduğum yeri gösterdim."

"Yaptın. Sanırım Brooklyn'deki Amelia'nın rehberli turunu tamamladım."

"Daha çok dikkat çekici bir makara. Keşke... Keşke sana annemin evini gösterebilseydim. Yani, sana annemin evini gösterdim, ama keşke içeri girebilseydik, anlıyor musun? Onunla tanışmanı çok isterdim. Hasta olduğunda ya da stresli olduğumda hep ondan bahsediyormuşum gibi hissediyorum ve onun çok eğlenceli olduğu gerçeğini atlıyorum."

Bana gülümsüyor, başı bir yana eğik ve güneş ışığı siyah saçlarında parlıyor. Üzerinde gördüğüm en Drake dışı kıyafetler var.

-Bir çift gri eşofman altı ve Aziz Bey'in Mini-mart'ından aldığı I-heart-NY kapüşonlu bir tişört. Evime geldiğinde üzerinde her zamanki takım elbisesi vardı ve sanırım ikimiz de geceyi burada geçirmesine şaşırdık.

"Biliyorum." Öpmek için elimi ağzına götürüyor. "Ben de onunla tanışmak isterim. Belki de tanışırım. Sanırım çözmemiz gereken çok şey var, değil mi Bayan Ryder?"

"Kesinlikle öyle. Bu... Senin için çok mu karmaşık Drake?"

Beni kollarına çekti ve öyle sıkı sarıldı ki nefes alamadım. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sarılmaydı. "Karmaşık, evet. Ama çok mu karmaşık? Hayır. Sen biraz karmaşıklığa değersin. Peki ya sen? Başka bir fikrin var mı?"

Ona risk almaya değmeyeceğine karar verdiğimi söylesem ne yapardı merak ediyorum. Çünkü onun bildiğinden bile daha fazla risk alıyorum. Bu sadece işimle, kariyerimle ya da itibarımla ilgili değil. Kalbimle ilgili. Ona aşık olduğumu söylemedim, ama bundan kaçış yok - Drake James'e umutsuzca aşığım.

"Yok," diyorum kararlılıkla, onunla birlikte olmanın basit hazzının tadını çıkararak. O kadar uzun zamandır o kadar çok gerginlik taşıdık ki, bu bize cennet gibi geliyor. Sonunda rahatlayabilmek, birbirimizin arkadaşlığından keyif almak mutluluk verici. Bu ve tabii ki orgazmlar. "Ne kadar dağınık olduğu umurumda değil. Dediğin gibi, buna değer. Patlayan çörek topları ve kaloriler gibi."

"Bunlara dikkat etsem iyi olur. Şişmanlamak istemiyorum. Doymak bilmeyen iştahınla ilgilenecek karın kasları olan yeni bir adam bulursun."

"Drake James, iltifat mı bekliyorsun? Çünkü sen hiç şişman değilsin ve olacağını da hiç sanmıyorum. Ama olsaydın bile..."

"Öyle olsam bile mi?"

"Öyle bile olsan, yine de sihirli diline sahip olacaksın, değil mi?" Bunu söylerken yüzüm kızarıyor ama kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum.

Gözbebekleri parlıyor ve homurdanıyor, "Gerçekten çok ileri gidiyorsunuz Bayan Ryder."

"Biliyorum," diyorum gülerek. "Seninleyken farklıyım. Bu sadece Scarlet ya da Amelia'ya özgü bir şey değil. Hepsi bu. Bana hissettirdiklerin. Bana verdiğin güven. Yeni beni seviyorum."

"Ben de öyle. Yine de yeni senin biraz şımarık olduğunu düşünüyorum. Bağlanmaya ve cezalandırılmaya ihtiyacı olduğundan şüpheleniyorum." Bana bir kaşını kaldırıyor ve sözleri doğrudan içime işliyor.

Bacaklarımın arasında tanıdık bir zonklama hissediyorum, ilgimi çeken bir sıcaklık. "Hmmm. Belki de öyledir."

Yüzümü tutuyor, bir büyük eli iki yanımda ve beni öyle bir öpüyor ki, bıraktığında başım dönüyor. Şanslıyım ki oturuyorum. "Seninle yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, Amelia."

"Ne gibi?" Kirpiklerimin altından ona bakarak soruyorum.

"Seni bağlamak ve küçük şımarık kışına şaplak atmak gibi. Belki onunla başka bir şey de yaparım." Kış yanağını sertçe sıkıyor.

Yani ...? "Drake!" Şok olmuş bir şekilde söylüyorum. Şok olmuşum ama beklenmedik bir şekilde heyecanlanmışım.

"Hiç götten sikildin mi, mi rosa?" diye soruyor, dudakları yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmış, gözleri parlıyor. Kapüşonunu kasıklarına kadar indiriyor ve ben o eşofmanların içinde neler olduğunu anlıyorum. Olan şey muazzam sertlikte bir sık ve hepsi benim için.

"Hayır," diye cevap veriyorum sessizce, gergin olmama rağmen kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum.

Bakışları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Titriyorsun, Amelia. Merak etme, hemen şimdi yapmayacağım. Eğer istemezsen hiç yapmayacağım."

Dişlerimi emiyorum ve onun kucağına daha da sokuluyorum. Kimi kandırıyorum ben? Elbette yapmasını istiyorum. "Seninle her şeyi denemek istiyorum, Drake. Her şeyi. Mario'nun patlayan çörek toplarını benim için denedin."

"Mario'nun patlayan donut toplarının hafif esaret ve anal ile aynı deney kategorisinde olduğunu sanmıyorum bebeğim, ama ruhunu seviyorum." Parmak uçlarını yanaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Seninle her şeyi keşfetmek için sabırsızlanıyorum. Sadece her zaman iletişim halinde olduğumuzdan emin olmalıyız, tamam mı? Sana vermediğim bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Bu adamın sağlayamayacağı bir şeye ihtiyaç duyduğumu hayal bile ama başımı sallıyorum. "Yapacağım." Doğru düzgün iletişim kuramadığımız için çok uzun süre ayrı kaldık ve bunun bir daha olmasını istemiyorum. Bu bağlamda, muhtemelen ona sabahtan beri aklımda olan şeyi sormalıyım. "Bu gece yine bizde kalır mısın? Yani kalmak zorunda , sadece.. Bu gerçekten

"Yapabilirsen iyi olur." Onun gideceği düşüncesi beni şimdiden üzüyor ve daha yeni merhaba demişken veda etme fikrine dayanamıyorum.

Birkaç dakika sessiz kalıyor ve ben çoktan çuvalladığımı düşünüyorum. Reddetmesini bekleyerek kendi içime kıvrılıyorum. "Bu gece senden uzak kalma düşüncesine dayanamıyorum, mi rosa," diye cevap veriyor sonunda. "Sadece bazı lojistikleri çözmeye çalışıyordum. Yapmam gereken bazı işler var ve Aziz Bey'in Mini-mart'ından daha fazla kıyafet almak istediğinden emin değilim."

"Neden olmasın? Sana yakışıyor." Bana "evet, doğru" der gibi baktı, ben de devam ettim. "İstersen seninle otele gelebilirim. Ya da sen benim dairemde çalışabilirsin, ben de gömleğini ve takım elbiseni çamaşırhaneye götürürüm."

Yüzündeki şok ifadesi bir resim gibi. Onunki gibi takım elbiseler uzman temizliği gerektirir, ama ben onun damarına basmaktan çok hoşlanıyorum. "Çamaşırhane mi?"

Bir kahkaha atıyorum. "Ah, evet. Normal insanların çamaşırlarını yıkadığı bir yer."

"Çamaşırhanenin ne olduğunu biliyorum, seni arsız sürtük. Ama o takım ısmarlama Armani. Sadece kuru temizleme."

Kahkahalarımı daha fazla tutamayarak, onu da güldüren çok itici bir homurtu çıkardım. "Ne sekreter oldum ama, ha?" Gözlerimi sahte bir masumiyetle kocaman açarak söylüyorum.

Yumuşakça mırıldanıyor. "Başka yeteneklerin de var. Özellikle bu sabah ağzınla yaptığın şey çok hoşuma gitti. Kahretsin, şimdi ellerimi senden nasıl uzak tutacağım? İş yerinde daha da zor olacak."

Elimi kalçasında gezdiriyorum. "Şimdiye kadar her yerim sertti."

"Elimde değil. Sana doyamıyorum, sikim de doyamıyor. Ve Başka yerde sorun yok, ama ofiste? Seni her gün görüp de becerememekle başa çıkmamın imkânı yok. O küçük seksi kıyafetlerin içinde sana nasıl bakacağım-"

"Ben seksi kıyafetler giymem."

"Bu, bebeğim, bakanın gözünde - bana her zaman seksi görünüyorsun. Uzun zamandır senin o şal elbisenin hayalini kuruyorum. Sen, elbise, masam. Ben, taşaklarıma kadar senin dar ıslak amına girmişim. O inci dizileriyle seni boğmak. Kahretsin, bunu bir sır olarak saklamak imkansız olacak."

Bu konuşmadan sonra biraz nefesim daralıyor ve nabzım içimdeki zonklamayla aynı anda atmaya başlıyor. Onun fantezileri benim de fantezilerim oldu.

"Tabii herkese söylemek istemiyorsan?" diye soruyor. "Ve sadece seni masamın üzerinde becermek istediğim için değil, aynı zamanda bu işi yürütmek istediğim için, mi rosa. Yani, neye ihtiyacın varsa ..."

Bu işi yürütmek istediğini söylediğinde kalbim neredeyse mutluluktan patlayacak. "Henüz herkesin bilmesine hazır olduğumu sanmıyorum, Drake.

Sekreterini beceren adam olarak bilinmekten kadar endişeleniyorsan, yeni patronunu beceren kadın olarak bilinmek çok daha kötü." Üst dudağını emiyor ve başını sallıyor. "Anlıyorum. Bunu gizli tutacağız.

Çocuk oyuncağı olacak, değil mi?" Bana göz kırptıyor ve neredeyse kucağında eriyeceğim.

"Son birkaç aydan daha zor olamaz, mi? Yemin ederim, sen dikte ederken ayaklarının dibinde diz çöküp pantolonunun fermuarını açmayı kaç kez hayal ettim..." Bir kahkahayı bastırmak için elimi ağzıma bastırıyorum.

"Bayan Ryder." Dudaklarını boynuma gömmeden önce yüksek sesle nefes alıyor. "Umarım bundan sonra tüm diktelerin böyle gideceğini biliyorsundur."

Beni gıdıklıyor ve ben de dünyanın nasıl bu kadar çabuk bu kadar büyük ve parlak olduğunu merak ederek kıkırdamaya başlıyorum.

Bölüm
Otuz
DRAKE

Bu sabah onu iki kez sikmiş olmama rağmen, onu yatakta bırakmak beni öldürüyor. Uykulu ve tatmin olmuş bir şekilde yatarken ona bakmak beni tekrar sertleştirmeye yetiyor. Öyle olmasaydım bile, yine de kalmak isterdim. Çıplak vücudu sıcacık, yumuşacık ve benim için bu kadar hazırken onu terk etme düşüncesinden nefret ediyorum.

"Gitmek zorunda olduğuna emin misin?" diyor tembelce, karnının üzerine yuvarlanıp bana bakarak. Muhteşem yuvarlak kıkına bakıp homurdanıyorum. "Evet. İnan bana, burada seninle kalmayı tercih ederim. Ve kıcınla. Ama bugün hepimiz izinli değiliz."

"Biliyorum," diyor, gerinerek. "Şanslıyım, değil mi? Ya da belki de gerçekten harika bir planlamadır, kim bilir?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Belki de sekreterim takvimimi biraz daha verimli bir şekilde düzenlemeli. Yakında kesinlikle bir gün izne ihtiyacım var." Her saatimi onun içinde bir parçamla geçireceğim bir gün.

Dudakları sırtarak seğiriyor. "Ama cidden, işinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve hafta sonu için izin aldığını da biliyorum. Ama ben... Seni daha sonra göreceğim miyim? Yoksa yarın işte mi?"

Onu yarın işte göreceğimi ve ikimize de biraz nefes aldıracağımı söylemeliyim, ama aletim şimdiden bunun olmayacağını söylüyor. Yine de mümkün olduğunca rahat davranmaya çalışıyorum. "Seni bu gece arayacağım, mi rosa. İstersen plan yapabiliriz. Ve eğer şanslıysanız, belki de o güzel kıkla ilgili planlar olur. "

Eğilip onu öpüyorum, dilim onunkine karışıyor ve kolları boynuma dolanıyor. "Sözler, sözler," diyor bana göz kırparak. Hay sikeyim. Evet. Kesinlikle yine sertleştim. Çatı katına geri dönmek rahatsız edici bir yolculuk olacak.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve doğruca ortak koridorda duran iki gencin yanına gidiyorum. On altı yaşlarında görünüyorlar ve

On yedi yaşında, çetrefilli uzuvları, şeftali tüyleri ve düşük sallanan patenci pantolonları var. Birkaç saniye bana bakıyorlar, sonra uzun boylu olanı sırtmaya başlıyor. "Dostum!" diyor. "Aferin sana!"

Gülüşerek ve birbirlerini iterek dairelerinde kayboluyorlar ve ben gülümsemeden edemiyorum. Sanırım dairesinin duvarları oldukça ince.

Constantine dışarıda beni bekliyor ve nasıl giyindiğimi görünce tek kaşını kaldırıyor. Buranın onun evi olduğunu ve Cuma günü beni bıraktığından beri burada olduğumu biliyor. "Sana güvenebilirim, değil mi?" Basitçe söylüyorum.

"Elbette patron. Dudaklarım mühürlü. Ve tebrikler. Harika bir kız. İşte benden bulmamı istediğiniz numara."

Teşekkürlerimi mırıldanıp içeri giriyorum ve yumuşak siyah deri koltuğa gömülüp iç çekiyorum. Şakaklarım yaklaşan bir baş ağrısıyla zonkluyor. İş dışında bir şey yapmak için bütün gece ayakta kalmayalı uzun zaman olmuştu. Onunlayken hiç yorgun değildim ama şimdi uykusuzluk beni yakalamakla tehdit ediyor. Hızlı bir duşa, temiz kıyafetlere ve kahveye ihtiyacım var, bu sırayla olması gerekmiyor.

Katlanmış kâğıttaki telefon numarasına bakıyorum. Trent McKenzieye ait, McKenzie Holdings'in ve eyalet çapında bir dizi apartmanın sahibi. Birkaç kez çaldıktan sonra cevap veriyor, sesi uykudan kalınlaşmış.

"Trent McKenzie?" Ben soruyorum.

"Evet. Bu kim lan?"

"Drake James, James ve James hukuk firması adına. Brooklyn'de sahip olduğunuz apartman hakkında arıyorum."

Homurdanıyor. "Saat sabahın altısı. Ofisi ara."

"Saatin , tam da bu yüzden ofisinizi değil sizi arıyorum. Özellikle de Geneva Place'deki bina ihlalleriyle ilgili olarak."

"O bina yönetmeliğe uygun," diye tersliyor. "Hepsi kurallara uygun."

"Diğer binalarınız umurumda değil Trent, ama Cenevre'deki güvenlik önlemleri yok denecek kadar az. Telefonu kapattıktan sonra hukuk firmam hakkında biraz araştırma yapmana izin vereceğim. Ama şunu bil ki, hafta sonuna kadar yabancıların binaya girmesini engelleyecek bir güvenlik sistemi kurmazsan, seninle ve tüm mülklerinle kişisel olarak ilgileneceğim. Eğer bu gerçekleşirse, siz ve ben birbirimizi çok iyi tanıyacağız ve size söz veriyorum bu olmasını isteyeceğiniz bir şey değil."

"Sen de kimsin-"

"Öyle olduğumu mu düşünüyorsun? Dediğim gibi, beni arayın." Telefon görüşmesini sonlandırıp gözlerimi kapatıyorum ve boynumu koltuk başlığına yaslıyorum. Bu en azından tatmin ediciydi ve zor geçeceğini bildiğim bir günün öncesinde stres atmama yardımcı oldu. Öncelikle Nathan'la konuşmam gerekiyor.

Bunu düşünmek beni dehşete düşürüyor ama kendime onunla neden konuşmam gerektiğini hatırlatıyorum. Amelia Ryder. Onunla ilgili her şey beni çağırıyor. Derin, bulaşıcı kahkahası, gülümsediğinde gözlerinin ışıldaması, saçlarındaki elleri. Başım kalçalarının arasında. Kokusu. Tadı.

Bir iniltiyi bastırıyorum. Bugün lanet olası uzun bir gün olacak ve onun içinde olmayacağı gerçeği ile daha da kötüleşecek.

Başımı ağabeyimin ofis kapısına doğru salladım. "Müsait mi?"

Helen bana kısa bir gülümseme sunuyor. "Toplantıda değil." Bana çok meşgul olduğunu ve fazla zamanını almamam gerektiğini söylemenin pek de ince olmayan bir yolu. Muhtemelen Cuma günü bahsettiği Ryan'larla olan meseleyi hallediyordur, ki bu artık bambaşka bir hayat gibi geliyor.

"Onu uzun süre tutmayacağım, Helen."

"Sizin için her zaman zaman ayıracaktır Bay James, bunu biliyorsunuz."

"Not edildi." Masasının önünden geçip kapıyı bir kez çaldım ve içeri girmeden önce benim geldiğimi bildirdim.

Tam telefonunu bırakıyordu ki beni görünce kaşlarını kaldırdı. "Merhaba yabancı," diyor, biraz kızgın görünüyor. "Nerelerdeydin lan sen?"

"Hafta sonunu mu kastediyorsun? Geleneksel olarak insanların ofiste olmadığı zamanları mı?"

"Sen *insan* değilsin, değil mi Drake? Hafta sonlarının hayali olduğunu düşünen bir işkoliksin. Her neyse, ben işten bahsetmiyordum. Cuma günü babamın evinden kayboldun ve o günden beri kimse sana telefonla ulaşamadı. Hayatta olduğundan emin olmak için Constantine'le görüştüm." Sağ gözü seğiriyor ve ellerini saçlarının arasından geçiriyor. İğneleyici geri alıyorum. Zaten stresli görünüyor ve ben de onun dertlerine bir yenisini eklemek üzereyim.

"Mesaj alındı ve anlaşıldı kardeşim. Bencilce davrandım ve özür dilerim. İyi misin? Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler, iltifatınız için minnettarım." Elini yüzünde gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Seni kızdırdığım için özür dilerim. Sen bir yetişkinsin, boş zamanlarında istediğini yapabilirsin. Sadece berbat bir ruh halindeyim. Luke dış çıkartıyor ve uyku bana çok uzak. Ayrıca geçen hafta Ryans'ın üç kulübü basıldı, belli ki önemli birilerini kızdırmışlar. Boka batmış gibi hissediyorum."

Karşısındaki koltuğa çöküyorum ve dilini alt dudağının üzerinde gezdirmesini izliyorum. Buzadam için bu bir erime nöbeti. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Cehennemden gelen bu gün bittiğinde beni bir şeyler içmeye götürebilirsin." Cehennemden gelen bu gün sona erdiğinde, ya geri döneceğim

Brooklyn ya da çatı katımda Brooklyn'de olmayı diliyor olacağım. Ondan uzakta geçirdiğim her an boşa gitmiş gibi hissediyorum ve onu şimdiden özledim. Yine de, o benim kardeşim ve eğer bir içkiye ve arkadaşaya ihtiyacı varsa, bunu almasını sağlayacağım.

"Bunu yapabilirim, kardeşim. Mel nasıl?" "O iyi, neden?"

"Sanırım Luke'un dış çıkarması ve uykusuz geceleri onu da etkiliyordu. Ve biliyorsun, ondan senden daha çok hoşlanıyorum."

Gözleri parlayarak elini kalbinin üzerine koyar. "Ah! Bir erkeğin moralini nasıl yükselteceğini gerçekten biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Bu bir hediye. Ve herkes onu senden daha çok seviyor, bu yüzden buna alışsan iyi olur."

Gülüyor, sonra kollarını masaya dayıyor. "Buraya karımdan ne kadar hoşlandığını söylemeye mi geldin, yoksa başka bir şey mi var?"

Oh, evet. İşte bu. Çekiniyorum. Bu bizim şirketimiz. İpucu adında, James ve James. Burayı birlikte kurduk, ama işin başındaki kişinin o olduğu hissinden asla kurtulamıyorum. Belki onun fikri olduğu içindir ya da benden birkaç yaş büyük olduğu içindir. Nereden geldiğini bilmiyorum ama şu anda izin istiyormuşum ya da özür diliyormuşum gibi hissediyorum ve bundan hoşlanmıyorum.

"Evet. Seninle bir konuda konuşmam gerekiyor."

Başını sallıyor, bana şüpheyle bakarken gözleri kısılıyor. Kravatımı gevşetiyorum. "Beni okumaya çalışmayı bırak, Nathan."

"Elimde değil. Bu benim işim. Kıpırdanmayı bırak ve konuş benimle. O zaman seni okumama gerek kalmaz, değil mi?"

Bir nefes üfledim. Sanırım yara bandını çıkarsam iyi olacak. "Amelia ile yattım."

Kaşlarını çattı. "Bu yeni bir bilgi değil."

"Yine. Bu hafta sonu. Birkaç kez."

Gözlerini kapatır ve sandalyesinde arkasına yaslanır. "Tanrı aşkına, Drake," diye mırıldanıyor.

"*aşkına*. Az önce söylediğin gibi, ben bir yetişkinim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sözümü geri alıyorum. Lanet olası sekreterini becerdin. Az önce açtığın Pandora'nın kutusu hakkında bir fikrin var mı? Kaç tane insan kaynakları politikasını ihlal ettiğinin? Tüm şirkete dava açtırabilir ya da işten attırabilirsin."

Öfke derimin altında kaynıyor. "Bana kıdemsiz ortağınmışım gibi davranma, Nathan. I-"

"Sekreterini beceren kıdemsiz bir ortak, senin yaptığının yarısı kadar bile kötü olmaz, dangalak," diye bağıyor.

Haklı olduğunu biliyorum ama yine de kızgınım ve buraya ders vermeye gelmedim. Kardeşimle, hayattaki müttefikimle konuşmak için buradayım ama onun yerine patronumla konuşuyormuşum gibi hissediyorum.

"Bunu biliyorum, salak. Ve İK politikalarımızın hatırlatılmasına ihtiyacım yok. Onları ben yazdım."

Tartışmak ister gibi çenesini gıcırdatıyor ama nedense tartışmıyor. Kavgalardan payımıza düşeni aldık ve ikimiz de bunun ne kadar kolay tırmanabileceğini biliyoruz. "Ve buna sevişmek deme," diye ekliyorum. "Bundan daha fazlasıydı."

İç çekiyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor. İçindeki öfke boşalmış gibi görünüyor ve sadece yorgun görünüyor. "Ne oluyor Drake?"

"Biliyorum. Ondan uzak durmaya çalıştım. Çok uğraştım. Ama yapamadım. Onu bir saniyeden fazla düşünmeden duramıyorum." Gözlerini kapatıyorum ve asla gelmeyecek bir azar bekliyorum.

"Peki şimdi ne halt edeceksin?" diye soruyor onun yerine, sesi biraz daha yumuşak.

Onu nasıl bıraktığımı hatırlıyorum, yatağında çıplak yatıyordu, iri ela gözleri bana büyük bir güvenle bakıyordu. Bana büyük bir şans veriyor ve ben onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. "Ondan hoşlanıyorum, Nathan. O da işini gerçekten seviyor."

Kaşları çatıldı. "Ne olmuş yani?"

Derin bir nefes çekiyorum. "Bu yüzden birbirimizi gizlice görmeye devam edeceğiz ve bunun nereye gideceğini göreceğiz. Şu an için, o

benim için çalışıyor. Marla doğum iznine ayrıldığında onu Fred Darwin'in yanına aldırmayı düşünüyordum ama-

"Fred emekli olduğunu açıkladı. Evet."

Haberi aldığım anda aslında biraz sevinmişim. Amelia'nın etrafımda olması bir işkenceydi, en azından bu hafta sonundan önce, ama bağımlısı olduğum bir işkenceydi. Şimdi onunla ilgili her şeye bağımlıyım ve sekreterim olarak başka kimseyi istemiyorum.

Nathan bana göz kırıyor. Kravatımı tekrar gevşetiyorum ve bir tür açmazdaymışız gibi sessizce birbirimize bakıyoruz. Buraya ne için gelmişim ki? Onay için mi? Hayır, tavsiye için geldim. Belki de tebrik için, çünkü bu benim için büyük bir olay. İçten içe, ona söyleyeceğim için heyecanlıydım ve benim için mutlu olacağını düşündüm. Onun yerine, daha çok İK politikaları ve imajımızla ilgileniyor gibi görünüyor.

Tüm şirketimizi riske atan bir kaçık olduğumu düşünse bile, o hâlâ benim ağabeyim ve şu anda öyle olmasını her şeyden çok istiyorum. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, Nathan. Ne Tiff için, ne de o zamandan beri hiç kimse için. Son ilişkim yirmi üç yaşındayken bitti. Ne yaptığımı bilmiyorum ve bunun yürümesini çok istiyorum. Bunu nasıl mahvetmem?"

"Kendinize tam olarak bir mücadele şansı vermediniz, Drake. Bu gizlilik..." Başını sallıyor ve yorgun bir iç geçiriyor. "Bir süreliğine heyecan verici olabilir ama çok çabuk eskiyecek. Peki ya babam ve diğerleri? Onlara söyleyecek misin? Ailesine, arkadaşlarına söyleyecek mi? Emily Gregor bir sosyete yemeğinde Amber'a bunun dedikodusunu mu yapacak?"

"Amber zaten bir kısmını biliyor ve firmamıza zarar verecek bir şey yapmayacaktır, Nathan."

Şaşırmış ve biraz da üzgün görünüyor. Belki de ona daha fazla sır vermem gerektiğini düşünüyor, ama işte buradayız, birbirimize hançer fırlatıyoruz. Yapmamam şaşırtıcı mı?

"Bu arada gizliliği heyecan verici bulmuyorum. Bundan nefret ediyorum. Ama şimdilik bunu yapmanın başka yolu yok. Onu işinden ayrılmaya zorlayamam. Bu adil olmaz. Chicago'ya dönmek gibi bir niyetim de yok."

Sanki ona yumruk atmışım gibi geri çekiliyor. "Chicago'ya döneceğinden kim bahsetti ki?"

"Onun patronu olmamamın tek yolu bu. Sanırım onu transfer edebilirim ama bunu bir ceza olarak göreceğini biliyorum ve ..." Başımı ellerimin arasına aldım. "Aşık olabileceğim onca insan varken."

"Bir gizlilik sözleşmesi imzalaması gerekecek," diyor, hukukçu beyni devreye giriyor ve çözüm arıyor.

Kafamı kaldırdım. "Lanet olsun, hayır," diyorum, yasal beynim tamamen geri tepiyor.

Gözlerini deviriyor. "Önemli bir şey değil. Daha önce de çalışanlarımıza imzalatmıştık."

Ciddi mi lan bu? Öfkeyle ayağa kalktım. "Böyle şeyler hakkında değil. Lütfen kimseye söyleme-patronun seni her öğleden sonra masasında vidalıyor gibi bir gizlilik anlaşması değil."

Nathan'ın gözleri masasına kayıyor ve yemin ederim o sapık herif sırtıyor. Kollarımı kavuşturup yana doğru eğiliyorum. "Mel'i bu masada becerdin, değil mi?"

"Bir centilmen asla söylemez," diyor yumuşakça, ama gözlerindeki parıltı haklı olduğumu söylüyor. Tabii ki haklıyım. Kendine ait bir ofisin ve kocaman, sağlam bir masan olmasının ne anlamı var, eğer saplantılı olduğun kadını her fırsatta sikmeyeceksen?

Amelia'nın çıplak ve masamın üzerine yayılmış görüntülerini kafamdan uzaklaştırıp tekrar oturuyorum. "Ona gizlilik sözleşmesi imzalatmayacağım. Ona güveniyorum."

"Onu çok az tanıyorsun," diye karşı çıkıyor.

"Onu diğer çalışanlarımızdan daha iyi tanıyorum."

"Umalım da bu kadar yakından tanıdığın tek kişi o olsun," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Kafanı çukurdan çıkar. Öyle demek istemedim. Birine ne zaman güvenebileceğimi bilirim Nathan ve Amelia'ya da güvenebilirim."

Bir elini çenesinde gezdiriyor, gözlerini ofis duvarında asılı duran tabloya dikmiş bana bakıyor. Annesinin artık resim yapamayacak kadar hastalanmadan önce bitirdiği İspanya'daki plaj resmine bakarak en iyi düşüncesini ortaya koyuyor. "Eğer bu ortaya çıkarsa..."

"Olmayacak. En azından biz hazır olana kadar. Hey, belki de boşuna endişeleniyordunuz ve bir anda söner gider." Bunu söylerken bile, kendimi *lanet olsun ki olacak diye* düşünürken buluyorum.

Yine sessizlik içinde oturuyoruz, onun saatinin durmak bilmeyen tik takları ve benim kulaklarımda kendi kalp atışlarımdan başka bir şey yok. Her zaman olduğu gibi, ilk çatlayan ben oluyorum. "Lütfen bana arkamı kolladığını söyle. Mel'le ilişkinizin başlama şekli alışılabilir bir şey değildi."

"Ben her zaman senin arkadayım, sik kafalı. Bu demek değil ki yaptığın her şeye katılacağım ya da

Verdiğin her aptalca kararı. Bu kııdan gerçekten hoşlanıyor musun?" Ona sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Evet, hoşlanıyorum."

"Pekâlâ. O zaman bu işi yürütmenin bir yolunu bulsan iyi olur, değil mi?"

Bir yolunu bulacağım, kendime söz veriyorum. Amelia Ryder benim ve onun gitmesine asla izin vermeyeceğim. Yapacağım son şey bile olsa o kadını mutlu edeceğim.

Bölüm

Thirty-One

AMELIA

"Amelia, tatlım?" Annem telefonuma cevap verir vermez söylüyor. Sesi her zamankinden farklı, daha heyecanlı, eski haline daha çok benziyor.

"Hey, anne! Ben de tam buraya geliyordum. Aziz Bey'in evindeyim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Bak, burada seni tanıdığını söyleyen bir adam var."

İncelemekte olduğum dondurmayı tekrar dondurucuya koyuyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. Annem hayatı boyunca New York'ta yaşadı ama yine de ona sokak zekâsı diyemem. İnsanların içindeki iyiliği görmekte her zaman hızlı olmuştur ve genellikle bunun takdire şayan bir özellik olduğunu düşünürüm, ama belki de yabancı erkekler söz konusu olduğunda değil.

Hızlıca ödememi yapıyor, çıkarken Aziz Bey'e el sallıyor ve çocukluğumun geçtiği eve doğru beş blok boyunca güçlükle yürümeye başlıyorum. "Adı ne anne? Eve girmesine izin vermedin, değil mi? Bak, birazdan orada olacağım. Boksör hala koridorda mı?" Yalnız yaşayan iki kadının bazı önlemler alması gerekir ve biz her zaman kapının yanında bir beyzbol sopası bulundururuz.

"Amelia, tatlım, endişelenmeyi bırak. Constantine son derece sevimli bir adam. Bana küçük kızının fotoğraflarını gösteriyordu."

İzlerimde duruyorum, önce rahatlıyorum ama sonra kafam .
Drake'in şoförünün annemin evinde ne işi var?

Sonunda birlikte olmak istediğimizi kararlaştırmamızın üzerinden neredeyse bir hafta geçti ve ben hiç olmadığım kadar mutluyum. Elbette, gizlilik meselesi sıkıcı ve yaşam düzenimiz arzulanan çok şey bırakıyor, ama şikayet etmiyorum. Adam yatakta beni deli ediyor ve buna ek olarak harika bir arkadaş. Henüz erken olduğunu biliyorum ama onu her düşündüğümde yüzümden silemediğim aptal bir sırıtişla karşılaşıyorum.

"Doğru. Tamam, Constantine'i tanıyorum. Onu bir dakikalığına takabilir misin?"

"Merhaba, Bayan Ryder." Tanıdık derin sesi eğlenmiş gibi geliyor. Constantine, ben ve Drake hakkındaki gerçeği bilen birkaç kişiden biri ve bunun onun için pembe dizi izlemek gibi bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Ben de sana, Constantine. Bana Brooklyn'de ne yaptığını söyler misin? Özellikle de annemin evinde, gece vakti?"

"Size Bayan Ryder, ama o zaman sizi öldürmem gerekirdi." "Ha ha," diyorum, ölü gibi. "Dökül bakalım."

"Bu bir sürpriz. Lordumuz ve efendimiz tarafından organize edildi."

Buna gülmek zorundayım. Komik bir adam, Constantine. İçimi çekiyorum ve yakında orada olacağımı söylüyorum. Çok rahatmış gibi bir izlenim veriyor ama sert bir kurabiye. Telefonda konuşmaz.

Anneme vardığımda Drake'in cipi sokağın büyük bir kısmını kaplıyor ve her pencerede tül perdeler seğiriyor. Mahalleden birkaç çocuk birkaç metre ötede durmuş, şaşkınlıkla arabaya bakıyor. Böyle bir yerde böyle bir araba görmek, bir uzay gemisinin iniş yapmasına ve küçük yeşil adamların iskelede yürümesine benziyor.

"Dünyada yükseliyor musun, Amelia?" diye bağırıyor Bayan Katzberg yolun karşısından. Verandasında oturmuş bulmaca çözüyor ve sigara içiyor; onu tanıdığımdan beri bu onun gece rutini olmuştur.

"Elimden geleni yapıyorum Bayan K, elimden geleni yapıyorum."

İçerideki sahne çok komiktir. Constantine iri bir adam ve küçük yaşam alanını boğuyor. Annem kanepede onun yanında, üzerinde daha önce hiç görmediğim bir elbise var. Onun tarzında ama pahalı görünüyor, gözlerindeki orman tonlarını ortaya çıkaran koyu yeşilin hoş bir tonu. Saçlarını büyük bir kabarıklıkla taramış ve hatta kırmızı bir ruj sürmüştü. Eskiden kırmızı dudağı severdi ama onu yıllardır böyle görmemiştim.

"Amelia!" Ayağa fırlıyor ve bana doğru sıçırıyor. Nefes almakta zorlansa da kıpırdamadan duruyor ve çabucak toparlanıyor, gözleri heyecandan parlıyor. "Sinemaya gidiyoruz."

"Ne?" Cevap için Constantine'e bakıyorum ve hiçbirisi gelmeyince dikkatimi ona veriyorum. "Ama artık sinemaya gitmek istemediğini sanıyordum. O kadar insanın arasında kendini rahat hissetmediğini söylemiştin."

"Biliyorum ama bu gece başka kimse olmayacak. Constantine bana işte bir tür ödül kazandığını söyledi, bebeğim. En iyi çalışan

Ay mı? Neden bana söylemedin?"

Tamamen uydurma bir şey olduğu için mi? Ama o kadar mutlu görünüyor ki, balonunu patlatmam mümkün değil. Onu uzun zamandır bu kadar heyecanlı görmemiştim ve bu kalbimi yerinden oynatıyor.

"Ödül olarak bunu seçtiğin için çok teşekkür ederim, tatlım. Bay James'in tüm salonu sadece bizim için ayırdığına inanamıyorum. Ve *Witness* filmini gösterecek - Harrison Ford'un bir dedektif olduğu ve bir Amish ailesiyle saklanmak zorunda kaldığı filmi biliyor musun? Hatırladınız mı? Hani şu Sam Cooke şarkısı eşliğinde ateşli dans sahnesi olan?"

"Hatırlıyorum anne," diyorum, ne kadar hareketli olduğunu görünce gülümseyerek. "Bu harika. Zamanım varsa gidip makyajımı tazeleyeyim mi?" Cevap almak için Constantine'e bakıyorum.

"Elbette, Bayan Ryder. Gösteri onur konukları olmadan başlamayacak. Ayın çalışanı büyük bir olay."

Ona bir bakış attım ve yukarı çıktım. Yalnız kalır kalmaz Drake'in numarasını çevirdim. "Ne haltlar ? Ne zamandan beri ayın oldum?"

"Mi rosa, sen her ay ayın çalışanısın. Bu sabah masamda bana yaptığın oral seks? Sansasyonel."

Hatırladıkça vücudum ısınıyor. Kocaman sikini ağzımda hissetmeyi, dilimle onunla alay etmeyi, onu inletmeyi, bana yaptığı gibi ona da işkence etmeyi seviyordum. Ve zamanki o lezzetli tuzlu tadı...

"Amelia, hâlâ orada mısın?" "Uh, evet. Ama hâlâ kafam karışık."

Arka planda bir gürültü duyuyorum, bir bebeğin ağlama sesi. "Luke hâlâ dış çıkarıyor mu?" diye soruyorum. Birbirimizin ailelerine doğrudan dahil olmadan onlar hakkında bu kadar çok şey biliyor olmamız tuhaf.

"Öyle ve bu onu huysuz küçük bir F.U.C.K.'a dönüştürdü."

"Bu yaşta senin sözlerini kopyalaması konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum, Drake."

"Asla bilemezsin. O zeki bir çocuk. Her neyse, doğum gününün yaklaştığını biliyorum ve annen için ve dolayısıyla senin için güzel bir şey yapmak istedim. Onun için endişeleniyordun ve ben de bunun iyi bir şey olabileceğini düşündüm." Duraklıyor ve onu kucağında bebekle otururken hayal ediyorum. Chad'den hep çocuk istedim ama ne zaman konuyu açsam hazır olmadığımızı söyledi. Bunu yapacağımızı

Gelecek yıl. Gelecek yıl hiç gelmedi ve artık anne olup olamayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Yine de bir ara Luke'la tanışmayı çok isterim.

"O cümlede 'hoş' kelimesini kaç kez söylediğime inanamıyorum," diyor Drake. "Bu bebekle senin aranda beynim pelteye dönüyor."

"Aaah, bu çok hoş," diyorum kıkırdayarak. "Ve teşekkür ederim. Elbiseyi de onun için mi gönderdin?"

"Gördüm. Onun resimlerini görmüştüm, bu yüzden nelerden hoşlandığını biliyordum. Ona tüm bunların seçtiğiniz ödül paketinin bir parçası olduğunu söyledim."

"Bekle, annemle mi konuştun?" Kaşlarımı çatarak sordum. Yani, bu tam olarak kuralları çiğnemek sayılmaz ama beklediğim bir şey de değildi.

"Sadece kısaca, telefonda. Merak etme, her gün beynini siktiğimden de bahsetmedim."

Bir kıkırdamayı daha bastırıyorum. "Bu da bir şeydir. Bizimle sinemaya gelebilecek misin?"

"Her ne kadar arka sırada oturup sizinle yakınlaşmak istesem de Bayan Ryder, bu gece bebek bakıcılığı yapacağım. Constantine tüm akşam boyunca hizmetinizde olacak, ayrıca filmin ücretsiz gösterilmesi için gerekli ayarlamaları yaptım, patlamış mısırla çılgınlar gibi eğlenebilirsiniz. Eğer hoşuna giderse ellerinde iki Harrison Ford filmi daha var."

"Hangileri?" Merakla sordum. "*Working Girl* ve *Cowboys & Aliens*."

"Ooh, Daniel Craig'in oynadığı film bu!"

"Bu kadar heyecanlı konuşmayın Bayan Ryder, yoksa kıskanabilirim." Sanırım şaka yapıyor ama emin değilim. Tek bildiğim, Daniel Craig'in parmaklarını kırmakla tehdit edip onu Chicago ofisine sürgün edebileceği.

Annem aşağıdan adımı sesleniyor, o yüzden öğrenmeye vaktim yok. "Tekrar teşekkür ederim. Çok düşüncelisin. Senden gerçekten hoşlanıyorum, biliyor musun?"

Kahretsin. Çok yakındı. Neredeyse kazara "seni seviyorum" diyecektim. Ve ikimiz de henüz bu el bombasının ilişkimize atılmasına hazır değiliz.

Bölüm
Otuz İki
AMELIA

Annem sinemada çok iyi vakit geçirdi ve *Witness ile Working Girl*'ün tamamını izledi. Ondaki değişimi, gülüşünü ve gülümsemesini görebiliyordum; seksenli yıllara, hayatının daha kaygısız olduğu zamanlara geri dönmüştü. Anne olmadan ve beni büyütmek için çok çalışmak zorunda kalmadan önce.

Annem tarafından her zaman sevildiğimi ve el üstünde tutulduğumu hissettim. Bana sahip olduğu için bir an bile pişmanlık duymadığını biliyorum ama bunun zor olduğunu da biliyorum. Babam hakkında konuşmaz ama ben her zaman babamın onu incittiği izlenimini edindim. Yıllar boyunca ağzından kaçırduğu birkaç şey, hamile kaldıktan sonra onunla hiçbir şey yapmak istemediğini ve onu tek başına başa çıkamak zorunda bıraktığını gösteriyordu. Kim olduğu umurumda değil ve onunla tanışmak gibi bir arzum da yok. Eğer annemi bu şekilde incittiye, bir boka yaramaz ve beni tanımayı hak etmiyor demektir. Annem bana yeter ve onu mutlu görmeyi seviyorum.

Tüm salonun bize ait olması büyük bir zevkti ve dev ekran kadar onu izleyerek de zaman geçirdim. Yüzünde böylesine basit bir sevinç görmek beni yeni bir umutla ve Drake'in onun için böyle bir şey organize etmesine duyduğum sevgiyle doldurdu. Küçük oksijen tüpünü yanına aldı ve orada yalnız olduğumuz için onu ya da inhalerlerini kullanmaktan utanmadı. Tuvalete gitmek onun için bir dayanıklılık testi değildi çünkü o çıktığında filmleri durdurdular. Bir sosisli sandviç, patlamış mısır yedi ve kocaman bir kutu kolayı bitirdi, tüm bunlar onu o kadar heyecanlandırdı ki, hayatında daha önce hiç bir büfeden yemek yemediğini düşünebilirsiniz. Para mutluluğu satın alamaz, biliyorum, ama böyle gecelerde, kesinlikle öyle hissettirebilir.

O zamandan beri çok daha neşeli görünüyor. Sağlık durumu değişmedi ve kanındaki oksijen seviyesi hala tahmin edilemiyor ama zihinsel olarak çok daha iyi görünüyor. Bugün onun doğum günü ve bunu kutlamak için benimle öğle yemeğine çıkmayı kabul etti. Şirin bir restoranda masa ayırttık.

Emily ve Kimmy de bizimle orada buluşacak.

Gergin olduğunu biliyorum ama en azından denemeye istekli ve tek isteyebileceğim de bu. Görünüşe göre Drake James sihrini birden fazla şekilde göstermiş.

Onu düşündüğümde vücudum ısınıyor ve kalbim çarpıyor, ki bunu her zaman yapıyor gibiyim. İşler o kadar iyi gidiyor ki aslında endişeliyim, bunun tamamen berbat bir durum olduğunu biliyorum ama hayat bana birkaç sert ders verdi. Onunla ilgili her şey beni heyecanlandırıyor ve doyamıyorum. Şimdiye kadar bu duygu tamamen karşılıklı gibi görünüyor, ama bir yanım bunun ne kadar süreceğini merak ediyor. Onun gibi bir adam benim gibi bir kadınla daha ne kadar ilgilenecek? Yani, Chad bile benden bıktı ve Drake'in bir parçası bile değildi.

Drake'i düşündüğüm anda onu özlüyorum. Bugün işten izin aldım ve günüm için heyecanlı olsam da, yine de onun da günümde olmasını isterdim. Bu sabah bana ulaşmadı ama telefonum sorun çıkarıyor, belki de bu yüzdendir. Binamın ev sahibi geçici olarak delirmiş gibi görünüyor ve doğaçlama bir tadilat programı başlattı. Artık lobide güvenlik kameralarımız var ve kendi misafirlerimizi içeri alabilmemiz için herkese ayrı bir interkom sistemi veriliyor. Hatta Wi-Fi merkezini yükseltiyor ve ücretsiz kablolu yayın getiriyor. Her şey çok güzel, ancak bu kesinti biraz can sıkıcı ve kira kontratımı yenileme zamanı geldiğinde kiram konusunda endişelendiğimi itiraf etmeliyim.

Hi-Vis ceket ve baret giyen adamlar bu sabah yediden beri dışarıda havalı matkaplarını kullanıyorlar. Her ne yapıyorlarsa, Wi-Fi bağlantım saatlerdir yok ve veri servisim bağlanmıyor.

Eminim yakında her şey normale dönecek ve o zamana kadar belki biraz eğlenebilirim. Drake sık sık erkenden bana mesaj atıyor ve ofiste görecektik olmasına rağmen ne giydiğimi soruyor. Aramızda küçük bir şaka. Bunun önüne geçmeye karar veriyorum ve parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşurken sırtarak birkaç satır yazıyorum.

■

Bugün üst kısmı bağcıklı, küçük, şirin bir güneş elbisesi giyiyorum. Ama kısa bir süre önce üzerimde hiçbir şey yoktu. Çıplaktım ve seni düşünüyordum.

Bu konuda gittikçe daha iyi oluyorum, ama yine de ara sıra onunla böyle çirkin bir şekilde flört ettiğimde utanıyorum. Fotoğraf isteyecek ve biliyorum ki

tam olarak neyi sevdiğini. Yatağa uzanıp köylü tarzı üstümün kurdelesini çözüyorum -göğüslerimin biraz dışarı taşmasına yetecek kadar- ve hızlıca bir fotoğraf çekiyorum. Bugün bütün gün toplantılarda olduğunu biliyorum ve toplantılardan birinin ortasında bu görüşme fikri hoşuma gidiyor. Bunun onun üzerinde nasıl bir etki yaratacağını, kurdelenin geri kalanını çözmeyi hayal ederken hemen sertleşeceğini biliyorum.

Belki de haklıdır diye düşünüyorum, gönder tuşuna bastığımda. Belki ben bir cadalozum.

Bana kendimi nasıl hissettirdiğini seviyorum.

Saygın görünmek için kendimi toparlayıp ceketimi ve çantamı alıyorum. Restorana giderken çiçekçiye uğrayıp anneme en sevdiği çiçeklerden kocaman bir buket almak istiyorum.

Yanlarından geçerken işçilere el sallıyorum ve karşılığında minnettar bir gülümseme alıyorum. Yine de kurt ıslığı yok ve onları işyerinde duyarlılık eğitimi alırken hayal ettiğimde gülüyorum.

Muhteşem bir yaz günü, güneş tenimde parlak ve sıcak, o kadar göz kamaştırıcı ki keşke gözlük getirseydim diyorum. Yılın bu zamanını seviyorum, her şey çok parlak ve umutlu hissettiriyor, rengarenk çiçekler ve parlak mavi gökyüzü birkaç ay önceki kasveti hatırlamayı zorlaştırıyor. New York kışın cehennem gibi olabiliyor, ama bu her zaman bunu telafi ediyor. Mahallede gezinirken ve hayatım boyunca tanıdığım insanlarla sohbet ederken iyimserliğim ve neşem tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Çiçekçi tam olarak ne için geldiğini biliyor ve hafif tatlı bir koku yayan parlak sarı ayçiçeklerinden oluşan en muhteşem buketi hazırlamış bile. Bir kez daha teşekkür ediyorum ve annem ve en iyi arkadaşlarımla öğle yemeği yiyeceğim için heyecanla kapıdan çıkıyorum.

Hiçbirine Drake'ten bahsetmedim. İkimiz bunu sır olarak saklamak için bir anlaşma yaptık ve ben de buna sadık kalmaya niyetliyim. İkimizi de korumak için orada. Ama çok mutluyum ve bu mutluluğun nedenini üçüyle de paylaşmak için yanıp tutuşuyorum. Chad kalbimi kırdığında hepsi yanımdaydı ve kalbimin ne kadar iyi iyileştiğini görmeleri için sabırsızlanıyorum. Her zamankinden daha güçlü olduğunu.

Wanda'nın yerine girdim, niyetim daha sonra yemek üzere bir kutu cannoli almaktı. Drake için, bu elbiseyi çözmeye geldiğinde. Sırada bekliyorum, biraz fıstık kaldığını umuyorum, o sırada telefonum bir bip sesi çıkarıyor. Görünüşe göre tekrar harekete geçti. Gözlerimi devirerek çantamdan çıkardım. Bütün bir sabahın iletişimi muhtemelen aynı anda iniyor.

Bir sürü mesaj ve cevapsız arama var. Aralarında gezinirken içimi bir tedirginlik kaplıyor. İlk gelenlerin çoğunun annemden olduğunu fark ettiğimde tedirginlik düpedüz paniğe dönüşüyor. Ondan sonra tanımadığım bir numaradan birkaç tane var.

Sesli mesajlarıma hızlıca tıklıyorum ve ilk mesaj annemden, bugün öğle yemeğine çıkacak kadar iyi hissetmediğini söylüyor ve "" için özür diliyor. Bir sonraki yine ondan, kesinlikle gelemeyeceğini çünkü çok sert hissettiğini söylüyor Üçüncüsü uğrayıp uğrayamayacağımı soruyor ve sesi çok kötü geliyor - nefessiz, bitkin, kelimeleri çıkarmakta ve aynı anda nefes almakta zorlanırken sesi küçük ve gergin.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Wanda'nın yerindeki sıra ilerledi ve servis sırası bana geldi, ama gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde sendeleyerek dışarı çıkıyorum. Titreyen bacaklarıma rağmen annemin evine doğru koşuyorum, koşarken de son sesli mesajı açıyorum. Yerel hastanedeki bir hemşireden geliyor, Edith Ryder'ın en yakın akrabasını aradığını ve mümkün olan en kısa sürede onu arayabileceğimi söylüyor.

Ayaklarım çalışmıyor gibi. Tökezliyorum, sonra hızla kendimi toparlıyorum ve orada olmadığını bilmeme rağmen onun evine doğru devam ediyorum. Sorun yok. Her şey girecek. Nefesim hızlı ve sığ. Kulaklarımda kan . Korku göğsümü kavırıyor ve derin, hırıltılı nefesler alıyorum. Ne olmuş olabilir ki? Neden onu daha önce kontrol etmedim? Doğum günü sabahı onunla uyanabilmek için neden geceyi onunla geçirmedim? Dünyadaki en kötü evlat benim.

Nefes nefese çocukluk evime ulaşıyorum, kafam sorular ve senaryolarla dolu. Bayan Katzberg bana sesleniyor ve buruşuk elini koluma koyuyor. "Sakin ol, tatlım. Bir nefes al, olur mu? Sen de bayılırsan bunun kimseye faydası olmaz."

"Biliyorum, biliyorum.. Ne oldu Bayan K?"

"Bir buçuk saat önce ambulansla gitti canım. Harika görünmüyordu, yalan söylemeyeceğim, ama hala tekmeliyordu ve önemli olan da bu, değil mi? Şimdi dinle, kadar çok hastaneye gittim ki sayısını unuttum ve bazı şeylere ihtiyacı olacak. Şimdi eve git ve ona bir çanta hazırla. Pijamaları, diş fırçası, en sevdiği yastığı, oradayken onu rahat ettirecek her şey. Sonra da hemen oraya git, seni bırakayım."

Başımı sallıyorum, yaşlı kadın bana ne yapacağımı söylediği için minnettarım. Kendimi eve bırakıyorum ve her şey çok normal geliyor. Televizyon hâlâ açık ve yarısı boş kahve fincanı masanın üzerinde, okuduğu aşk romanının yanında duruyor. Kıpırdamadan duruyorum ve kendimi Bayan K'nin dediği gibi nefes almaya zorluyorum. Kendimi hasta hissediyorum. Sıcak ve hasta. Ama çocukluğumun geçtiği evde koşturup Bayan K'nin önerdiği eşyaları alıyorum. Aşk romanını da ekliyorum, umarım onu bitirme şansı olur.

Oraya giderken stresliyim ve dikkatim dağınık, ki bu muhtemelen iyi bir şey çünkü Bayan K seksen yedi yaşında ve artık direksiyon başında olmaması gerekiyor. Hemen Emily ve Kimmy'ye mesaj atıp olanları anlatıyorum ve daha sonra iletişime geçeceğime söz veriyorum. Bayan K'ye yolculuk için teşekkür ediyorum -ve hayatta kaldığım için Tanrı'ya şükrediyorum- ve ona neler olduğunu haber vereceğimi söyleyerek dışarı çıkıyorum. Bir taksi bölgesine park etmişti ve sarı arabalardan biri ona korna çaldığında, pencereden dışarı eğiliyor, ona parmak gösteriyor ve birkaç farklı dilde küfrediyordu. Lanet olsun. Hatırlat da Bayan Katzberg'e asla bulaşmayayım.

Birkaç dakika içinde annemin yatağının başındaydım, elini tutuyor ve ona üzgün olduğumu söylüyordum. Bilinci gidip geliyor, yüzünde plastik bir oksijen maskesi var, bağlı olduğu monitörler mide bulandırıcı bir koro halinde yanıp sönüyor. Dönüp beni görüyor ve parmaklarımı sıkıyor. Maskesini çıkarmaya çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyorum.

"Hayır, onu olduğu yerde bırakalım, olur mu? Buraya daha erken gelemediğim için özür dilerim anne. Seni çok seviyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum."

Bana yaklaşmamı işaret ediyor ve sesi fısıltının biraz üzerinde. "Sorun yok, tatlım. Ben iyi olacağım. Ama bu doğum günü berbat."

Gülmekten kendimi alamıyorum, muhtemelen yorumun hak ettiğinden çok daha sert, ama konuştuğu için çok rahatladım. Hâlâ burada olduğu için. Hâlâ o.

"Bayan Ryder?" diye soruyor bir hemşire, kapı aralığından bana doğru yaklaşarak.

"Evet, benim. Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Telefonum çekmiyordu, sonra işlerim vardı, sonra Wanda'daydım ve ..."

"Hey," diyor hemşire beni koridora çıkarırken, ayakları muşamba üzerinde gıcırıyor. "Yavaş ol. Sorun yok. Bazı insanların bize yanıt vermesi günler alıyor, yani iyi gidiyorsun." Devam etmeden önce başımı sallamamı bekliyor. "Anneniz bu sabah KOAH'ının akut alevlenmesi nedeniyle bize getirildi. Göğsünde ağrılar vardı, hırıltılı nefes alıyordu ve nefes almakta zorlanıyordu."

"Oksijen seviyesi neydi?" Bu işlere yabancı olmadığım için soruyorum.

"Geldiğinde seksen iki idi ama onu stabilize ettik. Oksijen ve steroidlerle şu anda seksen altıya çıktı. Tabii ki hala çok iyi değil ve neler olduğunu görmek için birkaç test daha yapmamız gerekiyor ama lütfen çok fazla endişelenmemeye çalışın."

Bunu söylemek onun için kolay, diye düşünüyorum, anneme dönüp bakarak. Orada yatan onun annesi değil.

"Benim babamda da var" diye ekliyor, bana sempatik bir şekilde gülümseyerek. "Ve ben her gün böyle vakalar görüyorum. Kötü bir alevlenme ama bence iyileşecek. O en iyi yerde."

"Bugün onun doğum günü, biliyorsun. Ona ayçiçeği aldım ama... nerede olduklarını bilmiyorum." Onları fırına, eve ya da Bayan K'nin arabasına bırakmış olabilirim. Fark edeceğini sanmıyorum. Ona daha fazla çiçek getireceğim.

"Özel planlarınızın tüm bunlar yüzünden raydan çıkması çok zor olmalı. Gerçekten çok üzgünüm. Belki daha sonra kendini daha iyi hisseder ve ona bir pasta getirebilirsiniz."

Ses tonundaki sıcaklık ve güvence omuzlarımdaki yükü biraz olsun hafifletiyor. "Teşekkür ederim, Hemşire. Nezaketiniz için gerçekten minnettarım."

"Elbette. Ailelerimizi bu kadar savunmasız görmekten daha kötü bir şey olamaz. Uygun bir zaman olmadığını biliyorum Bayan Ryder, ama vaktiniz olduğunda sizden bazı bilgiler almam gerekiyor."

Tabii ki öyle. Şükürler olsun ki harika bir sağlık paketi olan iyi bir işim var. İhtiyacımız olan parayı ne olursa olsun bulacaktım ama endişelenecek bir şey daha azaldı ve buna minnettarım.

Ona şimdi onunla gideceğimi söyledim ve bu sıradan hareket beni sakinleştirmeye yardımcı oldu. Emily ve Kimmy sevgilerini iletiyor ve onları haberdar etmemi istiyorlar; Drake de daha önce gönderdiğim mesaja yanıt verdi.

Sen utanmaz bir sirensin ve seni o elbisenin içinde görür görmez yönetim kurulu odasını terk etmek zorunda kaldım. Bunun sonuçları olacak. Ve sen bundan zevk alacaksın. Şartları konuşmak için seni sonra arayacağım.

Normalde çok heyecanlanırdım. İçimde o tanıdık sıcaklık hissini, bacaklarımdaki arasındaki lezzetli karıncalanmayı, onu daha sonra göreceğim için duyduğum heyecanı hissederdim. Ama şimdi kendimi boş hissediyorum.

Numarasını çeviriyorum, cevap vermesini beklemiyorum ama kayıttan sesini duymak istiyorum. "Merhaba, Drake James'i aradınız" dediğini duymak bile beni rahatlatılabilir. Bu gece ona annemden bahsedeceğim elbette ama bu kadar meşgulken değil. Programının içini ve dışını biliyorum - onun için ayarlayan benim - ve bugün arka arkaya toplantılarla tam bir felaket.

Telefonu açtığında kadar şaşıyorum ki konuşamıyorum.

"Dilini kedi mi yuttu, cadaloz?" diyor, sesi sıvı çikolata gibi. "Bu durumda, şanslı kedi." Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey . "Amelia? Orada mısın? Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diyorum sonunda. "Pek sayılmaz. Annem hastanede. Bundan bahsetmeyecektim... Hem telefonuna cevap vererek ne yapıyorsun? Şu anda Vickerson'ın ifadesinde olman gerekmiyor mu?"

"Ertelendi, ben de kahve alıyordum. Ne demek istiyorsun, annen hastanede mi? Ne oldu? Hangi hastane? Hemen geliyorum."

"Hayır, hayır. Lütfen bunu yapmayın. Hiç gerek yok. Bugünün senin için nasıl geçtiğini biliyorum ve zaten burada yapabileceğin bir şey yok. O iyi. Kötü bir alevlenme yaşadı ve ambulansla getirildi ama durumu iyi."

Ona nasıl öğrendiğimi ya da onu hayal kırıklığına uğrattığım için ne kadar yıkıldığımı söylemiyorum. Anlayacağını biliyorum ama telefonda ağlamak istemiyorum. Zayıf görünmek ya da ona bu kadar ihtiyaç duymak istemiyorum. Ya beni yüzüstü bırakırsa?

"Amelia, benim kalpsiz bir piç olduğuma inanman için sana hiç sebep verdim mi?" diye soruyor, çalan korna ve boğuk bağırışlar arasında sesini biraz yükselterek.

"Hayır, elbette düşünmedin. Senin hakkında hiç de öyle düşünmüyorum. Sadece işinizin önemli olduğunu biliyorum ve sizi bir hiç uğruna sürüklemek istemiyorum."

"Sen hiçbir şey değilsin, mi rosa. Şimdi, neredesin? Diğer sekreterlerden birine Brooklyn'den başlayarak New York'taki tüm hastaneleri aratabilirim ama bana söylemeniz çok daha kolay olur."

Pes ettim, ona söyledim. En kısa zamanda burada olacağını söylüyor ve muhtemelen Constantine'i aramak için telefonu kapatıyor.

O kadar çok duygu hakimiyet için mücadele ediyor ki hangisine odaklanacağımı bilemiyorum. Annem için endişeleniyorum, onun yanında olamadığım için suçluluk duyuyorum, Drake'i hayatımın bu kısmına çekersem dünyanın ne kadar sıkıcı olduğunu göreceğinden korkuyorum.

aslında öyle. Ve bunu ters çevirip incelediğimde, ne yapacağımdan en az emin olduğum şeyin bu olduğunu fark ettim.

Aramızdaki bu şey çok yeni, çok kırılgan. Yürümemesi için çok fazla neden var. Böyle bir şeyi atlatabilecek mi? Kendi deneyimleri göz önüne alındığında bunu atlatabilir mi? Her ne kadar benimle paylaşmasa da, annesinin vefatı söz konusu olduğunda hala kendi şeytanlarıyla mücadele ettiği açık.

Ve benim neyim var böyle? Annem yukarıda hastane yatağındayken ben burada oturmuş, tam olarak erkek arkadaşım hakkında endişeleniyorum.

Drake'le ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya kararlı bir şekilde doğruca onun odasına gidiyorum. Ne olacaksa olacak.

Odasının kapısına ulaşıyorum ve olduğum yerde duruyorum. Yalnız değil ve elini tutan adam bir doktor ya da hemşire değil. Ondan çok daha iyi tanıdığım biri. Gerçekten yakınımızda olmaması gereken biri.

"Chad? Burada ne işin var?"

Bölüm
Otuz Üç
DRAKE

Kız arkadaşımın önünde duran adam gülümsüyor, boğazını yumruklamaktan büyük mutluluk duyacağım bir dizi mükemmel düz, göz kamaştırıcı beyaz dişini gösteriyor. Sonra elini uzattı. "Chad Poindexter."

Eline bakıyorum ama karşılık vermiyorum. "Evet, kim olduğunu biliyorum."

Elini sıkmayı reddetmeme aldırmadan daha da geniş gülümsüyor. "Öyle mi? Beni duymuş olmanızdan onur duydum."

Evet, yapma, sik suratlı. Kim olduğunu biliyorum çünkü eski karını saplantılı bir şekilde siber takip etmeye başladığımda seni Google'da arattım çünkü ona o kadar düşkünüm ki ne tür bir ödül budalasının onu elinden kaçırmasına izin verdiğini kendim görmeliydim.

Tüm bunları yüksek sesle söylemek isterdim ama Amelia onun arkasında duruyor, alnı endişeyle kaplı. Şu anda önemli olan tek şey o ve eski sevgilisiyle sidik yarışına girmek onun için işleri daha iyi hale getirmez. Çok üzgün ve sıkıntılı görünüyor ve bu kalbimi kırıyor. Tek istediğim onu buradan uzaklaştırıp kollarıma almak.

Yolculuk sırasında, beni hemen aramadığı ve beni rahatsız ettiğini düşünüyormuş gibi davrandığı için ona kızgındım. Sevdiği kadının hasta annesiyle hastanede olduğunu bildiği halde iş toplantılarına katılacak türden bir adam olduğum fikrini aklından geçirdiği için bile.

Ama, evet, şey ...

Ona henüz onu sevdiğimi söylemedim, değil mi? Bırakın ona yüksek sesle söylemeyi, bunu kendime itiraf etmek bile beni korkutuyor. Belki de benden şüphe etmekte sonuna kadar haklıdır. Buraya gelmeden önce kendimi sakinleştirmeyi başardım, kendime bunun yaralı gururumla değil, onunla ilgili olduğunu hatırlattım.

Buraya gelmek ve bu dangalak tarafından karşılanmak, tüm öfkemi tekrar yüzeye çıkardı. Chad peşinde?

Telefonda ondan bahsetmedi, bu yüzden burada olacağını bilmediğini varsaymak zorundayım.

Onu görmezden geliyorum ve tüm dikkatimi Amelia'ya veriyorum. Normal şartlar altında, o küçük şirin sundress beni çıldırtmaya yeterdi, ama gözlerindeki yaşlar libidomu kontrol altında tutuyor. "Amelia. Annen nasıl?"

Odasının dışındaki koridordayız ve benim stres seviyem de tavan yapmış durumda. Annemin tedavisi sırasında bu gibi yerlerde çok fazla zaman geçirmenin yaralarını hala taşıyorum. Annem evde öldü ama bunun gibi koridorlar çok uzun süre hayatımızın büyük bir parçası oldu. Hastanelerle ilgili her şey -kokular, sesler, duvarlardan taşan yaygın çaresizlik duygusu-hayatımın en acı verici dönemini hatırlatıyor. Amelia'nın şu anda ne hissettiğini çok iyi biliyorum.

Yanağından süzülen bir damla gözyaşını siliyor. "Durumu stabil. Oksijen seviyesi yavaş yavaş yükseliyor ama bir gece hastanede kalması gerekecek. Muhtemelen birkaç gün."

"Bugün senin için burada olduğuma çok sevindim melek yüzlü," diyor Chad sakar bir tonda. Melek surat mı? Ona konuşma iznini kim verdi? Ona *yaşama* iznini kim verdi?

Ona gönülsüz bir gülümseme sunuyor ve ben bir kez daha onun kendini beğenmiş suratına yumruk atma isteğine direniyorum. "Burada tam olarak ne yapıyordun, Chad?" Onun yerine ben soruyorum.

"Şehirde gerçekten önemli yatırımcılarla bir toplantım vardı," diyor ve bunu sanki İsa Mesih'le kahve ve simit içiyormuş gibi açıklıyor. "Hâlâ Edith'in acil durum irtibat listesindeyim ve ilk başta Mimi'ye ulaşamayınca beni aradılar."

Mimi mi? Bu hıyarın daha fazla sinir bozucu olabileceğini düşünmemiştim ama görünüşe göre yanılmışım. Sahte bir üzüntü ifadesiyle ona bakıyor ve küçümseyen bir ahmak gibi omzunu sıvazlıyor. "İyi ki buradaydım, ha?"

Her hareketini izliyorum. Artık ona o kadar uyum sağladım ki her şeyi görüyorum. Onun dokunuşundan kurnazca uzaklaşırken omzunun hafifçe düşüşünü, gergin bir şekilde yutkunuşunu.

"Sanırım buraya senden önce geldi Chad, o yüzden madalya törenini henüz planlamayalım dostum."

Bana uyarı gibi gelen hızlı bir bakış fırlatıyor ve ben de dilimi ısıriyorum. Benden gelecek ekstra saçmalıklara ihtiyacı yok.

"Özür dilerim Chad," diyor, sesi sakın. "Seni listeden çıkarmayı unuttum. Bunu halledeceğimden emin olabilirsin."

"Sus, şimdi. Sorun yok." Onu kucaklamaya çalışır.

Dikkat etmezse boynunu stetoskopa dolayacağım. Evet, ne dediğimi biliyorum ve bu şekilde yapmak çok daha acı verici olur.

Amelia onun kucaklama girişiminden kaçıyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor. Onun tatlı parfümünün kokusunu alabiliyor ve ela gözlerindeki akmamış yaşları görebiliyorum. Kahretsin, onun acısı beni öldürüyor.

"Onunla buluşmaya gidiyordum," diyor. "Ona çiçek götürmek için evine gidiyordum ve kızlarla buluşmak için restorana birlikte yürümeyi planlıyorduk. Son zamanlarda durumu çok iyiydi ve bunu dört gözle bekliyordu. Cep telefonum arızalıydı ve evimde telefon çekmiyordu. Beni aramaya çalıştı ..."

Bir hıçkırık vücudunu sarsıyor ve ben bir saniye daha kendimi tutamıyorum. Chad'i ve onun ya da bir başkasının ne düşünebileceğini hiç düşünmeden onu kollarımın arasına alıp göğsüme bastırıyorum. Tam olarak ait olduğu yere. Direnmiyor, bana doğru sarkıyor ve yanağını bana yaslıyor. Omuzları titriyor ve gözyaşları gömleğimin kumaşını ıslatıyor.

"Onun *patronu* sen misin?" diye alay ediyor.

Ben de ona ters ters baktım. "Evet, ben onun patronuyum. Aynı zamanda birlikte çalıştığım insanları önemseyen iyi bir insanım. Ve artık burada olduğuma göre, burada daha fazla takılman için bir neden göremiyorum."

Gözleri kuşkuyla kısılr. Belki de sadece yüzde doksan dokuzu aptal, diğer yüzde biri ise kıskanç. O yüzde bir, işvereninden çok daha fazlası olduğumdan şüpheleniyor ama bana meydan okuyacak kadar kendine güvenmiyor. Çünkü annesinin acile kaldırılmasının ardından sekreterimi her şefkatli patronun yapacağı gibi teselli ediyor olmam tamamen akla yatkın.

"Mimi?" Chad bana pek inanmamış gibi soruyor.

Kendini kollarımdan kurtararak yanaklarındaki gözyaşlarını temizliyor. Gömleğimde bıraktığı lekeye bakıyor ve yüzünü buruşturuyor, ama belli ki umurumda değil.

"Geldiğin için teşekkürler Chad, ama o haklı. Burada olman için bir sebep yok. Geldiğin için minnettarım ama artık gitmende bir sakınca yok. Ve lütfen bana Mimi deme."

Gözleri onunla benim aramda gidip geliyor ve sıkılı çenesinde bir kas kıpırdıyor. Ona siktirip gitmesini söylememek için yanağımı ısıyorum. Boğazını temizliyor. "Sen öyle diyorsan."

Gitmek için dönüyor ve ben kendimi onun oyununun ne olduğunu merak ederken buluyorum. Şu anda başka biriyle nişanlı değil mi? Neden bir köpek gibi Amelia'nın etrafını kokluyor? Ondan uzak duracak mı yoksa onu uyutmak zorunda mı kalacağım?

Personel Amelia'ya annesinin daha iyi olduğunu söyledikten ve Edith de ayrılma vaktimizin geldiği konusunda ısrar ettikten sonra nihayet saat on civarında hastaneden ayrılıyoruz.

"Sonunda seninle tanışmak gerçekten güzeldi Edith," diyorum çıkmadan hemen önce. "Hakkınızda çok şey duydum."

Bu kadın aptal değil ve hastane yatağında bile gözleri eğlenceyle parlıyor. "Öyle mi? Bu çok hoş. Çalışanlarınızın aileleriyle yakından ilgilendiğiniz kesin Bay James." Amelia bakmıyorken bana göz kırpmıyor ve sırrımızın eskisi kadar bir sır olmadığına dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

"Kesinlikle ," diye cevap veriyorum sırtarak.

"Kızıma iyi davrandığından emin ol, şimdi beni duyuyor musun? İşte, tabii ki."

Elini okşadım. "Söz veriyorum yapacağım."

"Tamam. Bana sözünün eri bir adam gibi göründün. Şimdi ikiniz de gidin, oksijen maskem ve aşk romanımla yalnız kalmalıyım. Hiçbir şey bir burun kanülü kadar seksi olamaz."

Amelia ona sarılmak için eğiliyor ve birbirlerine ne kadar sıkı sarıldıklarını görünce geri dönüyorum. Kendi annemi hâlâ o kadar çok özledim ki canım acıyor.

girene kadar kendini . Bir iç çekişle, sanki içindeki tüm hava boşalmış gibi büzülüyor ve onu kollarımın arasına alıyorum. "Sen iyisin, bebeğim. O da iyi. Annen çok güçlüdür."

"Biliyorum. O benden daha dayanıklı. Ben sadece... Ben sadece çok korkuyorum, Drake. Ne zaman iyi olduğunu düşünsem, bir şeyler oluyor. Ve onsuz ne yapardım bilmiyorum."

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum, saçlarını okşuyor ve alnından öpüyorum. "Gerçekten anlıyorum. Ve umarım bu sorunun cevabını uzun yıllar bulmak zorunda kalmazsın. Hadi, gidelim buradan."

"Constantine bunca zamandır bekliyor muydu?" diyor biz cipe yaklaşırken.

"Hayır. Onu eve taksiyle gönderdim. Bu gece, madam, şoförünüz ben olacağım. Nereye gitmek istersiniz? Doğruca eve. Muhtemelen sıcak bir duş ve yatağınızı istersiniz."

Ön koltuğa tırmanırken zayıf bir gülümsemeyi başarıyor, arkaya binmeyi reddediyor "çünkü sen benim şoförüm değilsin."

"Aslında fiziksel olarak hiç yorgun değilim," diyor emniyet kemerini bağlarken. "Daha çok psikolojik, anlıyor musun? Bu gün beklediğim gibi geçmedi. Annemle sıcacık bir doğum günü yemeği yemeyi, kızlarla hasret gidermeyi, sonra da seni evimde görmeyi hayal etmiştim."

"Oh?" Otoparktan çıkarken göz ucuyla ona bakıyorum. "Peki orada ne olacağını düşünüyordun?"

Hınzır gülümsemesi kalbimi kaldırıyor. Bugün yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ tüylerimi diken diken edebiliyor. Konuşmamız gereken şeyler var, Chad de dahil olmak üzere ele almamız gereken sorunlar var ama şimdi sorunların zamanı değil. Şimdi kızımı daha iyi hissettirme zamanı.

"Şey, başlangıç olarak bu elbiseyi çözmek isteyebileceğini düşündüm," diyor, ellerini alaycı bir şekilde göğüslerinin üzerinde gezdirerek. "Beni çözmeyi her zaman sevdiğini biliyorum."

Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi yoldan ayırmıyorum. Tahrik olmak için kötü bir zaman, ama sikim bunu anlamamış gibi görünüyor.

"Biliyorum, Bayan Ryder, biliyorum. Ve inanın bana, ilgileniyorum. Ama seks yapmak zorundaymışız gibi hissetmenizi istemiyorum."

"Ne? Benimle seks yapmak istemiyor musun?"

"Sadece uyanırken. Ve uyurken. Aslında her zaman. Sana doyamadığımı biliyorsun bebeğim. Tek söylediğim buna gerek olmadığı. Sadece sarılabilir ve kaşıklayabiliriz."

"Kucak ve kaşık mı?" diye tekrarlar, sesi şok olmuş gibidir.

"Evet. Kucaklaşın ve kaşıklayın. Ya da birbirinizin beynini sikin, hangisini tercih ederseniz."

Elini kalçama koyuyor ve lanet olsun, parmakları iyi hissettiriyor. Konsantre ol, Drake, konsantre ol. Pencereden dışarı bakıyor ve arkasına yaslanıyor.

koltukta. "Geldiğin için teşekkür ederim, Drake. Benim için anlamı çok büyük. Sanırım o biliyor, değil mi?"

"Bizim hakkımızda mı? Kesinlikle biliyor. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Küçük bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Bu konuda iyi hissediyorum. Ondan bir şeyler saklamaktan nefret ediyordum ve seni de saklamaktan nefret ediyordum. İkinizin birbirinizi tanımasını çok isterim ve kimseye söyleyecek değil ya."

"Bilemiyorum. Söylediklerinize bakılırsa, caddenin karşısındaki Bayan Katzberg sorun çıkarabilir."

"Doğru, ama o benim tarafımda. Her neyse. Sevindim. Seninle gurur , annemle gurur duyuyorum ve en sevdiğim iki insanın arkadaş olma şansına sahip olması çok güzel."

Görünürde pek tepki vermiyorum ama içten içe onun tepkisinden ve benimle gurur duyduğunu duymaktan heyecan duyuyorum. Hayatımda kendimi hep ikinci planda hissettim ama Amelia'nın yanında hiç hissetmemiştim.

"Ama şimdi," diye devam ediyor iç geçirerek. "Şimdi bir süreliğine her şeyden uzaklaşıp sakinleşmek istiyorum, anlıyor musun? Annem emin ellerde, tehlikeyi atlattı ve durumu iyi. Hemşirelerde bir şey olursa diye numaram var, umarım senin için sakıncası yoktur ama yedek olarak seninkini de verdim."

Başımı salladım. "Elbette, değil."

"Her neyse. Hemşirenin daha önce söylediği gibi, kendim çok gergin olursam ona yardım edemem. Uçaktaki oksijen maskesi gibi bir şey. Annem ayrılırken iyiydi ve yarın ilk iş oraya döneceğim. Ama bu gece? Bu gece yeniden şarj olmam lazım. Saatlerce her şeyi kafama takmamam gerek. Keşke beynimde bir kapatma düğmesi olsaydı ya da dikkatimi nasıl dağıtacağımı bilseydim."

Bir fikrim var ama bunu düşünmek bile bencilce geliyor. Bunu önermek beni neredeyse kesinlikle bir pislik gibi gösterecek.

"Nereye gittin, Drake?" diye soruyor bana bakarak. "Hiçbir yere, bebeğim. Ben, uh... Bir şey düşündüm."

"Bu cümleyle turnayı gözünden vurabileceğimi , değil mi?"

Gülüyorum. "Çitlere doğru sallan, mi rosa, çitlere doğru sallan."

Kıkırdıyor ve bu ses beni aydınlatıyor. "Bana hala ne düşündüğünü söylemedin."

Hay sikeyim. Neden önermeyeyim ki? İstemiyorsa her zaman hayır diyebilir. "Bir şeyleri çözmeyi ne kadar sevdiğimi biliyor musun? Özellikle de sen giyiyorsan?"

"Bunu fark etmiştim."

Bu teklifi nasıl yapacağımı düşünürken usulca mırıldanıyorum.

"Senin ofisinde de o uzunlukta bir kablo var. Stresli olduğunda onunla oynuyorsun. Aynı türden bir şey mi?" diye soruyor ve gözlerinin sıcaklığını üzerimde hissediyorum.

"Sayılır. Shibari'yi duydun mu?"

"Sanırım Kimmy bir keresinde bana bundan bahsetmişti. Çıktığı bir kız bu işle ilgileniyordu. İnsanları bağlamak gibi bir şey, değil mi?"

"Bundan daha fazlası. Bir tür Japon esareti ama seksten fazlası. Eğer doğru partnerle yaparsanız, son derece şehvetli olabilir. İnanılmaz derecede zevkli. Aynı zamanda çok dikkat dağıtıcı."

Sessizdi ve ben de riske girip yüzüne baktım. Dehşete kapılacağından korkuyordum ama onun yerine dolgun alt dudaklarını emdiğini, düşünürken başını bir yana eğdiğini gördüm.

"Bana biraz daha anlatabilir misin?" diye soruyor. "Mesela... acıyor mu?"

"Bu sizin isteyip istemediğinize bağlı. Şundan yapılmış ipler kullanabilirsin

Farklı malzemeler, bazıları sert, bazıları yumuşak ve farklı kalınlıklarda. Düğümler, desenler ve pozisyonlar, çok çeşitlidir. Bu sadece bir sapkınlık değil, bir sanat biçimi. Shibari ustaları zanaatlarını öğrenmek için yıllarını harcıyor."

"Sen bir usta mısın, Drake?"

Meraklı, boğucu sesi doğrudan sıkıme gidiyor, tıpkı bana efendim dediğinde olduğu gibi. Kahretsin, bu kadını çikolataya batırılmış olsa bile daha fazla isteyemezdim.

"Ben oldukça iyiyim. Ne yaptığımı biliyorum ve denemek istersen benimle güvende olursun. Cinsel olması bile gerekmiyor. Sadece eylemin kendisiyle ilgili olabilir. Bir süreliğine kafanı dağıtmanı sağlayabilir."

Artık onun dairesine yaklaşıyorum ve elini koluma koyuyor. "Onun yerine senin evine gidebilir miyiz? Seninle denemek istiyorum ve eğer benimkinde kalırsak, benim naylon çoraplarım ve senin kravatınla idare etmek zorunda kalacağız." Bana sırtarak baktı. "Sanırım aynı deneyimi yaşamayacağız."

"Emin misin?" diye sordum. "Bu herkes için değil."

"Sevdiğin her şeyi denemek istiyorum, Drake. Ve sadece bundan bahsettikten sonra pantolonundaki şişkinliğe bakılırsa, bundan çok hoşlandığını anlıyorum."

"Sikimi görmezden gel. Onun kendi aklı var."

Kirpiklerini kırıştırıyor. "bile görmezden gelemezdim. Ona dokunmamamın tek nedeni, ateşler içinde yanarak ölmek istememem.

Kaza. Ama Shibari'yi denemek istiyorum. Bugünü ve tüm o makinelere bağlı annemi unutmak isterdim. Sadece iyi hissetmek istiyorum. Sence bu konuda yardımcı olur mu?"

Başımı sallıyorum, bunu onunla deneme ihtimali beni heyecanlandırıyor. "Ve eğer Shibari işe yaramazsa, o zaman seni o kadar sert boşaltırım ki bayılırsın."

Bulaşıcı kahkahası arabayı dolduruyor. "Anlaştık."

Bölüm

Otuz Dört

AMELIA

"Tanrım, Amelia. Çok zarıfsın, musun?"

Onun övgüsü karşısında tüm bedenim arzuyla alev alıyor. Hiç kimse bana kendimi bu adam kadar iyi hissettirmemişti.

Sanırım pek çok kadın gibi ben de zaman zaman biraz kilolu olduğumu düşünmüşümdür. Vücudumdan hiç nefret etmedim ama kendimi hiç güzel ya da seksi de hissetmedim, özellikle de son yıllarda. Drake'in şu anda bana bakışı, koyu kahverengi gözlerinin ihtiyaç ve hayranlıkla dolu olması, kendimi... sadece güzel değil, aynı zamanda yenilmez hissediyorum.

Açılmış bacaklarımın arasına sürünüyor ve iç uyluğumun üst kısmına, kalın bir ip kıvrımının hemen üzerine yumuşak bir öpücük konduruyor. Ondan alçak bir hırıltı çıkıyor ve bedenim bu sesi tanıyor. İçim kasılıyor, bu tepki tuhaf bir şekilde Pavlovvari. O hırlıyor, ben titriyorum.

Kollarım arkamdan bağlandı, kenevir sarmalları bileklerimden omuzlarıma kadar yılan gibi kıvrılıyor. Göğüslerimin üzerinden, biri meme ucumun üstünden diğeri altından olmak üzere daha fazla ip çekiliyor, sürtünmeleri hassas tepelere lezzetli bir şekilde sürtünüyor. Bacaklarım boyunca çapraz bir ip ve düğüm deseni oluşturmak için daha fazlasını kullandı, bu da bir tür süper kalın file gibi görünüyor. Bobinler dışında tamamen çıplağım ve merkezim ihtiyaçtan zonkluyor.

Bu aşamaya gelmek uzun zaman aldı. Mükemmeliyetçidir ve ilerledikçe her konuda tamamen rahat olduğumdan emin olmak istedi. Rahat mı? Bu doğru kelime değil. Her zaman onun tarafından kısıtlanmaktan hoşlanacağımı düşünmüştüm, ama bu... Bu gerçekten güzel bir şey. Neden meşgul zihnini kapatmasına yardımcı olduğunu tamamen anlıyorum. Desenlerin karmaşıklığı, düğümlerin karmaşıklığı, doğru ipi seçmek. Sürükleyici ve aynı zamanda sapıkça. Buna kesinlikle bayılıyorum ve bana sanki dünyada ihtiyacı olan şeye sahip tek kişi benmişim gibi bakmasına bayılıyorum.

"Çok güzel bir tenin var," diyor, nefesi tenime değiyor. "Bu halinle inanılmaz görünüyorsun. İpleri çıkardığımda bir süre izleri kalacak."

"Güzel," diye iç geçiriyorum, bileklerimi birbirine sürtüyor ve bu hissin tadını çıkarıyorum. "İz kalmasını istiyorum."

Kalçalarımın arasından bana bakıyor, ellerini bacaklarımda gezdirirken gözleri alev alev yanıyor, ipin tümseklerine ve çıkıntılarına dokunduğunda dudaklarını yalıyor. Yavaşça vücudumda yukarı doğru ilerliyor ve göğüslerime ulaştığında çaresiz bir nefes alıyorum.

"Gerçekten hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim Amelia. Sen, altımda bağılsın. Etinin düğümlerin etrafındaki yumuşaklığı. Mükemmel göğüslerinin ipin etrafından dökülüğü." Yüzünde büyülenmiş bir ifadeyle uzanıyor ve düğümlerden birini çekiştiriyor. Hemen meme uçlarımda etrafındaki ipi sıkılaştırıyor ve haykırıyorum. Öne doğru eğiliyor ve birbiri ardına ağzına alıp diliyle oynatıyor. Duygu, neredeyse çok fazla uyarıldığım noktaya kadar yükseldi. "Drake!"

"Biliyorum bebeğim. Çok fazla olduğunu biliyorum ama çok iyi gidiyorsun. Meme uçların bunun için yaratılmış. İyi misin? Hâlâ rahat mısın?"

"Pek rahat sayılmaz ama bayıldım."

"Seveceğini düşünmüştüm, benim pis fahişem. Ve şimdi bunu sevdiğini bildiğime göre, deneyebileceğimiz çok daha fazla şey var. Seni uçurabilirim, yalamam için kıcını havaya ya da her deliğini sikerken seni domuz gibi bağlayabilirim."

"Bunun seksle ilgili olmadığını sanıyordum?" Zihnime yerleştirdiği imgeler karşısında iç duvarlarımda kasıldığını hissetsem de alaycı bir şekilde söylüyorum.

Başını kaldırıyor ve sırtıyor. "Değil, ama seni çıplak ve bağı, tamamen merhametime bırakmışken..." Dişlerinin arasından hava emiyor. "Seni becermeyecek *değilim*. Karşı konulamayacak kadar güzelsin."

Sahte bir öfkeyle ofluyorum. "Kendimi kandırılmış hissediyorum, efendim. Sahte bahanelerle bağlandım. Ben tamamen sanatla ilgileniyorum."

Gözlerini kısıyor ve bana bakışıyla omurgamda yavaş bir yol çiziyor. Bakışlarını benimkilerden ayırmadan, işaret parmağını ortama doğru sürüklüyor, ıslak olduğunu fark ediyorum. Sonra parmağını havaya kaldırıyor, ucu uyarılmamdan kaynaklanan kalın bir parlaklıkla kaplanıyor. "Bundan emin misiniz Bayan Ryder? Çünkü kesinlikle bir galeriye ait olacak kadar güzel olsanız da, her zamanki gibi . Sizi becermemi istemiyor musunuz?"

Bir kıkırdamayı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Ben öyle demedim efendim."

"Efendim... Bu kelimenin dudaklarındaki sesini seviyorum. Seni bağlamanın içindeki şımarıklığı ortaya çıkarmasını seviyorum. Ve ben de seni bağlanmış ve sikime hazır bir şekilde görmeyi seviyorum."

Aynı parmağı boğumuna kadar içime sokuyor, bunu yaparken gözleri benimkilerde. Beni ne kadar istediğine dair bir şüphem varsa bile, yüzündeki ifade bunu tamamen yok ediyor. Klitorisimi ovalayıp adını inlettikten sonra beni kaldırıyor, çeviriyor ve yüzüstü yatırıyor. Elleri boynumda, omuzlarımda ve iple bağlı kollarımda geziniyor, sanki yavaş, şehvetli temasın her anının tadını çıkarıyor. Sonra inliyor ve beni dizlerimin üzerine yatırıyor, kığım onun önünde çıplak. Beni ele alışında son derece seksi bir şey var, beni bir oyuncak bebekmişim gibi hareket ettiriyor, hangi parçamı becereceğini hesaplıyor. Bunların hiçbirisi üzerinde kontrolüm yok. Ben onun oynunağıym ve bu oyundan zevk alıyorum.

Yanaklarımı avuçluyor ve ben nefes nefese onun dokunuşuna doğru eğiliyorum, parmaklarının verdiği his hoşuma gidiyor. Kalçalarımı ve kığımın kıvrımlarını okşuyor ve bacaklarımı biraz daha açarken nefes alış veriş hızlanıyor. Ona tamamen maruz kalıyorum ve bir utanç kızarması hissediyorum, ama aynı zamanda bir ihtiyaç acele ediyorum.

"Drake..."

"Evet, bebeğim?" diye soruyor, dokunuşu beni bağlarıma karşı titretiyor.

"Orada ne yapmayı düşünüyorsun? Planlıyor musun, uh ..." Kelimeler üzerinde bocalıyorum.

"Seni götten sikeyim mi?" diyor, sesi alçak ve tehlikeli. "İstediğiniz bu mu Bayan Ryder?"

Öyle mi? İlk seferimin tamamen kısıtlanmış ve onun merhametine kalmışken olmasını istiyor muyum? "Evet," diye geveliyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak yanaklarımı ayırıyor ve ben küçük bir çığlık atıyorum. Bunu istiyorum ama biraz da korkuyorum. Ya çok acırsa? Ya onu bu şekilde almak için yaratılmamışsam? O çok büyük ve ben daha önce parmağımın ucu kadar bile bir şey almadım.

Sanki aklımı okuyormuş gibi üzerime eğiliyor, dudakları kürek kemiklerimin üzerinde geziniyor. "Seni incitecek bir şey asla yapmam bebeğim. Yavaştan alacağım ve sen dur dediğin anda duracağız, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, yanağım yorgana değiyor. "Evet efendim."

Alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde hırlıyor. "İşte benim iyi kızım. Sakın kıpırdama. Hemen döneceğim, tamam mı?"

Titrek bir kahkaha atıyorum. "Elim kolum bağı. Bir yere gidebileceğim yok." "Doğru," diyor çekmecesinden bir şey çıkarırken. "Ve belki de bu Seni nasıl tutacağımı. Bağlı, kışın açık, amın ıslak. Günün yirmi dört saati."

"Sanırım bu işi biraz garipleştirebilir," diye şaka yapıyorum o arkamdaki yatağa tırmanırken. Gerginim ve Drake'in ellerinin üzerimde olmadığı birkaç saniye içinde kabadayılığımın bir kısmını kaybettim.

Kışımı birkaç kez tokatladı ve ben ciyakladım. Bu şok edici derecede iyi hissettirdi. Bir parmağını amımın içine sokuyor ve çıkardığı ıslak ses odayı dolduruyor. "Güzel," diyor, tekrar çekerek. "Sadece hâlâ sapkın olup olmadığını kontrol etmek istedim. Şimdi, bundan emin misin, mi rosa? Bu bakire kışını alıp benim yapmaktan başka bir şey istemediğimi açıkça belirtmem izin ver, ama bekleyebilirim. Sen benim sikime doğru ilerlemeden önce sana küçük mücevherli oyuncaklar alabiliriz."

"Ben oyuncak istemiyorum. Sadece seni," diye mırıldanıyorum, yüzüm yastıklarına yaslanmış ve kalçalarım heyecandan titriyor. Bu adamın benimle sadece edepsizce konuşarak beni böyle hissettirebilmesi delilik.

Vücudunu sırtıma yaslıyor ve dudakları kulağımın yanına gelene kadar tamamen etrafımda kıvrılıyor. "Yalan söylemeyeceğim bebeğim. Bu biraz acıtacak. Ama söz veriyorum, eğer sana iyi gelmiyorsa duracağız. Benimle konuşmaya devam etmelisin, tamam mı?"

Yanaklarımı tekrar aralıyor ve büzülmüş deliğime biraz soğuk kayganlaştırıcı masaj yapıyor. Bana o tabu yerde dokunması garip ama lezzetli hissettiriyor ve sikiinin tepesini açıklığıma sürterken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Sadece rahatla, mi rosa. Seni dolduracağım ve buna bayılacaksın."

Önce soğuk kayganlaştırıcıyla kayganlaştırdığı parmağını içime sokuyor ve ben bu giriş karşısında inliyorum. Garip ve farklı ama nahoş değil. Parmağını yavaşça sokup çıkarırken yatıştırıcı bir sesle "Aferin kızıma," diyor.

Tüm vücudum zevkle titriyor ve onun adını inliyorum.

Yatıştırıcı bir eliyle belimi ovarken bir yandan da daha derine itiyor ve beni germek için parmağını biraz büküyor. Bu yeni his karşısında nefesim kesiliyor, ama bir kez daha, bu yabancı his yerini hızla zevke bırakıyor.

"Bu nasıl, mi rosa?"

"İyi."

Parmağını yumuşak, sabit bir hareketle nazikçe çalıştırmaya devam ederken bacaklarım titriyor ve o derin, çalkantılı zevk girdabı derinlerde dönüyor

çekirdeğimde.

"Drake!" Yalvarıyorum, ne için yalvardığımdan emin değilim, ama yavaşça yaptığı bakımlar enfes bir işkence.

"Daha fazlası için hazır mısın, bebeğim? Sence şimdi sikimi kaldırabilir misin?" Her şey için hazırım. "Evet! Lütfen."

Parmağını geri çekiyor ve sonra kık yanaklarımın arasına daha fazla soğuk kayganlaştırıcı kayıyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Bundan bolca lazım. Seni oldukça sert becermek istiyorum ve canını yakmak istemiyorum."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Aletin ucunu birkaç santim içime itiyor ve içimde patlayan keskin yanma hissiyle .

"Biliyorum bebeğim. Sadece nefes al," diyor ellerini sırtımda ve kıkımda gezdirerek.

Derin bir nefes çekiyorum, o da biraz daha derine itiyor. Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar titreşiyor.

"Tamam mı?" diye homurdanarak soruyor.

"Evet. Daha fazla." Bu kadar sıkı bağlanmışken kıkımı mümkün olduğunca geriye iterek kelimeleri nefes nefese söylüyorum.

"Tanrım, harika görünüyorsun. Keşke bunu görebilseydin. Kolların o iplerin içinde. Güzel kığın ikiye ayrılmış. Sert sikim içinde kayboluyor. Siktir," diye inliyor, yavaşça içimde daha uzağa ve daha uzağa itiyor.

Bir elini iç uyluğumda gezdiriyor ve iki parmağını amımın içine daldırıyor, kıkımın daha da derinlerine batarken onları sonuna kadar itiyor. Beni her iki yerden de doldurduğunda nefis acıyla şok olarak bağıyorum.

"Hâlâ iyi misin, bebeğim?"

"Tanrım, evet. Evet, Drake!"

"Güzel. Çünkü daha ne kadar tutabileceğimden emin değilim." "O zaman yapma. Lütfen."

Daha derine itiyor ve aynı anda parmaklarını büküyor, beni öne doğru itiyor, böylece ipler meme uçlarıma sürtünüyor ve bileklerime sürtünüyor. Kendini tutamayacağını söylemesine rağmen, tam da bunu yaptığını hissedebiliyorum. Vücudu, istediğinden emin olduğum gibi beni yatağa çivilememe çabasıyla titreşiyor. Bunun yerine, bana alabileceğim kadarını veriyor, istikrarlı itişleri sık ve akıllara durgunluk veriyor. Onunla o kadar doluyum ki patlayabilirim ve bu şimdiye kadar yaşadığım en kirli, en sıcak his.

"Çok iyi gidiyorsun Amelia," diyor, sesi alçak ve yoğun. "Beni çok iyi bir kız gibi alıyorsun. Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun."

İtişlerini hızlandırıyor ve her yerim ona sığmak için geniş ve sıkı bir şekilde geriliyor. Ama yine de zorlarsa daha fazlasını alacağım. Doyamıyorum. Varlığımdaki her hücre aydınlanıyor ve doruğa ulaştığımı hissettikçe feryat etmeye başlıyorum. Kalçamı sabit tutmak için diğer elini kullanıyor ve biraz daha sert bir şekilde giriyor, parmakları amımın içindeki tatlı noktaya çarpıyor. Arkamda bir hayvan gibi homurdanıyor, iplerim hareketten sıkılıyor ve Drake ile o kadar doluyum ki zar zor nefes alabiliyorum.

İç duvarlarım parmaklarının etrafında kenetleniyor ve kulaklarım uğuldamaya başlıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve boşaldığımda tüm vücudumu kaplayan bir deneyim gibi hissediyorum. Her şey patlıyor. Zevk, acı ve bu adam tarafından tamamen ele geçirilmiş olmanın ilkel duygusu beni eziyor ve orgazmım boyunca beni becermeye devam ederken adını haykırıyorum. "Evet! Kahretsin, evet!" diye bağıyor, kendi salıverilmesini bulurken vücudu titriyor.

Bitkin düştüğünde yığılıyor ve ikimiz de nefes nefese yatağa uzanıyoruz.

"Bu," diye mırıldanıyor, vücudu benimkine karşı sıcak, "akıllara zarar bir şeydi."

Daha fazla katılamazdım. Dikkat dağıtmak istemiştım ve vay canına, bunu başardı. Kendi adım bile zar zor hatırlıyorum.

Bölüm

Otuz Beş

DRAKE

Amelia Ryder'a daha fazla takıntılı olmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim, ama meğer kendi yeteneklerimi hafife almışım. Onu bağlamama izin verdiği gecedan beri, onu daha da çok istiyordum. Birinin size bunu yapmasına izin vermek, kontrolü ona bırakmak belli bir düzeyde güven gerektirir ve o bunu sorgulamadan yaptı.

O büyük ela gözleriyle bana baktı, ona ipleri gösterip nasıl çalışabileceğini açıklarken yüz ifadesinde merak ve sıcaklıktan başka bir şey yoktu. Kahretsin, ipler tenine batarken nasıl da görünüyordu. Meme uçları sert ve gururluydu, kangalların arasında sıkışmıştı. Ben onun muhteşem yuvarlak kışını kolları sırtına doğru bağlanmıştı, onu orada siken ilk ve son erkek. Tanrım. Bu kadın benim için mükemmel.

O da her şeyi çok sevdi ve hediye olarak, orada kullanmamız için bir Shibari ip kitini dairesine teslim ettirdim. Çok heyecanlandı ve birlikte keşfederken daha pek çok eğlenceli saat geçireceğimizden . Profesyonel yoldaşlarımla her zaman keyif almışımıdır ama bu? Bu tamamen farklı bir canavar. Bu, yaşayan en muhteşem kadınla.

Ve şimdi burada, nefis etiyle masamın köşesine tünemiş durumda. Dar siyah kalem eteklerinden birini ve küçük bolero ceketini giymiş, elinde bir not defteri ve kalemle sanki bir iş yapmaya niyetliymiş gibi odaya girdi. Telefonda olduğumu biliyor - lanet aramayı o yaptı. Beni incelerken alt dudağını yalıyor, son derece sıkıcı bir iş konuşmasının benim açımdan sonunu dinliyor.

Bacaklarını yavaşça, kasıtlı olarak çaprazlıyor, bana dantelli çoraplarını ve fırırlı jartiyer kemerini gösteriyor. Hay sikeyim. Bir an ne dediğimi unutarak nefesimi içime çekiyorum ve yemin ederim, kokusunu şimdiden alabiliyorum - sıırıslıkla amının o nefis tatlı aromasını. Şimdiye kadar aşına bir kokuydu bu.

"Evet, Bayan Forster, elbette. Ben de dört gözle bekliyorum. Sekreterime programıma bir şeyler eklemesini söyleyeyim mi?"

Amelia'nın gözleri irileşti ve ağzını açarak, *kim, ben mi?* Bakışlarımı kısıyorum, onu görünce hem eğleniyor hem de tahrik oluyorum. Bir bacağını uzatıyor, bir elini çorabının ipeksi uzunluğuna doğru uzatıyor ve uyluklarının üstündeki kremse ete bir kez daha bakmama izin veriyor. Sonra eteğini yukarı çekip kışını kıvrıyor ve hem jartiyer kemerini hem de külotunu ortaya çıkarıyor.

"O neydi Bayan Forster?" diye sordum. "Orada biraz dağılıyordunuz."

Kendimi zor tutuyorum ve Amelia parmağını külotunun dayanıksız kumaşının üzerinde gezdirip ne kadar ıslak olduğunu açıkça belli edince neredeyse telefonu kapatacaktım. "Evet. Harika. Tabii ki. Yapacağım!"

Konuşmanın sonuna kadar medeni kalmayı zar zor başarıyorum. Telefonu kapattıktan sonra hemen ayağa kalkıyorum. Onu kollarıma alıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımda ve dilimle onu sahiplendiğimde sevinçle ciyaklıyor. Bacaklarını belime doladığında kaya gibi sertleşmiş sikimi ona sürüyorum ve ağzıma doğru inliyor.

Onu masanın üzerine yatırıp, defter ve kalemlerini havaya uçuruyor ve ceketini çekiştiriyorum. Sonra ipek bluzunu yırtıp açıyorum, düğmeler patlayıp dağılıyor ve siyah dantellerle kaplı iri göğüsleri ortaya çıkıyor.

"Drake! Sütyenim ortadayken günün geri kalanında çalışmam."

"Bunu küçük striptizine başlamadan önce düşünecektin, seni sürtük. Kapıyı kilitledin mi?"

Başını sallıyor, yanakları kızarmış ve göz bebekleri büyümüş bir halde mükemmel memelerini avuçlayıp sert meme uçlarından birini ağzıma alıyorum. Diğerini güzelce ve sertçe sıkıyorum ve o da altımda titriyor. Geri çekilerek, dar eteğini beline kadar itiyorum, sonra külotunu çekip çıkarıyorum ve odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Sonra manzarayı hayranlıkla seyretmek için bir an geri çekiliyorum: çoraplı bacakları benim için açılmış, amı sularıyla parlıyor. "Kutsal olan her şey adına Amelia, daha önce hiç bu kadar güzel bir amcık gördüğümü sanmıyorum."

Bilinçli yavaş vuruşlarla ellerimi çoraplarının üzerinde gezdiriyorum, ayaklarından birini omzuma koyup bacağından aşağıya doğru öpüyorum. Dilim en üstteki çıplak tene ulaştığında inliyor ve jartiyerini tatmin edici bir şangırtıyla döndürüyorum.

"Sen," diye homurdanıyorum onu keşfederken, "çok kötü bir sekretersin. Ben önemli müşterilerimle telefonda konuşurken buraya gelip bu mükemmel vücudu sergilemeye ve sikimi çelikten daha sert hale getirmeye nasıl cüret edersin?"

"Özür dilerim efendim," diye mırıldanıyor, kalçaları ellerimle buluşmak için masamdan kalkıyor. "Çok yaramazlık yaptım. Muhtemelen beni cezalandırmanız gerekiyor."

"Bu hoşunuza giderdi, değil mi Bayan Ryder? Sizi bu masanın üzerine domaltmamı ve sulu kışınız kıpkırmızı olana kadar şaplak atmamı istersiniz. Ya da belki sizi masanın altına diz çöktürüp, ben işime devam ederken o pis ağzınızı sikimle doldurmamı istersiniz. Kulağa nasıl geliyor?"

Klitorisini ovuyorum ve biliyorum ki pis konuşmalarım da parmaklarım kadar işe yarıyor. Kızım da en az benim kadar seviyor.

"Evet, Bay James, efendim, bunu isterim. Hepsini istiyorum... Oh!" Elimin her tarafına akan sularıyla boşalıyor ve ben de onu tutup son titremesine kadar üzerinde çalışıyorum. Başı bir o yana bir bu yana dönüyor ve çığlık atmamak için dudaklarını ısırıyor. Bunu başaramayacağını anlayabiliyorum, bu yüzden elimi ağzının üzerine kapatıyorum. Gözleri kocaman açılıyor ve dilini çıkarıp avucumu yalarken bir yandan da titreyip sarsılıyor. Lanet olsun, onu çok istiyorum.

Tam kalçalarını sallamayı bırakmıştı ki telefonu çaldı. Çekiçe parçalayabilmek için lanet şeyi bulmaya çalışarak etrafıma bakıyorum ama kolumu tutuyor. "Kim olduğunu görmem lazım. Hastane olabilir. Özür dilerim."

"Üzülecek bir şey yok," diyorum, sikimdeki öldürücü ağrıyı görmezden gelerek. Edith üç gecedir hastanede ve durumu stabil olsa da hâlâ gözetim altında tutulması gerekiyor. Amelia her sabah işe gitmeden önce onu ziyaret ediyor ve ben de her akşam Constantine'in onu götürmesini sağlıyorum. Kendini annesine adanmış durumda, ki olması gereken de bu.

Hâlâ çalmakta olan telefonu atılmış ceketinin cebinde duruyor ve yüzündeki endişeli ifadede nefret ederek telefonu alıyorum. Ekranda görünen isimle fırlıyor.

"Boktan eski kocan seni neden arıyor?" Yüzüne doğru sallayarak talep ediyorum. "Hatta neden hâlâ telefonunda onun numarası var?"

"Beni neden aradığına dair hiçbir fikrim yok." Sesi şaşkın ve biraz da sinirli geliyor, saçları dağınık ve dudakları öpüşmelerimizden dolayı şişmiş. "Ve numarası bende var çünkü bende numarası var." *Ahmak* kelimesini kullanmıyor ama dilinin ucunda olduğunu söyleyebilirim. "Onu geri arayacağım."

Sadece Amelia'ya karşı varmış gibi görünen sahiplenme eğilimim büyük bir coşkuyla alevleniyor. Başımı sallıyorum, hınzır bir sırıtış dudaklarıma yayılıyor. "Hayır, bebeğim. Bu kabalık olur. Telefona cevap ver."

Kalçalarını tutup masamın ortasına getiriyorum, sonra sandalyemi öne çekip omuzlarımla kalçalarını ayırıyorum.

Ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Ne? Şu anda mı?"

Başımı sallayarak ona cevap veriyorum, telefonu eline tutuşturuyorum, bacaklarını kavriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Kıçı masanın üzerinde kayıyor, ayaklarını omuzlarımla üzerine kaldırıyorum ve hala orgazmdan parlayan güzel pembe amına bakıyorum.

"Drake," diye itiraz ediyor ama gönülsüzce.

"Cevap ver ona bebeğim," diye emrediyorum. "Yoksa onunla konuşmamı ve sana tam olarak ne yaptığımı söylememi mi istersin?" Bir parmağımı ıslak merkezinin içine kaydırıyorum ve sırtı eğiliyor.

". "Yüzünde bir şok maskesi vardı.

Gözlerim kısıldı. "Beni gerçekten bu konuda sınamak mı istiyorsun, mi rosa?" Başını sallıyor. "Hayır."

Telefonu çalmayı keser ama hemen yeniden başlar. "O zaman cevap ver, Amelia. Şimdi."

Çağırımı kabul ederken parmakları titriyor ve yüzümü onun kalbine doğru indiriyorum. Günah gibi kokuyor ve tadı daha da güzel ve ağzım açıklığı boyunca kayıyor, yalıyor, emiyor ve tam da onun sevdiğini bildiğim şekilde keşfediyor.

"Evet, h-hi Chad." Hırıltılı bir nefes alır.

Onun üzerinde çalışırken kendi kendime gülümsüyorum, dilimi kıvrıp ıslak merkezinin içine kaydırıyorum, avuçlarımla kalçalarını kavrayıp iyice açılmasını sağlıyorum. Kendini susturmak için boştaki elini kullanıyor, parmak eklemlerini ağzına sokuyor ama inlemeleri hâlâ duyuluyor. Chad'in telefondan gelen sesini duyuyorum, yağcı tonu beni çileden çıkarıyor ve klitorisini daha da hızlı kırbaçlamama neden oluyor.

Edith'in nasıl olduğunu sorduğunu duyuyorum ve ben onu coşkunun sınırına getirirken ona cevap vermeye çalışırken soluk soluğa nefes alışı dinliyorum. Şerefsiz, o şehirdeyken akşam yemeği için bir araya gelmek isteyip istemediğini sorduğunda, kırmızı görüyorum. Onu öldüreceğim.

Ellerimi kıcının altına kaydırıyorum, parmaklarımı mükemmel yanaklarına sokuyorum ve onu daha yükseğe kaldırıyorum. Tüm yüzüm ona gömülü, kaygan kıvrımları etrafımda, kokusu sarhoş edici.

"Sanmıyorum... Sanmıyorum... Tanrım!" Sesi her kelimedede daha da çatlıyor. O kadar yakın ki kalçaları titriyor. Her an benim için patlayabilir. Benim için, Chad için değil. Bir daha hiçbir erkek için değil.

Cennetteki pozisyonumdan başımı kaldırıp onunla göz göze geliyorum ve onu kasıtlı olarak cennete kadar yalıyorum.

"Oh, b-bye!" diye bağılıyor, sonra gelirken telefonu düşürüyor. Onu hareketsiz tutuyorum, ağzımı onun üzerinde tutuyorum, gözlerimi onun üzerinde tutuyorum, ellerimi onun üzerinde tutuyorum. Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Suları dilimi kaplıyor ve tüm vücudu titriyor. O benim. Yüzde yüz, tamamen benim, ama bu içimde yanan onun her santimini sahiplenme ihtiyacını bastırmıyor. Hâlâ ikinci orgazmının etkisindeyken onu ayağa kaldırıyor, etrafında döndürüyor ve masamın üzerine yatırıyorum.

Gereğinden fazla güç ve aceleyle, kalem eteğini beline dolanana kadar yukarı çekiyorum ve mükemmel kıcı ve damlayan amı benim için tam teşhir oluyor. Vücudunu sarsan nefesler alıyor ama henüz rahatlamadı. Onunla işim bitmek üzere. Boynunun arkasını sertçe kavriyorum, bir elimle kemerimi çözüp diğer elimle fermuarımı indirirken onu aşağıda tutuyorum. Sikim onun içinde olmak için can atıyor ve hevesli inlemeleri bana onun da aynı şeyi hissettiğini söylüyor.

Ona doğru eğildim, ağzım kulağında, tek bir yumuşak vuruşla içine girerken, onu becerme ihtiyacıyla çok ileri gittim. Onu çıplak bıraktığımı fark etmiş olmalı ama itiraz etmiyor ve ben de prezervatif almak için yaptığım şeyi durduracak değilim.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Çekiyorum ve tekrar içine giriyorum. Kalçaları masama çarpıyor ve zevk ve acı içinde haykırıyor. Kıcını tokatlıyorum ve kremse etinde kalan kırmızı el izine hayran kalıyorum. Onun her yerini işaretlemek istiyorum. "Bağımlılık yapıyorsun, dikkat dağıtıyorsun ve beni mümkün olan her şekilde delirtiyorsun."

"D-Drake, lütfen," diye miyavlıyor, ben onu bastırmaya devam ederken sırtı kamburlaşıyor.

"Sen benimsin Amelia," diyorum tehditkâr bir şekilde, sesim kısık bir hırıltıya dönüşüyor. "Sen benimsin ve bir daha hiçbir erkek sana dokunamayacak. Beni anlıyor musun?"

Onun sıkı, ıslak sıcaklığına daha sert giriyorum ve o inliyor. "Sen kime aitsin, Amelia? Söyle de duyayım."

"Sen, Drake, ben sana aidim."

Evet, öyle. İkimiz de unutulana kadar onu beceriyorum ve sonra onu dölleriyle dolduruyorum. Nefesimi tuttuğumda, onu kucağıma çekiyorum ve saçlarını okşarken onu öpücöklere boğuyorum. Kollarımın arasında eridi, tamamen yok oldu. Buraya küstahlıkla geldi ve şimdi dölleriyle dolu. Ve eğer istediğimi yaparsam, hayatının geri kalanında her gün böyle kalacak.

Bölüm

Otuz Altı

AMELIA

Bugün cehennemden gelen bir gündü ve tabii ki ofisten çıkma vaktim geldiğinde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Drake'le birlikte lüks bir SUV'un konforunda sıcak ve kuru bir şekilde eve dönüyor olmalıydım ama bunun yerine burada montumu boynuma doluyor ve çoktan içeri sızmış olan soğuk damlacıklara küfrediyorum.

Bu yağmurdan nefret ediyorum. Paltomdan nefret ediyorum. Ve şu anda Drake James'ten gerçekten nefret ediyorum.

Gün iyi başlamıştı. Annem üç gece önce hastaneden taburcu edildiği için hala iyi bir yerdeydim. İkimiz de o steril duvarlardan kaçtığımız için çok rahatlamıştık. Philadelphia'da yoğun bir hastanede gönüllü olarak çalışıyordum ama artık orada sevdiğim biriyle birlikte olmanın tamamen farklı olduğunu biliyorum. Bir yatağın başında saatlerce oturmak garip bir şekilde yorucu ve o da eve gitmeyi çok istiyordu.

Daha fazla teste ihtiyacı olacak ama şimdilik küçük evine geri döndü ve orayı seviyor. İlk gece onunla kaldım ama ertesi gün beni kovaladı ve tekrar ayın elemanı olabilmem için işe dönmem gerektiğini söyledi. Drake'in büyük bir hayranı tabii ki. Ben de öyleyim. Ya da *öyleydim*.

Bu sabah ofise gelirken onu görmeyi dört gözle bekliyordum. Annemin tahliyesi nedeniyle son birkaç gündür daha fazla ayrı zaman geçiriyoruz ve onu özledim.

Cehennemden gelen günün bir numaralı sorunu, her zamanki metro durağımın elektrik kesintisi nedeniyle kapalı olmasıydı. Yolun geri kalanını son derece uygunsuz topuklu ayakkabılarla yürümek zorunda kaldım. İki numaralı sorun - daha çok kötü bir alamet gibi - en sevdiğim kahve kamyonunun kapalı olduğunu ve kepenklerinin indirildiğini görmemdi. Tamam, önemli değil, binanın içinde kahve var, dedim kendi kendime su toplamış ayaklarım beni James and James lobisine taşıırken.

Üçüncü sorun İK'dan Linda'ydı. Takım kurma etkinliğinin yapıldığı gece karaokede "You're the One That I Want" şarkısında düet yaptığımızdan beri ilişkimiz biraz düzeldi - o benim Danny'ye karşı Sandy'ydi. Ancak bugün, canavar formuna bürünmüş bir şekilde beni kenara çekti ve geçen haftaki "kabul edilemez belgesiz devamsızlığım" nedeniyle bir toplantı yapmamız gerektiğini söyledi. Şok olmuş bir halde ona annemin hastanede olduğunu ve izin aldığım iki öğleden sonrayı Bay James'in onayladığını söyledim. Kendime özel bir muamele sağlamak için onun adını kullanıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyordum ve onun böyle bir şey yapmadığını ve devamsızlığımı temizlemek için formlarda onun imzasına ihtiyacı olduğunu söylediğinde daha da kötü hissettim.

Bana onu kontrol edeceğini söylemesi, benim de ona bunu yapması gerektiğini söylemem üzerine ayrıldık ve yollarımızı ayırdık. Masamda oturmuş, ağrıyan ayaklarımı ovuşturuyor ve bunun basit bir yanlış anlaşılma olduğuna kendimi ikna ediyordum.

Ama dördüncü ve en büyük sorun Drake'in kendisiydi. Hemen hemen hiç yapmadığı gibi geç geldi ve en başından beri kötü bir ruh hali içindeydi, kulağına yapıştırılmış telefonuyla masamın önünden geçerken bana sadece başını sallayarak selam verdi.

"Günaydın," dedim birkaç dakika sonra ofisine girerken. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Bana içeri girmemi işaret etti ve can düşmanı olan kahve makinesine kaşlarını çatarak baktı. "İyi misin?" diye sordum. Zavallı şeyi öldürmeden önce ona bir espresso getirerek sordum.

"İyi. Sadece aile meseleleri."

"Oh.

Doğru."

İtiraf etmek zorundayım ki bu kapanma canımı yaktı. Ailesinin bir parçası olmadığımın ve çoğunun varlığımdan ya da Drake'in hayatında nasıl bir rol oynadığımdan haberi bile olmadığına farkındayım ama o sürekli onlardan bahsediyor. Anlattığı hikayeler bana onları tanıyormuşum gibi hissettirdi ve onları önemsiyorum çünkü o da onları önemsiyor. Bu şekilde dışlanmak yüzüme vurulmuş bir tokat gibi hissettirdi.

"Ne iyilik istiyorsun?" diye sordu.

"Acaba benim için Linda'yla konuşabilir misin? Annem hastanedeyken aldığım izinler için uygun formlara sahip olmadığım için başımın etini yiyor."

Parmaklarıyla burun kemiğini ovuşturdu ve acı çekmiş gibi göründü. "Elbette. Bunu çoktan yapmalıydım. Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Sizi bırakayım mı?" Başını salladı. "Eğer sakıncası yoksa."

Bu küçük alışveriş belki beş dakika içinde gerçekleşti ama saatler sonra babası ve kardeşi ofise geldiğinde aklımda yer etti. Dalton ya da Mason James'le daha önce resmi olarak hiç tanışmamıştım ama Drake'in bana gösterdiği fotoğraflardan onları tanıdım. Ayağa fırlayıp onlara sarılmamak için kendimi zor tuttum, ki bu çok garip olurdu. Kesinlikle normal bir sekreter davranışı değil.

"Merhaba, Drake'i görmem mümkün mü, yoksa Saturn'ü satın almak için bir anlaşmaya aracılık mı ediyor?" Mason söyledi.

Gülümsedim ve şakayı sürdürdüm. "Satürn'ü çoktan aldı. Şu anda Mars üzerinde çalışıyor."

Mason güldü ve ben de çok etkilendim. Göze neredeyse ağabeyi kadar hoş görünmesinin de bir zararı yoktu. Dalton daha sertti ama Emily haklıydı. -Adam gümüş bir tilki.

"Son görüşmesini bitirip bitirmediğini kontrol edeyim," dedim. "Eminim ikiniz için de vakti olacaktır."

"Ben bundan o kadar olmazdım," diye homurdandı babası.

Yüzümde heyecanlı bir gülümsemeyle Drake'in ofisine girdim ve masasına kimsenin beni duyamayacağı kadar yaklaştım. "Baban ve Mason seni görmek için buradalar. Sonunda onlarla tanışmak çok güzel. Onlardan bu kadar çok bahsettiğin için onları zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum." Bana öfkeli bir bakış fırlattı ve ben de bana mı yoksa ailesine mi kızgın olduğunu anlayamadan gevezelik etmeyi bıraktım.

"Onlarla tam olarak tanışmıyorsun, değil mi Amelia? Sen sadece işini yapıyor ve onları içeri alıyorsun."

Ses tonuna ve hatta sözlerine o kadar şaşırmıştım ki cevap vermedim. Elbette yirmiden sonrasını görebiliyorum ve o zamandan beri ona atabileceğim milyonlarca zinger buldum. Ama o anda incinmiş ve dengesizdim.

Mason ve Dalton'a yolu gösterdim, onlara hamur işi ve kahve ikram ettim ve ikisi de reddedince garip bir şekilde orada dikildim.

Drake mekanik bir ses tonuyla, "Teşekkür ederim Bayan Ryder," dedi. "Size bir daha ihtiyacımız olmayacak."

Mason bana sempatik bir bakış fırlattı ve ben de mümkün olduğunca vakarımı korumaya çalışarak tökezleyerek dışarı çıktım. Kadınlar tuvaletine kaçtım ve kendimle sert bir konuşma yaptım. Ne bekliyordum ki? Onlarla oturacağımı ve

Sohbet mi? Dalton'a yeni aşçısı Luz ile işlerin nasıl gittiğini soracağımı ya da Mason'ın çılgın aşk hayatını kontrol edeceğimi mi? Tabii ki sormayacaktın.

Drake boş zamanlarının çoğunu içimde bir vücut parçasıyla geçiriyorsa ne olmuş yani? Görünüşe göre, ailesiyle tanışacak kadar iyi değilim. Görünüşe göre, benim rolüm onun sekreteri ve seks arkadaşı olmak, başka bir şey değil.

Bu bir saat önceydi ve günümün tabutuna çakılan son çivi koridorda Jacob'la karşılaşmak oldu. Beni gördüğünde utanmış görünüyordu ve hava durumu hakkında acı verici derecede garip bir konuşma yapmak zorunda kaldık. Ona davranış biçimim yüzünden hâlâ kendimi çok kötü hissediyorum ve o anda doğru seçimi yapıp yapmadığımı sorgulamaya başlamıştım. Eminim Jacob beni ailesiyle tanıştırdı. Benden utanmazdı.

Beynimin mantıklı tarafı bana aptallık ettiğimi söylüyordu. Drake ve ben bu şeyi gizli tutma konusunda anlaşmıştık. Eğer istediğim buysa, halka açıklamayı teklif etti. Ama yine de acıtıyordu. Belki de bu kadar ya hep ya hiç olmasaydı - arkadaşlarımız ve ailelerimizle herkese açık olabilseydik ama iş yerinde her şeyi bir sır olarak saklasaydık.

Duygularımın uygun olup olmadığına bakmaksızın, artık yeterdi ve eve gitme vakti gelmişti. Drake açıkça beni etrafta istemiyordu, Linda hala bir performans toplantısı için peşimdeydi ve ayağımın arkasındaki Teksas'tan daha büyük su toplaması patlamaya hazırdı.

Kapıyı çalıp başımı içeri uzattım ve üçü de dönüp baktı.

"Bay James, başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Öyle mi görünüyor? Eğer bir şey isteseydim, Amelia, sorardım."

Ona ters ters baktım. Bana bok gibi davranacaksa, en azından bunu yaparken bana "Amelia" demeyebilirdi.

Masama döndüğümde, ona hızlı bir e-posta gönderdim - resmi bir tonda - yarım saat erken ayrılacağımı ve Pazartesi günü telafi edeceğimi bildirdim. Ve şimdi buradayım. Lanet olası yağmurun altında.

Metroya doğru ilerliyorum ve bu durağın hala kapalı olduğunu söyleyen bir tabela gördüğümde neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum. Kendimi sakinleştirmek için, eve döndüğümde kendime dumanı tüten sıcak bir köpük banyosu ısmarladığımı hayal ediyorum, ama fantezim Drake'in adımı haykırmasıyla yarıda kesiliyor.

Ona bir saniye bile zaman ayırmayı reddederek, nereye gittiğimi düşünmeden yürümeye başladım. Kibirli göt herif.

"Amelia, dur." Sesi tam olarak daha yüksek değil, ama kesinlikle çok iyi yaptığı o otoriter dediğimi yap-sorgulamadan-ya da-kıından-alacağım kalitesiyle damlıyor.

İzlerimde durdum ve onunla yüzleşmek için döndüm. Yanımda sürünerek ilerleyen arabası da durdu. Arkasından araba kornaları çalıyor ve Drake yoğun trafiği durma noktasına getirmekten en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermiyor. Kibirli olduğu kadar bencil de bir herif.

Pencere sonuna kadar aşığı kayıyor. "Arabaya bin."

enesindeki bir kas titriyor ve ben de kaşlarımı çatarak ona karşılık veriyorum, yüzümden yağmur suyu damlıyor. "Hayır."

"Get. Gir. Arabaya. Arabaya."

Yayalar telaşla etrafımda dönerken kollarımı göğsümdede kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Sanırım mesaim bitti Bay James, bu da bana ne yapacağımı söyleyemeyeceğiniz anlamına geliyor."

Yüz hatları kararıyor. Arabanın kapısı açılıyor ve dışarı fırlayıp tam önümdede duruyor. Yine de olduğum yerde sabit kalıyorum. Bana istediği kadar ters ters bakabilir; beni korkutamaz. Ne yapacak ki? Beni kovacak mı?

Güçlü eli çenemi kavırıyor ve şaka yapmadığını anlamamı sağlayacak kadar sert sıkıyor. Hâlâ ofise yakınız. Burada bizi herkes görebilir ama ben geri adım atmayı reddediyorum. Neden çekilmem gerektiğini anlamıyorum. Bütün gün boyunca piin tekiydi ve ben bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım.

Ona ters ters bakıyorum, yüzümü ellerinin almış olmasına rağmen meydan okuyorum ve umarım ona savurduğum öfkenin her zerresini hissedebiliyordur. Birkaç saniye boyunca konuşmuyor. Sadece bana bakıyor, kara gözleri ruhumu delmeye çalıyor. Yağmur kalın saçlarını ve takım elbise ceketinin omuzlarını hızla ıslatıyor.

Neden bu kadar çileden çıkarıcı derecede seksi olmak zorunda? Ona olan ekimime karşı savaşmak zor, ama o dev bir pislik oldu. Kızgın ve incinmiş olmaya hakkım var.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet konuşuyor. "Hemen bu arabaya bin, yoksa yemin ederim seni dizlerimin üzerine yatırır ve sokak ortasında kıına şaplak atarım."

Tehdidini düşünürken yanaklarım kızarıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Bir yanım blöfünü görüp gerçekten yapıp yapmayacağını görmek istiyor. Ama beynimin mantıklı kısmı daha iyisini biliyor. Drake James her zaman dediğini yapar.

özellikle de tehlikeli olanları. "Buna cesaret edemezsin," diye çıkışıyorum, sesimin gerçek bir inandırıcılıktan yoksun olduğunu farkındayım.

Çenemdeki tutuşu hafifçe sıkılaşıyor. "Dene beni."

Etrafımızda yağmur yağarken, sessiz bir irade savaşına kilitlenmiş bir şekilde karşı karşıya duruyoruz. Yayalar akmaya devam ediyor, bazıları açıkça yüzleşmemize bakıyor. Drake'in arabasının arkasında özellikle yüksek sesli bir korna çalıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle yüzümü onun elinden çekip alıyorum. "Peki," diye tükürdüm. "Ama sadece olay çıkarmak istemediğim için."

Kenara çekilip açık araba kapısını işaret ederken ağzının kenarlarında muzaffer bir gülümseme beliriyor. Topuklarım ıslak kaldırımda öfkeyle tıkırdıyor ve su toplayan yerim güneşin yüzeyi gibi yanıyor. Pelüş deri koltukta kayarken, onun bu kadar kolay kazanmasına izin verdiğim için kızgınlıkla yağmurdan ve ayaklarımdan kurtulduğum için rahatlamamanın bir karışımını hissediyorum. Kazandığından değil. Arabaya binmek benim kaybettiğim anlamına gelmiyor.

Drake arkamdan biniyor ve Constantine'e hareket etmesini söylemek için dahili telefon düğmesine basıyor. Ben sert bir şekilde oturup ona bakmamak için dosdoğru önüme bakarken, araba trafiğe sorunsuzca giriyor. Ön koltukla aramızdaki mahremiyet perdesi sayesinde onu tırnak törpümle bıçaklayabilir ve bundan kurtulabilirdim.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye gözlemliyor, alçak ve tehlikeli ses tonu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Ona bakmayı reddediyorum. "Bu oldukça iyi bir çıkarım, Einstein. Onu ele veren neydi?"

Kıkırdıyor ve eğleniyor olmasından nefret ediyorum. "Gördüğüm kadarıyla sivri dilin hâlâ bozulmamış."

"Benim sivri dilim şu anda seni en az endişelendiren şey." Sonunda yüzümü ona dönüyorum ve koyu renk gözlerinin bana sabitlendiğini görüyorum, yoğun ve okunamaz. "Öyle mi?" diye sorar. "Peki benim öncelikli endişem ne olmalı?"

endişeleniyor musunuz, Bayan Ryder?"

Gözlerimi ona diktim. "Az önce beni herkesin içinde tokatlamakla tehdit ettiğin gerçeğine ne dersin? Ya da şu anda beni kaçırıyor olmana?"

Drake koltuğunda arkasına yaslanmış, sinir bozucu bir şekilde rahatlamış görünüyor. Yine de bunu taklit etmekte ne kadar iyi olduğunu biliyorum. Yüzeyin altında ne kadar çalkantı içinde olursa olsun, adam genellikle taştan yapılmış gibi görünür. "Adam kaçırma mı? Bu biraz dramatik, öyle değil mi? Seni eve bırakmayı teklif ediyorum."

"Açıkça reddettiğim bir yolculuk," diye hatırlatıyorum ona.

Omuz silkiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ben inatçı bir adamım, Amelia. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Israrcı mı? Bu pislik için başka bir kelime mi?

Gözlerimi deviriyorum ve ondan uzaklaşıp yağmurdan ıslanmış pencereye odaklanıyorum. Şu anda onu tanıdığımdan bile emin değilim. Aramızdaki bu şey duygusal bir rollercoaster oldu ve ben bu çılgın yolculukta sıkışıp kalmaktan yorulmaya başladım. Belki hala annemle olan durumdan kalan stresle uğraşıyorum, ama tüm bu sinsiliklerden bıktım. Güç oyunlarından. Bir sıcak bir soğuk esmesinden. Bir gün beni masasının üzerinde beceriyor ve onun olduğumu söylüyor; ertesi gün ailesinin önünde beni boşluyor. Bununla başa çıkabileceğimi sanıyordum ama bu imkansız.

Sokaklarda ilerlerken şehrin ışıkları bulanıklaşıyor, arabanın içindeki sessizlik her geçen an daha da koyulaşıyor. Çatlamayacağım ve ağlamayacağım. Ona nasıl hissettiğimi söyleme zevkini tattırmayacağım. Bunu ücretsiz bir Uber olarak değerlendireceğim ve o beş yıldızlı bir puan alamayacak.

"Babam yine kalp krizi geçirdi," diye anons ediyor. Sessiz kalmaya çalışıyorum çünkü gerçekten, bu beni neden ilgilendirsin ki? Ben sadece sekreterim. Ona gizlice bakıyorum, yakışıklı, yağmurdan ıslanmış yüzündeki acıyı görüyorum. Kahretsin. Bunu görmezden gelemem.

"Ama daha önce iyi görünüyordu. Ne zaman oldu bu?"

İç çekiyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. "Tam anlamıyla bir kriz değildi. O buna kalp krizi diyordu. Ama bu onun kalbiydi, Amelia. *Yine* onun lanet kalbi. İki gün hastanede kaldı ve sinsi herif hiçbirimize söylemedi. Mason onu dün aldı ve ikisi de bugüne kadar geri kalanımıza söylemeye zahmet etmedi."

Bu onun bugün yaptığı en üst düzey eşek şakalarını mazur göstermez, ama kabaran empati duygusu onun elini tutmama neden oldu. Babası hastayken o annem için endişeleniyordu. "Çok üzgünüm, Drake."

Başını sallıyor, yutkunurken boğazı çalışıyor. "Onu yaşam tarzı konusunda ve kendine daha iyi bakması gerektiği konusunda uyardım ama Dalton James en iyisini bilir ve diğer herkes siktir olup gidebilir, değil mi? Yani, sağlığına dikkat etmeyecekse bizi umursuyor mu ki?"

"Eminim o öyle görmüyordur. Bazen insanların değişmesi zordur," diyorum, sesindeki çığlığı görmezden gelemeyerek. Bugün her şey bununla ilgiliydi -yağmurun altındaki küçük performansı, onun

bu sabah soğukluk. Derinlerde yatan ıstırabını gizlemeye çalışıyordu. "Onunla tartıştınız mı?"

"Daha da kötüsü. Ona bencil pislik dedim ve hışımınla evden çıktım. Sonra Nathan ve Mad beni arayıp hıyarlık ettiğimi söylediler ve kimse ne kadar kötü olabileceğini anlamamış gibi hissettim. Babam ve Mase daha erken geldiklerinde, onlara bir çift bencil pislik dedim ve babamın tansiyonu tavan yaptı. Ofisimde bir *kalp krizi* daha geçirecek sandım."

Tüm bunlarla tek başına uğraşıyor. Gereksiz yere ama yine de. "Oh, Drake."

Elini yüzünde gezdiriyor. "Evet, biliyorum." Koyu renk gözlerini benimkilere diyor. "Ama bunların hiçbirisi bugün sana karşı davranışımı mazur göstermez. Babama ve kardeşime ne kadar kızgın olsam da, bunun acısını senden çıkarmamalıydım." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Sadece üzgün olduğumu söylemek yeterli değil, ama üzgünüm."

Dudağımı çiğniyorum ve ona doğru hissettiğim çekimi görmezden gelmeye çalışıyorum. Kötü ruh hali ve davranışları için geçerli sebepleri olduğunu şimdi anlıyorum, ama bu bizim için böyle mi olacak? Ne zaman hayatında hoşuna gitmeyen bir şey olsa, beni böyle dışlayacak mı?

"Bugün bana bok gibi davrandın, Drake. Neden üzgün olduğunu anlıyorum ama bana neler olduğunu anlatsaydın, senin benim yanımda olduğun gibi ben de senin yanında olurum. Konuşur ve sana destek olurum."

Utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Böyle sırtımı dayayabileceğim birinin olmasına alışık değilim Amelia. En azından kardeşlerimin dışında. Bu bir mazeret değil ama üzgünüm."

Başımı sallıyorum. O kadar kolay affedilemez. "Sadece beni dışlamadın. Beni ailenin önünde utandırdın. Acını benden çıkardın. Senin için her şeyi yaparım Drake ama seni ne kadar seversem seveyim duygusal kum torban olmayacağım."

Kelimeler uyarı vermeden ağızından dökülüveriyor. Onları o kadar çok düşündüm ki daha önce olmadığına şaşırdım. Elimi ağızımın kapatıyorum, sanki onları geri kovalamaya çalışıyormuşum gibi. Duymamış olma ihtimali var mı? Geri dönebilir miyim? Bunu yapamazsam, belki de arabanın kapısını açıp televizyonda yaptıkları gibi trafiğin içine yuvarlanabilirim.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve içime bir korku çöküyor. Çok ileri gittim. Aşk için çok erken, o hazır değil. Asla hazır olmayabilir.

Hazır ol. O binadan ateş ve öfkeyle çıktım ama eğer bu gerçekten sonsa, nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Beni seviyor musun?" diyor, sesi alçak ve yoğun. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi görünmez olmaya zorluyorum. Dışarıda yağmurda yaptığı gibi yine çenemi tutuyor. "Amelia. Sana bir soru sordum. Beni seviyor musun?"

"Evet," diyorum, elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve sonunda bütün gün tehdit eden gözyaşlarına teslim oluyorum. "Evet, seni seviyorum, seni sinir bozucu pislik! İnan bana, şu anda keşke sevmeseydim diyorum ama seni seviyorum Drake James. Tüm aptal kalbimle."

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirliyor ve arabanın arkasını bir kahkaha gümbürtüsü dolduruyor. Ona onu sevdiğimi söylüyorum ve o bana gülüyor mu? Ne oluyor be?

"Güzel," diyor, beni kollarının arasına alıyor ve ben ona karşı mücadele ederken bile beni orada tutuyor. "Bunu bilmek güzel, Bayan Ryder." Gözlerimin içine bakarken yanağımı öncekinden çok daha şefkatle okşuyor. "Çünkü ben de seni seviyorum. Tüm aptal hayatım boyunca kimseyi sevmediğim kadar çok."

Bana öyle bakmasaydı, gözleri büyük bir özlem ve arzuyla dolu olmasaydı, onu yanlış duyduğumu düşünebilirdim. Sadece birkaç ay önce ilişkiye bile girmeyen adam beni seviyor mu? Drake James - sihirli bir dile, yumurtalıklarımı eritebilecek bir gülümsemeye ve bana kendi adımı unutturabilecek bir kahkahaya sahip milyarder seks tanrısı - beni seviyor mu?

"Öyle mi?"

"Seviyorum." Dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıyor ve beni öyle sert öpüyor ki neredeyse ne hakkında tartıştığımızı unutuyorum.

Bölüm

Otuz Yedi

DRAKE

Yatağında **uyandım**, sırtı göğsüme gömülmüştü ve kolum ona sarılmıştı. Kalçam onun kalçasının üzerinde, sanki uykumda bile ona tutunmaya çalışıyormuşum gibi. Neden bu inanılmaz kadını mümkün olduğunca yakınımda tutmak istemeyeyim ki?

Şampuanının kokusunu içime çekiyorum ve yanağımı çıplak omzuna yaslıyorum. Çok yumuşak. Çok sıcak. Yani *benim*.

Önceden iyi olduğunu sanıyordum ama şimdi beni sevdiğini biliyorum. İnanılır gibi değil. Sanırım dün gece bunu ona milyonlarca kez söyledim. Bunu ve zavallı bir pislik gibi davrandığım için ne kadar üzgün olduğumu. Amını yalarken ve onu becerirken söyledim. Sikimi emerken söyledim. Onu seviyorum ve bundan geri dönüş yok.

Elim kolundan aşağı iniyor ve mükemmel göğüslerinden birine doğru kayıyor. Avucumun içinde tutup parmaklarımın meme ucuyla nazıkçe oynamasına izin veriyorum. Hâlâ uyuyor ama şu anda bile vücudu bana tepki veriyor, hassas derisi dokunuşumun altında büzülüyor. Mırıldanıyor ve hafifçe kıpırdanıyor, kıcını bana öyle bir bastırıyor ki kendimi çok daha az nazık hissediyorum. Evet, onu seviyorum ama yine de ona bir hayvan gibi saldırmak istiyorum.

Boynunu öpüyorum, dudaklarım neredeyse orada, ve omuzlarına doğru ilerliyorum, uyanmaya başladığında çıkardığı küçük miyavlama seslerini dinliyorum. Belki de uyumasına izin vermeliydim, ama ben çok bencil bir pisliğim. Onu şimdi istiyorum.

Yüzünü bana çeviriyor, gözleri hâlâ yarı kapalı ve dudaklarında tatlı, uykulu bir gülümseme. "Günaydın, sevdiğim adam," diyor ve hem kalbim hem de aletim kabarıyor. "Beni gördüğüne sevinmiş görünüyorsun."

Kendini bana sürüyor ve ben nefesimin altında homurdanıyorum. "Öyleyim, bebeğim. Seni çok seviyorum. Ama şu anda beynini sikmek istiyorum."

"Ne kadar romantik," diyor kirpiklerini kırıştırarak ve bana sırttarak. "Ve bu olasılık bana çok ilginç gelse de... biraz, uh, ağrım var,

Biliyor musun? Dün gece beynimi kaç kez siktiğine bakılırsa, hiç gri maddem kaldığını sanmıyorum."

Kalçamla bacaklarını aralıyorum ve parmaklarımı açıklığında gezdiriyorum. Islak ama aynı zamanda şişmiş ve dokunuşumla hafifçe irkiliyor.

"Planladığım şey için beyin gücüne ihtiyacın olmayacak bebeğim. Biraz ağrın olduğunu biliyorum, ama tatlı amcığının notu aldığını sanmıyorum çünkü benim için sırlıslıklımsın."

"Ben her zaman öyleyim. Sadece nazik olun, tamam mı efendim?" Dudaklarını birbirine bastırıyor, nazlı davranmaya çalışıyor. Vixen.

Bu da bende tam tersini yapma isteği uyandırıyor. Onu ters çevirmek, kıcını havaya kaldırmak ve gelecek haftaya kadar çivilemek istiyorum.

Parmak eklemlerimi yanağına sürüyorum. "Elbette bebeğim. Nazik olabilirim. İstedğin her şey olabilirim."

Gülümsüyor ve başının yastığa düşmesine izin veriyor. Hâlâ sırtı bana dönük ve ben son prezervatifi alıp üzerine kaydırıyorum. Sert sikimi onun dar merkezine sokarken inliyorum, yavaş yavaş kendimi tamamen içeri sokuyorum. Tanrım, çok iyi hissediyor. Acele etmiyorum, sabit bir ritim oluşturuyorum, yavaşça içine girip çıkarken parmaklarımı klitorisinde kullanıyorum. İnanılmaz hissettiriyor, aletimin içinde tutulma şekli, etrafındaki kedi duvarlarının her hissedebiliyorum. Daha sert girmek istiyorum, onu çılgık attırmak istiyorum. Hepsini yapmak istiyorum.

-Ama ona bunu da verebilirim. Ona bunun benim için sadece seks olmadığını göster. Bu çok daha fazlası. Boşaldığında, tüm vücudunu titreten yavaş, sarsıcı bir doruk noktası. Saniyeler sonra ben de boşalıyorum ve onun adını inleyerek söylüyorum.

Kollarımı ona doluyorum, içeride kalıyorum, bir daha asla hareket etmek istemiyorum.

"Seni seviyorum Amelia," diyorum, yüzüm sırtının kadifemsi tenine gömülüyor. "Hayatımı sensiz hayal edemiyorum. Ve senin amını da benim sikim olmadan hayal edemiyorum."

Gülüyor ve bu ses kalbimi ısıtıyor. "Şey, bu yarı romantik ve yarı ateşliydi. Bugün için planların nedir?"

Sonunda ayrıldım ve kollarımın arasında, başı göğsümde yatacak şekilde. Dünkü davranışım için telafi etmem gereken çok şey olduğunu biliyorum. Tüm işaretler onun beni affettiğini gösteriyor ama bu kendimi affettiğim anlamına gelmiyor. Eski ben Cumartesi günleri hep çalışırdı ama bugünlerde hafta sonumu geçirmek için çok daha iyi bir yol bulabiliyorum.

"Bariz olanı bir kenara bırakırsak, önce annene uğrayıp bir kontrol edebiliriz diye düşündüm," diyorum. "Sonra da belki babama gider, herkesi bir araya toplar ve seni onlarla doğru düzgün tanıştırırız."

Kucağımda hafifçe gerildiğini hissediyorum ve parlayan gözlerle bana bakıyor. "Emin misin? Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, bunu yapmak istiyorum. Çok gecikti, mi rosa. Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun ve bu işler bu kadar karmaşık olmamalı. İşle ilgili sıkıntılar olduğunu biliyorum, ama bunları aşmanın bir yolunu bulacağız. Hayatımın her alanına dahil olmanı istiyorum. Ve seni aileme göstermek istiyorum."

Kıpırdanıyor ve beni usulca öpüyor, yüzümü ellerinin arasında tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ayrıca," diyor ciddi bir şekilde, "yeni kız arkadaşınla onların dikkatini dağıtırsan, belki senin nasıl bir pislik olduğunu unuturlar."

Gülüyorum ve kışını sıkıyorum. "İçimi görüyorsunuz, değil mi Bayan Ryder?"

Bir kez daha göğsüme yatıp bana sokulmadan önce memnuniyetle mırıldanıyor ve daha sonra onu kız arkadaşım olarak tanıştırdığımda kardeşlerimin yüzlerindeki şaşkın ifadeyi hayal ederken gülümsüyorum. Tıpkı bana uyduğu gibi hepsine de çok iyi uyum sağlayacak. Sanki hep burada olması gerekiyormuş gibi.

Bölüm

Otuz Sekiz

DRAKE

"Aman Tanrım!" diyor, gözleri kocaman ve dudakları şekerle kaplı. "Bu çok lezzetli! Öldüm de cennete mi gittim?"

Luz kızımın tepkisini onaylarcasına gülümsüyor ve başını sallıyor. "Neredeyse, chiquita-Venezuela'ya gittin! Bu bienmesabe - İspanyolcanı hatırlıyorsan bu onuru sen kazan Drake?"

"Yanılmıyorsam 'tadı bana güzel geliyor' anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle! Bu kek tüm Latin Amerika ülkelerinde yapılır ama benim ülkemde gizli malzeme hindistan cevizi ve biraz romdur."

"Biraz rom?" Mason mutfağın karşısından sesleniyor. "Burada Kaptan Morgan'ın akşamdan kalmasına yetecek kadar rom var."

Herkes gülüyor ve bu da havadaki gerginliği azaltıyor. Tüm klanımı doğaçlama bir brunch için bir araya getirmek asla kolay değildir ve hepimiz çok meşgul olduğumuz için genellikle aylar öncesinden planlanması gerekir. Ancak babamın sağlık sorunu nedeniyle son birkaç gündür var olan gergin atmosfer göz önüne alındığında, hepsi programlarını yeniden düzenlemekten ve buraya gelmekten mutluluk duydular.

Amelia'nın yanımda olması ilk başta biraz kafa karışıklığına neden oldu ve buraya geldiğimizde babam bana ters ters baktı. "Ne oluyor oğlum? Hepimizi sırf biraz iş yapabilesin diye mi bir araya getirdin?"

Nathan konuşana kadar sorununun ne olduğunu tam olarak anlamamıştım. "Hayır baba, o hiçbir iş yapmayacak. Amelia onun sadece sekreteri değil." Melanie bana bilmiş bir bakış attı. Nathan belli ki karısına her şeyi anlatıyor.

Babam Amelia ve bana baktı, neler olduğunu anladıkça yüz ifadesi yavaş yavaş yumuşadı. İşini biraz daha kolaylaştırmak için kolumu onun omuzlarına doladım.

"Abi!" Mason ayağa fırlayıp ikimize de beşlik çaktı, çünkü kavgamız çoktan unutulmuştu. O her zaman böyleydi, hiçbir zaman

Kin. Ama yine de, ona daha sonra uygun bir özür vereceğim. "Tebrikler. Peki ya Amelia? Başın sağ olsun." Onu kucakladı ve başka hiçbir erkeğin yapmasına izin vermeyeceğim bir şekilde odanın içinde dans etti.

Omzunun üzerinden bana göz kırptı. "Hadi, sana Utanç Salonumuzu göstereyim. Tabii Drake'in bebeklik fotoğraflarını görmekle ilgilenmiyorsan?"

"Evet, ," diye cevap verdi ve kontrol etmek için bana hızlıca bir bakış . Başımı salladım ve ikisi de gözden kayboldu.

Onlar odadan çıktıktan hemen sonra "Baba," dedim. "Özür dilemek istiyorum. Sen tanıdığım en az bencil insansın. Ben-"

Beni kucaklayarak sözümü kesti. "Sorun yok, evlat. Sadece endişelendiğini biliyorum."

" kopuyor," diye mırıldanıyorum omzuna.

"Ben de," diye sessizce itiraf ediyor.

Geri çekiliyorum, ellerim omuzlarında. "En azından biraz daha kalp dostu yemeye çalışacağına söz verir misin? Ve viskiyi azaltacağına?" Dikkatimi Amelia'dan uzaklaştırmaya çalışırken ona ne kadar sert vurduğumu düşününce son isteğimdeki ironinin farkındayım ama kalp krizi geçirmedi.

"Kendime daha iyi bakacağım. Söz veriyorum," diye başını sallayarak onaylıyor. "Egzersiz de işin anahtarı. Dürüst olmak gerekirse, ihtiyacım olan şeyin daha fazla seks olduğunu düşünüyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. Pek çok kadınla çıktığının farkındayım, nadiren birden fazla ama yine de. "Siktir, baba," diye inliyorum.

"Dikkat et evlat. Kıçına tekme yemek için fazla yetişkin değilsin."

Babam hayatımız boyunca bize tek bir dayak bile atmadı, oysa bunu birkaç kezden fazla hak etmiştik. "Uslu dur, tamam mı ihtiyar?" Ona göz kırpyorum ve o da karşılık olarak gülümsüyor.

Bu durumun çözüme kavuşması herkesi çok rahatlattı. James kardeşler bazen aşırı büyümüş köpek yavruları gibi didişip kavga edebilirler ama biz birbirimizi derinden seviyoruz ve dinamiğimize gerilim katan her şey berbattır.

Şimdi hepimiz Luz'un bizim için bir ziyafet hazırladığı mutfaktayız. Maddox içki içmemesine rağmen kokteylleri karıştırdı ve Luke uykusundan uyandı ve annesinin kucağında memnuniyetle oturuyor.

"Onu tutabilir miyim?" Amelia, Mel'in kollarında kıvranan tıknaz bebeğe bakarak endişeyle sorar.

"Tanrım, evet, lütfen yap." Kadın onu geçiriyor ve çocuk hemen Amelia'nın omzuna tükürüyor. Bu çocukta hiç edep duygusu yok. Luz ona bir bulaşık havlusu uzatıyor ve kimse yorum yapmıyor. Bebekler böyle olur işte.

Mel kız arkadaşıyla sohbet ediyor ve çocuk tombul yumruklarından biriyle onun suratına vururken Amelia gülüyor. Her zaman çocuk istediğini ve Chad'in onu sürekli oyaladığını biliyorum. Onu bu şekilde incittiği için nefret ama aynı zamanda bunu yaptığı için memnunum. Eğer böyle bir pislik olmasaydı, kız şimdi benim olmazdı.

"Mutlu musun kardeşim?" Maddox bana eski moda bir bira uzatıyor. "Çünkü oldukça mutlu görünüyorsun. Aslında, yüzündeki o ifadeyi daha önce hiç gördüğümde emin değilim."

"Oh? Ne bakışı bu?"

"Sonunda gerçek aşkın ne olduğunu keşfettiğini söyleyen bakış."

Ona sırtıyorum. Biz James oğlanları arasında muhtemelen en çok aşık olan o. Kalbi birçok kez kırıldı, fethettiği diğer şeytanlardan bahsetmiyorum bile. Bana her gün ilham veriyor ve keşke bazen kendini biraz rahat bırakabilse çünkü o inanılmaz biri. "Evet, sanırım öyle, Mad."

O soda bardağını kaldırıyor ve biz de aşkın her türüsüne sessiz bir kadeh kaldırıyoruz.

Bölüm

Otuz Dokuz

AMELIA

Çağrı geldiğinde James ve James'teydim. Aslında Drake'in ofisindeyim ve karmaşık bir dizi sözleşme görüşmesi için bazı evrakları gözden geçiriyoruz. İkimiz de tam çalışma modundayız ve bazı derin flörtöz şakalaşmalar dışında, ikimiz de bir kez olsun pantolonlarımızı üzerimizde tutmayı başardık.

Ekrana bakıp kim olduğunu kontrol ediyorum ve elimdeki kâğıt yığını düşürüyorum. Yere saçıldılar ve Drake şaşkınlıkla bana baktı.

"Bu hastanenin numarası," diyorum ellerim titreyerek.

"Tamam. Endişelenecek bir şey değil. Sadece sigorta ya da randevu için arıyor olabilirler."

Başımı salladım, kendime haklı olduğunu söyledim. Dün gece annemle konuştum ve sesi iyi geliyordu. Günlük yürüyüşünü yaptıktan sonra yorulmuştu ama kendini idare ediyordu. Oksijen seviyesini takip ediyor ve ilaçlarını alıyordu ve her şey yolunda görünüyordu.

"Cevap ver," diyor, kendi çalışmasını masanın üzerine bırakarak. "Yoksa benim ilgilenmemi mi istersiniz?"

Ona küçük bir gülümseme gösterdim. "Hayır, sorun değil, ben senin sekreterim, tam tersi değil." Aramayı kabul ediyorum.

"Bayan Ryder?" diyor tanıdık bir ses. "Bu Jenny Griffin, Brooklyn Acil'den?" İkimizle de çok iyi ilgilenen, güçlü Güneyli aksanına sahip nazik hemşireyi hemen hatırlıyorum.

"Selam, Jenny. Her şey yolunda mı?" Sesim çatallaşıyor, ses tonunda duyabildiğim kötü haberi beklerken midemde korku kıvrılıyor.

"Üzgünüm tatlım, ama hayır. Bir saat önce sağlık görevlileri tarafından getirildi. Wanda'nın Yeri denen bir yere giderken yolda mı düşmüş? kimliği yoktu, bu yüzden kimliği belirsiz olarak getirildi, ama

Onu görür görmez kim olduğunu anladım. Durumu pek iyi değil Bayan Ryder. Bence en kısa zamanda buraya gelseniz iyi olur."

Telefonu kapatıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, kalbim ayak bileklerime kadar iniyor. Nefes alamıyorum. Annem... O... Nefes almaya çalışıyorum ama odada hiç hava yok.

Drake odanın karşısına geçip beni kollarının arasına aldı. "Sorun yok bebeğim, yanıdayım. Her ne olursa olsun, birlikte üstesinden geleceğiz."

Endişeli Constantine tarafından hastaneye bırakıldığımızda annem çoktan solunum yetmezliğine girmişti. Korkunç derecede tanıdık bir oksijen maskesi takıyor ve kolları kan testlerinden kalan iğne izleriyle delinmiş ve morarmış durumda. Yanındaki sehpadan bir serum askısı sarkıyor ve yüzü kaldırıma düştüğü için hırpalanmış ve çizilmiş.

Yanına uçuyorum ve dudaklarının mavi olduğunu, göz kapaklarının kapalı olduğunu görüyorum. Eli benimkinde küçücük ve tamamen tepkisiz. "Anne," diyorum parmaklarını sıkarak. "Ben buradayım anne, her şey yoluna girecek."

Kalp monitörüne bakıyorum, onu yaşamın kanıtı olarak görüyorum. Kalbi hala atıyor olsa da, hala umut var. Hemşire Jenny odaya girdiğinde Drake yanımda duruyor, yüzü sert çizgilerle .

"Yapabileceğin başka bir şey yok mu?" diye soruyor, ses tonu talepkâr, vücut dili gücü haykırıyor. Bir şeyleri düzeltmeye alışkın bir adamdır ve şu anda göz korkutucu görünmektedir. Elbette bunların hiçbiri Jenny'yi rahatsız etmiyor. Şüphesiz çok daha kötülerıyla uğraşmıştır.

Ona hüznle gülümsüyor ve başını sallıyor. "DNR'si var, bu yüzden invaziv tedaviler uygulayamıyoruz."

"Bir DNR?" diye yankılanıyor.

"Hayata döndürmeme emri" diye açıklıyor.

"Ne olduğunu biliyorum," diye yanıtlıyor gözlerini bana dikerek. "Ben sadece... neden?"

"Onun istediği buydu," diye cevap veriyorum, konuşurken gözyaşlarımı siliyorum. "Bunu birçok kez tartıştık ve o her zaman kararlıydı. Bundan sonra asla iyileşemeyeceğini biliyordu ve bunun uzamasını istemiyordu. En kötü kâbuslarından biri solunum cihazına bağlı olarak hayatta kalmaktı."

"Ama o daha çok genç," diye patlıyor, duvara yumruk atacakmış gibi bakıyor. Bu öfkenin bir kısmının benim adıma olduğunu biliyorum, ama bir kısmının da kendi annesi hakkında hala hissettiği kederle ilgili olduğunu biliyorum.

Jenny ona sertçe bakar. "Efendim, sesinizi alçaltın. Bu şekilde davranarak kimseye yardımcı olmuyorsunuz. Hepimiz Edith için en iyisini istiyoruz ve eminim siz de istiyorsunuz."

Ellerini saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor. "Özür dilerim. Tabii ki özür dilerim. Amelia, ne yapabilirim?"

"Sadece benimle ol, Drake. Sadece bizimle ol."

"Bunu yapabilirim, mi rosa," diyor ve yanına oturmak için bir sandalye çekiyor. Kolunu omzuma doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. Ondan teselli ve güç alıyorum ve keşke her ikisini de anneme gönderebilseydim diyorum.

"Beni duyabiliyor mu?" Jenny'ye soruyorum.

"Bilmiyoruz," diye yanıtıyor başını sallayarak. "Bu, yaşamın sonundaki en büyük gizemlerden biri. Ama ben her zaman sevdiklerime bunu yapabileceklerini varsaymalarını söylerim. Ne söylemeniz gerekiyorsa söyleyin. Annenin durumunda, oksijen seviyesi göz önüne alındığında, birlikte çok fazla zamanınız kaldığını sanmıyorum, bu yüzden en iyi şekilde değerlendir tatlım. Bana ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım."

"Konuş onunla bebeğim," diyor Drake, gözyaşlarını nazik parmaklarıyla silerek. "Bu odadan söylenmemiş bir şey bırakarak çıkma, yoksa inan bana pişman olursun."

"Biliyorum, ama ben... ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu çok aptalca değil mi?"

Saçlarını yüzümden geriye doğru okşuyor ve beni hafifçe öpüyor, gözleri gözlerimde yoğunlaşıyor. "Hayır Amelia, hiç de aptalca değil. O senin annen. Hayatın boyunca seni en çok seven kişi o ve sen onu kaybetmek üzeresin. Bu tür durumlar için kural kitabı yoktur. Eğer şu anda uyanık olsaydı, ona ne söylerdin?"

"Öncelikle ona neden Wanda'ya kadar tek başına gittiğini sorardım! Ama... Ama aynı zamanda onu ne kadar çok sevdiğimi de söyledim. Benim için ne kadar önemli olduğunu."

Başını sallıyor ve başıyla annemi işaret ediyor. "O zaman söyle ona. Seni duyabileceğine gerçekten inanıyorum."

Dudağımı öyle bir ısırđım ki kan tadı aldım ve başımı salladım, sonra anneme, bu harika kadına döndüm. Beni büyüten, el üstünde tutan, beni bugün olduğum kişi yapan bu muhteşem yaratığa.

Drake yanımdayken konuşuyorum. Kalbimde ona karşı ne kadar büyük bir sevgi beslediğimi anlatıyorum. Bana verdiği her şey için, benim için vazgeçtiğđ her şey için ona teşekkür ediyorum. Ona güçlü olacağıma, onu özleyecek olsam da tıpkı onun istediğđ gibi yaşamaya devam edeceğime söz veriyorum. Onu asla unutmayacağımı söylüyorum.

Ona hoşça kal diyorum.

Bölüm
Kırk
DRAKE

Edith Elizabeth Ryder biz hastaneye geldikten kısa bir süre sonra bu dünyadan ayrıldı. Sanki bizim oraya gelmemizi, kızının ona veda etmesini gibiydi. Amelia konuşurken, o son birkaç dakikaya kalbini ve ruhunu dökerken gözlerim yaşardı. Annesiyle paylaşacağı son birkaç kelimeye.

Şu anda farkında olmayabilir ama bu sözler ileride onun için bir anlam ifade edecek. Onu rahatlatacak ve teselli edecekler ve annesinin kulaklarında sevgi sesinden başka bir şey olmadan öldüğünü bilecek. Lanetli bir günün tek nimeti bu.

Edith çekip gittiğinde Amelia kontrolsüzce ağlamış, kendini yatağa atmış, son bir kucaklaşma beklercesine başını annesinin göğsüne yaslamıştı. Hala annesinin her zaman sağladığı rahatlığı bekliyordu. Onu öyle görmek beni neredeyse yıkıyordu, kederi o kadar çığ ve acımasızdı ki. O kederi, o acıyı bilirim. Aynı akıl almaz kaybı ben de hissettim. Bugün, Amelia'nın dünyası ekseninden kayarak sonsuza dek değişti.

Tüm bunları anlıyorsam, o zaman neden ona bakma konusunda bu kadar kötü bir iş yapıyormuşum gibi hissediyorum? Neden iletişim kuramıyormuşum gibi hissediyorum?

Gerekli evrak işlerini hallettik ve sevilen birinin ölümünün ardından gelen acımasız süreci başlattık. Hemşire ona sarıldı ve hatta akşam dışarı çıktığımızda Constantine bile ona sarıldı. Ona düşkün olduğumu biliyorum ve o da geçen yıl babasını kaybetti. Kederle ilgili bir şey bulaşıcıdır; etrafınızdakilere bulaşır. Sizin üzüntünüz onların üzüntüsü haline gelir ve tamamen farklı insanların yasını tutuyor olsanız bile, bu ilkel duygular ortaktır. Amelia'nın acısı benim kendi annemle ilgili acıma ve şüphesiz Constantine'in babasıyla ilgili acısına dokunuyor. Duygusal ıstırapın ortak bir ipliği bizi birleştiriyor.

Onu çatı katıma götürdüm ve yatağıma yatırdım. Bir kereliğine ikimiz de seksle ilgilenmiyorduk, gerçi bunu ona verirdim.

ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ama şu anda neye ihtiyacı olduğundan emin değilim.

Yemeği reddetti, şarabı reddetti ve benimle gerçekten konuşmayı reddetmeye devam ediyor. Nasıl yardım edeceğimi bilemiyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi.

"Bana sarılabilir misin?" diye soruyor, gözleri kocaman, teni solgun.

"Her zaman," diyorum ve onunla birlikte yorganın altına giriyorum. Onu kollarımla sararak saçlarından nazikçe öpüyorum.

Ağlamaya başladığında vücudu titriyor. "Gerçekmiş gibi hissetmiyorum."

"Biliyorum," diyorum sessizce. "Olmadığını biliyorum. Bu biraz zaman alacak, bebeğim. Önünde zorlu bir yol var ama sen bunu atlatacaksın. Ve ben o yolda seninle olacağım, yolun her adımında."

Göğsüme doğru başını sallıyor ve ben kendimi çok çaresiz hissediyorum. İşe yaramaz. Mümkün olan her şekilde daha az. Onun için ne yapabilirim? Kim benim için ne yapabilirdi ki? Annem öldüğünde yıkılmıştım. Acı asit gibiydi, etrafındaki her şeyi yakıp kül ediyordu. Ne zaman acı çeksem annemi istiyordum ve o artık yoktu.

"Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı, mi rosa? İhtiyacınız olan herhangi bir şey?"

"Hayır. Keşke olsaydı. Kendimi çok boş hissediyorum, anlıyor musun? Ve korkuyorum. Gözlerimi kapatırsam uyuyacağımdan ve uyandığımda tüm bunların sadece kötü bir rüya olduğunu düşüneceğimden ve her şeyi tekrar yaşamak zorunda kalacağımdan korkuyorum. Sence... Sence beni gerçekten duydu mu?"

"Kesinlikle öyle. Ve bence söylediğin şey çok güzeldi."

Annemle olan son sözlerimin aksine. O kadar da güzel değillerdi. Aslında, o zamandan beri beni rahatsız ediyorlar. Bunu bilmesine gerek yok, en azından şu anda. Önümüzdeki birkaç hafta tamamen onunla ilgili olacak.

"Sanırım insanlara söylemem gerekiyor," diye mırıldanıyor tenime karşı.

"Yardımcı olabilir miyim? Sizin için aramamı istediğiniz biri var mı?"

Telefonu çaldığında cevap vermek üzereydi. Evime döndüğümüzde çantasında unutmuştu, ben de getirdim ve daha sonra ihtiyacı olabilir diye komodinin üzerine koydum. Telefonu ona uzattım, arayanın Chad olduğunu görünce göğsüm öfkeyle daraldı ama duygularımı bastırdım. Ne yeri ne de zamanıydı ve kesinlikle ona son aradığında olanları hatırlatmak istemiyordum.

Bana endişeyle bakıyor, ben de başımı sallıyorum. "yok, mi rosa. Devam edin."

Başını sallıyor ama belki de beni rahatlatmak için telefonu hoparlöre alıyor. Tanrım. O kadar mı götün tekiyim? Sanırım öyleyim.

"Merhaba Mimi," diyor ve içim ürperiyor. Şimdi, bu adam *gerçek* bir pislik. "Hastane beni aradı. Sanırım hâlâ o listedeyim." "Oh, Chad!

Çok özür dilerim. Bunu gerçekten ."

"Melek yüzlü, bir saniye bile düşünme. Sadece çok üzgünüm. Nasılsın?"

Burnunu çekiyor ve gözlerini siliyor. "Ben... pek iyi değilim. Aramızın nasıl olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum, Mimi. Çok yakındınız. Diğer insanlar bunu, bu bağı anlamıyor; kardeşiniz yoktu ve o sizi tek başına büyüttü. Birbirinizin dünyasıydınız. Sizin ki sona ermiş gibi hissediyor olmalısınız."

Hay sikeyim. O haklı. Bunu hiç düşünmemiştim. En azından annem öldüğünde hepimiz birbirimize sahiptik. Bu her zaman yardımcı olmayabilirdi ama ortak anılarımız, ortak deneyimlerimiz vardı. Hepimiz Nathan'ın ofisinde durup İspanya'daki plaj resmine bakabiliriz ve hepimiz onun bizim için ne anlama geldiğini biliriz. Ama Amelia? Bu konuda kendini çok yalnız hissediyor olmalı. Sanki geçmişinin bir parçası da ölmüş gibi.

"İstiyorum, Chad. Gerçekten istiyorum. İkinizin her zaman görüşte olmadığını biliyorum."

"Hey, dürüst olalım, benden nefret ediyordu. Sana davranışından sonra onu kim suçlayabilir ki? O her zaman çok sert bir anne ayıydı. Hatırlarsın, ona böyle seslenirdin. Son senemizde Vancouver'a gittiğimizde ona o doldurulmuş boz ayıyı almıştın."

Amelia gülümser, ki bu küçük bir mucizedir. "Evet. O ayıyı çok severdi. Hâlâ odasında duruyor, biliyor musun?"

Gözyaşları yeniden başlıyor ve onun için ne yapacağımı bilemiyorum. Bana bakıyor, o kocaman ıslak gözleri anlamadığım bir şey söylüyor gibi görünüyor ve başını sallıyor. "Chad, gitmem gerek, tamam mı? Cenaze düzenlemelerini sana haber veririm."

"Tamam, Mimi. Senin için her zaman burada olduğumu biliyorsun, değil mi? Ne istersen, sadece onun hakkında konuşmak, anılarını paylaşmak için bile olsa. İstedğin zaman ulaşabilirsin."

Lanet olsun. Chad'den nefret ediyorum. Pislik herif onu aldattı, kalbini kırdı ve kendini değersiz hissetmesine neden oldu. Buna ek olarak, gezegen büyüklüğünde bir egosu olan sümüklü bir orospu çocuğu. Ama az önce söylediği şey? Bu mükemmeldi. Tam da ihtiyacı olan şeydi.

Tekrar kollarıma kıvrılıyor ve ben de yatıştırıcı sesler çıkarıp ona sıkıca sarılıyorum. Onu güvende hissettirmek, daha az yalnız hissetmesini sağlamak için elimden geleni yapıyorum. Ama

Bir yanım bu iş için yeterince erkek olup olmadığımı merak ediyor. Ve bu parça her geçen an daha da büyüyor.

Bölüm

Kırk Bir

AMELIA

Doldurulmuş ayıyı kalbime yakın tutuyorum ve onu bırakıp bırakmayacağımı merak ediyorum. Artık eski ve yırtık pırtık, bir kulağı sarkmış ve bir zamanlar parlak olan gözleri yaşlılıktan donuklaşmış. Üzerinde bir tişört var, tabii ki tüm boz ayıların yaptığı gibi, üzerinde *#1 Anne Ayı* yazıyor. Annemin yatağına uzanıyorum, o ayıya sarılıyorum ve yastık kılıflarında gizlenen onun kokusunu içime çekiyorum.

Ben hayatta olduğum sürece ona ait olan odaya bakıyorum ve hayatının katmanlarını görüyorum. Dolaptaki kıyafetler. Şifonyerinin üzerinde hâlâ değerli saçlarının tellerini taşıyan fırça. Çok sevdiği Anais Anais parfümünün yarı kullanılmış şişesi. Ona her zaman değer vereceğim. Yatağının hala bitmemiş aşk romanı. Sadece birkaç bölümü kalmıştı ve mutlu sona asla olması beni dayanılmaz derecede üzüyor.

Yapacak çok şey var ve ben hiçbirini yapmak istemiyorum. Gardırobunu gözden geçirmeli ve bağış için eşyalarını paketlemeliyim. Cenaze müdürüyle müzik hakkında konuşmam gerekiyor. Kablolu yayını iptal etmem, buzdolabını boşaltmam ve hayatındaki tüm yarım kalmış işleri tamamlamam gerekiyor. Yine de yapacak enerjim olan tek şey, hâlâ annemin kokusunu taşıyan bu yatakta ve bu aptal ayıyı kucaklamak.

Ölümünün üzerinden dört gün geçti ve hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor. Drake yasal işlerde bana yardım ediyor ve harikaydı, hatta inanılmazdı. Korkunç bir zamanda güvenli bir sığınak. Ailesinin her bir üyesi taziye mesajlarıyla bana ulaştı ve bunu çok takdir ediyorum. Benim için burada olduğunu biliyorum. Bir şeye ihtiyacım olursa sadece sormam yeterli. Sorun şu ki, neye ihtiyacım olduğu ya da neyin yardımcı olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Bazen bu konuda konuşmakta bile zorlanıyorum ve sadece onun kollarına sarılıp ağlıyorum. Şu anda etrafta olmak pek eğlenceli değil ama o inanılmaz sabırlı.

Bugün benimle buraya gelmeyi teklif etti ama ona hayır dedim. Önce burada yalnız birkaç saate ihtiyacım vardı. Tüm hisleri hissetmek, koklamak

tüm kokuları ve tüm ayıları kucaklamak. Kısa bir süreliğine o hala buradaymış gibi davranmak - şu anda aşağıya indiğimde kanepede oturmuş, telefonundaki komik bir videoya gülüyor olurdu.

Annem - benim güzel, yeri doldurulamaz annem - gitti. Onsuz ne yapacağımı bilmiyorum. Her zaman dünyaya karşı ikimizdik ve şimdi... Şimdi sadece birimiz varız, tek başıma ve dünyanın korkacak pek bir şeyi olduğunu sanmıyorum.

Birinin kapıyı çaldığını duyuyorum ve kendimi yataktan sürükleyerek kaldırıyorum. Komşular erken geldiğimi fark etmiş ve bunu yaymış olmalılar çünkü bütün gün saygılarını sunmak ve asla yiyemeyeceğim güveçler vermek için uğrayıp durdular. Annem buralarda çok popülerdi ve bu güzel bir şey ama tüm bunlar beni çok yordu. Sahte bir gülümseme takınmaya çalışarak merdivenlerden iniyorum. Kapıyı açtığım anda gülümsemem gerçek oluyor. Kimmy dev bir çöp torbası rulosunu, Emily de şarap dolu bir çantayı sallıyor. Kızlarım burada.

İkisi de bana sarılmak için geldi ve ben gözyaşlarına boğuldum. Komşuların önünde kendimi tuttum, hatta Bayan Katzberg bile "beni meşgul etmesi için" bana bir bulmaca kitabı verdi. Ama kız arkadaşlarımı görmek beni yıktı. Bacaklarım beni desteklemekten vazgeçtiğinde onların omuzlarında ağlıyorum ve beni tutmalarına izin veriyorum. Çekildiğimde, sümüklü bir karmaşa içindeyim.

"Vay canına Amelia, şu anda çok seksi görünüyorsun," diyor Kimmy, çantasından bir mendil çıkarıp yüzümü onunla silerken. "Çok şıksın."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum burnumu silerken. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Yardım etmeye geldik," diyor Emily. "Bunun neye benzeyeceğinden emin değildik, bu yüzden temizlenmenize ve toplanmanıza yardımcı olabileceğimizi düşündük, sonra belki sizi sarhoş edebiliriz."

"Bu şimdiye kadarki en iyi fikir gibi geliyor. Yukarıda yatıp onun yastıklarını kokluyordum. Bu çok trajik."

"Bu normal," diyor Kimmy kararlı bir şekilde. "Bu insani bir şey. Sorun değil."

Onları gördüğüm için kendimi çok daha iyi hissediyorum ve neden onlardan kaçtığım ve bahanelerle onları ertelediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Kederin çok sinsi olduğunu fark ettim, özellikle de benim gibi tek çocuk olanlar için. Size sinsice yaklaşıyor, pusu kuruyor ve sizi yalnızlaştırıyor. Kimsenin sizinle aynı geçmişi paylaşmadığını, dolayısıyla kaybettiklerinizi kimsenin anlayamayacağını söyler. Ama kederin yanlış olduğu yer de burası, en azından benim durumumda. Bu kadınlar kan bağı olmayabilir ama

Gerçekten kardeş gibiler. Onlarla doğru düzgün konuşmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu, Drake'e ne kadar bağlı olduğumu fark ediyorum.

"Size anlatacak çok şeyim var çocuklar." Gizliliğin canı cehenneme diyerek onları eve sokuyorum. Ailesi biliyor ve annem de öldüğüne göre, Emily ve Kimmy ailemden geriye kalan tek kişiler. Onlara Drake James hakkında her şeyi ve onu ne kadar çok sevdiğimi anlatacağım.

"Chad'e geri mi dönüyorsun?" Kimmy burnunu kırıştırarak sorar.

"Hayır, tabii ki hayır. Neden dedin?" "Çünkü bize doğru yürüyor."

Hâlâ açık olan kapıdan kafamı uzatıp sokağa bakıyorum. Kiminle olduğumu görünce tereddüt ediyor ve Kimmy'ye dönüp baktığımda gözlerinin tehditkâr bir şekilde kısıldığını görüyorum. "Uslu dur," diyorum sessizce. "Chad'i hastanede ziyaret etmek zorunda kalmak istemiyorum."

Homurdanıyor ve yüzünü nötr hale getiriyor. Emily de aynısını yapıyor ama daha doğal görünüyor. Yaklaşırken ikisine de temkinli bir şekilde bakıyor ve selamlamak için başını sallıyor.

"Chad," diyorum kaşlarımı çatarak. "Burada ne işin var?"

"Hâlâ şehirdeydim, ailemi ziyaret ediyordum. Ben sadece... Bakın, bunun garip olduğunu biliyorum ama sadece buraya gelip saygılarımı sunmak istedim. Aramızda her ne olursa, bu evde çok zaman geçirdim. Seninle ilgili bir sürü mutlu anım var. Edith'le ilgili. Sorun olur mu?"

Gergin görünüyor ama sesi içten geliyor. Çok uzun bir süre hayatımın büyük bir parçası oldu ve aramızdaki şeyler ne kadar kötü biterse bitsin bunu silemem. Çok garip bir şekilde o da ailemin bir parçası.

Kollarımı yana açtım. "Bugün senin şanslı günün. Ayı sarılmalarına açtım."

Bölüm

Kırk İki

DRAKE

Hay sikeyim. Neden ona sarılıyor? Neden ona dokunmasına izin veriyor?

Daha da önemlisi, neden caddenin karşısında, eski bir cipin arkasına saklanıp olanları izliyorum? Neden oraya gidip o pisliğin suratına bir yumruk atmıyorum?

Çünkü kendime, bunun beni pislik yapacağını söyledim. İşten erken çıktım, bunun onun için ne kadar zor olacağını biliyordum. Annemin eşyalarını karıştırmak hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi - onları hatıra olarak aramızda bölüştürmek, kıyafetlerine sinmiş parfüm kokusundan gelen beklenmedik tekme. Eşya sadece eşyadır, eşya sadece eşyadır, ta ki daha fazlası olana kadar. Ta ki anılar, kaybettiklerinizin değerli hatırlatıcıları olana kadar. Amelia bunu yalnız yapmak istediğini söyledi ama ben daha iyi biliyordum. Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Görünüşe göre yalnız değilmiş. Ön basamakta, Chad'e sarılmış bir şekilde duruyordu ve yanında Emily Gregor ile ünlü Kimmy Park olduğunu tahmin ettiğim bir kadın vardı. Üçü de Edith'i benden çok daha iyi tanıyordu. Üçü de Amelia'nın hayatında benden çok daha uzun süredir varlar. Bana hiç ihtiyacı yok ve ben de onu duygusal olarak kurtarmaya gelen parlak Armani'li bir şövalye olacağımı düşünerek aptallık ettim.

Yine de oraya gidebilirim. Ne kadar istesem de Chad'in suratına yumruk atmak zorunda değilim. Bunun yerine, kendimi kadınlara düzgün bir şekilde tanıtmak, kız arkadaşımı öpmek ve evi toparlamalarına yardımcı olmak gibi normal bir şey yapabilirim.

Hey, belki hepimiz yemeğe çıkar ve eski günlerden bahsederiz. Edith'le olan eski zamanlarım hariç, Amelia'yla olan eski zamanlarım bile sadece birkaç ay öncesine dayanıyor. Ben mahallenin yeni çocuğuyum ve bu duygudan hoşlanmıyorum. Bu bencilce, berbat ve yanlış bir şey ama onun tamamen bana ait olması hoşuma gidiyor.

Birkaç kapı öteden yaşlı bir kocakarı bana kötü kötü bakıyor ve bunun Bayan Katzberg olduğundan şüpheleniyorum. Oyunu ele vermeden önce, topuklarımın üzerinde döndüm ve uzaklaştım. Constantine beni buradan birkaç blok ötede bıraktı ve Amelia'ya cannoli almak için Wanda'ya gittim, her zaman bahsettiği tanıdık yiyeceklerin onu biraz rahatlatılabileceğini düşündüm. Şimdi kutu parmaklarımın arasında asılı duruyor ve onu tek başıma yemek isteyeceğimi hayal bile edemiyorum.

Emily ve Kimmy ile, hatta Chad ile biraz teselli ve rahatlık bulabilirse, öyle olsun. Bunu hak ediyor. Constantine'i geri aramak için telefonumu çıkarıyorum ama ekranda Amber'ın adı yanıp sönüyor. O da en az benim kadar berbat durumda, bu da onu şu anda yanında olmaya tahammül edebileceğim birkaç kişiden biri yapıyor.

"Sevgilim," diye mırıldanıyor cevap verdiğimde. "Seninle palyaçolar hakkında konuşabilir miyim?" "Hayır," diye yanıtlıyorum. "Ama benimle ne kadar boktan biri olduğum hakkında konuşabilirsin. Sen Bir içki için bedava mı?"

"O GÜNÜ ÇOK NET HATIRLIYORUM." Viski bardağımdaki buzı şıngırdatarak omzunun üzerinden bakıyorum. "Keşke hatırlamasaydım."

"Biliyorum, Drake. Ben de aynı şeyi hissediyorum. O kadar çok kez üstünden geçtim ki, keşke farklı bir şekilde sonuçlansaydı diye o kadar çok saat geçirdim ki. Onu kontrol etmek için odasına gitmemiş olmayı. O kadar çok uyuşturucu almamış olmasını. En çok da senin her şeyi duymamış olmanı."

Viskime bakıyorum, kendimi anıların içinde kaybediyorum. Annem ölmeden yaklaşık üç gece önceydi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, son günlerine dayanmasına yardımcı olmak için çok fazla ağrı kesici ilaç kullandığını, gözlerine kadar uyuşturulduğunu biliyorum. Saatlere, dakikalara, hiçbir şeye geri sayan günler, acı gittikçe kötüleşiyor, zihni gittikçe daha fazla karışıyordu. Amber'ın gibi, kafa siken uyuşturucular. Sanırım ailem bizden bazı gerçekleri sakladı.

-Ne kadar ömrü kaldığını ve bunun ne kadar berbat olacağını. Belki bizi koruyorlardı, belki kendileri bile bilmiyorlardı. Maddox o zamanlar sadece on altı yaşındaydı ve eminim ki kaç yaşında olursak olalım hepimizi hâlâ bebek olarak görüyorlardı.

Elijah zaten Amber'la evliydi ve evlendikten birkaç yıl sonra denemeye başladıklarında Amber'ın çocuk sahibi olamayacağını öğrendiler. Her ikisi de çocuk sahibi olmayı çok istiyordu ve babam da soyadının devam etmesi konusunda çok istekliydi, dolayısıyla bu durum herkes için bir darbe oldu. Biz

Yakındık, James'ler ve hepimiz Elijah ve Amber'ın acısını hissettik. O zamanlar Amber içine kapanmamıştı, diğer kardeşlerim de ondan uzaklaşmamıştı ve Amber hâlâ ailemizin bir parçası gibi hissediyordu.

O gece mutfaktan bir bira aldıktan sonra odama dönerken annemin odasının önünden geçiyordum. Hukuk fakültesinde ikinci yılımdaydım, hala evde yaşıyordum, ancak çok yakında kız arkadaşım ile bir ev tutmayı düşünüyordum. Kapısı hafif aralıktı ve içeriden gelen sesini duymadan edemiyordum.

"Çok güzelsin Amber," diyordu, sesinde hafif bir vardı. Bazı ilaçların etkisiyle sesi sarhoş gibi çıkıyordu. "Sen ve Elijah yuva kurduğunuzda çok sevindik, çocuğunun evlendiğini görmek büyük bir an. Bunu asla yaşayamayacak olmanız çok yazık."

Amber'ın yutkundüğünü ve yarım yamalak bir cevap verdiğini duydum. Amber'ın kendisi bir yana, annemin bunu söylemesi bile beni şok etmişti. "Dışarıdan çok sağlıklı görünüyorsun," diye devam etti annem. "Kimse senin kısır olduğunu tahmin edemezdi."

Amber'ın nefesi benim duyabileceğim kadar yüksekti ve o kadar şaşırmıştım ki biramı düşürdüm. "Özür dilerim Verona. Torun sahibi olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Keşke onları sana verebilseydim."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, değil mi? Hepimiz böyle hissediyoruz, biliyorsun. Zavallı Elijah'ın aldırımıyormuş gibi davranması üzücü. Belki şu anda umursamıyor. Ama edecek. Bir gün, vazgeçmek zorunda kaldığı şey için sana kızacak. Oğlumla evlenmemeliydin Amber, kırıldığını bile bile."

Amber hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu ve ben daha fazla dinleyemedim. Odaya daldım ve o koca yatakta çok zayıf, çok küçük, gözleri morarmış ve uykulu olmasına rağmen annemle yüzleştim. "Anne! Neyin var senin? Neden böyle şeyler söylüyorsun? Bunların hiçbirisi doğru değil. Neden böyle düşünüyorsun?"

Şaşkın ve sersemlemiş bir halde önce bana, sonra da Amber'a baktı, sanki onu ilk kez görüyormuş gibiydi. "Amber?" dedi, sesi biraz daha gerçek haline benziyordu. "Neden ağlıyorsun hayatım?"

"Ağlıyor anne, çünkü Elijah'a çocuk veremediğin için onu paramparça ettin. Onu seviyor!"

Dehşet içinde ağzı açık bana bakan annemin yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Normalde esnek olan cildi kuru ve inceydi, yüzünün kemikleri boyunca kağıt mendil gibi gerilmişti. O güzel koyu renk saçları hiç

Son kemoterapi seansından sonra saçları düzgün bir şekilde uzamış ve ince teller halinde başının üzerinde duruyordu. Yaşlı ve hasta görünüyordu ve anneme hiç benzemiyordu. Az önce ağzından duyduğum şeyler annemin de asla söyleyeceği şeyler değildi - o çok nazik, çok tatlı bir ruhtu ve sanırım Amber ve benim bu kadar şok olmamızın nedenlerinden biri de buydu.

"Hayır, bu doğru olamaz," diye mırıldandı, damarlı elleri havada çırpınıyordu. "Ben bunu yapmazdım. Amber'ı ben de seviyorum. Neden benim hakkımda bir şeyler uyduruyorsun, Drake? Neden beni kötü hissettirmeye çalışıyorsun, evladım? Neden beni incitmek istiyorsun?"

"Sana kendini kötü hissettirmeye çalışmıyorum. Sana ne olduğunu anlatıyorum. Sadece hasta olduğun için ..." O zaman konuşmayı bıraktım, çünkü hasta olması her şeyi değiştirdi ve ona istemediği şeyler söyledi. Ama zarar çoktan verilmişti.

Sonra tekrar yastığının üzerine düştü, küçük ve gri, annemin zihnini ve bedenini ele geçirmiş bir uzaylı. "Git buradan, Drake," dedi. "Beni huzur içinde bırak."

Ben de ayrıldım. Arkamı döndüm ve Amber'ı da yanıma aldım.

"Öyle demek istemedi Amber," dedim, önümde ağlarken onu teselli ederek. "Acı konuşuyor. Ya da ilaçlar, ya da-"

"Ya da belki ciddi söylüyordur. Belki de başından beri düşündüğü buydu ve uyuşturucular çekingenliğini ortadan kaldırdı ve bunu gerçekten söylemesine izin verdi. Bu doğru mu, Drake? Hepiniz benden nefret mi ediyorsunuz? Ve Elijah'ın bir gün bana kızacağını mı düşünüyorsunuz? Evlendiğimizde bilmiyordum, yemin ederim bilmiyordum!"

Onu kollarımın arasına aldım ve beceriksizce sırtını sıvazladım. Sadece yirmi üç yaşındaydım, ne yapacağımı bilecek kadar olgun değildim. Annemin o zalimce şeyleri kastetmediğini, gerçek annem olmadığını biliyordum ama yine de öfkeliydim.

"Kimse senden nefret etmiyor. Ve söylediklerimde ciddiydim. Elijah seni seviyor, bunu biliyorsun, değil mi?" Başını salladı ama gözlerinde ikna olmadığını gösteren bir şey vardı. Annem onun zihnine bir şüphe tohumu ekmişti ama bunun ne kadar büyüyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Günümüz Amber'i daha yaşlı ve daha soğuk ve o gece içinde bir şeylerin kırıldığına gerçekten inanıyorum. Uyuşturucu bağımlısı, ölmek üzere olan bir kadının o sert sözleri değerli bir şeyi kırdı ve baldızım o zamandan beri asla eskisi gibi olmadı. İşte o zaman bizden uzaklaşmaya, aile kaçmaya, aramalara cevap vermemeye başladı. Sanki bizi dondurmaya başlamıştı.

ve bu Elijah'la aralarında büyük bir sürtüşmeye neden oldu.

Birkaç gün sonra annem gitmişti. O geceden sonra onu gördüm elbette ama bir daha asla tamamen kendine gelemedi. İlaçların ve hastalığın korkunç seyrinin bir kombinasyonu, organlarını kapattı ve hayatını sonlandırdı. Sonunda bir hayvan gibiydi, acı ve öfkenin hakimiyetindeydi, artık bizi tanıımıyordu bile. Sanırım Amber'e bu kadar acımasız davrandığında bu süreç çoktan başlamıştı ama o zamanlar bunu bilmiyorduk. Onu sonsuza dek kaybetmeye ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyorduk ve ölene kadar, bunu telafi edemediğim için pişmanlık duyacağım. Gerçek annemle bir daha hiç konuşmadığım için. Paylaştığımız son kelimelerin nasıl da öfke ve azarlama dolu olduğunu. Annem - benim harika, nazik, verici annem - onu incitmeye alıştığımın inanarak öldü.

Amelia henüz farkında değil ama bazı açılardan çok şanslı. Annesi huzur içinde öldü, kızı yanındaydı ve aralarında sevgiden başka bir şey yoktu.

Amber elini masada benimkinin üzerine koydu. "İyi olacaksın, Drake."

"yle mi düşünüyorsun? Bazen bunu atlatıp atlatamayacağımı merak ediyorum, biliyor musun?"

Bunca yıldır bu suçluluk duygusuyla yaşadım. Acaba bu artık benim bir parçam mı?"

"yle olmak zorunda değil." şarabını yudumluyor. "Sen aşıksın. Bu her şeyi değiştirir."

"yle mi Amber? Aşık olmak yeterli mi? Sen ve Elijah aşıktınız."

"Doğru," diyor ve acı bir kahkaha atıyor. "Bir de şimdi halimize bakın. Nefret içinde mutlulukla."

"O senden nefret etmiyor, eminim sen de ondan nefret etmiyorsundur. Neden ona anlatmıyorsun? Ona o geceyi anlat. En azından aranızdaki şeylerin neden değişmeye başladığına dair bir fikir edinmesine izin ver. Belki de onları eski haline getirmek için çok geç değildir."

"Ah, sevgilim. Ne güzel bir düşünce. Keşke bir zaman makinemiz olsaydı."

Eğer bir zaman makinem olsaydı, yapacağım ilk şey bu sabaha geri dönmek ve Amelia'nın gözümün önünden ayrılmasına izin vermemek olurdu.

Bölüm
Kırk Üç
AMELIA

Annemin tabutunun mezarına indirilişini görmek hayatımın en gerçeküstü anlarından biriydi. Bu kadar önemli, bu kadar değerli biri nasıl olur da tahta bir kutuya sığdırılabilir? Bu kadar hayat dolu biri nasıl birdenbire yok olabilir? Hayat hikâyesinin son sayfası nasıl çevrilmiş olabilir? Çiçeklerle süslü çam ağacına bakıyor, onun gerçekten içinde olduğuna inanmakta zorlanıyorum.

Bugüne kadar gerçek gibi gelmiyordu. Ama bunu görmek, onun toprağa karıştığını görmek, bunu hissettirmeye başladı ve bu gerçeklik çok acımasız. Sanki duygusal tendonlarım ve bağlarım geriliyor ve yırtılıyor ve zihnim asla iyileşemeyebilir. Bir daha asla aynı şekilde olamayacağım.

Tören kendi tarzında çok güzeldi. Pek çok insan ona veda etmeye geldi. Birçok işte birlikte çalıştığı insanlar, mahalleden arkadaşları, yakınında yaşayan erkekler ve kadınlar. Hemşire Jenny. Annem pek çok hayata dokunmuştu ve hepsini orada görmek, saygılarını sunmak çok etkileyiciydi.

Anma konuşmasını yaparken ağladım, ellerim zar zor görebildiğim katlanmış notların üzerinde titriyordu. Onun güzel ruhundan, cömertliğinden, hınzır mizah anlayışından bahsettim. Fıstıklı cannoli ve Harrison Ford gibi hayattaki güzel şeylere olan sevgisinden bahsettim. Yas tutanlar, onun benim için ne kadar önemli olduğunu ve bana dünyayı ayaklarımın altında, benimmiş gibi hissettirdiğini anlatırken beni dinlediler. Her şeyden ve hiçbir şeyden bahsettim ve bir ay boyunca aralıksız konuşmuş olsaydım bile muhtemelen yeterince konuşamazdım.

Drake'in gözleri hep benimkilerin üzerindeydi ve bu beni rahatlattı. Arkadaşlarımın hepsi oradaydı ve Chad de ailesiyle birlikte gelmişti. Bugünümüz ne olursa olsun, geçmişimiz bizi birbirimize bağlıyordu.

Şimdi, Drake beni siyah bir şemsiyeyle korurken, çiseleyen yağmurda mezarın başında dururken, bundan sonra nasıl devam edeceğimi merak ediyorum. Merak ediyorum.

İnsanlar bu acıdan nasıl kurtuluyor, nasıl oluyor da tabut toprağa karışırken kendilerini tabutun üstüne atıp sevdikleriyle birlikte kalmak için yalvarmıyorlar.

Ebeveynini kaybeden ilk kişi ben değilim, biliyorum. Ama bu benim başıma ilk kez geliyor ve tüm bu acıyla ne yapacağımı bilmiyorum. İçimi dolduruyor, beni boğuyor, boğuyor. Drake'in endişelendiğini biliyorum ama ona durmasını söyleyemiyorum. Dün gece bana yiyemeyeceğim bir yemek pişirdi ve ikimiz de uyumazken beni kollarına aldı. Fiziksel olarak birlikteydik ama duygusal olarak aramızda üzüntümü artıran bir mesafe olduğunu hissediyordum.

Beni seviyor, bunu biliyorum ama yine de tüm bunların onun için çok fazla olduğundan endişeleniyorum. Kendi kederinin yüzeyin hemen altında gizlendiğini ve benimki tarafından tetiklenmeyi beklediğini düşünüyorum. Dünyada tüm acılarımız için yeterince yer yok ve bunun bizi tanımlamaya başladığını hissediyorum.

Papaz Vaiz'den bir bölüm okurken Drake beni sabit tutuyor ve bize her şeyin bir zamanı olduğunu söylüyor. Doğmak için bir zaman ve ölmek için bir zaman.

Göğsüne dönüyorum, yüzümü yağmurdan ıslanmış gömleğine gömüyorum. Bu mevsimden nefret ediyorum. Bu günden nefret ediyorum. Şu anda hayatıma hükmeden anne şeklindeki delikten nefret ediyorum.

Tören sona eriyor ve insanlar arabalarına dönüyor. Annemin evinde küçük bir toplantı olacak ve ben şimdiden bundan korkuyorum.

"İyi misin?" Drake fısıldıyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Bilmiyorum."

"Sadece birkaç saat kaldı, mi rosa." Başımın üstünü öpüyor. "Bunun zor olduğunu biliyorum ama harika gidiyorsun."

Öyle miyim? Sanki uyurgezer gibi hissediyorum. Sanki uyuşturulmuş gibiyim. Sanki zihnim hayatta kalmama yardımcı olmak için duyularımı uyuşturmuş gibi.

Chad en son ayrılanlardan biri ve bize doğru geliyor. Onunla ilgili duygularım karmaşık ama geldiği ve getirdiği kocaman cenaze buketi için ona minnettarım.

"Çiçekler için teşekkür , Chad. Çok güzellerdi."

Bakışları Drake'e kayıyor ve iki adam birbirlerini aşağı yukarı süzerken içimde bir gerilim oluşuyor. Drake önce gözlerini kaçırıyor ve bu yüzden onu seviyorum. Bunun ona ne kadara mal olduğunu ve bunu benim için yaptığını biliyorum.

"Rica ederim, Mimi. Ayçiçekleri, değil mi? Her zaman en sevdiğiydi. Ellinci yaş günü için tüm evi onlarla doldurduğunu hatırlıyorum. Kapıdan içeri girdiğinde çok mutlu görünüyordu.

küçük kız. Bir yıl sonra senin sıran geldiğinde, o yeri senin en sevdiğin sarı güllerle doldurdu."

Hatırladıkça gülümsüyorum ve hala gülümseyebildiğim için memnun oluyorum. Bazen bir daha asla kolayca gülümseyemeyecekmişim gibi hissediyorum. Ama onun anısının bu kadar acıtmayacağı bir gün mutlaka gelecek. Olmak zorunda.

Drake'i, kardeşlerini ve babalarını ve hepsinin kayıplarını geride bırakmanın bir yolunu nasıl bulduklarını düşünüyorum. Drake'i. Onun yakışıklı yüzüne bakıyorum. Bu bizim için sadece bir mevsim, geçip gidecek bir mevsim. Yakında bir gün, yine ayçiçeklerimiz ve güllerimiz olacak.

Bölüm

Kırk Dört

DRAKE

Kahretsin, bu gece bir içkiye ihtiyacım vardı. Zor birkaç gün geçirdim ve Grand Regent'ın şık barında tek başıma oturup iyi bir viskinin tadını çıkardığım için rahatladım. Barmen büyük bir bahşış alıp şişeyi bırakacak kadar nazikti.

Amelia, Emily tarafından bir spa otelinde bir gece geçirmesi için şehir dışına götürüldü. Gün boyunca bana yeni pedikürlenmiş ayak parmaklarının ve Emily ile birlikte beyaz bornozları içinde masaj için beklerken çekilmiş fotoğraflarını gönderdi.

Sevgilimin yağlanıp her tarafının ovulduğu düşüncesi beni ateşliyor ama sonra başka birinin ona el sürmesini kıskanmaya başlıyorum.

Lütfen bana masözün 92 yaşında bir büyükanne olduğunu söyle.

24 yaşında ve genç Brad Pitt'e benziyor.

Öfkelenmeye başlıyorum ve aslında Constantine'i arayıp bir yolculuğa çıkmaya hazırlanmasını söylemeyi düşünüyorum ama telefonum yeni bir mesajla çalıyor.

Şaka yapıyorum. Ceketini , koca adam.

Beni çok iyi tanıyor, diye düşünüyorum, gülümseyerek. Onun biraz sakalaştığını görmek güzel.

Edith'in cenazesinden bu yana iki hafta geçti ve ben hala aramızda bir şeyler varmış gibi hissediyorum. Parmağımı tam olarak koyabildiğim bir şey değil ve seks hayatımız bu yüzden acı çekme belirtisi göstermiyor. Aslında, işimi düzgün yaptığımı hissettiğim tek zaman seviştığımız zaman. Ağzım amının üzerindeyken ve o bana seslenirken.

Sırtı eğilene kadar meme uçlarını emiyorum. Bağlandığında ve merhamet için yalvardığında, sonunda boşalmasına izin vermem için umutsuzca. O zaman gerçekten birlikte oluruz.

Ama geri kalan zamanlarda? Onun için ne yapacağımı bilmiyorum, o da nasıl davranacağını bilmiyor. Bu bir geçiş süreci ve berbat. Bir şeyleri kontrol edememekten ve rahatlayamamaktan nefret ediyorum. Esas olarak, onu hayal kırıklığına uğrattığım hissinden nefret ediyorum. Annem öldüğünde ve Tiff olmadığında, yalnız olmamdan daha çok acı çekmiştim.

Kendime ait bir gecem olduğu için bir nebze bile olsa rahatlamış hissetmem kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor ama mantiken mantıklı. Aramızdaki bu şeye alışmaya çalışırken her şey çok yoğundu.

Tüm bunları düşünürken ve Brad Pitt'in yorumunun doğru olma ihtimaline karşı onun kaldığı yeri Google'da araştırırken üzerime bir gölge düşüyor. Başımı kaldırıyorum ve yanımda duran Chad Poindexter'ı görünce dudağım kıvrılıyor.

Cenazede, sahte endişesi ve Edith ve Amelia'yla geçirdiği zamanlara dair tatlı anılarıyla onun ağzını burnunu kırmak istedim. Hepsi bir numaraydı. Onları o kadar çok sevseydi, aldatmazdı. Amelia'yı bir çöp gibi atmazdı. Ayrıca sadece Edith'in değil, Amelia'nın en sevdiği çiçekleri biliyor olması beni gizliden gizliye ve çocukça rahatsız ediyordu. Ben bunu neden bilmiyordum ki? Yemin ederim, adam o anda ne kadar rahatsız görüldüğüme bakıp sırttı.

Onun iyiliği için kendimi sakın tuttum, en azından yüzeysel olarak. Ama şimdi? Şimdi, o beni dizginlemek için burada değilken, kendini kapıma teslim etti. Görünüşe göre uzun kusurlar listesine zayıf muhakemeyi de ekleyebilirim.

"Chad," diyorum yavaşça, onu selamlamak için ayağa kalkmıyorum, tokalaşmak için elimi uzatmıyorum ya da diğer kıbar erkek pozu saçmalıklarından herhangi birini yapmıyorum. Açık viski şişeme baktığını görüyorum ama siktirip gidebilir. Tadına bakmasına izin vermektense boşa dökmeyi tercih ederim. Hayattaki iyi şeylerin onun için boşa gittiğini çoktan kanıtladı. "Burada ne yapıyorsun?"

Adama hakkını vermek lazım, taşaklı adam. Ondan çok daha iri olmama rağmen benden bir kez bile geri adım atmadı. Şu anda dişlerimi göstermeme ve çoğu kişinin korkutucu bulacağı bir şekilde ona hırlamama rağmen. Karşıma oturdu, arsız herif. Parmaklarını teker teker kırmayı düşünüyorum ve ben onları kırdıkça bronz yüzündeki sırıtışın kaybolup kaybolmayacağını merak ediyorum.

"Seninle konuşmaya geldim, Drake. Amelia hakkında."

Bardağımın üzerinden gözlerimi ona dikiyorum. "Onun adını dudaklarında duymaktan hoşlanmıyorum, seni pislik. Söyleyeceğini söyle ve siktir git, yoksa o parlak kaplamaları boğazına tıkarım." Bu acımasız konuşmayı mahkemede yaptığım gibi sakın ve makul bir tonda yapıyorum. Hafifçe irkiliyor ama gitme belirtisi göstermiyor.

"Tamam, bu benim parçam. O benim karım ve onu geri istiyorum." Nabzım stratosfere fırladı. Bu şakacı gerçek mi?

"O senin eski karın ve yanlış hatırlamıyorsam onu başkasına verdin. Onu aldattın, kalbini kırdın ve şimdi metresinle nişanlısın. Atladığım bir şey var mı?"

"Çok fazla. Başlangıç olarak, ben nişanlı değilim. Ayrıldık. Bir hataydı. Aptalca bir hata. Bunu anlayamazsın ama evlilik karmaşık bir şeydir."

"Evli Chad, ama ahmak değilim. Deneyin Ben."

"Doğru. Şöyle ki, Amelia ve ben birlikte olmak için yaratılmışız. On altı yaşımızdan beri birbirimizi seviyoruz. Evet, sıçıp batırdım ama ben insanım ve insanlar böyle yapar. Edith'le olan bu şey, onu hâlâ ne kadar sevdiğimi anlamamı sağladı. Hıyarın teki olduğumu düşünebilirsin, buna karşı çıkamam ama ciddiylim. Onu hâlâ seviyorum Drake. O harika biri."

Bir hırıltıyı ısırarak geri çekiyorum, çünkü beni etkilediğini görmesini istemiyorum. "Bunu bana söylemek zorunda değilsin."

"Çocuk istediğini biliyorsun, değil mi?" Konunun aniden değişmesi kafamı karıştırdı. Yine de belli etmiyorum ve sadece başımı sallıyorum. İsteddiğini biliyorum ama Amelia ve ben bunu doğru düzgün tartışmadık. O gün masamda prezervatifsiz seks yaptık, Chad arka planda meliyordu ama o zamandan beri regl oldu. Bu şanslı bir kaçış mıydı yoksa gizliden gizliye hayal kırıklığına mı uğradı? Bunu konuşmamız gerekiyor, çünkü bebeğimin bir aşamada onun içinde büyüdüğünü görmekten daha çok istediğim bir şey olmasa da, henüz o noktada olduğumuzdan emin değilim. En azından ben değilim. Sanırım bir süre daha onunla baş başa kalmak istiyorum. Belki de sonsuza kadar. Sanırım ikilemde kaldığımı söyleyebilirsin.

"Buna hazır mısın?" diye soruyor. Etrafına işaretler yapıyor. "Tüm bunlardan vazgeçmeye hazır mısın? Süslü bekâr hayatından vazgeçip bir koca ve baba olmaya? Tanrı aşkına, bir otelde yaşıyorsun."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Chad. Bunların bir anlamı var mı?"

"Demek istediğim şu ki, ben buna hazırım. Onu hak ettiği şekilde sevmeye hazırım. Çocuk sahibi olmaya, ona istediğini vermeye hazırım. Birlikte yaşadığımız geçmişi öylece bir kenara atamazsınız ve içten içe hala çalışmamızı istediğini biliyorum. Bize bir şans daha vermeye ve her zaman hayalini gibi anne olmaya istekli. Önünde sadece tek engel var."

Viskimi yudumluyorum ve göğsümün içindeki kalbimin çılgınca atışını görmezden geliyorum. Boğazımda yükselen panik duygusunu. "Dur tahmin edeyim," diyorum, yumuşak ve sakın bir şekilde. "Ben mi?"

"Evet, sen ona asla ihtiyacı olanı veremeyeceksin çünkü onu benim tanıdığım gibi tanıyamazsın. Onu mutlu edemeyeceksin. Eğer onu gerçekten seviyorsan, gitmesine izin verirsin."

Gitmek için ayağa kalkıyor ve ben kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum. Eğer ayağa kalkarsam, onu öldüreceğim. O kendini beğenmiş suratını kanlar içinde bırakır ve boğazını sıkarım. Boğazını öyle bir sıkacağım ki bir daha asla onun adını söyleyemeyecek.

Bunun yerine, o uzaklaşırken arkasından bakıyor, öfke ve ıstırapımla savaşıyorum. Kendimden nefret etmemle ve şüphelerimle. Kendinden nefret etme her zamanki şeyini yapıyor, etrafta gizleniyor ve bana yeterince iyi olmadığını söylüyor. Peki ya şüphe? Şüphe beni canlı canlı yiyor.

Çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bir yanımda Chad Poindexter'ın gerçekten haklı olup olmadığını merak ediyor. Onu kederinde teselli etmekte benden çok daha iyiydi - geri kalan her şeyde de daha iyi olabilir mi?

Bölüm

Kırk Beş

DRAKE

Sanki fazladan bir kafa büyütmüşüm gibi bana bakıyor, yüzündeki şaşkınlık belirsiz gözlerinden ayrılmış dudaklarına kadar uzanıyor.

"Ne?" diyor, nihayet kelimeleri oluşturabildi. "Anlamıyorum."

Seyahatinden döner dönmez beni görmeye geldi ve ben de Chad'in dün geceki ziyaretini düşünmeden edemiyorum. Bizi bu şekilde baltalamasından nefret ediyorum ama haklı olabileceği gerçeğini de görmezden gelemiyorum. Son zamanlarda kendimi berbat hissediyorum, sanki Amelia'ya ihtiyacı olanı verememişim gibi - kahretsin, onun neye ihtiyacı olduğunu bile bilmiyorum.

"Bak, mi rosa, seni incitmek istemiyorum, ama sanırım biraz zamana ihtiyacımız var. Her şeyi iyice düşünmeliyiz."

Alt dudakları titriyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Benden ayrılırken bana mi rosa diyemezsin ve beni incitmek istemediğini söyleyemezsin, Drake."

"Senden ayrılmıyorum Amelia, sadece... Siktir! Birbirimize karşı dürüst olabilir miyiz?"

"Sanırım öyle olmalıyız," diye cevap veriyor, sesinde yaklaşan gözyaşları tarafından bozulan miktar alaycılık var. "Eğer buna hazır olduğunu düşünüyorsan."

Derin bir nefes çekiyorum ve yatağımın kenarında öylece otururken ne kadar yenilebilir görüldüğünü görmezden gelmeye çalışıyorum, teni kaplıcadan parlıyor ve saçları omuzlarının üzerinde kara bir bulut gibi savruluyor. Meme uçlarını gösteren küçük pembe bir tişört giyiyor ve normal şartlar altında bu beni çıldırtırdı. Aslında, hala öyle, lanet olsun.

Birkaç adım ötedeki bir sandalyeye oturuyorum, yüzüm ona dönük. Eğer çok yaklaşırsam, vücudum onunkine değerse, bunu yapamam ve bunu yapmam gerek. Onun iyiliği için. Onun için doğru kişi olup olmadığını anlaması için ona zaman vermeliyim. Kusurlarımla ve dünyayı görme biçimimle yaşayabilirse. Beni inanılmaz derecede yoğun ve karmaşık bir ilişkinin kasırgasının dışında görmesine izin vermeliyim.

hızlı ilerleyen bir ilişki. Belki de uzaktan o kadar iyi görünmeyeceğim.

"Amelia, seni seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama gerçeklerle yüzleşmeliyiz - birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz. Aramızdaki bu şey sert ve hızlı oldu ve belki de ikimizin de yavaşlaması ve olmak istediğimiz yerde olduğumuzdan emin olmamız gerekiyor." Sikimin nerede olmak istediğini biliyorum, diye düşünüyorum, vücudundan geçen hafif duygu titremesini görüyorum, göğsünün kabarmasına neden oluyor. Hay sikeyim. Orada sıradan bir meme ucu partisi var. Onun yerine ellerime bakıyorum.

"Bu da nereden çıktı, Drake?" Sesindeki acıyı gizleyemiyor. Acı çekiyor ve ben onu teselli etmek istiyorum. Ama yapamıyorum çünkü buna sebep olan benim. "Çünkü... Çünkü son zamanlarda tam bir baş belası olduğum için mi? Ağlamalarım ve şikâyetlerimle etrafta olmak için bir ızdırap olduğumu biliyorum-"

Başımı kaldırıyorum. "Orada dur bakalım. Hayır, bunların hiçbiri yüzünden değil. Hiç de mutsuz değildin. Sadece anneni kaybettin. Bunu birkaç hafta içinde atlatmanı bekleyecek kadar kalpsiz bir piç değilim. Bu senin yanlış yaptığın bir şey değil."

"Gerçekten mi? Çünkü sanki bir şey için cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum, Drake. Neden... Neden bu kararı tek başına veriyorsun? Benimle hiç ilgisi yok mu? Senin için bu kadar önemsiz miyim?"

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, çığlık atmak istiyordum. "Amelia, keşke kendimi ifade etmenin daha iyi bir yolunu bulabilseydim. Dilim tutulmuş gibi hissediyorum. Bana güveniyor musun?"

"Öyleydi," diye mırıldanıyor, kelimeler zar zor çıkıyor. "Ta ki bugün kapıdan içeri girene ve sen konuşmamız gerektiğini söyleyene kadar."

"Bana güvenmeye devam etmene ihtiyacım var. Senin için en iyisini istediğime inanmana ihtiyacım var."

Dudağını ısırtıyor ve sonunda savaştığı gözyaşlarının yanaklarına dökülmesine izin veriyor. Son zamanlarda çok fazla gözyaşı gördüm, ama bu sefer onların sebebi benim ve kendimi gezegendeki en büyük pislik gibi hissediyorum.

"Benim için en iyisi ne?" diye yineliyor. "Ve buna sen karar veriyorsun, öyle mi? Bu konuda söz hakkım yok mu?"

Kendimi dayanıklı olmaya zorluyorum. Oraya koşup onu kollarıma alma ve her şeyin yoluna gireceğini söyleme dürtüsüne karşı koyuyorum. Çünkü ya Chad haklıysa? Ya onu geride tutuyorsam? Ya bensiz tamamen farklı, daha iyi bir geleceği olabilirse? Bu kadar uzun süre bekar kalmamın bir sebebi var. İşimle evli olmamın bir nedeni. Kadınlara ödeme yapmamın bir nedeni

benimle vakit istiyorum. Sebebi ise benim berbat durumda olmam ve onun bunun acısını çekmesini istememem.

"Hayır, yapamazsın," diyorum kararlılıkla, gözlerinde parlayan acıdan nefret ediyorum ama kendimden daha çok nefret ediyorum. "Çünkü bunu daha ileri götürmeden önce birbirimiz için doğru kişi olduğumuzu bilmem gerekiyor. Sana Tiff'ten biraz bahsetmiştim, değil mi?"

Başını sallıyor ve gözlerinde bir ilgi kıvılcımı parlıyor.

"Annem öldüğünde Tiff yanımda değildi. Karmaşıklıkla, kederle başa çıkamadı. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir yol bulamadı ya da belki de bulmak istemedi, bilmiyorum. Mesele şu ki, birbirimiz için doğru kişi değildik. Ve annen öldüğünden beri, belki de senin için doğru kişi olmadığımı hissediyorum. Seninle ilgilenemedim, seni rahatlatamadım ya da istediğim şekilde duygusal hayatının bir parçası olamadım. Bunu yapabileceğimden bile emin değilim."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sorar, sesi çaresizlikle yükselir. "Neden benim için yeterli olmadığını düşünüyorsun? Sana böyle hissettirdim mi? Umarım hissettirmemişimdir, çünkü sen yeterlisin Drake, hem de fazlasıyla. Seni seviyorum ve uzun vadede ne olacağını konuşmadığımızı biliyorum, ama benim için bu o. Bu sonsuza kadar. Mükemmel olmadığını anlıyorum ama kim mükemmel ki? Ben kesinlikle ve senin de olmanı beklemiyorum. Lütfen bunu yapma. Lütfen bunu bir kenara atma. Artık hayatımı sensiz hayal edemiyorum."

"Belki de sorunlardan biri budur. İlk tanıştığımızda, benimle yatmadan önce Scarlet'mişsin gibi davranman gerekiyordu ve birlikte olduğumuzda farklı olduğunu defalarca söyledin. Bazen kendini tanıyamadığını. Başka biri olmanı istemiyorum. Belki de tüm bunlar için çok kırıldım, Amelia. Belki de evlilik, çocuklar ve banliyöde bir ev için fazla kırgınım."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatıyor ve konuşurken gözyaşlarını yüzünden siliyor. "Evet, seninleyken farklıyım ama iyi anlamda. Seninleyken olduğum kişiyi seviyorum. Seninleyken cesur ve atılganım. Diğerlerine gelince -çocuklar, evlilik... Sana bu hiç baskı yaptım mı? Hatta bu konuyu açtım mı?"

"Hayır," diyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Yapmadın. Ama onları istediğini biliyorum. Onları hak ediyorsun. Bilmediğim şey ise sana o hayatı verebilecek adam olup olmadığım. İhtiyacın olan şey olamayabilecekken zamanını benimle harcamanı istemiyorum."

Öfkeyle ayağa fırlıyor, öfkesi üzüntüsüne karışıyor. Bacakları titriyor ve kendini sabitlemek için yatağa yaslanıyor.

Her an bayılacakmış gibi görünüyor. Ela gözleri yüzümde delikler açıyor ve hayatım boyunca kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Yaptığımız şey bu mu, Drake? Birbirimizin zamanını boşa harcamak mı? Ben de birbirimizi sevdiğimizi sanıyordum. Aramızda özel bir şey olduğunu düşünüyordum. Ne kadar aptalmışım." Yerden bir kese kâğıdı aldı, Emily'yle şehir dışına yaptığı yolculuktan yanında getirmişti. Bana doğru fırlattı, ben de yakaladım.

"İşte. Bu senin için. Kıçına sok, umurumda değil. Şimdi gidiyorum. Değerli vaktinizi daha fazla boşa harcamak istemem."

Kapı arkasından çarparak kapandı ve çantanın içine baktım. Lanet . Siyah pelüş ayının üzerinde *1 Numaralı Erkek Arkadaş Ayı* yazan bir tişört var. Yıllar önce annesine verdiğinin aynısı ve kalbimden geriye kalanları yok ediyor.

Ne halt ettim ben?

Bölüm

Kırk Altı

AMELIA

Önümüzdeki üç gün hasta olacağım. Gerçekten hasta hissediyorum. Drake'i kaybetmenin acısı sadece duygusal değil, fiziksel de ve öldürücü bir baş ağrısı, tepetaklak bir mide ve aşırı yorgunlukla boğuşuyorum. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum. Ağlamaktan başka bir şey yapamıyorum. Kendim için, onun için, annem için. Dünyadaki tüm acılar için.

Bana mesaj atarak beni işyerinde başka bir departmana transfer ettireceğini söyledi, böylece en azından her gün onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağım. Muhtemelen kendine nazik davrandığını söylemiştir. Ama öyle değil. Korkakça davranıyor. Bütün bunlar korkaklıkla ilgili.

Bunun sadece bir ara olduğunu, bir şeyleri çözmemiz ve birbirimizden emin olmamız gerektiğini söyleyebilir, ama benim tek gördüğüm korkarak kaçan bir adam. Ve anlıyorum, bu korkutucu. Aşk korkutucudur. Hayat bile korkutucu. Hiçbirimiz bir sonraki adımda ne olacağını bilemeyiz ama ben şansımı denemek istedim. Bu inanç sıçramasını yapmak için. Onu her şeyi riske atacak kadar sevdim.

Ve şimdi, elbette, bedelini ödüyorum. Bir daha asla doğru olamayacakmışım gibi hissediyorum. Çok kısa bir süre içinde çok fazla parçamı kaybettim ve bir bütün oluşturmaya yetecek kadar parçam kaldığından emin değilim.

Bana yaptıkları için ondan nefret ediyorum ama aynı zamanda onu deli gibi özlüyorum. Her yerde ondan izler var - evimde sakladığı yedek kıyafetler, banyodaki diş fırçası, ikimize de saatlerce karşılıklı zevk veren lanet olası Shibari ipleri. Hepsini kutulayıp ofise göndermeliyim. Bırakayım da yeni sekreteri bunları incelesin ve patronunun neden bu kadar çok ipe ihtiyacı olduğunu anlamaya çalışsın. O binaya bir daha kesinlikle kendim girmeyeceğim. Daha az zehirli bir yerde yeni bir iş bulacağım. Kimyasal atık fabrikası gibi.

Beni kontrol etmek için birkaç kez aradı ve geri aramamı isteyen mesajlar bıraktı ama ben aramadım. İkisini birden yapamaz. Beni ya ister ya da , yarım ölçü yok. Onun hakkında hissettiklerim

Drake her şeyi tüketiyor ve ben bu "ara verme" dansını yapmayacağım. Eğer tamamen içinde değilse, tamamen dışındadır.

Ona söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı ve kırgın olduğum kadar kızgınım da. Onu sevmem için kandırılmışım gibi hissediyorum, belki de bir serabı sevdim - çünkü o düşündüğüm adam değil.

Yatağın üzerinde yuvarlanıyorum, ki bunu neredeyse bütün gün yapıyorum. Şimdi bu yatağın tamamen bana ait olması garip geliyor. Kendimi onun burada olmasına ve yatağı benimle doldurmasına alıştıyorum. Onun burada olmasına ve *beni* mümkün olan her şekilde doldurmasına. Şimdi, yatak kadar boşum ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Keşke annem yanımda olsaydı da onunla konuşabilseydim. Bunu atlatmama yardım ederdi. Kararmış tacımı alır, parlatır, tekrar başıma takar ve bana bir kraliçe olduğumu hatırlatırdı. Ya da en azından onun prensesi.

Annemi düşünmek her şeyi daha da kötüleştiriyor ve umutsuzluk içinde kayboluyorum. Artık kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Arkadaşlarıma ulaşamıyorum ve Drake'le olanları onlara bile anlatmadım. Bunu tartışamayacak kadar incinmiş ve yorgun hissediyorum. Ve biraz da aşağılanmış. Chad beni aldattığında bana her konuda yardımcı oldular ve bunu tekrar yapmak zorunda kalma fikrinden nefret ediyorum. Bunun olmaya devam etmesi için bende gerçekten çok yanlış bir şeyler olmalı.

Saat akşam 6'yı biraz geçiyor ve önümde uzun bir gece var. Hayatımın bu yeni versiyonuyla ilgili berbat olan bir diğer şey de bu - annemle ilgilenmeden ya da Drake dünyamda olmadan, her gün sonsuzluğa uzanıyor gibi görünüyor.

Bir mesaj geliyor ve kim olduğunu görünce yüzümü buruşturuyorum. Chad için havamda değilim. Kimse için havamda değilim.

Annenizin hoşunuza gidebileceğini düşündüğüm bazı fotoğraflarını buldum. Senin için kopyalarını çıkarıp postalayabilirim ya da bir şeyler yemek ve sohbet etmek için dışarı çıkmak ister misin? Her iki şekilde de baskı yok.

Doğrulup yağlı saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Kişisel hijyenim son zamanlarda dibe vurdu ve buraya döndüğümden beri pijamadan başka bir şey giymedim. Hiç dışarı çıkmadım ve perdeleri kapalı tuttum çünkü güneş ışığı çok neşeli. Yüz yüze görüştüğüm tek insan, sonunda çöpe attığım paket servisi yapan adamlar.

Belki de dışarı çıkmalıyım. Belki de çıkmalıyım. Drake ve bana ne olursa olsun, yaşamaya devam etmeliyim. Güçlü olmak zorundayım. Çünkü anneme bunu yapacağıma dair söz verdim ve ben sözünü tutan bir kadınıım.

Bölüm

Kırk Yedi

DRAKE

Brooklyn'de sokak köşelerinde takılmamın nesi var? Böyle devam edersem ün kazanacağım. Drake James, mahalle .

Şu anda başka bir seçeneğim varmış gibi hissetmiyorum. Geçen gün gider gitmez onu özlemeye başladım. O yanımda değilken her şeyim ağrıyordu; kalbim, kafam, aletim. İş yerinde bile onsuz çalışmıyordum. Sadece harika bir sekreter değil, aynı zamanda kafamı dik tutmam için de çok önemli.

Toplantılara konsantre olamıyorum, evrak işlerini berbat ediyorum ve hayatımda ilk kez bir mahkeme tarihini kaçırdım. İş her zaman benim en büyük tesellim, beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek şey olmuştur, ancak artık işe yaramıyor. Zihnimde iş için yer kalmadı. Amelia ile çok dolu.

İşlerin bu kadar kötüye gitmesine nasıl izin verdim? Yaptığım şeyi onun iyiliği için yaptım. Sevgi dolu bir yerden geldi. Bu aptalca kelimeleri düşünürken bile kulağa çok saçma geldiğini fark ediyorum. Birini benim onu incittiğim kadar kötü incitip sonra da bunun onu sevdiğin için olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Her şeyin onların iyiliği için olduğunu? Bu tam bir patronluk taslama saçmalığı.

Gerçeği mi? Korktuğum için yaptım. İşte. Söyledim işte. Onu ne kadar sevdiğimden çok korkuyordum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğundan. Kaybedecek ne kadar çok şeyim vardı. Chad içime Tanrı korkusu saldı ve beni yarı yarıya onun haklı olduğuna, onun için doğru adam olabileceğine inandırdı. Amelia evlenilecek türden biri. Çocuklu bir evi dolduracak türden. Peki ya ben? Kim bilir ben neyim. Daha önce hiç böyle şeyler hayal etmemiştim, ama onunla? Evet. Onunla, vermek istediği her şeyi istiyorum.

Bu sonuca varmam onsuz üç günümü aldı, bu da pahalı ve kapsamlı eğitimime rağmen ne kadar aptal olduğumun bir kanıtı.

Eğitim. Mesajlarımı görmezden geldi ve geri aramadı, onu suçlayabileceğimi sanmıyorum. Annesini kaybetti ve o hala yas tutarken, yanında olması gereken adam kendini beğenmiş bir erime yaşadı. Treni harekete geçiren şey benim kendimden şüphe duymamdı ve bu haksızlıktan da öte bir şeydi. Bu benim kendi yüküm ve Amelia bana böyle hissettirecek hiçbir şey yapmadı ya da söylemedi. Ama Edith öldükten sonra kendimi mükemmelden daha az hissettim, işleri berbat ettiğimi, topu düşürdüğümü düşündüm. Ve Tanrı, kudretli Drake James'in mükemmelden daha az bir şey yapmasını yasakladı, değil mi? Kısacası, büyük bir pislik gibi davrandım ve onunla konuşmaya çok ihtiyacım var.

Bunu yapmanın tek yolu yüz yüze görüşmek gibi görünüyor. Linda'nın onu toplantıya çağırmasını sağlamayı ya da gerçekten sinsi davranıp Melanie'nin benim adıma onunla iletişime geçmesini sağlamayı düşündüm ama ben bile o kadar korkak değilim. İşte buradayım, apartmanının önünde pusuya yatmış, ne söyleyeceğimi planlıyorum. Özür dilemek için doğru kelimeleri arıyorum. Hayatını ikna edici bir şekilde konuşarak kazanan bir adam için, bazen bu konuda tamamen berbat oluyorum.

Göğsüme kocaman bir demet sarı gül tutuyorum ve başlamak için oldukça sağlam bir yer olduğuna karar verdim "Özür dilerim. Ben bir ahmaktım ve sensiz yaşayamam." Yolun karşısına geçip zilini almak üzereydim ki binanın önünde bir taksi durdu ve eski dostum Chad indi. Yumruklanabilir suratında boktan bir sırıtişla telefonuna bakarak orada duruyor ve saniyeler içinde nedenini anlıyorum.

Amelia -benim Amelia'm- insan formunda bir güneş ışıını gibi görünerek binasından çıkıyor. Saçları sırtından aşağıya doğru parlayan muhteşem bir perdedir ve üzerinde kıcıını sıyıran ve daha aşağıda bitmeyen şeftali rengi bir elbise vardır. Chad komik bir şekilde iki kez bakıyor, sonra onu kucaklamak için kendine çekiyor. Ona tokat atmıyor ya da taşaklarına diz ökmüyor, bu yüzden umursamadığını varsayıyorum. Birkaç dakika sohbet ediyorlar, belli ki Chad ona iltifat ediyor ve sonra ikisi birlikte bar ve restoranların bulunduğu ana caddeye doğru yola çıkıyorlar.

Lanet olsun. Ne oluyor? Bu bir randevu mu? Kesinlikle öyle görünüyor. Dairesinde oturup mutsuzluk içinde kıvranmasını ve son üç gündür yemek yemeyip uyumayacak kadar beni özlemesini bekliyorsam çok . Harika görünüyor ve belli ki gece dışarı çıkmaya gidiyor. Eski kocasıyla. Onu geri isteyen kocasıyla.

Acı bir kurşun gibi içimi parçalıyor, o kadar şiddetli ki yemin ederim kanıyor olmalıyım. Böyle hissetmeye hakkım yok. Kıskanmaya, kızmaya ya da incinmeye hakkım yok. Üzgün olmaktan başka bir şey yapmaya hakkım yok. Çünkü bu benim suçum. I

onu Chad'in bekleyen kollarına doğru itti. Onunla mutlu olabilecek miydi? Gerçekten onun için doğru adam mı? Gerçekten bilmiyorum. Gözyaşlarıma engel olarak apartmandan uzaklaşıyorum, giderken gülleri bir çöp kutusuna atıyorum. Şu kadarını biliyorum: Eğer onu bir daha incitirse, onu öldürürüm.

Kaldırımında sendeleyerek yürüyorum, nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok, görüşüm akıtmamaya kararlı olduğum gözyaşlarımla bulanıklaşıyor. Bu çok zor. Çok çiğ. Yardıma ihtiyacım var.

Büyük silahları çağırmanın zamanı geldi.

Tüm kardeşlerimle birlikte Manhattan'ın en seçkin barlarından birinde lüks bir özel kabinde oturuyorum. Fiziksel ve duygusal olarak beni çevreliyorlar, daha da büyük kalpleri olan dört büyük adam. Annem öldüğünden beri kimsenin önünde ama bu gece bu kuralı bozdum ve onlar da benim için buradaydı.

Masa boş bardaklar ve Japonya'dan gelen bir şişe delicesine nadir Yamazaki tek malt viskiyle dolup taşıyor. Bu Maddox'un fikriydi, her ne kadar içki bile içmese de ve sabaha hepimizin milyon dolarlık akşamdan kalmalar yaşayacağından şüpheleniyorum. Tabii onun dışında, eğer OJ'sinde söylediğinden daha fazlası yoksa.

"Julia Roberts'a!" diyor Nathan, kadehini kaldırarak. "Ve onun inanılmaz gülümsemesine!" Hepimiz alkışlıyoruz ve ona eşlik etmek için kendi kadehlerimizi kaldırıyoruz. Neden olmasın ki? Julia Roberts gerçekten de inanılmaz bir gülümsemeye sahip ve bu kesinlikle kutlanmaya değer.

Bu gece çok fazla kadeh kaldırdık ve çok daha kişisel başladılar. Küçük bebek Luke'a, babamıza ve annemizin anısına kadeh kaldırdık. Sonra birbirimize, New York şehrine ve çocukluk köpeğimiz olan Rupert adlı kırmızı settere kadeh kaldırdık. O zamandan beri işler biraz rayından çıktı. Üniversitelerimize, en sevdiğimiz lokantaya, Mason'ın yeni dövmesine ve Russell Crowe'un *Gladyatör* filmindeki muhteşem koca-öldürülen-karısı konuşmasına kadeh kaldırdık. Tüm dünyadaki her şeye kadeh kaldırdık ve şimdi buna Julia Roberts'ın inanılmaz gülümsemesini de dahil ettik.

Koltuğa yaslanıyorum ve tamamen bok suratlı olduğumu fark ediyorum. Amelia'yı Chad'le görmenin acısını dindirmedi ama bu gece için uyuşturuyor. Kardeşlerim, duygusal cerrahlar.

"Annem öldükten sonraki yeni yılı hatırlıyor musun?" Kendime bir viski daha doldurup masaya yaklaşık 50.000 dolar dökerek soruyorum. "Babam

hepimize birer Macallan dökü, Maddox bile on altı yaşındayken bize bu tavsiyeyi verdi?"

"Evet," diye cevap veriyor Elijah, gözleri puslu. "Bize asla aşık olmamamızı söyledi. Eğer bu kurala uyersak, hayatımızda bir gün bile kalp ağrısı çekmeyeceğimizi söyledi."

Hepimiz sessizliğe bürünüyoruz, kolay kahkahalar bir anlığına kayboluyor. Mason başını sallayarak, "Bu çok boktandı, dostum," diyor.

"Hayır." Viskimi bir dikişte yudumluyorum ve boğazımdaki yanmanın tadını çıkarıyorum. "Yüzde yüz haklıydı. Babamı dinlemeliydim."

Amelia'nın hayalleri zihnime doldu. Onu her hareket ettiğinde yüzünü buruşturmasına neden olan nedime elbisesiyle ilk kez gördüğüm an. Yeni işinin ilk gününde ofisime girdiğinde yüzündeki şok ifadesi. Yangın merdiveninde onu boşaltırken inlemeleri ve sızlanmaları. Mükemmel teni, düğümlerim ve iplerim tarafından çaprazlanmış ve gölgelenmişti. Beni sevdiğini söylediğinde bana bakışı.

Bu gece Chad'e verdiği parlak gülümseme.

Nathan omzumu tutarak beni gerçekliğe geri sürüklüyor. "O haklı değildi, kardeşim. Bu onun kederinin konuşmasıydı. Aşk olmadan hayat bir hiçtir. Ondan asla vazgeçme."

Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor. Şimdiye kadar sevdiğim tek kadın şu anda onun eski kocasına tekrar aşık olurken nasıl vazgeçmem? Ruhumun diğer yarısını kaybetmişken nasıl pes etmem?

Bölüm

Kırk Sekiz

AMELIA

Apartmanımın önünde duraklıyorum, kaykaylarıyla yanımdan hızla geçen Kris with a K's çocuklarından kıl payı kurtuluyorum. Bana el sallıyorlar ve ben de pantolonlarının sıska kışklarından aşağı sarktığını görüp gülüyorum.

Yiyeceklerimle uğraşırken çantamda anahtarlarımı arıyorum ve neredeyse elimdeki diğer paketi düşürüyordum: kocaman bir demet muhteşem sarı Grandiflora gülü. Miley Cyrus'un kitabından bir yaprak alıp kendi çiçeklerimi kendim almaya karar verdim. Bu bir öz-sevgi ilanı ve sırt sıvazlama çünkü bugün bir iş görüşmesine gittim. Teknik olarak James and James'teki görevime henüz son vermedim ama vermeyi planlıyorum. Boş pozisyonları araştırmaya başladım ve Williamsburg'da, Brooklyn'de bir hukuk firmasında bir pozisyon gördüm. Maaş o kadar iyi değil ve o kadar prestijli bir yer de değil ama iyi tarafı, işe gidip gelme mesafesi çok az. Ve en iyi tarafı? Drake James orada çalışmıyor.

Bu konuda umutluyum ve hayatımın en azından bir yönüyle ilgili umutlu olmak güzel. Peki ya geri kalanı? Bu hala oldukça berbat. Drake aniden benimle iletişim kurmaya çalışmayı bıraktı, sanırım çabalamaya değmediğine karar verdi. Sözde ayrılığımız şimdi bir ayrılığa dönüştü ve ben yıkıldım. İşlerimi yapıyorum ve dışarıdan iyi görünüyorum. Ama içim paramparça. Onsuz her şey yanlış geliyor ve hala her gece uyuyana kadar ağlıyorum. Tabii eğer uyuyabilirsem. Bazen uyumamayı tercih ediyorum çünkü rüyalarım Drake ve annemin korkunç bir karışımı ve bazen de onlardan biri *Çıglık* maskesi takıp bıçak sallayarak beni uzun bir koridorda kovalıyor.

Yine de, nihayet anahtarlarımı bulduğumda kendime en azından bir iş görüşmesi yaptığımı söylüyorum. İstedğim işe uygun giyindim, özgeçmişimi anlattım ve tüm sorularını beni olumlu profesyonel gösterecek şekilde yanıtladım. Kısacası, tamamen numara yaptım. Hadi bakalım.

Daireme giden merdivenleri çıkarken, Williamsburg firmasından ne zaman haber alabileceğimi ve referans için Drake'e başvururlarsa neler olabileceğini düşünüp duruyorum. İnadına bana kazık atacağını sanmıyorum ama kim bilir. Hayatımda birden fazla kez berbat bir karakter yargıcı olduğumu kanıtladım.

Durup etrafıma bakıyorum. Bir şeyler yanlış geliyor. Parmağımı koyamıyorum, belki yabancı bir koku, ama beynimde bir uyarı zili çalıyor. Hemen geldiğim yoldan geri dönüyorum.

Merdiven boşluğuna varamadan arkamdan yakalanıp sertçe duvara fırlatıldım. Biri bileğimi tutuyor ve kolumu arkamdan sertçe bükerek acı içinde inlememe neden oluyor. Çiçekler ve yiyecekler yere düşüyor ve Ben and Jerry's Çikolatalı Kurabiye Hamuru'nun halının üzerinde yuvarlanışını izliyorum.

"Şimdi bağırma kızım, yoksa bu güzel küçük kolunu ikiye ayırmak zorunda kalacağım. Seni incitmek istemiyoruz ama mecbur kalırsak da bu bizi rahatsız etmez." Kulağımdaki ses İrlandalı'ya ait ve nefesi sigara ve ucuz içki kokuyor. Mücadele ediyorum ve diğer dirseğimi olabildiğince sert bir şekilde geriye atmayı başarıyorum. Çıtırdayan bir şeye çarpıyorum ve arkamı döndüğümde kısa boylu, hafif kilolu bir adamın burnunu tuttuğunu görüyorum. Parmaklarının arasından kan akıyor ve özür dileme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Bana dik dik bakıyor, domuz gözleri acımasız ve ben koridor boyunca geri koşuyorum.

Uzağa gidemiyorum. Saçlarım tutuldu ve beni durdurmak için kullanıldı ve acı inanılmazdı. Bildiğim bir sonraki şey, yüzüm bir kapının arkasına çarptı ve sonra yere fırlatıldım. İkinci bir adam kaburgalarımın sert bir tekme attı. İki büklüm olup öğürüyorum, ağzıma safra dolarken nefes nefese kalıyorum.

"Kimsin sen?" Ne kadar korktuğumu belli etmemeye çalışarak mırıldanmayı başarıyorum. "Benden ne istiyorsun? Erkek arkadaşım yakında evde olacak."

Bu düpedüz bir yalan ve ikinci adam bana sırtlıyor. Hoş bir sırtış değil, bir dizi çarpık sararmış dişi ortaya çıkarıyor.

"Senden hiçbir şey istemiyoruz, sevgilim," diyor bana doğru yaklaşarak. "Aslında bizim ilgilendiğimiz hayatındaki adam. Artık bizimle geleceksin ve ne kadar az yaygara koparırsan hepimiz için o kadar iyi olacak."

Hayatımdaki adam mı? Drake mi? O ne-

Saldırganım yüzüme beyaz bir bez tutuyor ve düşündüğümü hatırladığım son şey hastane gibi koktuğu.

Bölüm

Kırk Dokuz

DRAKE

Gerçekten yeni bir sekreter bulmalıyım. Şu anki geçici sekreter beni deli ediyor. Sorun sadece Amelia olmaması değil -ki bu onun hatası sayılmaz- işinde berbat olması. Sürekli programımı karıştırıyor, bir bok yazamıyor ve aptal espresso makinesini bile çalıştıramıyor. Ona bugün rahatsız edilmek istemediğimi söyledim ama işte kapıyı çalıp içeri girdi.

"Bayan Daniels, 'rahatsız etmeyin' ifadesinin hangi kısmında zorlanıyorsunuz?"

Hıyarlık ediyorum, biliyorum. Zavallı kadın dehşete düşmüş görünüyor. Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve tekrar deniyorum. "Bayan Daniels, bir sorun mu var?"

"Var, efendim, evet. Dışarıda sizi görmek isteyen bir adam var. Çok ısrarcı ve çok üzgün görünüyor ve ... ve onu nasıl uzaklaştıracığımı bilmiyorum."

Amelia'nın bunu bilebileceğini düşünmeden edemiyorum. Kaba bir şekilde başımı sallıyorum. "Anlıyorum. Peki bu ısrarcı misafirin adı ne?"

"Oh! Evet, doğru- bu Chad olmalı. Chad Poindexter. Amelia hakkında olduğunu söylememi istedi. O senin eski sekreterin değil mi? Şu giden?"

Öfkelensem de yüzümü nötr tutmayı başarıyorum. Henüz gitmedi, en azından resmi olarak. Peki Chad'in burada ne işi var? Tekrar birlikte mi oldular? Eğer kına yakmaya geldiyse, ofisimden on sekizinci kattaki penceremden çıktığını görebilir.

"Ona yolu gösterin, Bayan Daniels."

Chad ofisime girerken o rahatlayarak sarkıyor ve ben kravatımı düzeltiyorum. Dağınık ve sıkıntılı görünüyor, ama yine de geniş odayı, pahalı mobilyaları ve muhteşem manzarayı inceliyor. Tahmin etmem gerekirse, burası tam da kendisi için istediği türden bir ofis. Acaba Amelia'yı geri alabilmek için her şeyi gözümü kırpmadan feda edebileceğimi biliyor mu?

"Chad," diyorum soğuk bir şekilde. "Senin için ne yapabilirim?"

Yaklaştıkça ne kadar kötü göründüğünü daha net görüyorum. Gözlerinde vahşi bir ifade var, ceketini kötü bir şekilde kırmış ve bayat ter kokuyor. Her ne kadar adama tahammül edemesem de, tipik olarak bakımlı biri.

"Yardıma ihtiyacım var," diyor basitçe, ellerini vücudunda gezdirerek Saç.

"Peki tam olarak neden sana yardım etmek isteyeyim, Chad?"

Gözlerime bakıyor ve yüzü buruşuyor. "Çünkü onlar Amelia."

Ayağa fırlıyorum, sandalyem arkamda dönmeye başlıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Onu boğazından tutup duvara doğru itiyorum, inleyip elimi tokatlarken duvara yaslıyorum. "Sen neden bahsediyorsun lan?" Hırslıyorum. "Amelia'yı kim kaçırdı?"

Konuşamayacağını anlıyorum ve parmaklarımı çekiyorum. Duvardan aşağı kayıyor ama ayakta kalmayı başarıyor, boynunu ovuşturuyor ve bana ters ters bakıyor. "Declan Boyle adında bir adam ve birlikte çalıştığı başka biri. Sanırım kuzeni. Kız ellerinde ve onu geri almak için yarım milyon dolar istiyorlar."

Beynim devreye girerken ondan uzaklaşıyorum. Yarım milyon istiyorlar. Bu demek oluyor ki kız hâlâ hayatta ve amaçları tamamen maddi. Ve bu iyi haber çünkü lanet olsun ki para benim için kızımın yanında hiçbir şey ifade etmiyor.

"Ne zamandır ellerinde?" "Bir günden biraz fazla."

"Bir günden biraz fazla ne kadar sürer, Chad?" Ses tonum zehir saçıyor. Saatini kontrol eder. "Yirmi altı saat."

Yirmi altı saat. Yirmi altı lanet saat mi? Öfkem beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor ama onu bastırıyorum. Chad'i öldürmek şu anda Amelia'ya bir fayda sağlamayacak. Yardım için bana gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü sormuyorum. Zaten biliyorum. Gurur. Bana ihtiyacı olduğunu kabul edemeyecek kadar kibirliydi ve egosu yüzünden Amelia yirmi altı saattir yalnız ve Tanrı bilir ne acılar çekiyor.

Adımlarımı masama doğru atıyorum, o da arkamda topallıyor, hâlâ boğazını okşuyor, lanet olası korkak. Oturup burnumun kenarını ovuşturdum. "Otur lan," diye emrediyorum ve karşımdaki sandalyeye yığılıyor. Bronz yüzü, sahte beyaz gülümsemesi ve gösterişli ayakkabıları bir başarı hikâyesi anlatıyor.

o kadar yaşamak için yakın gelmiyor. "Şimdi bana neler döndüğünü anlat. Hiçbir şeyi atlama. Ve seni uyarıyorum, şu anda bana bulaşma yoksa seni öldürürüm. Bu bir blöf ya da tehdit değil, bir gerçeğin ifadesi."

Gözlerimde gördüğü şey onu yutkunmaya itiyor ve başını sallıyor. "Evet, tamam. Bir yatırım şirketi yönettiğimi biliyor musun? Amerika genelinde yenilikçi yeni girişimler bulma konusunda uzmanız, en parlak ve en iyiler tarafından yönetilen işletmeler."

"Chad," diye araya giriyorum, bu serserinin egosundan bıkmış bir halde. "Satış konuşması yapma havasında gibi mi görünüyor? Senin boktan şirketin umurumda bile değil." Yumruğumu masama o kadar sert indirdim ki sıçradı. "Ben sadece Amelia'yı önemsiyorum."

"Paralarını aldım ve geri istiyorlar," diyor, kelimeler birbirine karışıyor. "O bir teminat."

"Paralarını çalmak gibi mi aldınız?"

"Hayır! Tabii ki . Yatırım yaptılar. Ancak, bildiğinizden emin olduğum ve tüm müşterilerime söylediğim gibi, yatırımlar yükselebileceği gibi düşebilir de-"

"Beni bağışlayın. Bu Boyle denen adamın yatırımı ne kadar çabuk ?"

Chad yanımdan geçip pencereye bakıyor, adem elması yakasının altından sallanıyor. "Şey, olumsuz koşullar vardı ve piyasa dalgalıydı ve-"

"Kapa çeneni. Anladım. Her şeyi berbat ettin. Yanlış insanlardan para aldın ve şimdi senin hatan yüzünden Amelia tehlikede. Neden o? Sen boşandın."

"Olabilir... şey, New York'ta bulunuyorlar, şehre dönme nedenlerimden biri de buydu. Ondan bahsetmiş olabilirim, tekrar bir araya geleceğimizi söylemiş olabilirim."

"Peki ya sen?" Damarlarımda kan dolaşarak soruyorum. Önemli olduğundan değil. Yine de onu güvende tutmak için elimden geleni yaparım. Başını sallıyor, yüzünde gergin bir ifade var. "Hayır. Denedim ama ilgilenmedi."

Bu konuda söyleyecek daha çok şeyi olduğunu biliyorum, muhtemelen ona pislik gibi davranan aldatan bir pislik olduğu gerçeğinden ziyade reddedilme konusunda beni suçluyor. "O iyi bir karakter yargııcıdır," diyorum ona gözlerimi kısarak, içimi bir rahatlama kaplıyor. Sadece hayatta değil, onunla birlikte değil. "Ve Chad, şunu unutma, o senin *eski karın*. Onu geri aldığımda, o benim *gelecekteki* karım olacak. Anladın mı?"

Tartışmak istiyor ama belki de gırtlığının etrafındaki parmaklarımın anısı sessiz kalmasına yardımcı oluyor. Bir kez başını sallıyor.

"Güzel. Declan Boyle'un İrlandalı olduğunu varsaymakta haklı mıyım?" "Evet, sanırım öyle. Zaten aksanı da öyle."

"Masum bir kadını kaçırmış olmasından yola çıkarak, emeklilik fonunu artırmak isteyen bir ortodontist olmadığını tahmin ediyorum."

Başını sallıyor. "Hayır. O bir iş adamı."

Doğru. Bir iş adamı. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Ve tam olarak kiminle konuşacağımı. Cep telefonumu açtım ve adını buldum. Hemen cevap verdi.

"Drake. Senin için ne yapabilirim?"

New York'taki İrlanda mafyasının başı Shane Ryan'ın sevdiğim yönlerinden biri de bu. O tamamen iş adamı.

"Declan Boyle adında birini tanıyor musun?" diye sordum. Bir duraklama, arka plandan gelen müzik sesi, metalin metale çarpma sesi bir egzersiz seansını böldüğümü söylüyor.

"Ben biliyorum. Şişmiş bir gelincik gibi suratı olan şişko bir herif. Neden?" "Birini kaçırdı. Senin Jessie'yi sevdiğin gibi sevdiğim birini."

Müzik azalıyor ve belli ki uzaklaşıyor. Karısından bahsetmesi tüm dikkatinin bende olmasını sağladı. "Bizden ne istiyorsun?"

"Şimdilik bilgi. Nakit istiyor. Anlaşmaya sadık kalacak türden biri mi? İstediklerini alırsa onu teslim edecek mi?"

"Evet, öyle olacak. Parası var, süslü bir araba ve bazı ziynet eşyaları için yeterli ama gerçek bir güç için yeterli değil. Ayrıca alıngan bir korkak, bu da kızın için iyi bir şey. Muhtemelen kuzeni Evan Finnegan'la birlikte çalışacak, o daha çok fiziksel işlerle ilgilenecek."

Bir nefes çekiyorum. Eğer bu İrlandalı sikiklerden biri kızın saçının teline dokunursa, onları doğduklarına pişman ederim. Shane belli ki ne düşündüğümü biliyor ve ekliyor, "Bu konuda çok fazla endişelenmemeye çalış. İkisi de ağır adamlar değil. Boyle kumarla uğraşıyor ve ona tahammül ediyoruz ama şiddet yanlısı biri değil. İyi konuşur ama yumuşaktır. Bir keresinde Mikey'e lanet bir tereyağı bıçağıyla saldırmıştı."

Bu ne lan? Kardeşi Mikey lanet bir gergedan büyüklüğünde ve ona zarar vermek için muhtemelen elektrikli testere gerekir. "Neden?" Bir psikopatla mı karşı karşıya olduğumu bilmek isteyerek soruyorum. Amelia bir gergedan değil ve onun mükemmel tenine bir tereyağı bıçağının bile dokunabileceği düşüncesi kanımı donduruyor.

"Mikey karısını becerdi... Düğün resepsiyonlarında. Liam onu bayılttı ve Maserati'sini çaldı."

Başımı sallıyorum. Lanet olası Ryan'larla işler böyle yürüyor. "Doğru. Bildiğim iyi oldu. Eğer bu adamla karşılaşsam, onunla başa çıkabilecek miyim?"

Hattın aşağısına doğru homurdanıyor. "Aynen öyle. Uykunda, dostum. Ama kaygan olabiliyor, o yüzden yanına bir şeyler alabilirsin; bıçak, belki de silah. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, o iş halledildi. Bak Shane, adama ödeme yapacağım çünkü onu sağ salım geri almam gerekiyor ama şunu bilmelisin ki bu iş bittiğinde onlarla tekrar görüşeceğim. Daha az dostane şartlarda."

Telefonun diğer ucunda bir duraklama oluyor ve bana sorun çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyorum. Onların maço dünyasından birine el kaldırarak mafya saçmalığı bir sidik yarışını kışkırtacak mıyım? Eğer öyleyse, hadi bakalım.

"Anlıyorum. Biri Jessie'ye dokunursa dünyayı yakacağımı biliyorum. Yardımcı olabilirsek haber ver. Şimdi ya da ona ikinci ziyaretini yaptığında."

Telefonu kapatıyor ve ben ikinci bir telefon görüşmesi yaparak yarım milyon nakit paranın büyük banknotlar halinde bana teslim edilmesini ayarlıyorum. Çoğu insanın dünyasında bu çok büyük bir para ve ben bunu cep harçlığı gibi isterken Chad'in gözlerinin açıldığını görüyorum. Ben çoğu insanın dünyasında yaşamıyorum.

Bu iş bittikten sonra Chad'e onları aramasını ve görüşmeyi ayarlamasını söyledim. Hemen itaat etti ve konuşmanın her iki tarafını da duyabilmem için aramayı hoparlöre aldı. Parayı bir yerle takas etmekle ilgili bir saçmalık var. Telefonu elinden kapıp kendim yapmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Faydası olmazdı. Eğer bu pislik Amelia'nın benim kadar parası olan biri için bir şey ifade ettiği gerçeğini öğrenirse, en iyi ihtimalle fiyat artışı olur. En kötü ihtimali bile düşünemiyorum. En azından şimdilik mesafemi korumam daha iyi.

Her şey hallolunca Chad ayağa kalktı ve bana baktı. Aptal herif gerçekten de kendinden memnun görünüyordu, sanki en başta onu kaçırان sahtekâr amcık olmak yerine onu kurtarmada hayati bir rol oynamış gibi.

"Bitti mi?" diye soruyorum. Başını sallıyor ve konuşmaya başlıyor, ama bu aşamada gerçekten dinlemiyorum. Tüm öfkem, korkum ve hayal kırıklığım yüzeye çıkıyor. Masamın etrafından dolanıyorum ve ona doğru ilerlerken şaşkın bakışlarının tadını çıkarıyorum.

"Amelia'yı tehlikeye attın," diyorum sessizce, gözlerinin akını görebileceğim kadar yaklaşarak. "Amelia'yı tehlikeye atan senin açgözlülüğündü. Kibrin onu bir gün boyunca orada bıraktı. Sen pislikten başka bir şey değilsin."

Benden bir adım geri çekildi ve kapıya doğru kaçacakmış gibi baktı. Yeterince hızlı değil ve sol yumruğum kendini beğenmiş suratının ortasına mükemmel bir şekilde inerek onu yere seriyor.

En azından bunu hak ediyor. Yine de onu öldürebilirim. Sonra onu kaçıran adamları da öldürebilirim. Belki dairesini yeterince güvenli yapmadığı için sahibi olan adamı bile öldürürüm. Ve onun yanına yaklaşan herkesi öldürme ihtimalim çok yüksek.

Ama önce onu geri alacağım.

Bölüm

Elli

DRAKE

Her şey Shane Ryan'ın tahmin ettiği gibi geliyor: Boyle sadece parayla ilgileniyor. Parayı bırakmamız için bize bir zaman ve yer veriyor, karşılığında da Chad bir yer alıyor. Bu adamlar suç dehası değil ve tüm planları deliklerle dolu. Onları orada yakalamak isteseydim, yakalayabilirdim.

Ama bu bekleyebilir. Amelia önce gelir.

Bize verdikleri adres Hell's Kitchen'in kıyısında terk edilmiş bir tamirhane. Constantine bizi oraya götürüyor ve loş binada ilerlerken gerilimin arttığını hissediyorum. Sidik ve eski motor yağı kokuyor ve karanlıkta koşuşturan farelerin sesini duyabiliyorum. Onun kapana kısılmış, yalnız ve korkmuş olduğu düşüncesine dayanamıyorum ve yumruklarım o kadar sıkılıyor ki tırnaklarım avuç içlerimi kesiyor.

Ya burada değilse? Ya bir şeyler ters giderse? Eğer ona bir şey ...

Bu düşünce zincirini kapatıyorum ve el fenerimi odanın içinde dolaştırıyorum. Işık çürümüş gazete yığınlarının, bir yığın lastiğin üzerinde titriyor ve sanırım fare olmayan bir şey duyuyorum. Kıpırdamadan durup daha yakından dinliyorum. Evet! Mırıltılı bir ses ve yan odadan geliyor. Kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve karanlık bir köşede onu görüyorum. Işık ona vurduğunda, parıltıya karşı gözlerini kapatıyor. Tanrı'ya şükür, bu Amelia. O burada. Yaşıyor.

Chad ve ben öne atılıp onun yanında diz çöküyoruz. Ağzındaki tıkacı yırtarcasına çıkarırken gözlerimle yaralarını taradım. Yüzünde biraz morluk var ama tek parça halinde. Eski bir ofis sandalyesinde oturuyordu ve kalın iplerle sandalyeye bağlandığını görünce homurdandım. Bizim iplerimiz. Shibari aletlerini dairesinden almış olmalılar. Bu sadece zevk ve rahatlık vermek içindi, onu istismar etmek için değil. Ayak bilekleri ve el bilekleri yanlardan bağlanmıştı ve bu manzara karşısında ağzıma safra doldu

kenevirle boğuştuğu yerdeki kırık deri. Kabaran öfke görüşümü bulanıklaştırıyor, tek gördüğüm o olana kadar odağımı daraltıyor. Benim kızım. Her şeyim. Bağlanmış ve dövülmüş.

"Mimi, tatlım." Chad'in tiksindirici, sakarin sesi beni tekrar odaklanmaya sürüklüyor. Düğümlemiş ipleri çekiştiriyor ama daha da kötüleştiriyor. Amelia titriyor, gözleri sanki onu kaçırانların dönmesini bekliyormuş gibi odanın içinde geziniyor. Tek bir kelime bile etmedi ve dehşete düştüğünü, yaralandığını ve muhtemelen susuz kaldığını fark ediyorum. Öfkem bir anlığına beni felç ediyor ve Chad'in "Sorun yok, melek yüzlü. Artık yanıdayım." Sanki bütün bu boktan olayda bir işe yaramış gibi.

Öfkemi bir kenara itiyorum. İhtiyacı olan şey bu değil. Sonunda tekrar hareket edebilecek duruma gelince, ayağa kalkıp sorun çıkarsa diye yanımda getirdiğim bıçağı çıkarıyorum. O düğümleri eninde sonunda çözebilirim ama onu bir an önce kurtarmak istiyorum. İpleri keserken, onun bu şekilde tecavüze uğradığı düşüncesi midemi bulandırıyor. Bunu yapan adamları bulmak ve onları lanet olası küçük parçalara ayırmak istiyorum. Bileklerini ovuşturuyor, ben aynısını ayak bileklerine yaparken hâlâ ürkütücü bir sessizlik içinde. Chad saçlarını okşuyor ve onunla çocukmuş gibi konuşuyor ve ben de onu küçük parçalara ayırmak istediğime karar veriyorum.

Tamamen serbest kaldığında, tüm vücudunu titreten derin bir nefes çekiyor. Parmakları sandalyenin kenarlarını kavırıyor ve gözleri kapıya sabitleniyor. "Gerçekten gittiler mi?"

Chad benden önce cevap veriyor. "Gerçekten gittiler, melek yüzlü."

Hâlâ önünde yere çömelmiş, onu kucağıma alıp göğsüme bastırma ve bir daha asla bırakmama arzusuyla birlikte öfkemle de savaşıyorum. Dikkatini

Chad'e çeviriyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Teşekkür ederim, Chad," diye fısıldıyor. Chad onun bu cevabı karşısında kasılıyor ben onun aletini kesip

boğazına sokmayı düşünüyorum ama sonra bana dönüyor, ela gözleri kocaman ve parlıyor. Bakışlarını karşılıyorum ve gözlerimiz kilitlendiğinde, sıkı sıkıya tutunduğu kontrol parçalanıyor. Ufalanıyor. Kollarımı uzattım ve o gözyaşları yüzünden aşağı akarken, hıçkırıklar vücudunu sarar.

"Drake!" Adımı boğuk bir şekilde söylüyor ve ayağa kalkarken dudaklarımı saçlarına bastırıyorum, onu kucağıma alıp kendime yakın tutuyorum.

"Şşş, bebeğim. Seni şimdi yakaladım."

Kollarını bana doluyor, yüzünü göğsüme gömüyor ve parmaklarını ensemdaki saçlara doluyor. Titriyor ve zayıflıyor, ben de onu daha sıkı kavırıyorum. "Çok korkmuştum. Ama benim için geleceğini biliyordum."

Kalbim ikiye bölünüyor ama onu bu cehennem çukurundan çıkarmalıyım. Onu kollarımın arasına alıyorum, küçük bir kızmış gibi kucaklıyorum ve bir ayağımı diğerinin önüne koyarak çıkışa doğru ilerliyorum. İç çekiyor ve başını omzuma yaslıyor, sonunda kendini güvende hissettiği için tüm vücudu rahatlamış bir şekilde sarkıyor.

Chad sanki onun kadınına çalmışım gibi bana kaşlarını çatıyor. Onu asla çalmadım. Gitmesine izin verecek kadar aptaldı ve onunla tanıştığım günden beri benim. Her zaman benim olacak.

Ona ters ters bakıyorum ve eli daha önce ona verdiğim mor göze gidiyor. Başımı sallıyorum, sert bakışlarıma bir uyarı ekliyorum: Ona bir daha yaklaşırsan seni öldürürüm.

Amelia burnunu çekiyor. "Benimle kalacak mısın?"

Ona daha sıkı sarılıyorum, dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Evet, bebeğim. Sonsuza kadar seninle kalacağım."

AMELIA dairesine geri dönmek istemiyordu, o hasta herifler onu orada bekledikten sonra bu tamamen anlaşılabilir bir şeydi. Zaten onu gözümün önünden ayırmaya hiç niyetim yoktu ve Constantine'e bizi evime geri götürmesini söylemiştim. Kızın halini görünce kaşlarını çatı ve nazik bir elini yanağına koydu. "İyi misiniz Bayan Ryder?" sordu sessizce.

"Şimdi daha iyiyim Constantine," dedi zayıf bir gülümsemeyle. Chad'i Hell's Kitchen'da bırakmıştık ve o buna çok kızmıştı. Sanki eve bırakılmayı bekliyormuş gibiydi.

Çatı katına dönmemiz uzun sürmüyor ve o klozete oturup bir şişe sudan yudumlarken ve beni izlerken ona banyo yaptırıyorum. Kirli, yorgun ve hırpalanmış ama doktora ihtiyacı olmadığına ısrar ediyor. Onu arabada elimden geldiğince kontrol ettim ve çürükler ve sıyrıklar dışında iyi görünüyor. En azından fiziksel olarak - travmanın iyileşmesi daha uzun sürebilir ve ben her adımda yanında olmaya niyetliyim.

Elimi banyo suyuna daldırıyorum ve sıcaklığı kontrol ediyorum. Köpükleri silkeleyerek ona mükemmel olduğunu söylüyorum ve muslukları kapatıyorum.

Soyunmasına yardım ederken, eskiden ofiste giydiği kıyafetlerden birini giydiğini fark ediyorum. "Bir iş görüşmem vardı," diyor kirli kıyafet yığınına bakarak. "Şimdi onları yakmam gerekecek."

İş görüşmesi mi? Hay sikeyim. Gerçekten gitmeyi düşünüyordu. Ama davranışlarımdan sonra ne bekleyebilirdim ki?

Kaburgalarında mor bir iz var ve sanki hassasmış gibi elini yanına doğru tutuyor. "Sanırım burnunu kırdım. Sonra diğer adam beni kapıya çarptı ve yere düştüğümde tekmeledi. Düşündüm ki... Şey, çok daha kötü olacağını düşündüm ama ondan sonra bana ilaç verdiler. Uyandığımda, oradaydım, o yerde. Karanlıkta. Seninle ilgili bir şey olduğunu söylediler."

Öfkem bir kez daha alev alev yanıyor. "Ben mi? Öyle mi dediler?"

Yutkunuyor. "İlgilendikleri kişinin hayatımdaki adam olduğunu söylediler." İçinden bir ürperti geçiyor ve onu kendime çekiyorum. Ellerim omuzlarının çıplak teninde geziniyor ve çıplak bedeni kucağımda eriyor. Benim yüzümden başına böyle bir şey gelmesine izin vereceğimi bir an için bile olsa düşünmüş olmasından nefret ediyorum ama "hayatındaki erkek" unvanını elinde tutan tek kişinin olduğumu söylemesi sinirimi biraz olsun yatıştırıyor. "Ben değildim, mi rosa. Chad'in onlara biraz borcu vardı."

"Chad mi? Ama o ... biz ..."

"Sanırım insanlara tekrar bir araya geleceğinizi söylüyordu."

Bana göz kırpmıyor, gözleri yaşlarla ıslanmış. "Biz değiliz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Evet, bunu biliyorum bebeğim." Çünkü sen benimsin. Son kısmı şimdilik eklemiyorum. Vücudu hâlâ titriyor ve onu sıcak banyoya sokup onunla ilgilenmem gerekiyor, ama oraya varacağız.

"Çok korkmuştum Drake," diye fısıldıyor.

"Biliyorum bebeğim. Ben de . Ama sorun değil. Artık burada benimlesin. Güvendesiniz."

Elini tutup küvete girmesine yardım ediyorum. İç çekerek köpüklerin içine dalıyor ve sonra kendini tamamen suya bırakıyor. Birkaç saniye sonra nefesini tutarak tekrar yukarı çıkıyor. "Bu iyi hissettirdi."

Küvetin kenarına tünedim. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Dışarıdan yemek sipariş ettim ama bir süre daha gelmeyecek. Brooklyn'den gelmek zorunda."

Gözleri parlıyor. "Sen sipariş vermedin! Mario'nunkini mi sipariş ettin?" Yüzündeki çocuksu sevinç parıltısı bana umut veriyor.

"Hatta bana sizin için sıcak sıcak kızartılabilecek pişmemiş çörek topları bile gönderiyor."

Ağız açık kaldı. "O değil!" "Kesinlikle öyle."

"Ama o bunu asla yapmaz. Yani, biliyorum. Sordum."

Gözlerindeki ışıltı kalbimi ısıtıyor. İçi de dışı da çok güzel. Kaçırıldı, bağlandı ve tokatlandı, ama patlayan çörek topları yüzünden dünyanın iyi bir yer olduğunu kabul etmeye istekli.

Omuz silktim. "Sanırım ona hiç doğru şekilde sormadın." Doğru yol derken, beş bin dolar bahşıştan bahsediyorum. Mario sıkı pazarlık yapar, ama şu anda Amelia'nın yüzündeki gülümsemeyi görmek için ona beş milyon dolar verirdim. Her kuruşuna değirdi.

"Vay canına. Sana hiç seni sevdiğimi söylemiş miydim, Drake James?" Gülüyor ama sonra donup kalıyor. Bana her zaman beni sevdiğini söylerdi. Bunu asla hafife almazdım ve her zaman özel hissettirirdi, ama ayrı geçirdiğimiz zaman bana bunun ne kadar özel olduğunu öğretti. Şu anda bana bakışından nefret ediyorum, sanki bir hata yaptığını düşünüyor gibi.

"Duydun," diye cevap veriyorum hemen. "Ama bunu asla yeterince duyamıyorum. Ben de seni seviyorum, mi rosa, ve ne zaman hazır olursan, her şeyi konuşabiliriz."

Başını sallıyor ve gözlerini suya dikeyiyor. Tekrar yukarı baktığında gülümsemesi geri gelmiş. "Yemeğe kadar beklemek için bir saatimiz varsa, benimle buraya gelmek ister misin? İki kişi için yeterince büyük."

Başımı eğiyorum ve yüz hatlarını inceliyorum. Konuyu saptırıyor mu? Zor bir konuşmadan kaçınmak istediği için mi benden onunla birlikte olmamı istiyor? Seks yapmasak bile, çıplak vücudunun benimkine değmesinin dikkatimi dağıtmanın en kesin yolu olduğunu biliyor.

"Lütfen?" diye fısıldıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

Kahretsin, nasıl bu kadar aptal olabildim? Kucağa alınmak istiyor. Güven tazelemek istiyor. Tabii ki istiyor. Bir gün boyunca rehin tutuldu.

"Neye ihtiyacın varsa, bebeğim." Aceleyle soyunuyorum ve arkasındaki boşluğa kayıyorum. Islak saçlarını omzuna döküyorum, kollarımı ona doluyorum ve yerleşmesine izin veriyorum. İç çekiyor, vücudu benimkine doğru gevşiyor.

"Nasılsın?" Ben soruyorum.

"Ben iyiyim, sanırım. Belki yarın ya da öbür gün anlayacağım ama şimdilik sadece minnettarım ve rahatlamış durumdayım. Bu garip mi?"

"Hayır." Başının tepesini öpüyorum. "Ben de minnettar ve rahatlamış hissediyorum." Bir sürü başka şeyin yanı sıra. Çoğunlukla öfke. Ama bununla başa çıkabilirim.

Yarın. Şimdilik tek endişem o. Kahretsin, o her zaman benim tek endişem olacak ve bunu bilmesinin zamanı geldi.

"Chad bana birinin seni kaçırdığını söylediğinde - asla yapamayacağımı düşündüğümde ..." Bir hıçkırıkla boğuldum, cümleyi bitiremedim. Zihnimin beni götürdüğü karanlık yerleri kelimelere dökemedim.

"Biliyorum," diyor usulca, eli benimkinin üzerinde duruyor.

"Hayır, bilmiyorsun Amelia." çeviriyorum, böylece kucağıma oturuyor, bacaklarını bana doluyor. Bunu söylerken gözlerinin içine bakmam gerekiyor. Ne kadar ciddi olduğumu bilmesini istiyorum. "Bebeğim, hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Seni bir daha göremeyeceğim düşüncesi. Tanrım, seni kendimden uzaklaştırdığım için çok üzgünüm. Bir an bile ihtiyacın olanın ben olmadığımı düşündüğüm için özür dilerim, mi rosa. Seni ne kadar çok sevdiğimden korktum. Benim de sana ne kadar ihtiyacım olduğundan korktum."

Bana göz kırptıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. Başparmağımla gözyaşını siliyorum ve çenesini kavıyorum. "Ben her zaman ihtiyacın her şey olacağım, Amelia. Neye ve ne zaman ihtiyacın olursa olsun. Her zaman ben olacağım. Ya binersin ya da ölürsün. Kalbinin ve ruhunun diğer yarısı. Sonsuza kadar."

Alt dudağı titriyor. "Drake..."

"Seni seviyorum, Amelia. Varlığımın her zerresiyle seni seviyorum. Seni mutlu etmek için son nefesimi veririm. Bir daha asla bizden vazgeçmeyeceğime söz veriyorum ve eğer izin verirsen, hayatımın geri kalanının her saniyesini sana bunu kanıtlayarak geçireceğim."

Gözünün kenarından bir damla yaş daha süzülüyor ve onu da silip atıyor. "Bunun sadece-" Yutkunurken boğazı daralıyor. "Bunun sadece olanlara karşı bir tepki olmadığından emin misin? Korkunç olduğunu biliyorum ve ben-"

Ağzımı onunkine bastırıyorum ve girmeme izin verene kadar dilimi dudaklarının kenarında gezdiriyorum. Söylediklerimden şüphe duyması düşüncesi göğsümü ağrıtıyor, bunun için iyi bir nedeni olsa bile. Bunun yerine ona gösteriyorum, daha önce onu sandalyeye bağlı gördüğümde yapmak istediğim şeyi yapıyorum ve pişmanlığımın, özlemimin ve ona olan sevgimin her zerresini bu tek öpücüğe döküyorum. Ağzının içine doğru inliyorum ve kollarımı ona dolayarak onu kendime mümkün olduğunca yaklaştırıyorum. Baloncuklarla kaplı teni benimkine karşı çok kolay kayıyor. Sanki vücuduma şekil vermek için yaratılmış gibi. Sanki aynı yıldızdan oyulmuşuz gibi.

Bir kolunu boynuma doluyor ve beni aynı tutkuyla öpüyor. Sikim acıyla ağrıyor, onu almak için yanıp tutuşuyorum ama şimdi sırası değil.

Lanet olası zaman. Ancak çenem ağrıdığına ve su soğumaya başladığında öpüşmemize ara veriyorum. Bana göz kırpmıyor, dudakları kızarmış ve şişmiş. Parmak uçlarımla morarmış gözlerine dokunuyorum ve ona el sürüldüğünü düşününce içimden fişkırmak isteyen öfke nehrini yutuyorum.

Yarın. Onlarla yarın ilgileneneğim.

"Sana olanlar ihtiyacım olan tekme oldu, Amelia. Duygularımı ifade etmekte pek iyi olmayabilirim ama inan bana duygularım hep oradaydı. Bana gülümsediğin ilk andan itibaren işim bitmişti."

Bana sırtlıyor, güzel gözleri yaşlarla dolup taşıyor. "Sanırım sana ilk dansımız sırasında aşık oldum. Dans etmeyi seviyorum."

"Biliyorum bebeğim. Ve şu andan itibaren, her gün birlikte dans edeceğiz."

Kucağımda kayıyor ve sikim ona karşı seğiriyor. Aşağı bakıyor, kirpikleri dalgalanıyor ve dudaklarında hınzır bir gülümseme oynuyor.

İşaret parmağımı çenesinin altına yerleştirerek, gözlerimin içine bakana kadar başını yukarı kaldırıyorum. "Boş ver onu. Sikimin hissedebildiği tek şey senin seksi çıplak vücudunun ona yaslanmış olması. Siklerin bir odayı nasıl okuyacakları hakkında hiçbir fikri yoktur."

Yüzünde acı ifadesi belirir. "Belki de bir odayı nasıl okuyacağını bilmeyen sensin. Bana farklı davranmak zorunda değilsin Drake. Ve çok uzun zaman oldu."

Boğazımda bir hırıltı gümbürdüyor. "Sana farklı davranmayacağım, mi rosa. Ama şimdilik bu küvete biraz daha sıcak su koyacağız ve sen de güzel vücudunun diğer kısımlarıyla birlikte saçlarını da yıkamama izin vereceksin." Boğazının kenarına öpücükler konduruyorum. "Sonra biraz yemek yiyeceksin ve gözünle ilgilenmeme izin vereceksin."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ve sonra?"

"O zaman muhtemelen kanepede salyalarınız akarak uyuyakalırsınız."

Göğsüme şakacı bir şekilde vuruyor ve bileklerini yakalıyorum, parmaklarım onu bağlamak için kullandıkları ipin bıraktığı kırmızı çukurların üzerinde geziniyor. Ona bunu yapmalarından nefret ediyorum. Ona yaptıkları her şeyden nefret ediyorum. Hazır olduğunda ona yeni işaretler yapacağım, o hayaletleri kovalayacağım ve kendi tarihimizi yazmaya başlayacağım.

Onu daha yakına çekip dudaklarımı alnına yashıyorum. "Eğer bir düzine patlayan çörek topunu yedikten sonra hâlâ uyumuyorsan ve beni hâlâ istiyorsan, seni sert, uzun ve derin bir şekilde becereceğim Amelia."

Nefesi boğazında düğümleniyor. "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Bölüm

Elli Bir

AMELIA

"Drake," diye mırıldanıyorum o orgazmımın son titremesini benden çekip alırken. Beni o kadar çok kez boşalttı ki artık tamamen sıvıdan oluşuyorum. Kemiklerim akışkan, kaslarım zayıf ve zar zor bir kelime oluşturabiliyorum. Aslında, hatırlayabildiğim tek kelime onun adı.

Mario'nun patlayan donut toplarını yedik, konuştuk ve sarıldık. Sonra, söz verdiği gibi, beni sert, uzun ve derin sikti. Daha sonra beni yavaş ve yumuşak bir şekilde becerdi. Sonra dudakları ve diliyle boşalmamı sağladı. Vücudumun her yerini öptü, her santimini okşadı ve beni ne kadar çok sevdiğini defalarca söyledi. Beni bir daha asla bırakmayacağını söyledi.

Güvende hissediyorum. Sevildiğimi. El üstünde tutulduğumu. Drake'in sevgi dili her zaman duygusaldı, ancak şimdi buna gerçek bir dil ekledi, bana nasıl hissettiğini kelimelerle ve hareketleriyle anlatıyor.

Yatağa tırmanıp geliyor ve eliyle sakalını temizliyor.

"Tanrım, döllerini yüzüme fişkırtmanı özlemişim," diyerek yorganın altına giriyor ve titreyen bedenimi kollarının arasına alıyor.

"Vay canına, ne kadar romantiksin," diyorum göğsüne sokularak. "Ama aynı zamanda ben de."

Hafifçe gülüyor ve ses göğsünden içime doğru titreşiyor. Bu sesi ne kadar özlemişim. Duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Annem öldüğünden beri kendimi en mutlu hissettiğim an bu, ama içimi bir hüznün dalgası kaplıyor. Sorunlarımız hiçbir yere gitmedi; hala yüzeyin hemen altında gizleniyorlar.

Yüzündeki ifade bana derin düşüncelere dalmış olduğunu söylüyor. "Şimdi ne olacak?" Sesim titreyerek soruyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu muhtemelen uyuyakaldığın ve salyalarının aktığı kısımdır."

"Kastettiğim bu değildi, Drake."

"Biliyorum." Başımın tepesini öpüp iç geçiriyor ve daha önceki aşk beyanlarına rağmen kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. "Bence kendini iyi hissettiğin anda ailemi ziyarete gitmeliyiz çünkü onlar da seni deli gibi özlediler. Sonra da ofise gider ve tüm dünyaya birlikte olduğumuzu söyleriz."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Sence iş yerindeki herkese de söylemeli miyiz?"

Başını sallıyor. "Bu lanet şirketin sahibiyim. Ben seksi mi seksi sekreterime delicesine, tutkuyla aşık olamayacaksam kim olabilir ki?"

"Peki ya Linda?"

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Hayır, Linda'nın sana delicesine, tutkuyla aşık olmasına kesinlikle izin yok."

Yan tarafını çimdikliyorum ve kıvranmaya çalıştığında gülüyorum. "Hadi ama, ciddi ol. O kadından çok korkuyorum."

"Olma bebeğim. Seni koruyacağım. Gerçi... Evet, belki Linda'dan değil. O da beni çok korkutuyor." Dramatik titremesi beni güldürüyor. Ama sonra kolları beni daha sıkı sarıyor ve dudaklarını başımın üstüne koyuyor. "Linda'dan ya da bir başkasından korkma, mi rosa. Bir daha kimse sana zarar vermeyecek. Sana söz veriyorum."

Daha sıkı sarılıyorum. Dünyanın hiçbir yerinde Drake'in yanında olduğum kadar güvende hissetmiyorum.

"Ayrıca, personel dosyanızdaki adresinizi değiştirdiğimizde Linda nasıl olsa öğrenecek." O kadar rahat söylüyor ki, çenemi ellerime dayayıp yakışıklı yüzüne bakabilecek kadar kendimi toparlayana kadar kıpırdanıyorum.

"Peki adresimi neden değiştireyim Bay James?"

Gözleri kısıldı. "Çünkü güvenliğinin hâlâ berbat olduğu belli olan o apartmana geri dönmene imkân yok." İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama parmağını dudaklarıma bastırıyor ve konuşmaya devam ediyor. "Ve bir daha senden uzakta tek bir gece bile geçireceğim bir dünya yok, Amelia. Arkadaşlarınla yaptığın kız kıza geziler falan hariç." Omuz silkiyor.

"Senin yanına taşınmamı mı öneriyorsun?"

"Önermiyorum, Bayan Ryder." Başını sallıyor. "Talep ediyorum. Ne de olsa ben sizin işvereninizim. Sözleşmenizdeki ince yazıları kontrol ederseniz, eminim hepsinin orada olduğunu göreceksiniz."

"Peki ya değilse?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Yumuşakça mırıldanıyor, gözleri sinsî bir niyetle parıldıyor. "Seni yıllarca mahkemede süründüreceğim." Göz kırıyor.

Birlikte yaşama konusunda ciddi mi? Tabii ki ciddi. Bu adam böyle bir konuda şaka yapmaz. "Ama sen bir otelde yaşıyorsun, Drake. Daireme geri dönmek istemesem bile, artık annemin evi var. Parası ödendi."

"Biliyorum. Ama daha uzun süre bir otelde yaşamayacağım. Tribeca'daki çatı katımla ilgili anlaşmalar nihayet tamamlandı. Orada yaşayacağız, mi rosa. Ryan Reynolds ve Blake Lively ile komşu oluruz."

Onu kaburgalarından dürtüyorum ve gülüyorum. "Oh, şey, bu onu sattı. Ama cidden, Drake."

Başını sallıyor ve benden on adım önde olduğunu söyleyebilirim. Ortaya koyabileceğim her itirazı çoktan düşünmüş. "Ve eğer annenin evini satmaya hazır değilsen, . Acele etme, bunu . Ama hazır olduğunda kiraya verebilirsin. Kendi emlak imparatorluğunun başlangıcı olabilir."

Ne dediğini düşünüyorum ve haklılığını görebiliyorum. Çocukluğumun geçtiği evi satmak istemiyorum ama boş da bırakmak istemiyorum. Burası güzel bir mahalle ve yeni bir ailenin buranın tadını çıkardığını görmek iyi olurdu. Bayan K'nın sonsuza kadar buraya göz kulak olmasını bekleyemem. Amelia Ryder, emlakçı ... Huh. Bu çağrışım hoşuma gitti. Yine de içimde bir şüphe var. "Belki de böyle büyük bir karar vermek için doğru zaman değildir. Birlikte yaşamaya başlamamız büyük bir olay. Belki de biraz... çok hızlı?"

Çenemi kaldırıyor, böylece doğrudan ona bakıyorum. O koyu kahverengi gözlerinde o kadar çok sevgi var ki eriyorum.

"Mi rosa, otuz yedi yıldır seni bekliyorum. Eğer bir şey varsa, bu çok yavaş."

Bölüm
Elli İki
DRAKE

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Liam umutla bana bakarak soruyor. Ryan kardeşlerin hepsi canavar kamyonlar gibi yapılı ama Liam özellikle tehditkâr olabiliyor.

Ağabeyi Conor elini onun iri omzuna koydu. "Adamın yardıma ihtiyacı var gibi görünüyor mu?"

Liam sanki soruyu ciddiye alıyormuş gibi beni inceliyor. "Hayır. Sanırım öyle değil. Sadece eğlenceye katılmak istedim."

Amelia'yı kurtaralı iki gün oldu. Onu şımarttığım, kozaladığım ve anlamsızca becerdiğim iki gün. Yeniden bağ kurduğumuz ve başlamak için sabırsızlandığım bir gelecek planladığımız iki gün.

Bu akşam babamın evinde akşam yemeğimiz var, o ve ailemin geri kalanı bu konuda inanılmaz heyecanlılar. Bu, onu onlarla tanıştırdığım zamankinden bile daha önemli bir duygu; o zamanlar bir parçam hala bu bağlılık olayını içimde taşıyıp taşımadığımı merak ediyordu. Ama şimdi hayatımda hiçbir şeyden emin olmadığım kadar eminim. Ondan eminim. Bizden. Ama bunlardan önce halletmem gereken bazı işler var.

Hell's Kitchen'daki terk edilmiş araba tamirhanesine geri döndük, kızın bağlandığı ve rehin tutulduğu yere. Üçümüz onu bulduğum arka taraftaki odaya doğru yürüyoruz, botlarımız kırık camlara ve kim bilir başka nelere çarpıyor.

"Al bakalım, Drake," diyor Conor, kapıyı benim için açık tutarken. Kapı menteşelerinden düşerken yüzünü buruşturuyor. "Kardeşlerimden ve benden sana küçük bir hediye."

İçeride, mekânı en son geldiğimden çok daha aydınlık hale getirmek için portatif ışıklar yerleştirilmiş. Odanın ortasında sandalyelere bağlanmış iki adam oturuyor. İkisinin de ağzında tıkaç var ve tamamen dehşete düşmüş görünüyorlar. Olmaları gerektiği gibi.

"Kalmamızı mı istiyorsun?" Conor soruyor. "Ne olur ne olmaz. Onlardan iki tane var."

Ona bir bakış attım ve o da teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Alınma dostum."

"Alınmadım. Ve kalmaktan çekinmeyin. Hoşunuza gidebilir."

"Kahretsin," diyor Liam, bana sırtarak ve duvara yaslanarak. "Bilseydim patlamış mısır getirirdim."

Omuzlarımı geriyorum ve boynumu kırıyorum. "Beni tanımıyorsunuz." Ellerimi büküyorum ve bağlı iki adamın üzerine eğiliyorum. "Ama benden bir şey aldınız. Değerli bir şey. Ve şimdi bunu ödeyeceksin. Önce ağzınızı burnunuzu kıracağım. Sonra boğazınızı kesebilirim. Henüz kararımı vermedim."

Declan Boyle'un ağzındaki tıkaçı yırtıyorum ve hemen melemeye başlıyor. "Ne oluyor Conor! Ne oluyor lan! Shane'in bundan haberi var mı?"

"Elbette," diye yanıtlıyor Conor, dudaklarında hain bir gülümsemeyle. "Bu onun fikriydi Declan. Uzun zamandır başımıza bela oldun ve bu sefer çizgiyi aştın."

"O aptal kaltağın özel biri olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Suratına sert bir tokat atıyorum ve bütün sandalye yere yuvarlanıyor. Diz çöküyorum ve bıçağımı domuz gibi gözlerinden birinin altına tutuyorum. Beti benzi atıyor ve yalvarmaya başlıyor ama bıçağı sadece iplerini kesmek için kullanıyorum. Sonra aynısını kuzeni olan diğer pisliğe yapıyorum. İkisi de ayağa kalkıp odaya bakıyor, korkmuş gözleri benden Ryanlar'a kayıyor.

"Onlar için endişelenme," diyorum. "Onlar bu işe karışmayacak. Benim için endişelen."

Ellerimle gel ve beni al hareketi yapıyorum ve tam olarak beni alabileceklerine karar verdikleri anı söyleyebiliyorum. Lanet olası aptalların ikisi birden bana doğru koşuyor ve neredeyse onlar için üzülüyorum. Öfkem beni insanüstü yapıyor. Hiç şansları yok.

Birkaç saat sonra binadan ayrılıyoruz. Gün ışığına çıkmak, medeni dünyaya geri dönmek tuhaf hissettiriyor. Eşofmanım ve tişörtüm kan içinde, parmak eklemlerim yara bere içinde ve şişmiş.

Sol gözümün üstünde kesik var. Ama eski bir deyiş kullanırsak, diğer adamları görmelisiniz.

Diğer adamların durumu kötü. Aslında, ikisinin de bilinci zar zor yerinde ve Boyle'un durumunda, bir kulağın bir kısmı eksik. Kaburgalarımı, parmaklarımı, çenemi ve elmacık kemiklerimi kırdım. Kan döktüm, dudakları patlattım ve tendonları kopardım. Yine de yeterli gelmiyordu. Onları öldürmek istiyordum ve Ryanlar buna gözlerini bile kırpmazlardı. Yasal açıdan zor müşteriler olabilirler ama kesinlikle bir cesetten kurtulmaya yardım edecek adamlar.

Sonunda onları ben öldürmedim. Ya da belki öldürdüm. Belki de ölmeleri çok uzun zaman alacaktır. İkisini de tekrar bağladım ve acı dolu çığlıklarını duymazdan gelerek tıkaçları kırık, aralık dişli ağızlarına geri soktum.

"Şimdi gidiyorum," dedim ikisi de bağlı ve kanlar içindeyken, gözleri merhamet için yalvarırken. "Bu binanın kapısını kapatacağım ve burayı kilitlemesi için birine para vereceğim. Belki daha da güvenli hale getirmek için birkaç çelik kapı ve pencere kepengi eklerim. Çok uzun bir süre kimse girip çıkamayacak. Burada yaşayan tek canlılar sen ve fareler olacak. Sıçanların kan kokusunu sevdiğini duydum ve çürümüş et yemeyi sevdiklerini biliyorum. Belki onlar gözlerinizi oymadan ve penislerinizi ısırmadan önce birileri sizi bulur. Ama belki de bulamazlar."

Boyle ayaklarından birini yere çarpmayı başardı ve ben de ayak bileğine, oradaki küçük kemiklerin kırıldığından emin olana kadar defalarca tekme attım. Sonra da ne demek istediğimi anlatmak için ayağına vurdum. Hırpalanmış, şişmiş gözlerinden yaşlar boşandı ve ağzındaki tıkaçın etrafından boğuk çığlıklar attı. Onu orada bıraktığımda gerçekten iyi görünmüyordu. Fareler ona ulaşmaya fırsat bulamadan kalp krizi geçirip ölürse hiç şaşımam.

Dışarı çıktık ve onları ışısız, susuz, yiyeceksiz ve iletişim kurmanın ya da yardım istemenin hiçbir yolu olmadan orada bıraktık. Biz araçlarımıza doğru ilerlerken Ryanlar sessizdi. Liam bana kamyonetlerinin arkasından büyük bir plastik şişe su ve alkollü mendil uzatıyor. Bu tür şeyleri yanlarında bulunduran adamlar.

Kendimi temizliyorum. "Teşekkürler çocuklar. İyiliğiniz için minnettarım."

Liam bana bakıyor ve başını sallıyor. "Gerçekten de onları fareler tarafından canlı canlı yenmeleri için orada bırakmaya niyetli misin?"

"Benim bununla bir sorunum yok. Dünyadaki her şeyden ya da herkesten daha çok sevdiğim insana zarar veriyorlar. Fareler tarafından yenmek çok iyi

onlar için. Ama tekrar içeri girip onları dışarı çıkarmak isterseniz, bunu size karşı kullanmayacağım."

Conor dişlerini sıkıyor. "Shane'in bulunmasını isteyeceği türden bir karmaşa olduğunu sanmıyorum, bu yüzden muhtemelen sabah onlar için geri geleceğiz. Ama onlarla ne yaparsak yapalım, seni ya da kız arkadaşını bir daha rahatsız etmeyecekler."

"Evet. Ve Drake," diyor Liam, bana yeni keşfedilmiş bir saygıyı ifade eden bir bakış atarak, "Nathan'la her Salı ve Perşembe sabahı antrenman yaptığımızı biliyorsun, değil mi? Bize katılmayı ve bu saldırganlığı biraz olsun azaltmayı gerçekten düşünmelisin." Gülüyor ve ben de ona katılıyorum, ülkedeki en saldırgan adamlardan biri olan Liam Ryan'ın benim öfke problemim olduğunu ima etmesinin ironisiyle eğleniyorum. Benim yok. En azından kural olarak yok. Sadece benim kızla yatan biri söz konusu olduğunda.

Belki ben de onlara katılırım. Sadece yapacağım seks için formumu korumak için.

Bölüm
Elli Üç
DRAKE

Annemin kumsal resmine bakarken Nathan'a, "Bunu neden burada tuttuğunu şimdi anlıyorum," diyorum.

yaklaşıyor. "Sakinleştirici, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Dikkatli."

"Gergin misin? Bugün için yani?" diye soruyor, sesinde endişe var.

Başımı salladım. "Hayır. Aslında her şeyi açıklığa kavuşturmak için sabırsızlanıyorum. Sekreterime kavuştuğum için de fazlasıyla mutluyum." Onu bu sabah masamda bir kez becerdiğimi eklemiyorum. Yemin ederim o seksi kıyafetleri sırf benimle sevişmek için giyiyor.

Boğazını temizliyor. "O nasıl?"

Açıkçası, iki hafta önce Amelia'ya ne olduğunu ve Ryanlar'ın olay sonrasına dahil olduğunu biliyor, ancak yasal nedenlerden dolayı ona neler olup bittiğinin ayrıntılarını anlatmadım. İşler sarpa sardığında makul inkar bizim dostumuzdur.

"Durumu iyi. İyiden de öte. O inanılmaz, Nathan." Bana bilmiş bir gülümseme sunuyor. Bende de aynı özlü, am-Mel'den bahsederkenki kırbaçlı ses tonunu kullanıyorum.

"İşe dönmek için iyi olduğundan emin misin? Çünkü ihtiyacı olan tüm zamanı alabilir. Başka bir geçici personel istemiyorsanız Helen size yardımcı bile olabilir."

"Eminim. Yüzü, solan morlukları makyajla kapatabileceği kadar iyileşti ve gerçekten ofise geri dönmek istiyor. Evde tıklıp kalmanın onu delirttiğini söyledi. Ben de çıldırabilirim. Çatı katını baştan aşağı düzenledi bile."

"Evet, dekorasyon planlarınız karıma çatı katımızla ilgili fikirler verdi. O ve Amelia dün gece bir saat boyunca telefonda renk örneklerini konuştular. Şimdi acı bir şekilde farkındayım ki, sonsuz renk tonu var.

Mavi ve en az yirmi tanesini sayabilirim." Gözlerini deviriyor ama ses tonunda şefkatten başka bir şey yok. Mel ve Amelia geçtiğimiz birkaç hafta içinde hızlı birer arkadaş oldular.

"Sanırım bu konuşmanın sadece on dakikası renk kartelaları hakkındaydı, geri kalan elli dakika ise önümüzdeki bahar Bahamalar'a tatile gitmemiz hakkında konuşmakla geçti."

"Huh. O kısmı kaçırmış olmalıyım."

"Şu anda karını bikinili hayal ediyorsun, değil mi?" Onu kolundan dürtüyorum.

"Evet, öyleyim." İkimiz de gülüyoruz.

"Her neyse, bu hafta sonu Luke'a senin için göz kulak olacağımıza göre, en azından onların renk örneği sohbetlerini dinleyebilirsin," diye hatırlatıyorum.

Hınzırca sırıtıyor. "Evet. Bunun için teşekkürler, kardeşim."

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika daha resme bakıyoruz. "Öğleden sonraki toplantıyla ilgili son dakika şüpheleriniz yok mu?"

"Hayır. Sinsice dolaşma saçmalığından bıktım. Bu sekreterimle bir kaçamak değil. Bu, aynı zamanda sekreterim olan bir kadına aşık olmak."

Bana bir kaşını kaldırıyor ve dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "Doğru mu duydum? Drake James aşık mı?"

"Evet, şey," diyorum ona sırtarak. "En iyilerimizin bile başına gelir, değil mi? Ama bunun senin için sorun olmadığına emin misin? Yani, hiç sormadım."

Gözlerime bakıyor ve bir şey parlıyor. "Benden izin almana gerek yok, Drake. Bu şirketi birlikte kurduk ve birlikte yönetiyoruz. Biz eşitiz."

"Sadece eşitler mi? Baro sınavında senden üç puan yüksek aldığımı hatırlatmama gerek var mı?"

"Şansınızı zorlamayın, dangalaklar. Toplantıda görüşürüz. Ve evet, sen sormadan söyleyeyim, arkanı kollarım."

BİR SONRA, James ve James'in büyükleri ve iyileri, İK, ofis hizmetleri ve hatta lanet olası yemek departmanından kilit yöneticilerle birlikte yönetim kurulu odasında toplandı. Bunu iki kez yapmak zorunda kalmak ya da dedikodu konusu olmak istemiyorum. Hepsine aynı anda söylersek, iş biter.

Şahsen, hiçbirinin ne düşündüğü umurumda değil. Ama onun umurunda biliyorum. Genelde diğer insanlar hakkında birkaç sıçan kıcı verir.

Genel. Bakışları toplanan grubun üzerinde geziniyor ve endişeyle dudaklarını yalıyor. Kahretsin, keşke dudaklarını yalayabilseydim. Yine o şal elbiseyi giymiş ve Linda bizi izlerken bile onu devasa konferans masasının üzerine eğip sikimi içine sokmak istiyorum. Gözleriyle buluşup sertçe bakıyorum. Sanki onun patronuymuşum ve beni kızdıracak bir şey yapmış gibi. Dikkatini çektikten sonra, "*Seni seviyorum*" diyorum ve yüzü birden gülümsemeyle doluyor. Sanki güneş doğmuş gibi.

Yüzümdeki aptal sırıtışı siliyorum ve odaya dönüyorum. Önlerinde durduğumda konuşmalar kesiliyor.

"Eminim hepiniz bugün sizi neden buraya çağırdığımı merak ediyorsunuzdur," diyorum her birinin yüzünü inceleyerek. "Ve çok fazla zamanınızı almayacağım. Hepimizin meşgul olduğunu biliyorum." Bir an duraksıyorum ve onlara mırıldanarak onaylama fırsatı veriyorum. "Çoğunuz sekreterim Bayan Amelia Ryder'ı tanıyorsunuz."

Birkaç kişi başını sallar, bazıları ona küçük bir parmak sallar, diğerleri ise şaşkın şaşkın bakar. Amelia taş kesilmiş gibi görünüyor.

"Amelia ve ben artık resmi olarak bir çiftiz. Açıklığa kavuşturmak gerekirse, biz romantik partnerleriz. Biz erkek ve kız arkadaşız. O benim bae'm, boo'm, yaşlı kadınıam."

Birkaç şok olmuş bakış, biraz eğlenmiş şaşkınlık ve epeyce gülümseme var. "O senin LOML'un mu?" diye soruyor ikramdan sorumlu Drew.

"Belki," diye cevap veriyorum. "Ama bunun ne olduğundan emin değilim."

Amelia yanımda ayağa kalkıyor, eli elime dolanıyor ve muhteşem yüzünde utangaç bir gülümseme belirliyor. "Hayatımın aşkı anlamına geliyor," diye açıklıyor.

Başımı sallıyorum ve onunla göz göze geliyoruz. Sanki bu kalabalık odada sadece iki kişi varmışız gibi hissediyorum. "Bu durumda, evet, o tam bir LOML. Şimdi, yürürlükte olan politikalar olduğunu ve teknik olarak onun patronunun ben olduğumu biliyorum. Bu yüzden Linda -ve diğer herkes- lütfen bunu Bayan Ryder ile bir ilişki içinde olduğuma dair resmi bildirimim olarak kabul edin. Eğer içinizden buna itiraz eden olursa, sizi yeni eklemeye karar verdiğim bir politikaya yönlendiririm. Buna 'Kapıda benim adım yazıyor ve istediğimi yaparım' deniyor. Sorusu olan var mı?"

Nathan odanın arka tarafında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Sahte bir umutsuzlukla başını sallıyor ama eğlendiğini söyleyebilirim.

"Evet, Bay James." Linda ayağa kalkıyor ve gerçekten kaşlarını çatıyor mu yoksa bu onun normal ifadesi mi anlayamıyorum. "Şu yeni politikanın bir kopyasını yazılı olarak alabilir miyim lütfen?"

Amelia kıkırdıyor ve ben de muhtemelen hayatımda yaptığım en profesyonelce olmayan seçimi yapıyorum -en azından şahitler karşısında- ve onu kollarıma çekiyorum. Kurt ısıkları ve tezahüratlardan oluşan bir koro eşliğinde dudaklarımı onunkilerin üzerine mühürlüyorum.

"Bunu poliçe paketine koy, Linda," diye arkadan biri sesleniyor ve kızım dudaklarıma karşı gülüyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Beni nefessiz bırakarak ve daha fazlasını isteyerek geri çekildi. "İşe koyulsanız iyi olur efendim. Görünüşe göre yazmanız gereken yeni bir poliçe var."

Kimse duymasın diye dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Sana ihtiyacım olacak Bayan Ryder."

Yanakları pembeleşti. "Elbette, Bay James."

Bölüm

Elli Dört

AMELIA

"Emin misiniz?" Drake kaşlarını çatarak sorar.

"Evet, eminim Drake. Ve beni kandıramazsın. Buradan ereksiyonunu görebiliyorum. Bunu en az benim kadar istediğini biliyorum."

Bana kocaman, yavaş bir gülümseme veriyor. Tüm organlarımla birlikte çekirdeğimi de erimiş lav haline getiren türden.

"Tabii ki bunu istiyorum. Bana kalsa, seni her zaman bağlardım, mi rosa. Amına, götüne ve ağzına sürekli erişimim olurdu ve muhteşem vücudunu günün yirmi dört saati oynamam için gergin ve hazır tutardım. Bunu istediğime şüphe yok."

Benimle böyle konuştuğunda çok ateşli oluyor ve şu anda külotumun üzerinde kesin bir nemli nokta var. Neden temkinli davrandığını biliyorum ve bunun için onu seviyorum.

Şal elbisemi bir arada tutan ipi yavaşça çekiyorum ve ayaklarımın etrafında toplandığı yere doğru kaymasına izin veriyorum. İç çamaşırlarımı çoktan çıkarmıştım ve şimdi incilerim ve gülümsemem dışında tamamen çıplak bir şekilde onun karşısında duruyorum.

Yüzü kararıyor ve takım elbisesinin pantolonundaki çadır daha da büyüyor. "Lanet olsun, Amelia."

"Drake, bunu istiyorum," diyorum açıkça. "Başıma travmatik bir şey geldi ve evet, korkunçtu. Ama asıl korkunç olan, hayattan zevk almamı engellemesi olurdu. Seksten zevk almamı. Shibari'nin tadını çıkarmak. Birlikte yaptığımız şey o pisliklerin bana yaptığına hiç benzemiyor. Senin tarafından bağlanmak zevkten başka bir şey değil, tatlı, seksi bir zevk. Onların yaptıklarına geri dönmeyeceğim. Bu travmamı daha da kötüleştirmeyecek. Bana yardımcı olacak. Tenimdeki son ip izlerinin bu dünyada herkesten çok sevdiğim ve güvendiğim adam tarafından yapılmasını istiyorum."

Gözleri vücudumda geziniyor, sıcak ve karanlık. Ayağa kalkıyor ve bana doğru ilerliyor. "Özür dilerim," dedi. "Konuşuyor muydun? Seni bağlanmış ve sikim için yalvarırken hayal ettiğim için dikkatim dağılmıştı." Göz kırıyor ve beni iplerini sakladığı yatak odasına doğru götürüyor. Sonra beni yerin ortasında durduruyor ve ellerini çıplak bedenimde gezdirerek tüylerimi diken diken ediyor. Alt dudağını ısırarak beni aşağı yukarı süzüp gözleriyle değerlendirirken ürperiyorum. Meme uçlarım onun incelemesine tepki olarak büzülüyor.

"Benimle ne yapacağını mı planlıyorsun?" Sesim kısık ve nefes nefese soruyorum.

Tüm teçhizatının bulunduğu büyük ahşap sandıktan farklı birkaç ip çıkardıktan sonra bir tanesini çok nazikçe boynuma doluyor, sonra da ben nefes nefese kalana kadar sıkıyor. İncilerimi etrafına doluyor ve her ikisini de beni kendisine doğru çekmek için kullanıyor. Eli çıplak kıcıma gidiyor ve beni kalçalarına çarpıyor. "Öyleyim, benim küçük cadalozum. Ve sen de bunun her dakikasını seveceksin, değil mi?"

Başımı sallıyorum, alt dudağım dişlerimin arasında sıkışıyor, nefes nefese kalıyorum, heyecan ve arzu omurgamda kıvrılıyor. "Evet efendim."

İnliyor. "Bu kelimelerin bana ne yaptığını , değil mi?" "Evet efendim."

"Tanrım, sen çok yaramaz bir kızsın. Belki sen benim için bağlıyken bu güzel kıcıma şaplak atarım. Yapayım mı?" Elini kalçalarımın arasına sokuyor ve ben inleyene kadar parmakları hassas etimle oynuyor.

"Sana bir soru sordum, Amelia." Parmağının ucunu ıslak giriş yerimde dolaştırarak beni kızdırıyor.

"Evet lütfen," diye soluyorum ve o da içime girerek beni ödüllendiriyor. Dizlerim bükülüyor ve eğer beni tutmasaydı yere düşecektim.

"Benim için her zaman çok ıslaksın, bebeğim." Sesi alçak, emredici bir hırıltı.

Yüzümü göğsüne bastırıyorum ve başımı sallıyorum, beni o kadar yavaş ve ustaca parmaklarken dizlerim titriyor ki zevk vücudumdaki her hücreyi aydınlatıyor.

"Drake," diye inliyorum, tırnaklarım pazılarının gergin kaslarına batıyor.

"Biliyorum bebeğim. Çok rahat ve ıslaksın. Bütün gece seninle oynayacağım."

Oh, kutsal cehennem. Orgazmım hızla ve şiddetle artıyor, onun iğrenç konuşmasıyla daha da ateşleniyor. Ona tutunuyorum, beni uçurumun kenarına gönderirken tüm vücudum titriyor, başparmağı muhtaç klitorisimin üzerinde fırçalarken daha derine ve daha sert batıyor.

En yükseklerden aşağıya inerken, onun kollarına sarkıyorum. Beni yatağa taşıyor ve üzerine yatırıyor. Gözleri vücudumda gezinirken karanlık ve vahşi. "Hepsi senin içindi, bebeğim." Dudaklarını yalıyor. "Şimdi sıra bende."

Bölüm

Elli Beş

AMELIA-YENİ YIL ARİFESİ

Drake'in çocukluğunun geçtiği ev bu gece kahkahalarla dolu. Tüm kardeşleri, geniş aile üyeleriyle birlikte burada ve eğlenceli, güzel yemekler ve daha da güzel bir arkadaşlıkla dolu bir akşam oldu. Annesini yakın zamanda kaybetmiş tek çocuk olarak, böyle bir şeyin merkezinde olmak biraz alışmayı gerektiriyor - gürültüye, şakalaşmaya, hepsinin birbirini etkilemesine. Hala bazen onların yanında biraz utangaç hissediyorum ama her dakikasını seviyorum.

Saat gece yarısına yaklaşıyor ve Nathan ile Mel ortadan kayboldu. Belki yorgunlar, belki de başka bir işle meşguller. Ellerini birbirlerinden uzak tutamadıklarını fark etmemek imkânsız.

Drake daha önce Nathan ile derin bir sohbete dalmıştı ve sohbetlerini kucaklaşarak bitirdiler. Herkesin keyfi yerinde görünüyor ve ben de birkaç yeni insanla tanışmaktan ve artık uyumakta olan Luke bebekle vakit geçirmekten büyük keyif aldım. Birkaç gün içinde bir yaşına girecek ve eminim ailesi Drake'le birlikte seçtiğimiz yeni yürümeye başlayan çocuk davul setine bayılacak. İlk konserine katılacağım için heyecanlı olduğumu biliyorum.

Maddox'un ellerinin üzerinde yürüyerek odanın etrafında tam bir tur atabildiğini göstermesini izlerken ve sonrasında Mason ona 100 dolarlık bir banknot uzatırken gülüyorum. Konu çılgınlık ve tuhaflık olduğunda Maddox'a karşı bahse girmezdim ve Mason'ın bunu yapmasına şaşırdım. Elijah onların maskaralıkları karşısında başını sallıyor ve cep telefonuna geri dönüyor. Yüzündeki hınzır sırıtışa bakılırsa bir kadınla konuştuğuna son kuruşuma kadar bahse girerim. Ama kiminle?

"Eğleniyor musun?" diye soruyor Drake arkamdan yaklaşıırken. Ellerini belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Kendimi onun vücuduna sürüyorum ve aletin hemen tepki verdiğini hissettiğimde memnuniyetle gülümsüyorum. "Şimdi öyleyim." Arkadan bağlanan bir elbise giyiyorum ve elleri bütün gece elbisemle oynadı. Bu akşam gerçekten de bir cadaloz gibi davranıyorum. Bunun onda nasıl bir tepki yaratacağını çok iyi biliyordum.

"Seni bu elbiseden kurtarmak için sabırsızlanıyorum," diyor boynuma fısıldayarak ve kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor. "Çok seksi bir elbise ama onu giyen kadının yarısı kadar bile seksi değil. Bu gece yaramaz hissediyor musun, mi rosa?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, yanaklarım sıcak. "Sanırım öyleyim efendim. Muhtemelen cezalandırılmam gerekiyor."

Aleti bana doğru seğiriyor ve inliyor. "Sen kötü, kötü bir kadınsın. Şimdi benimle dışarı gel."

Elimi tutarak beni evin ön cephesi boyunca uzanan büyük balkona doğru çekiyor. İkimizi de cam kapıdan geçirip, Manhattan'ın ışıklarının uzakta önümüze serildiği muhteşem bir manzaranın olduğu dışarıya çıkarıyor.

Henüz gece yarısı olmamasına rağmen, şehrin dört bir yanında havai fişekler patlamaya başladı bile; rengârenk patlamalar simsiyah gökyüzünü ışıltıya boyuyor.

"Çok güzel, değil mi?" Mırıldanıyorum, büyülenmiş gibi.

"Öyle," diye yanıtlıyor beni kendisine doğru çevirerek. "Ama senin yarın kadar bile güzel değil Amelia."

Beni öpüyor, dudakları benimkilere karşı şaşırtıcı derecede nazik. "Seni seviyorum" diye fısıldarken nefesi tenimi ısıtıyor. Hem de çok. Sensiz nasıl yaşadım bilmiyorum."

Ben daha cevap veremediğim önümde diz çöküyor. Ellerim ağzıma gidiyor ve ceketinin cebinden küçük siyah kadife bir kutu çıkarırken şaşkınlıkla bakıyorum.

"Aman Tanrım..." Nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Nora Amelia Ryder," diyor ciddi bir şekilde, kutuyu açarken. "Sen benim tüm dünyamsın. Her şeyimsin. Tanıştığımız gece, kimsenin sonsuza dek söz veremeyeceğini söylemiştim. Yanılmışım ve şimdi sana sonsuza dek söz veriyorum. Karım olma onurunu bana bahşeder misin? Bana sonsuza dek söz verir misin?"

Gözlerimden yaşlar dökülüyor ve yeni yıl başlarken gökyüzü etrafımızda pathıyor. Evin içinden alkış sesleri yükseliyor ve bütün bir şehrin kutlama sesleri kulaklarıma ulaşıyor. Bunların hiçbirisi Drake'in gözlerinde gördüklerimle kıyaslanamaz - sevgi, bağlılık ve sonsuzluk vaadi.

Başımı sallıyorum, dudaklarım titriyor. "Evet. Tabii ki yapacağım."

Bu kez kurt ısıklıklarının eşlik ettiği bir başka tezahürat korosu evden dışarı taşıyor. "Değiştirmeden önce yüzüğü parmağına tak

Mason sesleniyor.

Drake platin bir kordon içine yerleştirilmiş badem şeklindeki pırlantayı parmağıma takmadan önce bana seksi bir göz kırıyor. Yeni aileme hızlı bir bakış atıyorum. Hepsi kocaman gülümsüyor, birçoğu şampanya kadehlerini havaya kaldırmış. Elimi sallayarak en yeni aksesuarımı gösteriyorum ve dikkatimi Drake'e vermeden önce kendi romantik komedimin yıldızıymışım gibi ayağımı havaya kaldırıyorum.

Nişanım. Her şeyim. Şimdi ayağa kalktı ve hiç vakit kaybetmeden beni güçlü kollarıyla sardı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Daha fazla ılık ve tezahürat.

"Çok meraklılar. Bir erkek nişanlısını özel olarak öpemez mi?" Drake dudaklarıma karşı mırıldanıyor. Ama o gülümsüyor, ben de öyle.

Etrafımız Drake'in kardeşleri ve Dalton'in kucaklaşmalarıyla sarılıyor, ardından Mel, Tyler, Ashley ve Luz da bu yığına katılıyor. Drake sonunda Maddox ve Mason tarafından çekiliyor ve onu sanki mezuniyet maçında maçı kazandıran golü atmış gibi havaya kaldırıyorlar.

Dalton kolunu omuzlarıma doluyor. "Teşekkür ederim Amelia," diyor usulca, gri gözleri yaşlarla dolup taşıyor.

"Ne için?" Kafam karışmış bir şekilde ona sordum. Oğluyla evlenmeyi kabul ettiği için değil elbette. Bu bir hayalin gerçekleşmesi.

Oğullarına bakar, şimdi hepsi bir aradadır. Nathan ve Elijah Drake'i çalmışlar ve bir ödül gibi etrafta gezdiriyorlar. "İçlerinde en çok Drake'in yalnız kalmasından endişelendim. Hiç kimsenin onu böyle gülümsetebileceğini düşünmemiştim."

Müstakbel kocama bakarken gözlerim doluyor; karısına dönebilmek için kardeşlerinin onu yere bırakmasını isterken kahkahalarla başını geriye atıyor. "Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum, Dalton. Onu mutlu etmek için ölürüm."

Elimi avucunun içine alıyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Bunu biliyorum tatlım. Ve senin için de isterdi. Verona'm tüm çocukları için böyle bir sevgi isterdi, ama özellikle de onun için. Eğer ikiden fazla çocuğunuz varsa, ortanca çocuk her zaman zor olandır, haberiniz olsun." Göz kırıyor.

Bir şey mi öneriyor...? Yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor, ama içimdeki umut dolu heyecan dalgasına engel olamıyorum. Birlikte geçirdiğimiz son birkaç ay, eğlence, randevular ve ateşli seksle dolu bir kasırga gibiydi ve Drake ve ben çocuk fikrinin etrafında dolandık. I

Daha önce hiç çocuklu bir hayat hayal etmediğini biliyorum, ama şimdi de buna karşı değil, belki ...

"Hey baba, karıma asılıyor musun?" Drake'in derin, seksi sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve Dalton'ın yüzüne baktığımı fark ediyorum, onu tekrar büyükbaba yapma düşüncesiyle hipnotize olmuş durumdayım.

"O henüz senin karın değil, evlat. Ona sıkı sıkı sarılsan iyi olur." Yanağıma şefkatli bir öpücük konduruyor ve ortanca oğlunun beni bir kez daha kollarıyla sarmasına izin veriyor.

Drake beni sıkıca kavrarken, "Niyetim bu," diye homurdanıyor. "Şimdi, hepinizin içecek şampanyası ve yiyecek kanepesi yok mu?" Başını açık balkon kapılarına doğru salladı.

İpucunu alan herkes eve geri dönüyor ve bizi bir kez daha yalnız bırakıyor. Drake dudaklarını alnımda gezdiriyor. "Babamla ne hakkında konuşuyordunuz?"

Bir yandan mırıldanıyorum, bir yandan da ona babasının yeni torunlar beklediğini nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. "Um, sen ve senin ne kadar inanılmaz olduğun."

Gülüyor ve sıcak nefesi tenimi yıkıyor. "Başka bir şey var mı?"

Dudağımı ısıırıyorum, bu adamın yanında hissetmeye alışık olmadığım bir sinir dalgası karnımda dans ediyor. En azından bu şekilde. Beni her yönden çok güvende hissettiriyor, ama bu büyük bir adım ve o zaten bu gece onlardan birini attı. Yine de birbirimize her zaman dürüstlük sözü verdik. "Eğer ikiden fazla çocuğumuz olursa, ortancanın her zaman en zoru olduğunu söyledi."

Nefesimi tutup tepkisini bekliyorum. Bana bakarken kara gözleri parlıyor. "Ah, bu anlaşılıyor." Bunun ne anlama geldiğini soramadan beni öpüyor ve bedenim onunkinin içinde eriyor. Eğer beni *konusmaktan* alıkoymaya çalışıyorsa, kesinlikle işe yarıyor.

Geri çekildiğinde, ikimizi de nefes nefese bıraktı. "Ve sadece kayıt için, Bayan Ryder - yakında Bayan James olacak ..." Ağzını kulağıma bastırıyor. "İçine bir bebek sikmek için sabırsızlanıyorum."

Dizlerim bükülüyor, ama onun beni tutuşu dik durmamı sağlıyor. "Her şeyin kulağa pis gelmesini sağlayabiliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor, dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Bu bir hediye."

Ona tutunuyorum, parmaklarım smokin ceketinin yumuşak yakalarına batıyor. "Yani çocuk istiyorsun?"

Dilini ağzının çatısına vuruyor ve başını yana eğiyor.

"Drake?"

Gülüyor ve saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor. "Evet, çocuk istiyorum Amelia. Bir kısmı benden, bir kısmı senden olan minik insanlardan oluşan koca bir kabile. Yani, umarım çoğunlukla sen , ama sanırım biraz James geni de tolere edilebilir." Tekrar gülüyor ve bu onun kara gözlerini parlatıyor.

"Bütün bir kabile mi?" Kaşlarını çatmak ve şaşırmış gibi yapmak için elimden geleni yapıyorum ama bunu pek başaramıyorum çünkü mutluluktan çıldırmak üzereyim.

"Ne kadar istersen, mi rosa. Ama sanırım bir taneyle başlayacağız ve ne olacağını göreceğiz."

Kollarımı boynuna doluyorum ve ağzını tekrar kendime yaklaştırıyorum. "Seni ne kadar sevdiğimi hiç söyledim mi?"

"Evet, ama bana göstermeni tercih ederim."

"Bunu yapabilirim." Kelimeleri mırıldanıyorum ve kendimi ona sürüyorum, zaten ne kadar sert olduğunu hissettiğimde gülümsüyorum.

İnliyor ve başını eve doğru sallıyor. "Bu grup saatlerce nişanımızı kutlamak isteyecek ve ne seni ne de onları bu zevkten mahrum etmek istemiyorum. Ama şunu bil ki seni yalnız bıraktığım an..." Cümlesini bitirmek yerine homurdanıyor.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirip öpücük vaadiyle onunla alay ederken Dalton'ın kadeh kaldırabilmeleri için içeri gelmemizi istemesiyle sözümüz kesiliyor. Drake dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor.

Çocukluğunun geçtiği eve farklı bir yılda, kız arkadaşı yerine nişanlısı olarak, bu dünyanın bizi sarsacak hiçbir şey yapamayacağının bilinciyle geri dönüyorum.

Ben ve o.

Biziz.

Sonsuza kadar.

Sonsöz

AMELIA-NOEL ARİFESİ

"Pekieğer kızsız Edith Verona mı?" diyor, kaşlarını birbirine çatmış kahvesini yudumlarken.

Elim karnıma gidiyor, bebeğimizin yaşadığı, artık fark edilir derecede şişmiş olan yere. Cinsiyetini öğrenmek için bebeğin doğmasını beklemeyi seçtik ama yaklaştıkça isim baskısını daha fazla hissediyoruz. "Bu hoşuma gitti," diyorum sessizce. "Bence onların da hoşuna giderdi."

"Sence de biraz... Bilmiyorum. Biraz duygusal mı?"

"Hayır, kesinlikle hayır. Onlar bizim annelerimizdi. Onları çok seviyorduk ve bu da bizim o sevgiyi anma şeklimiz. Bence onların da hoşuna giderdi, sence de öyle değil mi?"

Başını sallıyor ve biraz hüzünle gülümsüyor. Bana annesiyle yaptığı son konuşmayı ve bunun onda yıllarca yarattığı acı ve suçluluk duygusunu anlattı. Ona hastanede gönüllü olarak çalıştığım dönemden ve ölüme yaklaşırken pek çok insanın benlik duygusunu nasıl kaybettiğini gördüğümünden bahsedebildim. İlaçların zihinlerini nasıl karıştırdığını ve söyleyebildikleri çirkin şeyleri. Ama aynı zamanda ona içtenlikle, ölüm döşeğindeyken söylenecek birkaç sert sözün ömür boyu sürecektir bir sevgiden asla daha ağır basamayacağını söyleyebildim. Annesi bir dakika daha kendine işkence etmesini istemezdi. Amber'ın hikayenin kendi payına düşen kısmını bana anlatmasını bekliyorum, böylece ona daha önce sahip olduğundan emin olmadığım sempatik bir kulak sunabilirim. Drake ve ben onu gelmesi için ne kadar sıkıştırırsak sıkıştıralım, aile toplantılarından kaçınmaya devam ediyor, ancak onu ayda bir kez akşam yemeğine ikna edebiliyorum. Hâlâ kurşun geçirmez sosyete zırhını koruyor ama Emily bana bu zırhı nasıl delebileceğime dair birkaç ipucu verdi ve bunların işe yaramaya başladığını söyleyebilirim. Keşke Amber ve Elijah'ın evliliğini nasıl iyileştirebileceğime dair ipuçları verebilecek bir arkadaşım olsaydı. Ama bu gerçekten ikisinin çözmesi gereken bir şey. Tabii çözebilirlerse.

"Evet, bence annelerimiz buna bayılırdı." Parmaklarımı sıkıyor. "Sanki onlardan bir parça hâlâ bizimle olacak, değil mi?"

"Aynen öyle. Umarım kız olur. Nathan ve Mel'in iki oğluyla birlikte, tüm o testosteronu dengelemek için biraz kız enerjisine ihtiyacımız var. James ailesinin kadınsı bir dokunuşa ihtiyacı var."

Bunun sonucunda attığı kakhaha, annelerimiz hakkında konuşurken alttan alta gelen hüznün için mükemmel bir merhem oluyor. "Haksız değilsin. Hepimiz kabadayıyız."

Buna itiraz edemem, o yüzden etmiyorum. "Bir an önce gitmeye hazırlansak iyi olur. Luz akşam yemeğinin saat tam altıda servis edileceğini söyledi ve kendisi ters düşmek isteyeceğim türden bir kadın değil."

Drake burnunu saçlarıma bastırarak memnuniyetle mırıldanıyor. "Arabayı çoktan topladım. Noel için tımarhaneye gitmeden önce biraz daha vaktimiz var."

Geniş aileme bayılıyorum. Geçen Noel'i onlarla geçirmeye bayıldım ve bugün de hepsini göreceğim için heyecanlıyım ama ne demek istediğini anlıyorum. Burası tam bir cennet. Tribeca'daki yeni evimizin terasında, peri ışıklarıyla süslenmiş ısıtmalı bir çatının altında oturuyoruz. New York bizim için bir gösteri yapıyor: Çatılarda ve kaldırımlarda bembeyaz kar parıldıyor, gökyüzü ise düşen hava sıcaklığına rağmen mükemmel bir lacivert.

Drake omuzlarımıza bir battaniye örttü ve öğle yemeğimiz için taze kızarmış Mario'nun çörek toplarını yedik. Kendi Noel Arifesi geleneğimiz.

"Ya erkek olursa?" diye soruyor. "Nathan babamın ve büyükbabamın isimlerini aldı ve bir çocuğa Jerónimo ismini koymaktan nefret ederim. Abuelito'm doğduğunda bile eski modaydı."

"İmkânı yok." Başımı salladım. Küçük Jerónimo'muzun zorbalığa uğraması konusunda endişelenmiyorum bile. Hiçbir çocuk sırf bir sınıf arkadaşına ismiyle ilgili sataştığı için altı James'in gazabına uğramayı hak etmez. "Şahsen Drake'in iyi bir isim olduğunu düşünüyorum. Ya da belki Charlie?"

Bana hınzırca gülümsüyor. "Charlie," diyor, "çok zevkli bir adamdı. Konu açılmışken... Sanırım Noel hediyeimin paketini açma vakti geldi. Bilirsin, gelenek falan."

Başımı salladım. "Bu bizim geleneğimiz değil. Geçen yıl olduğu gibi bir tanesini bu gece, diğerlerini de sabah yaparız."

Beni kucağına çekiyor, kırmızı şal elbisemin kemerini çekiştirmeye başlamıştı bile. "Sadece bizim için olandan bahsediyorum, mi rosa. Hatırladın mı?"

Geçen yıl Dalton'ın evine gitmeden hemen önce beni çırılçıplak soyup kocaman Noel ağacımızın altında becerdiği an aklıma geliyor. Kalçalarımın arasındaki boşluk gibi yanaklarım da ateşle kızarıyor. "Oh, gerçek bir hediyeden bahsetmiyorsun."

Mırıldanıyor, günahkâr dudakları boynumun derisinde geziniyor. "Evet, öyleyim. Bir erkeğin sahip olabileceği en iyi hediye sizsiniz, Bayan James."

Elbisemi açıp elini külotumun içine sokmadan önce battaniyeyi üzerimize kadar çekiyor. "Bunu burada mı yapıyoruz?" Parmaklarının şimdiden verdiği zevke doğru eğiliyorum.

"Sadece bu kısmı. Seni buraya, balkonumuza çıkaracağım ve sonra seni becermek için içeri götüreceğim. Bunun için tamamen açılmanı istiyorum. Ve bu sadece benim gözlerim için, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, parmakları klitorisimin üzerinde ustalıkla gezinirken alt dudağım dişlerimin arasına sıkışıyor. Vücudumu benden daha iyi tanıyor.

"Sen bana aitsin Amelia," diye hırlıyor sahiplenici bir şekilde.

Kalın parmağını içime sokarken, "Evet Drake," diye nefes alıyorum. Bu, şimdiye kadar sahip olduğum tüm Noel dileklerinin bir araya gelmesi gibi. Sonsuza kadar Drake James'e aitim ve sonra biraz daha.

Epilog 2

DRAKE

Tanrım, karım gezegendeki en seksi, en inanılmaz kadın.

Ve tadı cennet gibi. Dünyada en sevdiğim pozisyondan -başım arasında- ona bakıyorum ve göz göze geldiğimizde göz kırpıyorum. Tabii yedi aylık hamile olduğu için bunu yapabilmem için dirseklerinin üzerine kalkması gerekiyor. Az önce onu ne kadar sert boşalttığım için yanakları pembe pembe kızarıyor ve yemin ederim kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Emily ve Tucker'ın düğününü basmak hayatımda verdiğim en iyi karardı.

Cep telefonum komodinin üzerinde titriyor - muhtemelen kardeşlerimden biri babamın evine gidip gitmediğimizi soruyor. Akşam yemeği için zamanında orada olacağız, ama karımın bir süre daha kendime kalmasını istiyorum. James ailesinin ayrılmaz bir parçası haline geldi, ama şu anda o benim ve sadece benim. O söz konusu olduğunda zaten psikoz sınırında olan sahiplenici çizgim, karım olduğundan ve çocuğumuzu büyötmeye başladığından beri daha da hararetlendi. Onun için hiç düşünmeden sakatlayabilir, öldürebilir ve ölebilirim.

"Drake." Başı kürek kemiklerinin arasından geriye düşerken adımı inliyor.

Vücudunda geziniyor, şişmiş karnının üzerinde öpücükler bırakıyor ve onu rahatça sikebilmek için yan yatırıyordum. Son zamanlardaki geleneğimize daha sadık kalmayı ve onu Noel ağacımızın yanında becermeyi düşünsem de, bunun yerine onu yatağa taşıdım. Ağır hamile kraliçem için lüksten başka bir şey yoktu. "Hala iyi misin, mi rosa?"

Başını sallıyor, tatlı alt dudağı dişlerinin arasında kenetlenmiş.

"O kadar mükemmelsin ki." Elimi karnında gezdiriyorum. Çocuğumuzu orada büyütüyor olması beni sürekli hayrete düşürüyor. Çoğu erkek muhtemelen hamilelik mucizesi karşısında dehşete düşse de

Eşinizin gerçekten bir insan olarak büyümesini izlediğinizde bunun ne kadar olağanüstü bir şey olduğunu anlıyorsunuz. Çocuğumuzla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Kız ya da erkek olması benim için fark etmiyor; sadece burada olmalarını istiyorum.

"Siz de oldukça mükemmelsiniz, efendim." Son kelimeyi mırıldanıyor ve sikim onun sulu kışına karşı seğiriyor.

Kürek kemiğini ısırđım. "Biraz daha küstahlık edersen, benim küçük cadalogum, seni bağlar ve ağır bir şekilde cezalandırırım. Sonra da yemeğe geç kalırız."

Kıkırdıyor. "Luz'dan bu kadar korkmasaydım, bu teklifini kabul ederdim baba."

Efendim? Babacığım? Bu kadın beni öldürmeye çalışıyor, yemin ederim.

Boynuna sokuluyorum, tatlı kokusunu içime çekiyorum ve ona ait olan her şeyin tadını çıkarıyorum. "Uslu dur, mi rosa." Sikimi içine sokuyorum ve yumuşak iniltileri odayı dolduruyor.

"Seni seviyorum bebeğim," diye mırıldanıyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Hem de çok."

"Ben de seni seviyorum, Drake."

Onu yavaşça beceriyorum, içine her daldığımda sikimi sıkın sıkı sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Ve ona tekrar tekrar ne kadar inanılmaz olduğunu, onu ne kadar çok sevdiğimi söylüyorum. Ona, bebeğimize ve doğacak diğer bebeklere bakacağıma söz veriyorum. İhtiyaç duydukları her şey olacağıma söz veriyorum.

Ona sonsuza dek söz veriyorum.

Drake ve Amelia'ya veda etmeye hazır değil misiniz? Bundan sonra başlarına neler geleceğini öğrenmek ister misiniz? Bu özel bonus epilogda [öğrenebilirsiniz İşte](#)

Nathan ve Melanie'nin hikayesini henüz okumadınız mı? Eğer okumadıysanız [onlar](#) hakkında her şeyi [Broken](#)'da bulabilirsiniz.

James kardeşlerin hikayelerinin geri kalanı şimdi ön sipariş için mevcut

[Elijah](#)

[Mason](#)

Maddox

Sadie Kincaid tarafından da

Sadie'nin çok satan paranormal/fantezi serisini henüz denediniz mi? Sahiplenici vampirleri, cadıları, kurtları ve büyüyle ilgili her şeyi seviyorsanız, Broken Bloodlines serisini buradan deneyin

[Kanla Dövülmüş](#)

[Kanla Kanla](#)

[BağlanmışVaat](#)

[Edilmiş](#)

Çok satan Chicago Ruthless'ın tamamı şimdi elinizde. Kötü şöhretli acımasız Moretti kardeşlerin hayatlarını takip eden bu seri sizi duygu dolu bir hız trenine bindirecek. Kızgınlık, aksiyon ve bolca buharla dolu.

[Dante](#)

[Joey](#)

[Lorenzo](#)

[Keres](#)

New York Ruthless serisinin tamamını henüz okumadıysanız, Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta bulabilirsiniz

[Ryan Rule](#)

[Ryan Redemption](#)

[Ryan Retribution](#)

[Ryan Reign](#)

[Ryan Yenilendi](#)

Ve bu seriye bağlı kısa öykü ve novellaların tamamı [A Ryan Recollection](#) adlı tek bir koleksiyonda

[mevcut](#)

Alejandro ve Alana, Jackson ve Lucia ile tanışmak için Los Angeles'a gitmeyi tercih ediyorsanız, Sadie'nin uluslararası çok satan LA Ruthless serisinde onlar hakkında her şeyi öğrenebilirsiniz. Amazon'da mevcut ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Vahşi Kral Vahşi](#)

[Kraliçe](#)

[Şiddetli İhanet](#)

[Şiddetli Saplantı](#)

Londra'nın en ateşli çifti hakkında bir şeyler okumak isterseniz. Gabriel ve Samantha, o zaman Sadie'nin Amazon'daki London Ruthless serisine göz atın. Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Kara Melek](#)

[Düşmüş](#)

[Melek](#)

[Karanlık / Düşmüş Melek Düeti](#)

Süper baharatlı kısa hikayelerden hoşlanıyorsanız, Sadie aynı zamanda Bound serisi feat Mack ve Jenna'yı da yazıyor, Kitap 1, 2, 3 ve 4 şimdi mevcut.

[Bağlanmış ve](#)

[Evcilleştirilmiş ve](#)

[Paylaşılmış Bağlanmış ve](#)

[Hükmedilmiş ve](#)

[Aldatılmış](#)

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi tüm inanılmaz okuyucularıma ve özellikle Sadie's Ladies ve Sizzling Alphas üyelerine teşekkür etmek isterim. Benim sevgili kemer fahişelerim! Hepiniz birer süperstarsınız. Muhteşem ARC ve sokak ekiplerime, bu kitaplara duyduğunuz sevgi beni şaşırtmaya ve ilham vermeye devam ediyor. Hepinize çok minnettarım.

Ama kitaplarımdan herhangi birini satın alan tüm okurlarıma, yazdığım her şey sizin için ve sizler benim hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz.

Bu yolculuğu daha da özel kılmaya yardımcı olan tüm yazar arkadaşlarıma.

Sevgili asistanlarım Kate, Kate ve Andrea'ya destekleri, dürüstlükleri ve hayatımı kolaylaştırmak için yaptıkları her şey için çok özel bir söz.

Sessiz ninja Bobby Kim'e. Beni daha iyi olmaya zorlamaya devam ettiğin için teşekkür ederim. Ve benim çılgın yazma sürecime katlanan ve her kitabı bir öncekinden daha iyi yapmama yardımcı olan muhteşem editörüm Jaime'ye.

Her gün daha iyi olmam için bana ilham veren inanılmaz çocuklarıma. Ve son , Bay Kincaid'e kocaman bir teşekkür - tüm kitap erkek arkadaşlarım bir araya geldi. Siz olmadan bunu yapamazdım!

Yazar Hakkında

Sadie Kincaid, ateşli alfa erkekleri ve güçlü, alıngan kadınları okumayı ve yazmayı seven karanlık ve çağdaş bir romantizm yazarıdır.

Sadie okuyucularıyla bağlantı kurmayı seviyor, neden sosyal medya üzerinden iletişime geçmiyorsunuz?

En son haberler, kitap önerileri ve bolca eğlence için Sadie'nin okur grubuna katılın. [Sadie'nin Hanımları](#)
[ve Cızırtılı Alfalar](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

